

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

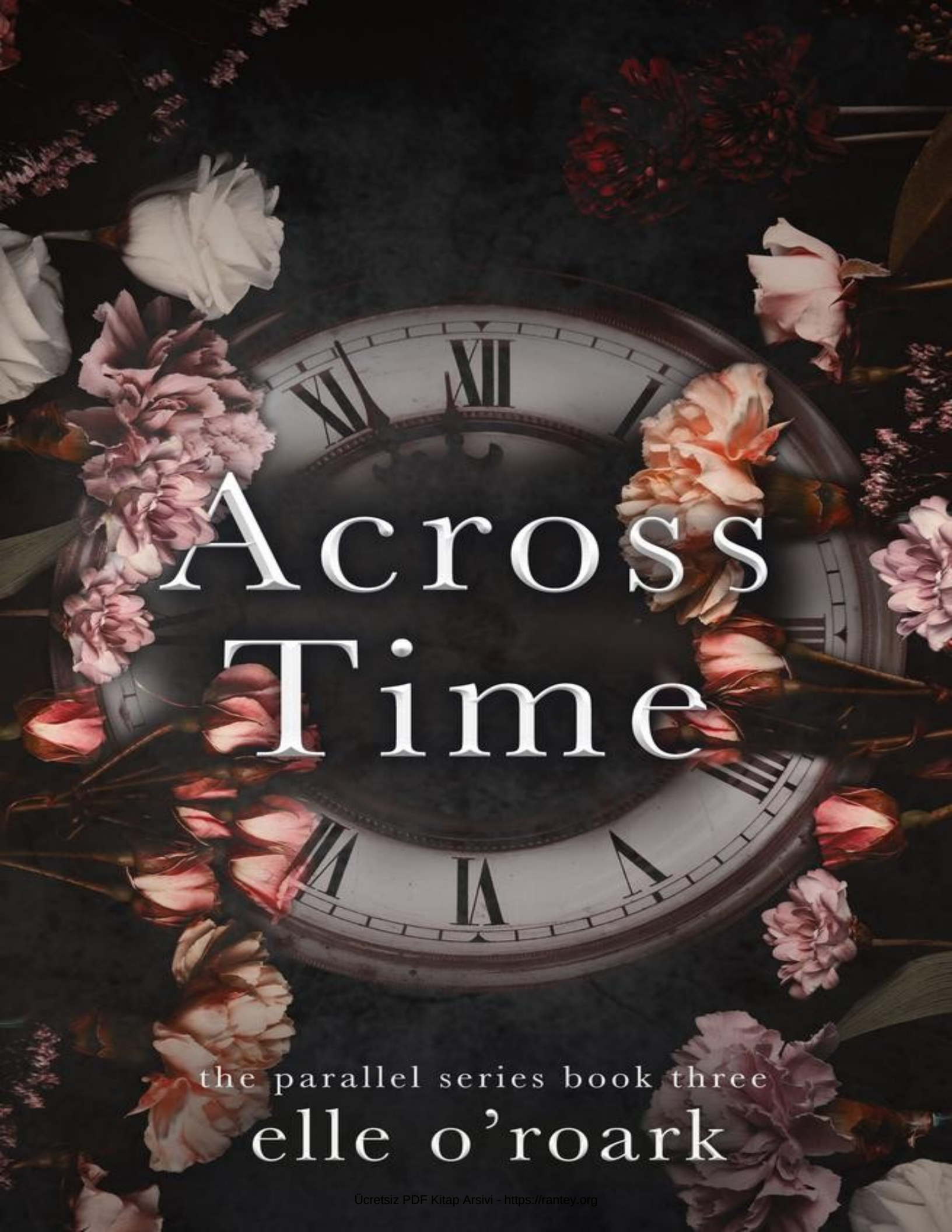
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Across Time

the parallel series book three

elle o'roark

ACROSS TIME

A man with dark, wavy hair and a beard is sitting on a metal surface, possibly a car hood. He is wearing a white tank top and grey suspenders. He is looking directly at the camera with a serious expression, resting his head on his left hand. The background is a dark, textured metal surface.

ELIZABETH O'ROARK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ZAMANIN ÖTESİNDE

ZAMANIN ÖTESİ SERİSİ KİTAP 1

ELIZABETH O'ROARK

Telif Hakkı © 2019 Elizabeth O'Roark

Geliştirme Düzenlemesi: Tbird London

Düzenleme: Stacy Frenes, Grammar Boss

Kapak Tasarımı: Lori Jackson

Fotoğraf: Andrew Biernatt, Wander Aguilar

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

İsimsiz

Elizabeth O'Roark tarafından da Teşekkür

PROLOGUE

1918

TKadın hızlı adımlarla yürüyor, elbisesi ayak bileklerini süpürüyor. Eteklerin bu kadar uzun olmasının ne büyük bir dert olduğunu unutmuştu. Şimdiye kadar üç kez eteklere takılıp düşmüştü ama Her neyse, bunu geride bırakmaya hevesli. Güneş batmaya başlamıştır ve omurgasında bir gerginlik vardır. Kendi kendine bunun sadece eve, 1935'e duyduğu özlem olduğunu söylüyor. Kızı orada bekliyor olacak. Marie-Therese on yedi yaşındadır ama bazı açılardan hâlâ çocuktur. *Hâlâ annesine ihtiyacı olan bir çocuk*, diye düşünür kadın, kalbi göğsünde gümbür gümbür atmaktadır.

Sacr  -Coeur'  n g  lgesindeki meydan, tedirgin edici derecede sessizdir. Bug  n  n bir t  r son oldu  ğu hissinden ka  amıyor ve   ocuklarını tekrar d  ş  n  yor - evde Marie ve   imdi İngiltere'de olan Henri. Yetim olmak i  in   ok k      ler.

"Başını dik tut," diyor, ayaklarını ileri do  ru zorlayarak. Her   eyden   nce burada olmasının nedeni   ocukları. İ  isi de gelecek olan kadının yardımıyla kehanette bir rol oynayacaklar. En azından onları yola sokmak i  in bu kadarını yapabilir.

Bir r  zg  r ıslık   alarak y  n paltosunun i  inden ge  iyor ve eteklerindeki yaprakları savuruyor. Ses, arkasındaki   akılların   ıtırtısını neredeyse maskeliyor... ama tam olarak de  il. Sesi duyuyor ve daha başını bile   evirmeden bunun bir tuzak oldu  ğunu anlıyor.

Boynuna bir i  ne battı. D  şerken aklında   ocukları vardır. Bunun onlar i  in bir son de  il, bir ba  langı   olması i  in dua eder.

Ve onları kurtaracak kadın çok uzun sürmez.

1987

Saint Antoine, Fransa ile ilgili seyahat programlarında gördüğünüz o harap, şirin şehirlerden biridir. Sokaklar arnavut kaldırımlıdır, her restoranda açık havada yemek yenebilir ve dükkanlarda

Evde asla satın almadığınız ve burada yaşasaydınız da almayacağınız şeyler: şeker dolu şampanya şişeleri, üzerinde *J'aime Saint Antoine* yazan çantalar, makaron kutuları. Yoldan geçen turistler heyecanlı, neşeli, haritaları açarken çantalarıyla ve dirsekleriyle bana vuruyorlar. Keşke ben de onlardan biri olsaydım.

Uyku yoksunluğu kararlılığımı zayıflatmaya başladı. *Bunu gerçekten yapacak mıyım?* Bu noktaya gelmek için hayatımı altüst ettim, ama kısa bir an için geri çekilmeyi hayal ediyorum. Daha yirmi bir yaşındayım. Sokaklarda normal bir üniversiteli kız gibi dolaşmama, ihtiyacım olmayan şeyler almama ve börekle karnımı doyurmama izin verilmesi gerekmez mi? *Bir gün*, kendime söz veriyorum, *o normal kız olacağım*.

Ama bugün o olmayacağım.

Bir ankesörlü telefon bulup annemin numarasını çeviriyorum içim titreyerek. Önüme yığıdığım bozuk paralar iyimser. Büyük ihtimalle cevap vermeyecek, ama verse bile konuşmamız uzun sürmeyecek. Kit ölmeden önce beni umursamıyordu. Sonrasında katlanarak kötüleşti.

Telefonu açtığında "Merhaba anne," diyorum. "Benim." Kelimeler çok hevesli, çok muhtaç çıkıyor; bu onun nefret ettiği bir şey. Bu hatadan dolayı irkildim.

"Oh," diyor, künt, hayal kırıklığına uğramış bir sesle. "Neden kendi numaranızdan aramıyorsunuz?"

Sertçe yutkundum. Sanırım neden cevap verdiğini biliyorum.

"Okul geçen hafta bitti," diyorum derin bir nefes alarak - yalanlar burada başlıyor ve yalan söylediğimi her zaman anlıyor, belki de her zaman yanlış bir şey yaptığımı varsaydığı içindir. "Fransa'dayım. Stajım için. New York'ta olmam gerekiyordu ama daha iyi bir iş çıktı."

İç çekiyor. Sesi tiksindirici ama aynı zamanda bezgin, sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım ve bu benden beklediğinden daha fazlası değilmiş gibi. "Mark'tan ne haber? Evlenme teklif ettiğini falan sanıyordum."

Midem yeniden çalkalanmaya başladı. Bu, Mark ve benim aylardır birlikte geçireceğimiz tek haftaydı. Onu vermeye hazır olmadığım bazı sözlerle kandırdım ama yine de anlamadı. Bilmediği çok şey vardı ve ona gerçeği söylemek -ölü kız kardeşim rüyalarım giriyor, Fransa'da bir yabancıya yardım etmemi istiyor- işleri tam olarak açıklığa kavuşturmazdı. Özellikle de bir kız kardeşim olduğunu bile bilmediği için.

Onunla olan ilişkim annemin benimle ilgili onayladığı tek şey, bu yüzden cevabım onu sadece hayal kırıklığına uğratacak. "Yazın çoğunda Nepal'de," diye cevap veriyorum. "Sanırım ben döndüğümde olacak."

"Farkında mısın," diyor, "eğer senin ne olduğunu öğrenirse her şey biter."

Nesin sen? Sanki bir tür iblis ya da vampirmişim gibi konuşuyor. Sanırım onun gözünde öyleyim. "Değişiyorum," diye fısıldıyorum. "Gerçekten mi?"

"Gördüğümde inanacağım," diyor, sesi sert. "Şey, gitmeliyim. Steven ve Natalie akşam yemeğine geliyorlar."

"Tamam, icabına bak-" Çevir sesini duymadan önce başladım. "Kendin," diye sessizce bitiriyorum ve telefonu kapatıyorum. Bir an için alnımın duvara yaslanmasına izin verdim. Aramanın başka bir şekilde sonuçlanacağını ummakla aptallık etmişim. Yeteneğim çoğu zaman bir hediyeden çok bir bağımlılık gibi geliyor, özellikle de değişeceğime yemin ettiğimi duyduğumda. Bırakana kadar annemin affını kazanma şansım yok.

Ama onu son bir kez kullanana kadar Kit'leri kazanma şansım yok.

Yolculuğumun son ayağı için bir taksiye tırmanıyorum ve sanki bana bir çıkış yolu sunabilirmiş gibi Mark'la çektiğimiz bir fotoğrafa bakıyorum. Tanıştığımız yazdan, ben New York'ta bir galeride staj yaparken ve o da yüksek lisans için ayrılmaya hazırlanırken. Şimdi her şey bulanık gibi ama o zaman ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyorum - belki de ilk kez.

Onu da mutlu ettim ve bunu yapmaya devam etmek istiyorum. Onun inandığı gibi bir kadın olmak istiyorum ve bu şu anda mümkün değil. Kabuslar o kadar kötüleşti ki artık günü zar zor geçiriyorum, her beklenmedik çarpmada sıcıyorum, uykuya dalmaktan korkuyorum. Önceki gece duş açırken küvetimde avazım çıktığı kadar bağırarak uyandım ve bu ilk değildi. Mark'ın benim o halimi görmesine, sahip olduğumu bile bilmediği kız kardeşim için ağladığımı duymasına izin veremem.

Bu da beni bir kez daha, korkunç bir rüyadan başka bir şeye dayanmayan bu gülünç derecede belirsiz planla baş başa bırakıyor. *Onları bul*, Kit her gece bana yalvarıyor. *Onları kurtar, Marie'ye yardım et*. Neden kurtarılmaları gerektiğinden ya da nasıl yardım edeceğimden hiç bahsetmiyor.

Marie-Therese Durand hakkında bildiklerim, kız kardeşimin ipuçları ve kütüphanede geçirdiğim uzun bir gün sayesinde, neredeyse hiçbir şey değil: 1918'de doğmuş ve 1940'a kadar Saint Antoine'ın kenar mahallelerinde yaşamış. Bundan sonrasına dair hiçbir kayıt yok ve bunun İkinci Dünya Savaşı sırasında öldüğü anlamına mı geldiğini yoksa evi terk ettiği anlamına mı geldiğini bilmiyorum - Fransa'nın Almanya'nın eline geçtiği yıl olduğu göz önüne alındığında, her iki ihtimal de olası görünüyor.

Taksi devasa bir endüstriyel çiftliğin önünde durdu. Pennsylvania'da bunun gibi binlercesi var ama ben devasa silolar ve alüminyum kaplamalar değil, şirin bir çiftlik evi bekliyordum. Sanırım benim hatam en başta bir şey beklemektir, çünkü bu işe körlemesine giriyorum.

Bu, şu anda, vazgeçmek için son şansım. Taksi şoförüne parasını ödüyorum ve arabadan iniyorum. *Son bir atlayış*, kendime yemin ediyorum ve *bunu bir daha asla yapmayacağım*.

Kapının kapanma sesi rahatsız edici bir şekilde *son gibi* geliyor. Ve önümde uzananlarla birlikte, öyle olması tamamen mümkün.

W Savaş öncesi Fransa'sını hayal ettiğimde, beni kokulu bir bulut gibi yakalayacak güneşli lavanta tarlaları hayal ederdim. Ama orası Provence, Saint Antoine değil.

En iyi çabalarımın rağmen. Bir saman balyasına o kadar sert çarptım ki üzerinden takla attım - asla zarif bir iniş yapamayacağımdan eminim - ve daha gözlerimi açmadan saçlarıma, ağzıma ve... başka yerlerime saman sıkıştığını fark ettim. Bu saman şimdi Mark'ın vurduğundan daha fazla yere vurdu.

İşin iyi tarafı, içine düştüğüm ahır biraz önce gördüğüm modern ahır değil. Yeterince eski olduğu için ahşaplar güneş ışığının açık alanlara girmesine izin verecek şekilde eğilmiş. Kamyon görmüyorum, makine sesi duymuyorum.

Kendimi ayakta durmaya zorlarken, yorgunluğun bastırıldığını hissediyorum; başım, insanı günlerce uyutmayan o soğuk algınlıklarından birine yakalanmışım gibi bulanık. Uzuvarım her geçen an ağırlaşıyor, halsizlik kemiklerime daha da hızlı yerleşiyor. Dört adım ötemde bir inek bir uyarıda bulunuyor ve ben şaşkınlıkla zıplayacak enerjiyi bile toplayamıyorum.

Ve ben açım. Tanrım, çok açım. *Eğer yemek yiyebilseydim*, kendime *bunun için enerjim olacağını* söylüyorum. Solumdaki taburede bir elma görüyorum.

-Küçük ve sıkıcı, hayvancılık için zar zor uygun, ama şu anda yanında peynir kızartması olan büyük bir pizza da olabilir.

Ahırın kapısını kavrayıp titreyen tay bacaklarımla küçük bir adım atıyorum ama bir adım daha atamadan dışarıda bir hareket yakalıyorum ve etrafımdaki tozu içime çekerken öksürmemeye çalışarak tekrar samanların arasına dalıyorum.

İçeri giren bir adam. Adımlarının ağırlığından ve kesinliğinden bunu anlayabiliyorum. Ahıra doğru ilerliyor ve bir kova

benimkinin yanındaki kabinin metal menteşesi. Bir an sessizlik oluyor, bu sırada ne bir hareket ne de bir nefes duyuyorum. "İci," diyor ineğe, sanırım -Ve sonra kovayı yere bırakırken tam olarak anlayamadığım Fransızca bir şeyler daha mırıldanıyor.

Adımlar geri çekiliyor ve bir anlık sessizlikten sonra ayağa kalkıyorum, kendimi bir ayağımı diğerinin önüne atarak o elmaya doğru ilerlemeye zorluyorum. Hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Elim tam elmanın etrafına dolanırken, adam açık ahır kapısından içeri geri adım atıyor ve bu sefer silahını doğrudan kafama doğrultuyor.

Mark'ın yaşlarında ve yakışıklı; siyah saçları eski bir Hollywood film yıldızı gibi alnına dökülüyor. Şaşkınlıktan donup kalsam da onu bir katil olarak hayal etmek zor. Çıplaklığım onun silahından daha çok rahatsız ediyor beni.

"*Pourquoi etes-vous ici?*" diye soruyor. Neden burada olduğumu bilmek istiyor.

Güzel soru, sanırım. *Keşke bilseydim*. Fransızca bir cevap veremeyecek kadar yorgun ve tedirginim. "Ben... Bana gömleğini ver."

Gözleri aşağıya doğru kaydı. Sanırım ben işaret edene kadar çıplak olduğumu fark etmemişti. Saçlarım göğüslerimi, ellerim de geri kalanını örtüyor ama yine de tedirgin görünüyor. "Sanmıyorum," diye cevap veriyor mükemmel, İngiliz aksanlı İngilizcesiyle. "Size gömleğimi verebilmem için silahımı bırakmam gerekir."

Mantıksız ama İngiliz aksanı kulağa biraz havalı ve James Bondvari geliyor ve beni rahatlatıyor. Gerçi James Bond filmlerindeki pek çok kötü adamın da İngiliz aksanı var ama genelde bu adam gibi görünmüyorlar.

"Marie'yi arıyorum? Marie-Therese Durand?" Açıkladım. "Onu tanıyor musunuz?"

Bir tanıma işareti bekliyorum. Onun yerine gözleri kısılıyor ve silahını daha yukarı kaldırıp horozu geri çekiyor. "Burada o isimde biri yok," diye hırlıyor. "Geldiğin yere geri dönmelisin."

Tekrar ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve kendimi sabit tutmak için tabureyi tutuyorum. "Lütfen silahını indir," diye fısıldıyorum.

Gözlerini kırpmadan önce yüzünde bir yumuşaklık belirtisi beliriyor. Duvarda asılı duran bir at battaniyesini kaptığı gibi bana fırlatıyor. "Hasta mısın?" diye soruyor.

Bir şekilde battaniyeyi yakalayıp etrafıma sarmayı başarıyorum ama kendi başıma ayakta durma çabası çok fazla gelmeye başlıyor. Her geçen an ondan biraz daha uzaklaştığımı hissediyorum, sanki derin, karanlık bir gölde hızla batıyormuşum gibi.

"Hayır. Lütfen Marie-Therese ile konuşmama izin verin, sonra yemin ederim gideceğim." Sesimi daha güçlü, daha kuvvetli çıkarmak istemiştim ama sanki onunla suyun altından konuşuyormuşum gibi geliyor.

"Tekrar ediyorum, burada Marie yok," diyor. "Yani şimdi gidebilirsin. Bu silahı kullanmak konusunda isteksiz olduğumu bir an bile düşünmeyin."

Ona tam olarak inanmıyorum ama inansam bile itaat edecek enerjim yok. Zar zor ayakta duruyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Yapamam... Ben çok-" Duvara uzanıyorum ve onu dik durmak için kullanıyorum. Eğer şu anda uykuya dalmama izin verirsem, uyanacağımdan emin değilim.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve bir köşeden benim yaşlarımda şaşırtıcı derecede güzel bir kız geliyor. Onu bulduğum ve beni buraya getiren fotoğraftan tanıyorum ve önsezim doğrulanıyor: o bir zaman yolcusu. Görünüşlerimiz bizi birbirimizden ayırıyor; ben sarışın ve açık tenli, o ise esmer ve zeytin tenli olsa da, yüz hatlarımızın simetrisinde ve sanki gözbebeğinin hemen ötesinde bir ateş parlıyormuş gibi arkadan aydınlatılmış gözlerimizde de bir benzerlik var.

"Mon Dieu," diye fısıldıyor, bana bir hayaletmişim gibi bakıyor. Kardeşine hızlı hızlı Fransızca tıslıyor ve o da silahını indiriyor.

Ağzım ona neden burada olduğumu söylemek için açılıyor. Ama onun yerine yüzüstü yere kapaklanıyorum.

W Gözlerimi açtığımda, güneş ışığı alan bir odada son derece rahatsız bir yatakta yatıyorum. Bir süre açıkta duran ahşap tavana bakıyor, uzaktan gelen tavuk ciyaklamalarını dinliyorum, Kendi zamanımda olmadığımı hatırlamadan önce.

Buraya varışım biraz bulanık, tıpkı gecenin bir yarısı yarı uyanık olduğunuz bir şeyle uğraşmak için kalktığınızda olduğu gibi. Silahlı adamı ve daha önce hiç hissetmediğim bir yorgunluğu hatırlıyorum.

En önemlisi, Marie'yi bulduğumu hatırlıyorum. Şimdi tek yapmam gereken onun benden ne istediğini bulmak.

Yavaşça kalkıyorum. Vücudumdaki her kas ağrıyor ve yorgunluk üzerimde o kadar ağır bir yük oluşturuyor ki, tekrar uzanmayı şiddetle arzuluyorum. Ama ne kadar çabuk aşağı inersem, o kadar çabuk eve dönebilirim.

Hâlâ çıplağım ama karşımdaki sandalyenin üzerinde beyaz ve küçük pembe çiçeklerle süslenmiş bir elbise duruyor. Hava bir elbise için çok sıcak. Elbiseyi yavaşça başımdan geçirmeden önce özlemle evimi, atletleri, şortları ve klimayı düşünüyorum.

Merdivenlerden yaşlı bir kadın gibi topallayarak iniyorum, destek için tirabzana tutunuyorum ve kendimi ev standartlarına göre sade bir odada buluyorum: sert kadife sandalyeler, dantel bir masa örtüsüyle kaplı küçük bir sehpa, birkaç vazo. Ancak evin kendisi iyi inşa edilmiş ve zarif; yüksek tavanları, kemerli pencereleri ve odanın yan tarafındaki küçük bir taş verandaya açılan Fransız kapıları var. Eğer yabancı bir yerde bayılmak zorunda kalırsanız, burası seçilecek kötü bir yer değildi.

"Ah, sonunda uyandım," diyor müzikal bir ses. Döndüğümde Marie-Therese'i görüyorum, sanki uzun zamandır kayıp olan ailemden biriymişim gibi bana gülümsüyor. "Üç gündür uyuyorsun! Hiç kalkmayacaksın sandım!"

Üç gün oldu ve hâlâ o kadar bitkinim ki bir ayağımı diğerinin önüne zar zor koyabiliyorum. Her şeyi çabucak halletme ve Mark'ı Nepal'e gitmeden önce yakalama umudum azalmaya başladı. Bir nefes üflüyorum. En başta bunu ummak aptalcaydı ve muhtemelen şu anki zorluklarıma odaklanmalıyım.

"Sen o adamdan çok daha arkadaş canlısısın," diyorum, ilk kez beni silah zoruyla tutup gitmemi isteyip istemediğini merak ederek.

Bana küçük bir baş selamı vermeden önce omzunun üzerinden bakıyor. "Özür dilerim. Kardeşim Henri kim olduğumu ve *ne* olduğumu bilmenden hoşlanmadı ama saçmalıyor. Sen benim ne olduğumu zaten biliyorsun, tıpkı benim senin ne olduğunu bildiğim gibi. Gel bakalım. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Dönüyor ve ben de onu beklediğimden biraz daha az eski ama yine de oldukça rustik bir mutfığa kadar takip ediyorum. Çatlamış çiftlik evi lavabosu, el yapımı gibi görünen eski dolaplar, tavandan sarkan bakır tavalar ve büyük beyaz ve siyah bir Aga soba.

"Lütfen oturun," dedi. "Açlıktan ölüyor olmalısın. Zaman yolculuğu yaptığınızda hep böyle mi oluyorsunuz? Oldukça rahatsız edici olmalı." Armağandan o kadar açık, o kadar yalın bahsediyor ki, sanki gökyüzünün rengi ya da haftanın günü gibi. Ben tam tersini yapmak üzere yetiştirildim.

Bir somun ekmek ve küçük bir kap reçel koyduğu kaba yontulmuş sehpa masasına oturuyorum. Ekmeği bir vahşi gibi ağzıma atmak için can atıyorum, sanki benden koparılacakmış gibi. O kadar açım ki sanki hiç doymayacakmışım gibi geliyor. Sadece zorla makul büyüklükte ısırlıklar alabiliyorum.

"Emin değilim. Daha önce hiç bu kadar geriye gitmemiştim." Yüzüm kızardı. Nasıl oluyor *da* hem yapabildiklerimden utanıyorum hem de bu konuda iyi olmadığım gerçeğinden utanıyorum? "Hangi yıldayız? Planladığım yere inme konusunda pek iyi değilim."

"1938'deyiz," diye yanıtlıyor.

Nazi işgaline planladığımdan üç yıl daha yakındım. Daha dikkatli olmalıydım. "O zaman ben... yaklaşık elli yıl seyahat ettim."

"*Mon Dieu*," diyor nefes nefese. "Elli yıl mı?"

İyi ya da kötü, gelecek onun için bir sır olarak kalmaya devam ediyor, tıpkı benim geleceğim gibi. Geçmiş düzgünce kapatılmış olsa da

Benim türüm için ilerisi pusludur. Sisli bir günde, havada beş metre mi yoksa beş yüz metre mi olduğunuzu bilmeden bir çıkıntıdan atlamak gibi bir şey olurdu.

Daha fazlasını söylemek için ağzımı açıyorum ama kapı açılırken önceden gelen bir vuruşla kesiliyorum. Kolundan sepet sarkan bir kadın eşikten adımını atıyor. Ağzı kısılmış, gözleri kısılmış. "*Marie, tes poules sont-*," diye başlıyor, beni fark edince sözleri kesiliyor. "*Nedir bu? Davetli misin?*" Beni burada bulduğu için sesi kesinlikle kızgın geliyor.

Marie-Therese'in ağzı cevap vermek için açılmıştı ki Henri kapıdan içeri daldı ve paniklemiş gözlerle ikimize baktı. Onu ilk gördüğümde yakışıklı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, ama aslında bu kelime onun hakkını vermiyor. Bir kadında olsa enfes denebilecek özelliklere sahip -yüksek elmacık kemikleri, dolgun bir ağız- ama güçlü çenesi ve geniş omuzları onu hiç de kadınsı yapmıyor.

"*Evet,*" diyor Marie, Henri'ye endişeli bir bakış fırlatarak. "*Notre cousine... um... Amelie. Amelie Durand.*"

"Kuzenimiz Amelie," diye tercüme ediyor Henri, sanki azarlanması gereken bir çocukmuşum gibi gözlerimin içine sertçe bakarak. "*Amelie, bu komşumuz Madam Beauvoir. Amelie Amerikalı. Elle ne parle pas le francaise.*"

Fransızca *bildiğimi* iddia etmek istiyorum ama adam beni silah zoruyla alıkoydu. Özel olarak söylediğine inandığı şeylere kulak misafiri olmak faydalı olabilir. Yorgunluğum ve ne kadar hızlı konuştukları arasında yine de konuşmayı takip etmekte zorlanıyorum. Orada burada birkaç cümle yakalıyorum: *uzun bir yolculuk yapmış, amcamızın kızı, onu beklemiyorduk.* Konuşmadan anladığım en önemli şey Henri'nin gitmem için duyduğu heves. Kız kardeşi ne zaman gelişime sevindiğini ifade etse ve bir süre kalabileceğimi söylese, erkek kardeşi tam tersini söylüyor.

Sonunda onları duymazdan geliyorum ve bakışlarımın pencereye doğru kaymasına izin veriyorum, evlerinin bir üzüm bağının ortasında olduğunu ilk kez fark ediyorum, Mayıs sonu güneşinde yemyeşil ve huzurlu. *Keşke Mark da bunu görebilseydi* diye düşünüyorum, ama aslında bu onun pek hoşuna gitmezdi. O lüks bir bağ deneyimi isterdi, 600 iplikli çarşaf lar ve bir uşak sunan türden. Muhtemelen gerçekten misafir de *istedikleri* türden.

Sonunda Madam Beauvoir gitmek için ayağa kalktı. Beni tepeden tırnağa, pek beğenmese de satın almayı düşünebileceği bir elbise gibi inceliyor. "*Elle est très belle, n'est-ce pas?*" Madam Beauvoir güzel olduğumu düşünüyor. Belki de düşündüğüm kadar kötü biri değildir.

Henri omuz silkiyor, beni bir kez tepeden tırnağa süzüyor. *Görmüyorum,* diye yanıtlıyor, *ama her erkeğin seçeneği yoktur.*

Dişlerim tepki olarak gıcırıyor.

Onu kapıya kadar götürüyor ve içeri dönüp kapıyı arkasından kilitlemeden önce arabanın gidişini izliyor. "*Dieu,*" diyor bana bakarak. "Yeni cadı nihayet uyandığında içeri dalan eski cadıya güven."

Cadı, annemin hayatım boyunca kullandığı kelimelere biraz fazla yaklaşıyor, çünkü zaman yolculuğunu uyuşturucu satıcılığı veya insan kaçakçılığına benzer bir şey olarak görüyor. Ondan gelen bu tür sözlerle katlanabilirim ama ondan gelenlere kesinlikle katlanmayacağım. "Ben olsam kime isim taktığına dikkat ederdim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu doğru mu? Çünkü şu anda atlayamayacağından oldukça eminim ve silahı olan benim." Marie-Therese'e döner. "Peki *Amerikalı* kuzenimizin tam olarak neden bir Fransız ismi var?"

Marie-Therese iç geçirir. "Paniğe kapıldım. Aklıma gelen tek Amerikalı kadın Amelia Earhart ve Eleanor Roosevelt'ti. Ve Eleanor Roosevelt'in adını taşımak için fazla güzel."

Ağır adımlarla ilerliyor, isteksizce benimkinin karşısındaki koltuğa oturuyor. "Peki gerçek adını öğrendin mi?" diye soruyor Marie-Therese'e, "Yoksa seninkini vermekle mi meşguldün?"

Ağzımı açıyorum ama Marie-Therese beni durdurmak için elini uzatıyor. "Hayır, yapma. Kendi güvenliğinin için bize kim olduğun ve nereden geldiğin hakkında mümkün olduğunca az bilgi vermek en iyisi. Yani şimdilik, sen Amelie Durand'sın. Bildiğiniz gibi ben Marie-Therese'im ve buradaki asık suratlı olan da kardeşim Henri."

Çenesinde bir kas kıpırıyor. "O zaman bağlanma. Onun kim olduğu ya da neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Neler *yapabiliyor?*" Marie-Therese gülerek soruyor, önüme bir yuvarlak peynir ve biraz daha ekmek koyuyor. "Buraya geldikten sonra günlerce komada kaldı. Fazla bir şey yapabileceğini düşünemezsin."

Haklı ama bu şimdiye kadar duyduğum en gurur verici savunma değil. "Belki de hepsi bir oyundu," diye karşı çıkıyor.

Öfkeli bir nefes vererek Henri'ye dönüyorum. "Ne yapmayı planladığımı sanıyorsun? Ben bir üniversite öğrencisiyim, bir suç dehası değil." Gözlerini deviriyor. "İnan bana, senin bir suç dehası olmadığımı biliyorum. Yakalanmadan ahırımdan bir elma çalmayı bile beceremediniz. Şimdi bize neden burada olduğunu söyle."

Yine çok yorgunum ve sinirlerim yıpranmaya başladı. "Sana yardım etmek için buradayım, yine de keşke zahmet etmeseydim dedirtiyorsun."

Henri kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Yardım mı?" diye alay ediyor, güzel dudağının kenarı kıvrılıyor. "Bu bir şaka mı?"

"Henri," diye çıkışır Marie-Therese. "Tu es impoli."

"Unuttun mu?" diyor Henri kız kardeşine, "gelecekteki *kurtarıcımız* tek kelime Fransızca bilmiyor."

Onun saçmalıklarından resmen bıktım. "Bu konuda kaba olmana gerek yok."

İç çekiyor. "Ve bu konuda aptalca davranmak zorunda değilsin. Kim dilini konuşmadığı ve uyanık bile kalamadığı bir ülkeye çıplak gelir ki?"

Marie onun koluna vurdu ve bana döndü. "Boş ver onu. Annemiz ikimizin de birkaç dili akıcı bir şekilde konuşmamız konusunda ısrar etti. Henri herkesin bu kadar şanslı olmadığını unutmuş görünüyor. Lütfen devam edin."

"Elbette," dedi Henri bana dönerek, "buraya çıplak ve savunmasız bir şekilde gelen ve iki günden fazla bir süre uyumaya devam eden siz bize nasıl yardım edebileceğinizi anlatıyordunuz?"

Onun bu tavrı beni cevap vermek yerine saldırmaya itiyor ama... haklı olduğu bir nokta var. Gencim ve zaman atlama konusunda berbatım. Onlara gelecekle ilgili bazı belirsiz uyarılar vermek dışında, sunabileceğim hiçbir şey yok.

İç çekiyorum ve haftalarca süren kâbusların nihayet biraz fazla gerçekçi hale gelmeden önceki hallerini düşünmeye çalışıyorum. Her zaman Marie-Therese ile ilgiliydiler.

-Başka şeyler de ortaya çıktı ama bana hiçbir anlam ifade etmedikleri için onları çoğunlukla görmezden geldim.

"Kız kardeşim Marie-Therese'i bulmamı söyledi ve ben de onun beni anlayacağını umuyordum. Tek bildiğim bunun insanları kurtarmakla ve bir ışık çemberiyle ilgili olduğu."

Marie-Therese'nin çenesi düşüyor ve Henri'nin sandalyesinin ayakları ağır bir şekilde yere iniyor. Beni endişelendiren sessiz, şaşkın bir bakış alışverişinde bulunuyorlar. Belli ki onlar için benim için olduğundan çok daha fazla şey ifade ediyor. "C'est elle," diye nefes alıyor Marie-Therese, o kadar sersemlemiş ki Fransızcaya dönmüş. *Bu o. "Ma mere-annem,* bana senin geleceğini söylemişti."

Ummm...ne? "Anneni tanımıyorum. Bu şimdiye kadar gittiğim en uzak geçmiş."

Ama Marie'nin gözleri parlıyor, başı hevesle sallanıyor. "Bize birinin geleceğini ve bizim için önemli olacağını söyledi," diye savunuyor. "Bize yardım edeceğini söyledi. Bu sen olmalısın."

Başımı salladım. "Annenin beklediği kişi olduğum *konusunda* ciddi şüphelerim var ama belki bana neye ihtiyacın olduğunu söylersen bir şeyler yapabilirim."

Henri'yle birbirlerine bir kez daha bakarlar. Belli ki o ne istiyorsa Henri de tam tersini istemektedir.

"Marie," diye homurdanıyor. "*Hayır.*"

Bilmemiz gerek, diye tıslıyor ona, bana dönmeden önce. "Annem üç yıl önce hiçbir açıklama yapmadan gitti ve bir daha geri dönmedi. Eğer onu görmek için geri dönersem, bana hiçbir şey söylemeyecek. Geri dönmeyeceğini anlayacak ve tek kelime etmeyecektir. Ama *sen gidebilirsin.*"

Konuşma ve Marie-Therese'in beklentileri üzerime bir ağırlık gibi çökmeye başladı. Yorgunluğun geri geldiğinden eminim, ama onu bir dakika içinde hayal kırıklığına uğratacak olmam da yardımcı olmuyor. "Gerçekten nereye gittiği hakkında hiçbir fikrin yok mu?" diye soruyorum.

Marie-Therese masaya bakıyor. "Arabası, kıyafetleriyle birlikte Paris'te bulundu ama hangi yıl ziyaret ettiğini bilmiyoruz."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Benim ailemde de bir kayıp var - uzun zaman önce Paris'e giden ve bir daha geri dönmeyen teyzem. Her ne kadar biz doğmadan önce gerçekleşmiş olsa da, kayıp teyzemizin gizemi Kit'i her zaman büyülemiştir. Birden fazla kez ona yardım etmek için zamanda yolculuk yapmamı önerdi. Ama aynı şeyin peşinden giden iki kişi kaybolduysa, üçüncü kişi olmak istemediğimden eminim.

"Şu ışık çemberi olayı ne hakkında?"

Marie-Therese'in gözleri büyür. "Annen sana kehaneti hiç söylemedi mi?"

Henri'nin gözleri kısıılır. "Marie, eğer bilmiyorsa, bunu ona söylemek sana düşmez."

Marie omuz silkiyor. "O bir zaman yolcusu. Bilmesi gerekirdi," diyor bana dönmeden önce. "Kehanete göre büyük bir savaştan sonra bir çocuk doğacakmış - ona *saklı* çocuk diyorlar - ve bu çocuk bir şekilde geçmişlerimizi güvende tutması gereken bu ışık çemberini üretecekmiş."

Omuzlarım çöktü. Kehanetlere, özellikle de kulaktan kulağa aktarılanlara pek inanmam. Dürüst olmak gerekirse, hem teyzemin hem de annelerinin buna gerçekten araştırarak kadar inanmış olmaları biraz şok edici.

"Seni *neyden* koruyacak?"

Henri kaşlarını çatar. "Senden," diyor. Şaşkın bakışlarım karşısında istemeye istemeye düşünceyi tamamlıyor. "Özellikle senden değil. Ama gelecekteki zaman yolcularından. Kız kardeşim, onun sahip olabileceği çocuklar... güce sahip olmayan bizler bile, hepimiz risk altındayız. Herhangi biriniz gelecekten gelip her şeyi yok edebilir, değil mi? Şu anki bu hazırlıksız ziyaretiniz bile... Ya bir şeyleri değiştirdiyseniz? Ya bu basit gelişiniz bir çığa dönüşecek bir damlaya yol açıtıysa?"

Gözlerimi kapatıyorum ve küçük bir nefes alıyorum. 1938'de bile benim kötü olduğumu düşünen insanlardan kaçamıyorum. Onlara katılmadığımdan değil.

Marie-Therese ona kaşlarını çatıyor. "Sen yanlış bir şey yapmadın," diye beni temin ediyor. "Annem çemberin geleceğimizin elimizden alınmasını engelleyebileceğine inanıyordu."

Her halükarda geleceklerinin ellerinden alınabileceğine işaret edebilirim. 1930'lara atlamaya hazırlanırken Fransa'nın bu bölgesini nelerin beklediğine dair epeyce araştırma yaptım. Saint Antoine, Almanya ile Paris arasındaki konumu nedeniyle savaş boyunca Nazi işgali altında olacak, ancak bu bilgiyi şimdilik saklıyorum. Eve dönmek için gerekenden daha fazla geçmişe değiştirmek için burada değilim.

"Bu konuda sana nasıl yardımcı olabileceğimi gerçekten anlamıyorum," diyorum ona. "Seni umutlandırdığım için özür dilerim."

"Lütfen," diye yalvarır Marie-Therese. "Eğer size planlarını anlatmasını sağlayabilirsiniz, onu hâlâ kurtarabiliriz."

Henri'nin yüzü, bir an için ondan nefret etmeyi zorlaştıran bir şekilde çizilmiş ve üzgün. "Marie," diyor sessizce, "o kapana kısılmadı. O öldü ve bu senin bile düzeltemeyeceğin bir şey. Hangi yıla gitmiş olursa olsun, hayatta olsaydı şimdiye kadar bize dönmenin yolunu bulurdu."

"Bunu bilemezsin," diye nefes alıyor Marie. Bana dönüyor. "Lütfen bunu düşün. Onu bulmak zorundayım."

Beni buraya getiren kâbusu düşünüyorum. Kit, tabutunda oturuyordu, cildi hastalıklı bir kızılgerdan yumurtası gibi benekli mavi ve beyazdı - onu gölden çıkardıklarında görüldüğü gibi.

Onları bulmalısın, dedi bana tekrar tekrar. Korkunç bir an için kurtarmam gerekenin Marie değil de annesi ve teyzem olup olmadığını merak ediyorum. Bu düşünceden hemen vazgeçtim. Her nereye gittilerse, belli ki çok tehlikeliydi ve yaşayan hiçbir zaman yolcusu bu yolculuğu yapmak için benden daha donanımsız değildi. Marie bile buna kalkışmamalı ve ben de kalkışmasına yardım etmek istediğimden emin değilim.

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum. "Benim teyzem de Paris'te kayboldu, bu da bana bahsettiğin şeyin görüldüğünden biraz daha zor olabileceğini söylüyor. Ve ben bunu sadece kız kardeşim için yapıyorum. Kendi zamanıma döndüğümde bir daha asla atlamayacağım."

Marie-Therese sanki şaka yapıyormuşum ya da tutamayacağım çılgınca sözler veren bir çocukmuşum gibi gülüyor. "Tabii ki atlamaya devam edeceksin. Kendimizi durduramayız."

Gülüşü beni sinirlendiriyor, belki de en büyük korkum onun haklı olması. On yıl önce atlamaya başladığımdan beri durmaya çalışmaktan *başka bir şey* yapmadım ve yine de buradayım, tüm geleceğim bundan vazgeçmeme bağlıymış gibi hissederken yine zaman yolculuğu yapıyorum.

"Yapabilirim," diye yanıtlıyorum.

Marie-Therese'in elleri masaya yapışır. "Teyzen kayıp, annem kayıp. Daha kaç kişi olmalı? En azından yardım edip edemeyeceğinizi görmek istemez misiniz?"

"Ben daha çok ölmemekle ilgileniyorum," diye cevap veriyorum. "Belki de hepimiz onların başarısızlığını bir ders olarak almalı ve gittikleri yerden uzak durmalıyız."

Marie-Therese'in omuzları düşüyor. Onu çok az tanıyorum ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için şimdiden nefret ediyorum. "Ama ablan bana yardım etmen gerektiğini söyledi."

Midem huzursuzca çalkalanıyor. Kâbuslar haftalardır aralıksız devam ediyor ve ben buraya gelmeden önce dramatik bir şekilde arttı. Eğer bir şekilde yardım etmezsem tekrar başlayacaklar. Bundan eminim. "Belki başka şekillerde yardımcı olabilirim. Sana neler olacağını söyleyebilirim."

Henri kararlı bir şekilde, "Neler olacağını bilmek istemiyoruz," diyor.

Bunun için resmen çok yorgunum. Başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi dinlendiriyorum. "Peki, her neyse. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Bana burada dinlenmem için bir gün verirsen, yakandan düşerim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor Henri. "Kız kardeşimi teşhis ettin, hayatımız boyunca koruduğumuz bir sır. Geri dönüp başkalarına anlatmana izin veremem."

Panik göğsümde yükselmeye başlıyor. Geldiğimi düşünüyorum, eli silahın horozundaydı. Burada olduğum için beni vurmaya gerçekten hazırды. Acaba hâlâ hazır olabilir mi?

Başımı çevirip çıkışları arıyorum ve onun gözleri de benimkileri takip ediyor. "Bu evden tek bir çıkış var ve ben seninle onun arasında duruyorum. Sakın

beni geçmeye çalışmayı düşün."

Önce ayrılmamı istedi, şimdi de beni rehin tutuyor. Bir uçtan diğerine ve her iki uç da berbat. Henri, dudaklarını büzerek bir kadının inanabileceğinden çok daha az keyifli olduğunu kanıtlıyor.

"Peki güçlerim geri döndüğünde beni burada nasıl tutmayı planlıyorsunuz?" Talep ediyorum. "Beni öldürecek misin? Planın bu mu?"

Çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Hayır. Bu benim planım değil. Sadece henüz daha iyi bir tane bulamadım."

İgneleyici konuşuyordum. Öyle olduğundan emin değilim.

"Bak," diyorum derin bir nefes vererek. "Burada neler döndüğünü düşünüyorsun bilmiyorum ama ben kötü değilim. Ben sadece sana yardım edebileceğini düşünen aptal bir üniversite öğrencisiyim ve sen zaten benim zamanımdan elli yıldan daha önce yaşıyorsun. Kız kardeşinin yerini bilmemin bana ne faydası olabilir ki?"

Marie-Therese haklı bir noktadaymış gibi kardeşine bakıyor ama gözlerini kaçırmadan önce gözlerinde bir şey görüyorum. Korku, bilgi. Bu durum hakkında kız kardeşinin bilmediği neyi biliyor?

Henri, "Biz bir çözüm bulana kadar kalabilirsin," dedi.

Ayağa kalkıyor ve ben onun bağı dönüşünü izliyorum. Kendimi koruma duygum bana ilk fırsatta koşmam gerektiğini söylüyor. Ancak yürüyecek enerjim bile yok, bu yüzden koşmam söz konusu bile değil.

Marie elini omzuma koydu. "Merak etme. Kardeşimi tanıyorum. Büyük konuşuyor ama genç ve güzel bir kızı öldürecek cesareti yok."

Endişeli yüzümü onunkine doğru kaldırıyorum. "İçinde kimseyi öldürmek olmadığımı söyleseydin kendimi daha iyi hissederdim."

Gülümsemesi duraksıyor. "Keşke ben de sana bunu söyleyebilseydim."

I Günün büyük bir kısmında yatağa dönüyorum, o kadar hastayım ki acaba gerçekten grip mi oldum diye düşünmeye başlıyorum, çünkü yorgunluk tamamen aynı hissettiriyor. Uyanmaya çalıştığımda bile kendimi tekrar uykuya dalarken buluyorum.

Uyku, rüyalarım ateşli ve mantıksız, sabahki olayları evdeki anılarla harmanlayarak hiç yaşanmadığından emin olduğum çeşitli şekillerde.

Sonunda tekrar aşağıya indiğimde Marie-Therese beni oturmaya zorluyor ve ben de itaat edemeyecek kadar yorgunum, ama aynı zamanda o aynı anda beş şey yapıyor gibi görünürken burada uzandığım için kendimi suçlu hissediyorum.

"Bir konuda yardım edeyim," diyorum.

"Hamuru yoğurabilir misin?" Hamuru unlanmış bir tahta üzerinde bana uzatıyor ve ocakta fokurdayan şeyi kontrol etmek için geri dönüyor.

Bir dakika sonra geri döndüğünde gülüyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Bir top oluşturmali ve onu yumruklamalısın, ummm..." Kapalı elini kaldırıyor. "Yumruk mu? Sizin zamanınızda böyle yapılmıyor muydu?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Bilmiyorum. Daha önce hiç yapmadım."

Çenesi düşer. "Hiç mi? Mon Dieu. Nasıl yani? Oldukça zengin olmalısınız."

Ailem varlıklı olmaktan başka bir şey değil, ki atalarımın ve benim para kazanmak için ne kadar çok yolumuz olduğu düşünüldüğünde bu biraz saçma. "Benim zamanımda insanların yaptığı bir şey değil," diye açıklıyorum. "Çok meşgulüz. Sadece marketten alıyoruz."

Kaşlarını çatıyor. "Sizi bu kadar meşgul eden şey nedir?"

Dudağımı ısırdım. Dürüst olmak gerekirse, tam olarak emin değilim. "Çoğu kadın çalışıyor ya da okula gidiyor. Ekmek yapmak için evde değiller." Ama bu

Marie-Therese'in burada boş bir hayatı varsa ve ben derste olmadığım zamanlarda bolca boş vaktim varsa. "Sanırım o kadar da meşgul değiliz. Sadece okumayı tercih ederiz. Ya da televizyon izlemeyi."

"Televizyon mu?" diye soruyor.

Elimden kaydı ama bunu açıklamanın bir zararı var mı? "Televizyon. Evinizde film ve dizi oynatan bir kutu gibi bir şey. Sanırım henüz icat edilmedi."

Gözleri kocaman oldu. Televizyon bana hiçbir zaman harikulade bir icat gibi gelmemişti, ama onun yüzünde ilk çıktığında gerçekten bir şey olduğunu görüyorum. Binmek istediğinizde evinize gelen bir rollercoaster gibi. "Böyle bir şeyi duymuştum - sanırım dünya fuarındaydı. Sadece yaygınlaşacağını hiç düşünmemiştim."

"Peki ya sen?" Ben soruyorum. "Eğlenmek için ne yaparsın?"

Gülümsemesi biraz hüzünlü bir hal alıyor. "Kilisede dil derslerine yardım ediyorum ya da bazen arkadaşlarımı görüyorum. Annem gittikten sonra işler değişti."

İlk suçluluk titreşimimi hissediyorum ve onu yok sayıyorum. Kabul ettiğim şeyi yaptım. Marie'yi buldum. Eğer o ve ağabeyi geleceği bilmek istemiyorlarsa, yapabileceğim fazla bir şey yok ve daha fazlasını yapmak kendime ve Mark'a verdiğim bir sözü çiğnemek olur, her ne kadar verdiğimi bilmesede. Marie-Therese ya da kardeşinin ne dediği umurumda değil. İyileşir iyileşmez eve döneceğim.

HENRI akşam yemeğinden hemen önce geldi. Dışarıda geçirdiği bir günün ardından bile, alnındaki ter ve pantolonundan düşen saman parçalarıyla, 1940'ların yakışıklı bir askerinin ya da film yıldızının resmidir. Yontulmuş mükemmellik, öne düşen bir tutam saç.

Odaya giriyor ve önümdeki masaya elmaları koyuyor. Elleri iri, açık havada geçirdiği günler yüzünden bronzlaşmış. "Böylece onları çalmana gerek kalmayacak," diyor.

Yukarı bakıyorum. Yüzündeki o sırıtışı tokatlayacak kadar enerjim var, bahse girerim. "Kadın misafirlerine karşı hep böyle nazik misin? Neden hâlâ bekâr olduğunu anlamaya başlıyorum."

Ağız bir tarafa kayıyor. "Seeneklerim olmadığı için mi bekâr olduğumu düşünüyorsun?"

Marie-Therese ona sevgiyle gülümser. "Bizim Henri aşık bir kıza vurmadan sopa bile atamaz," diyor. "Onunla kasabaya gitmek neredeyse sinir bozucu, herkes bizi durdurup onunla konuşmaya alışıyor."

Bunun doğru olduğundan bir an bile şüphe etmiyorum ama yine de onu alt etmenin bir yolunu arıyorum. "Sanırım bu tamamen seni iyi tanımayan kadınlar olmalı," diye mırıldanıyorum.

Henri kaşlarını çatar. "Hayatını ellerinde tutan adamlara hep yem mi atarsın?" diye sorar.

Bu söz beni tehdit etmekten çok sinirlendirdi, çünkü onu bir katil olarak hayal etmekte hâlâ zorlanıyorum. "Özür dilerim. Kuralları tam olarak anlamadım," diye cevap veriyorum. "Daha önce kimse beni öldürmekle tehdit etmemişti."

Mutfağın hemen arkasındaki, kendisine ait olduğunu tahmin ettiğim odaya doğru dönüyor. "Bu ağızla," diyor, "bunu çok şaşırtıcı buluyorum."

HENRI yeni yıkanmış ve rahatsız edici derecede yakışıklı bir şekilde ortaya çıktıktan sonra, nispeten basit ama şimdiye kadar kokladığım her şeyden daha güzel kokan bir akşam yemeğı yemek için oturuyoruz. Hâlâ o kadar açım ki sanki hiç doymayacakmışım gibi hissediyorum.

"Ekmeğe ne oldu?" Henri soruyor. İçimi ektim. Yorum yapacağını bilmeliydim.

"Bu benim ilk seferimdi."

Tek gözünü kısıyor. "Senin yaşındaki bir kız nasıl olur da ekmek yapmayı öğrenemez?"

Marie-Therese'in daha önce sorduğı sorudan farklı değil, ancak benimle ilgili en küçük şeyleri bile daha büyük bir kötülüğün göstergesi olarak görüyor gibi görünüyor ve bu artık eskidi.

atalımı bıraktım. "Ben Deccal'mışım gibi davranmayacağın bir nokta gelecek mi?"

"Seni yeterince tanırsam belki," diyor jambonunu keserken, "ama öyle bir niyetim yok. Peki neden böyle temel bir beceriye sahip değilsin?"

Dudağım kıvrılıyor. Sanırım bu dönemin doğasında var olan şovenizm beni Nazilerden ya da ev işlerindeki beceriksizliğimden çok daha önce öldürecekti. "ünkü nerede

Benim geldiğim yerde kendi ekmeğimizi yapmamıza gerek yok. Bundan birkaç on yıl sonra yaşam *iyileştiğinde*, yemek yapma ve çocuk doğurma becerisi bir kadının en önemli başarıları olarak görülmeyecek."

Marie-Therese, "Ama yine de yemek yemeniz gerekiyor," diyor. "Kadınlar yemek yapmazsa kim yapar?"

"Benim zamanımda insanlar dışarıda çok yemek yiyordu. Yemek pişirmek de daha kolay. Daha hızlı." Öne doğru oturuyor, birden büyüleniyor. "Nasıl daha hızlı?"

"Bunu sana söylemem gerektiğine emin misin?" diye sordum.

Henri, "Hayır," diye söze girdi. "Yapmamalısın. Burada bile olmamalısın."

Marie-Therese omuz silkiyor. "Yine de anlat bize. Bilmek istiyorum. Farklı olan her şeyi bilmek istiyorum. Sadece kötü bir şey olmasın."

Kaşlarımı çatıyorum. Muhtemelen en çok bilmesi gereken şey kötülük. Onunla bir günden az zaman geçirdim ama şimdiden vücudumdaki her kemik onu kaçmaya, Amerika Birleşik Devletleri'ne ya da savaşın dokunmayacağı uzak bir adaya gitmeye teşvik etmek istiyor. Ama bu onun için yapmam gereken bir seçim değil. Pislik kardeşinin de belirttiği gibi, zaten burada olmamalıydım.

Henri'nin bu konudaki düşüncelerini görmezden gelerek onlara mikrodalga fırınlardan, VCR'lardan, MTV'den ve arabalı lokantalardan bahsediyorum. Onlara klimadan bahsediyorum, şu anda çok işlerine yarayacak bir şey: pencereler açık olsa bile elbisem bütün gün üzerime yapıştı. Çok az insanın çiftçilik yaptığını ve

-en azından benim geldiğim yerde- çoğu insan üniversiteye gidiyor ve sonunda içeride çalışıyor.

Marie-Therese anlattığım hayattan büyüleniyor, hafta sonlarını partilere, filmlere ya da galerilere gitmek için boş geçirme fikrine bayılıyor. Ama Henri sadece dinliyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle tartıyor gibi görünüyor.

Marie-Therese iğne oyasını almak için yukarı koştuğunda, sandalyesinde arkasına yaslanır. "Sanırım buradaki küçük hayatımızı oldukça tatsız bulacaksınız," diyor.

"Şimdiye kadar sadece tek bir tatsız kısım oldu," diye cevap veriyorum, gözlerimi ona dikerek. Ayağa kalkıyorum, burada oturup onun tarafından yemlenemeyecek kadar yorgunum ve o da ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor. Boyu ve omuzlarının genişliği arasında, oturduğumuz zamankinden biraz daha savunmasız hissediyorum.

"Kız kardeşimi büyüledin, *kelpie*," diyor, gözleri yüzümde gezinirken, "ama söz veriyorum o kadar kolay olmayacağım."

Kelpie'yi nasıl çevireceğimi bilmiyorum ve sormamaya karar verdim. İyi bir şey olmadığından neredeyse eminim.

W Ertesi gün uyandığında güneş açık pencereden üzerime vuruyordu ve odanın havası o kadar yoğun ve bunaltıcıydı ki ne kadar uyursam uyuyayım kendimi sersemlemiş hissediyordum.

Uykumu almıştım. Şu anda Mark'la birlikte New York'ta olmalıydım. SoHo'da beni götürmek istediği yeni bir galeri vardı ve yeni sanatçılar keşfetmeyi ne kadar sevsem de, şu anda bana en çok hitap eden şey karanlık bir oda ve klimanın cazibesi.

Dünkü elbisemi giyip aşağıya sarkıyorum, ter damlacıkları göğsümden aşağıya yuvarlanıyor ve Allah'ın belası, çok küçük sütyenimin içinde bir yere düşüyor. Marie-Therese etrafta koşuşturuyor, neşeli ve gülümsüyor. "Aman Tanrım," diyor durup dururken. "Daha kötü görünüyorsun."

Saçlarımı ensemden ayırıp serinlemeye çalışıyorum. "Sadece sıcak," diyorum zayıfça. Elindeki küçük sepeti alıyorum. "Dışarı mı çıkıyorsun?" Kalbim Henri'yle burada bırakılma ihtimali karşısında kararsızca çarpıyor. Hâlâ onun bir katil olduğunu düşünmüyorum ama ne olursa olsun onun burada bir tampon olarak bulunması hoşuma gidiyor.

Başını sallıyor. "Cuma sabahları Almanca öğretiyorum ama istersen işim bittiğinde seni şehre götürebilirim."

Yorgunluğuma rağmen bu fikir bana cazip geliyor. Burada, çiftlikte, hayat evden çok da farklı gelmiyor. Ama bir kasabada, dükkanlar ve insanlarla birlikte, kendimi gerçekten de işgalden hemen önce Fransa'daymışım gibi hissedebilirim. Bir tür Rönesans festivali ya da lisedeki 50'ler günü gibi, her ne kadar katılımcıların önlerinde neredeyse on yıllık bir acı olduğunu fark etmedikleri bir gün olsa da.

"İnekleri sağacak vaktim olmadı, o yüzden içecek sadece su var ama size ekmek ve peynir bıraktım," diyor sepeti kaparak. "Öğle yemeğinden sonra döneceğim, ama bu arada banyo yap. Serinlemene yardımcı olabilir."

Onu isteksizce uğurluyorum ve sonra banyoya gidiyorum. Bir an küvete bakıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturmuş, bundan nasıl kaçınabileceğimi düşünüyorum. En son duş yerine banyo yapmayalı on yıl olmuştu ama sanırım buradaki tek seçeneğim bu.

Soyunuyorum ve kendimi küvete zorluyorum, iki in suyun içine oturuyorum ve saçımı yıkamak için bir sürahiyi başımdan aşağı boşaltıyorum. Şampuan buluyorum ama saç kremi yok. İşim bittiğinde saçlarımın saman gibi olması için bu kadar çaba sarf etmek iç karartıcı.

Duşlar, saç kremi, şortlar ve serin hava. Şimdiye kadar en çok özlediğim şey bu. Bunu ve Henri'nin yokluğunu.

Giysilerimi giydim. Giyinmeyi bitirdiğimde yine sıcaktan bunalmış ve bitkin bir haldeydim ama Marie'nin süt sağmak için kullandığı kovayı alıp dışarı çıktım. Babam gittikten sonra bizimki çalışan bir çiftlik olmaktan çıkmış olsa da, hâlâ bir iki şey hatırlıyorum ve Marie'nin ben eklemekten de yapacak yeterince işi var.

Pompaya kadar gelmiştim ki arkamda bir şey hissettim ve omzumun üzerinden baktım. Henri tarlada, bir elinde asma, diğesinde makas, ama tamamen hareketsiz, beni izliyor. Gözlerimiz buluştuğunda makası yere atıyor ve bana doğru yürümeye başlıyor.

Haklısın. Çünkü ben onun boktan küçük elmalarını çalmaya gelmiş bir suçluyum. "Henüz silahı almana gerek yok," diyorum test edercesine o yaklaşırken. "Sadece inekleri sağıyorum."

Dili ağzının köşesine doğru fırlıyor. Neredeyse eğleniyor gibi görünüyor. "Bir ineğin *nasıl sağılacağını* biliyor musun ki? Senin zamanında ineği sağan, tereyağını çalkalayan ve hepsini diline taşıyan sihirli bir cihazın yok mu?"

Çoğunlukla evet. Bir omzumu kaldırıyorum. "Yapabiliyorsan o kadar da zor değildir herhalde."

Ellerini ensesinde birleştirmiş, beni izliyor. "Umarım ekmek yapmak yerine bu işi üstlenmişsindir."

"Marie-Therese ve ben bugün şehre gidiyoruz," diye cevap veriyorum gözlerini devirerek, "yani ekmeğin güvende."

Çenesi düşer. "*Kasabaya mı?*" diye sorar ve sonra mutsuzca güler. "*Hayır.* Düşüncesiz kız kardeşim etrafında biri olduğu için o kadar heyecanlı ki

kafasını kullanarak. Çiftlikte kalacaksın ve başka hiçbir yere gitmeyeceksin. Zaten yeterince sorun yarattın."

Güneşin altında durmaktan yoruluyorum ve onunla tartışmak hoşuma gitse de, bunu yapma isteğim her geçen saniye azalıyor. "Beni yakınında tutmak için bu kadar çaresiz olduğuna göre sana karşı büyüyor olmalıyım."

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor. "Ama Marie-Therese yeterince dikkat çekiyor ve ikiniz birlikte, aynı evde? Bu şüphe uyandırabilir."

Ellerimi açıyorum. Paranoyası gerçekten ama gerçekten eskimeye başladı. "Ne fark eder ki?" Haykırıyorum. "Marie-Therese bir kaçak mı? Saklanan bir ünlü mü? Nerede olduğu neden umurunda olsun ki? Onun *benim* nerede olduğumu bilmesi umurumda değil."

Gözleri başka yöne kayıyor. Yine bir şeyler saklıyor. "Birbirinizi tanımanız hiçbir zaman güvenli değil ve bunu bilmiyormuş gibi davranmanız da durumunuza yardımcı olmuyor."

"Bunu nereden bilebilirim ki? Marie tanıştığım ilk zaman yolcusu!"

Gözleri kısıldı. "Annen değil mi? Büyükannen? Bir kız kardeş?"

Aile geçmişim aşırı doldurulmuş bir dolap gibidir. Bir şeyi çekip çıkarırsanız kendinizi diğerlerinin içinde gömülü bulursunuz. Bunun yerine en basit açıklamayı yapıyorum. "Annemi atlamışlar ve büyükanmem ben doğmadan önce ölmüş. Onu görmek için geri döndüm ama ondan bazı şeyleri açıklamasını istemek..."

"...zamanından önce öleceğini bilmesine izin verin," diye bitiriyor. Anlıyor çünkü Marie'nin en azından geri dönüp annesini ziyaret etmeyi denememesinin nedeni de aynı. Gözlerinde bir şeylerin titreştiğini görüyorum. Başka biri olsaydı bunun sempati olduğundan şüphelenirdim.

"Evet." Sıcak ve yorgunluk yüzünden kendimi dengesiz hissediyorum. Bayılmadan önce bu konuşmayı bitirmeliyim.

Elini ensesinde gezdirmek için geriye uzandı ve irkildi. "Bu kadar az şey biliyorken bu şekilde geri dönmeye hiç hakkın yoktu. Aklından ne geçiyordu?"

"Kız kardeşinizin yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyordum, çünkü bilgi oldukça güvenilir bir kaynaktan geldi." Yine de mezarın ötesinden gelen bir mesajın *güvenilir* sayılacağından emin değilim.

Aniden sallanıyorum ve beni dik tutmak için belimden tutuyor. Elbisemin içinden ellerinin baskısını hissedebiliyorum ve bu ani farkındalık

Onun büyüklüğü ve gücü beni şaşırtıyor. "Uzanman gerek," diyor.

"İyiym," diye cevap veriyorum ama bu bir yalan. Yorgunluk ve üzerimdeki elleri arasında doğru düzgün düşünemiyorum. Gözlerim bir anlığına kapanıyor ve beni bir çocuk gibi kucağına alıp eve doğru gidiyor. Tartışmak isterdim ama bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum. Sersemlemiş olsam da, tüm kavgacılığına rağmen bana karşı nazik olduğunu fark etmeden edemiyorum. Onun yapabileceğini düşündüğümünden daha nazik.

"Cesur olduğunu sanıyorsun," diyor usulca. "Ama böyle bir cesaret bir gün seni öldürtecek kelpie."

Yine o kelime. "Bana ikinci kez böyle hitap ediyorsun," diye mırıldandım. "Eğer bana hakaret edeceksen, bunu İngilizce yapacak cesaretin olsun."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bir hanımefendi bu ifadeyi kullanmaz. Sadece Fransızca bilmemekle kalmıyorsun, kendi dilini de bilmiyorsun. Kelpie bir İskoç kelimesi sanırım. Bir efsane."

Beni kanepeye oturturken, "O zaman aydınlat beni," diyorum. "Kelpie nedir?"

Tereddüt ediyor, arkasını dönmeden önce gözleri uzun bir süre yüzümde. "İnsan formunda bir canavar."

MARIE-THERESE döndüğünde çoktan kestirmiştim ama kendimi pek iyi hissetmiyordum. Ocağın üzerinde bir et suyu hazırlıyor, Henri'nin çiftlikte kalmamla ilgili fermanı yüzünden ağzı sinirli bir şekilde büzülmüş, ancak gerçekte muhtemelen yürüyüş yapmak için çok yorgunum.

O patates soyarken ben onun için havuç kesiyorum ve bana üniversite hakkında soru üstüne soru soruyor. Her şeyi bilmek istiyor: aldığım dersleri, diploma için planlarımı, tek başıma yaşamamın nasıl bir şey olduğunu. Her soru bir öncekinden daha hüzünlü geliyor.

"Hiç gitmeyi düşündün mü?" Ben sordum.

İki avuç dolusu doğradığım havuçları alıyor ve ocağın üzerindeki tencereye atıyor. "Henri'yi tek başına bırakamazdım," diyor. "Belki evlendiğinde."

"Zavallı kadın," diye iç geçiriyorum. "Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yok.
onu."

Gülüyor. "Oh hayır. Bugün onu gördün mü? Hâlâ canavarlık yapıyor mu?"

"Evet ve bana ikinci kez kelpie dedi, görünüşe göre insan formunda bir canavar."

Küçük bir gülümseme dudaklarını süslüyor. "Teselli olacaksa, aslında güzel bir kadın şekline bürünen bir canavar."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu pek de teselli edici bir şey değil."

"Zavallı Henri. Sonunda buralarda güzel bir kızımız oldu ve ondan nefret ediyor. Dediğim gibi, sen onun en kötü halini gördün. İngiltere'den dönmeden önce çok farklıydı."

"İngiltere mi?"

Başını sallıyor, dudaklarına götürmeden önce tadına bakmak için dumanı tüten bir kaşık et suyuna üflüyor. "Üniversite için oradaydı."

Nedense bu haber beni şaşırttı, oysa şaşırtmaması gerekirdi. Ne de olsa İngiliz aksanı onda fark ettiğim ilk şeylerden biriydi. "Gittiğini fark etmemiştim."

"Ona göre değildi, o yüzden gitti," diyor omuz silkerek. "Ama lütfen kabalık ederse onu görmezden gel. Henüz göremediğini biliyorum ama hayatta ağabeyimden daha tatlı, daha şefkatli bir adam yok. Senin buradaki varlığın onu endişelendiriyor ve sanırım bu yüzden biraz öfkeleniyor."

"Eğer benim tarafımdan tehdit ediliyorsa, sanırım neredeyse her şey tarafından tehdit ediliyordur," diyorum iç çekerek. "İkinizin de belirttiği gibi, zaman atlama konusunda berbatım ve çalma konusunda bile iyi değilim."

Sobaya dönerken omuzları düşüyor. "Anne ve babamızı çoktan kaybettik ve sanırım annemize yardım edemediği için biraz da kendini suçluyor."

Asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı, sadece kadınlar zaman yolculuğu yapabiliyor. Henri için kız kardeşinin geri dönüp annelerini kurtarmayı seçebilmesinin ama kendisinin bunu yapamamasının ne kadar acı verici olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim.

"Beni güvende tutmaya yemin etmişti ama Almanlar gittikçe cesaretleniyor -Almanya'ya geçtikleri söyleniyor- ve Madam Beauvoir habersizce çıkageliyor ve şimdi de sen... Böyle şeyler oluyor ve bu da ona başarısız olduğunu hissettiriyor."

Henri için üzölmek istemiyorum, gerçekten. Ama her ikisinde de bir şekilde yarı yolda bırakılmış bir hayat vaadi görüyorum. Eğer kalmayı planlasaydım, ki planlamıyorum, Kit'in düzeltmemi istediğı şeyin bu olduğunu düşünebilirdim. Belki de Marie-Therese ve Henri'yi kendilerinden, yarattıkları bu hüznölü, izole küçük hayattan kurtarmamı istedi.

Nasıl olacağına dair ilk fikrim. Zaten bir önemi de yok, çünkü kesinlikle kalmayacağım.

AKŞAM YEMEĞİNDE MARIE-THERESE gülümsüyor ve kahkahalar atıyor, Henri ise beni her an dişlerimi boynuna geçirecek bir vampir gibi görmeye devam ediyor. Kız kardeşi benden hoşlanıyor gibi göründükçe, onun nefreti daha da artıyor.

"Henri," diye takılıyor Marie, "bu gece en azından bir kez gülümsemelisin ki Amelie bunu yapabildiğini anlasın."

"Misafir olan o," diyor, gözleri yahnisinde. "Bence çekici olması gereken kişi o."

Peçetemle dudaklarımı sıvazlıyorum ve ona sakarca bir gülümseme veriyorum. "Beni silah zoruyla alıkoyan erkeklere karşı genellikle çekici değilimdir. Bu kişisel bir şey."

"Ve mülküne çıplak bir şekilde inen ve gitmeyi reddeden engerek yılanlarına gülümsemek gibi bir alışkanlığım yok."

"Gitmeyi *reddediyor* musun?" Talep ediyorum. "Beni rehin tutuyorsun, unuttun mu?"

Gözleri masanın karşısında benimkilerle buluşuyor. "Peki. Gitmekte özgürsün," diye yanıtlıyor. Sonra bakışlarını kaçırıyor. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye ekliyor, neredeyse kendi kendine.

Rahatlamam gerekirken garip bir şekilde incindiğimi hissediyorum. Bu eski bir acı, sanki uzun zamandır sahip olduğum ve nereden aldığımı hatırlayamadığım büyük bir çürüğün üzerine basmış gibi. İstenmeme deneyimi asla tam olarak alışamayacağınız bir şey.

Marie-Therese masadan bir şeyler kaparak ayağa kalkıyor. "Henri, kabalık ediyorsun," diyor. "Amelie günlerce, hatta haftalarca seyahat edecek kadar iyi olmayacak ve daha da önemlisi, onun gitmesini istemiyorum. Evde başka bir kadınla birlikte olmayalı yıllar oldu."

Kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslanıyor. "Evet, farkındayım. Ve bu seni biraz fazla rahatlatıyor. Onu kasabaya mı götürüyorsun Marie? İnsanların onu gördükten sonra Amerikalı 'kuzenimiz' hakkında konuşmayacaklarını mı sanıyorsun?"

"Çok fazla endişeleniyorsun," diyor Marie-Therese küçümseyici bir el hareketiyle. "İnsanlar neredeyse her şeyi rasyonalize edebilir ve bu bir sır değil ki

Şimdiye kadar. Madam Beauvoir'ın ne kadar dedikoducu olduğunu biliyorsunuz."

Ağır ağır nefes veriyor. "Ve yeterince endişelenmiyorsun. Senden defalarca geri dönmeni ve ziyaretin gidişatını değiştirmeni istedim. Kimsenin onun burada olduğunu bilmesine gerek yok."

Önce ona, sonra da bana bakıyor. "Hayır," diyor sonunda. "Bunun bir anlamı yok. Amelie'nin bir süre bizimle kalabileceğini düşünüyorum, bu yüzden onu saklamaya çalışarak kendimi yormayacağım."

Bir süre kalmayı *düşünmediğimi* söylemek için ağzımı açıyorum ama Henri, o sevimli adam, benden çok daha önde. "*Bir süre kalmak mı?*" diye soruyor. "Delirdin mi sen? İyileşene kadar burada kalacak, bir saat daha değil, anlıyor musun?"

İkisinin kavgasını dinlemek beni yordu ve depresyona soktu. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve yıllardır, hatta Mark'la tanışmadan önce bile beni taşıyan bir hayale dalıyorum, gerçi son zamanlarda hayal ettiğimde gördüğüm onun yüzü: ikimiz evlenmişiz, artık zıplamama gerek kalmayacak kadar her şeye sahip lüks bir dairede yaşıyoruz - yeterli para, yeterli destek, yeterli bakım. Sonunda normal olacağım. Ona söylemediğim şeyler hakkında çelişkiye düşmeme gerek kalmayacak çünkü artık bunların bir önemi kalmayacak. Zaman yolculuğu yapmadan yeterince uzun süre geçirirseniz, genellikle zaman yolculuğu yapma *yeteneğinizi* kaybedersiniz. Annemin bizi ziyaret ettiğini ve sonunda benimle gurur duyduğunu hayal ediyorum.

Sadece zıplamayı bırakmam gerekiyor ve bunu yapmak için de eve gitmem gerekiyor.

Henri'nin de dediği gibi, ne kadar erken olursa o kadar iyi.

O 1938'deki üçüncü bilinçli günümde -toplamda altıncı günüm-nihayet kendimi normale biraz daha yakın hissederek ayağa kalkıyorum. Yorgunluk seviyem artık ciddi bir akşamdan kalmaya ya da bir hastalığın ertesi gününe daha çok benziyor.

Hayatımın en kötü gribini atlattım. Yine de uzuvlarım hala ağır ve içimde beni uyaran bir boşluk hissediyorum, bırakın gelecek on yıla ya da ötesine atlamayı, muhtemelen bir kat merdiveni bile atlayamam.

Bu da demek oluyor ki Nepal'e gitmeden önce Mark'ı görmek için kesinlikle zamanında geri dönemeyeceğim. Aramızda bu gerginlik varken gidiyor olmasından nefret ediyorum, gitmeden hemen önce iki yıldır ilk kez tartışmış olmamızdan nefret ediyorum, hem de geriye dönüp baktığımda aptalca görünen bir şey yüzünden. Benden kendisiyle birlikte New York'a taşınmamı istemişti, bu da bir yıl kala üniversiteyi bırakmam anlamına geliyordu. Ona *hedeflerimin de önemli olduğunu* söyledim. "Sadece şehirdeki bir okula transfer ol," dedi -sanki her şey çok kolaymış gibi, sanki bir Ivy League üniversitesinden ayrılmak ve transfer için başvururken bir yıl kaybetmek anlamsızmış gibi- ve ben de kötü tepki verdim.

Burada geçirdiğim günler bana istenmenin ne kadar yeni bir şey olduğunu hatırlattı. Beni zorladı çünkü beni seviyor, çünkü varlığımdan hoşlanıyor. Hâlâ transfer olmak istemiyorum ama keşke daha iyi idare etseydim. Keşke kızgın olmak yerine minnettar olsaydım.

En çok da buraya hiç gelmemiş olmayı dilerdim.

Sabahı Marie-Therese ile geçiriyorum, çörek ve turta yapmasına "yardım ediyorum", gerçi benim yardımım altı yaşındaki bir çocuğun yapamayacağı bir şey değil. O hemen hemen her şeyi yaparken ben elmaları kesiyor ve soyuyorum.

"Bu pişirme işi de neyin nesi?" diye soruyorum. Bu sadece benim tembelliğimden kaynaklanıyor, ama onun yerinde olsaydım her boş anımı gereksiz işlerle doldurmazdım. Ve bana pişirme işi gereksiz bir iş gibi geliyor.

Omuz silkiyor. "Bugün çay içeriz diye düşünmüştüm." "Çay mı?" diye sordum. "Bu İngilizlere özgü bir şey değil mi?"

Gülüyor. "Burada da çay içiyoruz, ama dürüst olmak gerekirse ben bunun da Amerikalılara özgü bir şey olduğunu sanıyordum. Evini özlemeni engellemeye çalışıyordum."

Muhtemelen hayatım boyunca bir kez bile evimi özlemediğimin farkında değil. Şimdi bile, kendi zamanımla ilgili beni en çok cezbeden şey insanlar değil, duş ve klima fikri. "Çok düşüncelisin. Kulağa eğlenceli geliyor."

Marie-Therese gülümsüyor. "Yine de yemek pişirmeyi seviyorum. Bir sandalyeye tırmanıp onun yanında ocağın başında duracak kadar büyüdüğüm andan itibaren annemle hayatımın her günü birlikte yemek pişirdik." Yüzünde hüznün titreyişi. "Seni severdi annem. Yine de saçlarını kestirmen için seni ikna ederdi. Sizin zamanınızda bu gerçekten moda mıydı? Bu kadar uzatmak?"

Omuz silkiyorum. "Çok fazla stil var. Benimkini bu uzunlukta tutuyorum, böylece bir yere çıplak inersen her şeyi örtüyor. Senin aksine, nereye ve ne zaman ineceğim konusunda pek seçeneğim yok gibi görünüyor."

"Ben de bunu düşünüyordum," diyor. "Acaba başka bir yeteneğin olduğu için mi bu kadar mücadele ediyorsun? Belki de benim doğru zaman ve yere inmek için harcadığım enerji senin için... başka bir yere yönlendiriliyordur. Başka bir yeteneğe."

Yüksek sesle gülüyorum. "İnan bana, başka yeteneğim yok. Zaten bir önemi de yok, çünkü bundan sonra bir daha asla atlamayacağım." Gözlerim dışarıda, pompaya doğru giderken pencerenin önünden geçen Henri'ye takılıyor. Bugün tişört giymiş ve hayatımda gördüğüm en harika pazulara sahip olduğunu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Mark her hafta spor salonunda ağırlık kaldırmak için saatler harcıyor ama görünüşe göre bir çiftlikte çalışmak hiçbir spor salonunun sağlayamayacağı bir güç katıyor.

"Tabii ki yine atlayacaksın," diye karşı çıkıyor, kileri karıştırırken. "Henüz annemi ziyaret etmedin."

Henri tişörtü kafasına geçiriyor ve ben büyülenmiş bir şekilde pürüzsüz zeytin tenine ve şimdiye kadar mümkün olduğunu bile fark etmediğim kaslara bakıyorum.

"Annemi ziyarete gitmeyeceğim," diyorum belli belirsiz. "Sana söylemiştim."

Henri ellerini kavuşturup içiyor, sonra tekrar kavuşturup suyu başının üstünden aşağı boşaltıyor ve düşerken gözlerinden silkeliyor. Birden aval aval baktığımın ve ellerimin hareketsiz kaldığının farkına vararak kızarıyorum.

"Ne dediğini biliyorum," diye yanıtlıyor küçük bir gülümsemeyle. "Ama yanıldığınızdan giderek daha emin oluyorum. Şekerimiz bitmiş. Hemen döneceğim."

Nereye gittiğini soramadan elbisesi yere düştü ve gitti. Atlamayı seçtiğimde, diyetini bozmayı haklı çıkarmaya çalışan birine çok benziyorum: *işte neden bir istisna yapmam gerektiği, çok iyi davrandım ve bu hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat.* Ancak Marie-Therese zaman yolculuğunu ıspanak ya da lahana gibi ele alıyor - tek bir olumsuz yansıması olmayan, suçluluk duymadan tıkınabileceğiniz türden bir şey.

Daha gözümü kırpmamıştım ki üst kattan bir gürültü geldi ve o da yeni elbisesiyle aşağı indi, kilerden sakince bir kutu şeker alıp önüme koydu, sonra da biraz önce attığı kıyafetleri katlamaya başladı.

"Gerçekten *şeker* almak için zaman yolculuğu mu yaptın?" diye sordum. "Bu şimdiye kadar bir süper gücün en sıkıcı kullanımı olmalı."

"Bundan daha da sıkıcı. Az önce dünkü alışveriş listesine ekledim." Şaşırdığımı görüyor ve gülümsüyor. "Bu sadece hayatı kolaylaştırıyor. Eminim kendine bir şey hatırlatmak için bir noktada geri dönmüşsündür?"

Omuz silkıyorum, haklı olduğunu kabul etmek istemiyorum. Bunu yaptığım zamanlar sadece önemli şeyler içindi... ya da o anda önemli görünen şeyler. Kaçırdığım ev ödevleri, sınavlar. Ama bunu hiçbir zaman bir şekilde hile yapıyormuşum gibi hissetmeden yapmadım, oysa Marie-Therese açıkça böyle bir kaygı duymuyor. Yeteneğini bu kadar utanmazca kullandığı için onu ne kadar küçümsemek istesem de, aynı zamanda bir yanım kıskanıyor.

"Ona çok fazla bağımlı olacağından endişelenmiyor musun? Kocanızın ve çocuklarınızın önünde öylece ortadan kaybolamazsınız."

"Söylemek istemediğim bir adamla evlenmezdim," diyor. "Yine de muhtemelen evlenmeyeceğim, bu yüzden bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

Cevabı beni şaşırttı. O kadar güzel ki, olasılıklarının sınırsız olduğunu düşünürdüm ve zaten vazgeçmek için çok genç. "Neden evlenmeyi düşünmüyorsun? Saint Antoine'da istediğin kişiyi seçebileceğine eminim. Burada düşünebileceğin *biri* olmalı?"

Bakışları başka yöne kayıyor ve yanakları pembeleşiyor. "Burada uygun kimse yok."

Seçtiği kelimeler tuhaf. "Uygun mu?"

Allık derinleşir. "Bu şehirde düşünebileceğim tek erkek..." derin bir nefes alıyor ve gözlerini kaçırıyor. "O müsait değil."

Gözlerim kocaman açıldı. Marie-Therese çok tatlı, masum ve düzgün görünüyordu. Evli bir adamın peşinden koşacağını hiç düşünmemiştim. "Ve sanırım hiç müsait olmayacak mı?" diye sordum. "Boşanmak artık hoş karşılanmıyordur herhalde?"

"Boşanma mı?" diye soluk soluğa kalıyor ve sonra tekrar kızarıyor.

"Tanrım. O evli değil!"

Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Müsait olmadığını söylemiştin."

Hamuru açmak için gereksiz bir çaba harcıyor. "Hayır, hayır, hayır. Kimseden hoşlanmıyorum. Sadece burada düşünebileceğim kimse olmadığını söylüyordum."

Ama söylediği bu değil ve hâlâ şiddetle kızarıyor. Belki Henri'nin onaylamayacağı biridir? Fakir biri mi? Yahudi biri? Başka bir ırktan? Keşke bunu çözmesine yardım edecek kadar uzun kalabilseydim.

Ama tekrar söylüyorum, değilim.

O ÖĞLEDEN SONRA, gölgede keyifli olan yan verandada çay servisi yapıyor ve Henri'yi bize katılması için içeri gelmeye zorluyor. Masaya bakarken kaşlarını kaldırıyor. "Özel durum nedir?" diye soruyor. "Gidiyor mu?"

Marie-Therese ona kaşlarını çatar. "Amelie'nin eve dönmüş gibi hissetmesine yardımcı olabileceğini düşündüm."

Ağzı seğiriyor. "Amerikalılar çay içmez," diyor. Kadın gözlerini deviriyor. "Evet, şimdi sen söyle."

Kaymaklı bir çörek alıyorum, Henri beni görmezden gelirken ben de onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Zavallı Marie-Therese sohbetin boşluğunu doldurmak zorunda kalıyor ve bana Henri'nin gençliğini anlatmaya başlıyor, annesine fark ettirmeden gece yarısı bir kızla buluşmak için arabayı ödünç almaya çalışıyordu. Henri'nin arabayla gizlice kaçacak kadar *eğlenceli* olduğunu hayal etmek benim için zor. Benim yaşıma yakın olmasına rağmen, sırf yaşından dolayı on yıl daha büyük görünüyor.

O geniş omuzlarında taşıdığı ağırlığı bana her baktığında temkinli gözlerinde görüyorum.

Marie gülerek, "Planı arabayı çalıştırmadan önce yola doğru itmektir ama bunun yerine araba bir sulama kanalına uçtu," diyor. "Beni uyandırdı, yalvarıp yakardı, birkaç saat geri gidip onu uyarmamı istedi."

"Sen de bunu yapmayı reddettin," diye ekliyor Henri.

"Henri evimizin altın çocuğuydu," diye açıklıyor Marie-Therese. "Arada bir başı derde giren tek kişi ben olmamalıyım diye düşünürdüm. Ve doğal olarak, annem öğrendiğinde bile başı belaya girmedi."

Görebildiğim kadarıyla yemyeşil uzanan üzüm bağına doğru bakıyorum ve rekabetin sadece *eğlenceli* olduğu bir evde yaşamının nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Bir çocuk için yapılan tercihin, kimsenin o kadar da umursamayacağı kadar hafif olduğu bir yerde.

Marie-Therese sessizliğimi onaylamadığım şekilde yorumlayarak, "Yanlış yapmayan bir kardeşle yaşamak zorunda kalsaydın anlardın," diyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. Onun aksine benim paylaşacak eğlenceli hikâyelerim yok. Evimde, kız kardeşim öldükten sonra, ailemden hayatta kalmak için gerekenler dışında hiçbir şey beklemiyordum ve bu bile kesin gibi görünmüyordu. "Ailem hediyemizi onaylamadı, bu yüzden hiç şansım olmadı."

Marie-Therese sanki yanlış anlamış gibi, "*Onaylamadı mı?*" diye sorar. "Ama neden?"

Omuz silkiyorum. Kendime bunun artık beni rahatsız etmediğini söylesem de, böyle zamanlarda ikircikli davranmanın belli bir çaba gerektirdiğini fark ediyorum. "Annem bundan hiç hoşlanmazdı ama sonra-" Kelimelerimin üzerinde tökezliyorum, hiçbir şeyi ele vermeden geçmişi özetlemeye çalışıyorum. "Babam gittikten sonra, bunun biraz... şeytani olduğuna karar vermiş gibiydi."

Sadece annemden bahsetmek bile bazen içimde bir delik açmaya yetiyor. Şu anda bile hissedebiliyorum, siyah ve şekilsiz, yıllar boyunca yaptığı tüm suçlamalarla kafamı dolduruyor. Sanki her zaman benim hakkımda, benim kendim hakkında bildiğimden biraz daha fazla şey biliyormuş gibiydi ve bildiği şeyler son derece, telafi edilemez derecede korkunçtu. Söylediklerini inkar etmek için çabalasam bile, her zaman haklı olduğuna dair kanıtlar buldum. Her seferinde.

Başımı kaldırdığımda Henri'nin gözlerini üzerimde buluyorum ve ilk kez gözleri şüphe ya da küçümseme ile kısılmamış. Bana çok hızlı geçip giden bir şeymişim, çok geç olmadan görmek ve anlamak istediği bir şeymişim gibi bakıyor. Sonra o ifade kayboluyor ve beni hayal görüp görmediğimi merak etmek zorunda bırakıyor.

Marie ayından bir yudum alır. "Buraya tek başına geldiğin için ailen senin için endişelenmiş olmalı."

Gölümsemem biraz duraksıyor ve ancak zorla yerinde kalıyor. Omuz silkiyorum. "Aslında burada olduğumu kimse bilmiyor. Dediğim gibi, onaylamazlardı." Eminim annem yokluğumdan dolayı rahatlamıştır. Ama eve dönüp nişanlandığımı açıkladığımda, belki beni farklı bir şekilde görmeye başlar. Belki o zaman umursamaya başlar.

Henri yanaklarını içine eker. "Peki herkes senin nerede olduğunu düşünüyor?"

"Onlara Fransa'da sanat eğitimi için staj yaptığımı söyledim. Erkek arkadaşım zaten yaz için gidiyordu, bu yüzden..."

"Erkek arkadaş mı? Genç bir erkeğin olduğunu fark etmemiştim," diyor Marie-Therese. Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık var. "Sanırım birlikte çocuk sahibi olmadığınız sürece ona gerçekte ne olduğunuzu söylemeye izniniz yok."

Gözlerim kocaman oldu. "Mark asla ama asla bilmeyecek."

"Hiç mi?" diye soruyor şaşkınlıkla. "O zaman onun hakkında ciddi değilsin."

Biraz daha dik oturuyorum, garip bir şekilde savunmacı hissediyorum. "Elbette öyleyim. Eve döndükten sonra nişanlanacağız. Ama hayır, ona söylemeyeceğim. Anlamaz."

O da Henri de şaşkın şaşkın bakıyorlar. Sanki az önce ailemden biriyle ya da hapisteki biriyle evleneceğimi ilan etmişim gibi. "Anlamaz mıydın?" Marie-Therese tekrarlıyor. "Eminim siz gösterdiğinizde çok çabuk anlayacaktır."

Yüzüm kızardı. "O değil. Yani o... bunu takdir etmezdi. Karışık bir durum."

Henri hareketsiz kalıyor. Elini çatalına dayamış, kıpırdamadan duruyor. "Bir kadın bir erkek için bahaneler uydurduğunda böyle der," diyor.

Bir gözümü kısarak ona en küçümseyici bakışımı fırlatıyorum. "Eminim çıktığın kadınlar bir sürü bahane üretiyordur Henri."

Marie-Therese elinin altından kıs kıs gülüyor ama Henri soğukkanlılıkla, duygusuzca bana bakıyor. "Öyleyse anlat bize, açıklaması nasıl bu kadar zor?"

En zararsız sorularına bile şüpheyle yaklaşıyor ve aklına *kadınlara yakışmayacak* binlerce yanıt geliyor. Çoğu da "*siktir git Henri*" gibi bir şey. Çenemi kaldırıyorum. "İyi. Çok varlıklı bir aileden geliyor. Onlar sadece... onlar tuhaf değiller. Garip bir yeteneği takdir etmezler. Normal bir eş istiyor ve bu sorun değil çünkü ben de öyle olmayı planlıyorum. Eve döndüğümde zıplama işim bitecek. Bu benim son yolculuğum ve sonra geride kalacak."

"Pah," diyor Marie-Therese şaşkın bir kahkahayla. "Ciddi olamazsın. Ya bir şeye ihtiyacın olursa? Ya kaçmaya ihtiyacın olursa? Ya paraya ihtiyacın olursa?"

Ayağa kalktım ve bulaşıkları toplamaya başladım. "Yapmayacağım. Mark'ın ailesi zengin ve iyi bağlantıları olan bir aile. Onların gerçekleştiremeyeceği hiçbir şey için zaman yolculuğu yapmam gerekmez."

Henri gözlerini deviriyor, sanki konuşma bitmiş gibi sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Yani sen para için evlenmeyi seçtin," diyor Henri. "Ve o da seninle görünüşün için evleniyor. Görünüşe göre benim zamanımdan sizinkine bazı şeyler değişmemiş."

Yüzüm ısınıyor. "Mark'ı seviyorum," diye tıslıyorum. "Onun geçmişinin artık olmak istemediğim bir şey olmak zorunda olmadığına anlamına gelmesi mutlu bir tesadüf." Marie'ye çay için teşekkür ediyorum ve geri çekiliyorum. Annemin adı geçtiği andan beri üzerimde karanlık bir gölge hissediyorum ve Henri'nin sözleri bunu daha da artırıyor. Zırhımdaki zayıf noktaları bulmak için yaşıyor gibi görünüyor ve Tanrı biliyor ki onun işini kolaylaştırmak için yeterince şeyim var.

Kümeşe gidiyorum ve avuç avuç yem sallıyorum. Annemin sesi kafamın içinde, Mark beni şimdi görseydi ne düşünürdü diye soruyor -Marie-Therese'in eski, yıpranmış ve iki numara büyük ayakkabılarını giymiş ayaklarımın etrafında civcivler koşuşturuyor. *Senin bir yalancı olduğunu anlar*, diye fısıldıyor. Sanat tarihi stajı yok, ülke çapında göz alıcı, kaçırılmayacak bir yolculuk yok.

Annemin benim hakkımda söylediği şeylerle ilgili sorun da buydu: her birinin içinde bir doğruluk payı vardı. Ben bir yalancıyım. Mark'a yalan söylüyorum, anneme yalan söylüyorum. Henri ve Marie'ye Fransızca anlamadığım konusunda ve kız kardeşimin hâlâ hayatta olduğunu ima ederek yalan söylüyorum.

Dünyada çok fazla kötü şey var ve kalbimin derinliklerinde biliyorum ki ben de bir dereceye kadar bunların hepsiyim. Ve eve döndüğümde Mark'la yeni bir başlangıç yapmak dışında onlar olmayı bırakmanın bir yolunu göremiyorum. Geri döndüğümde bir daha asla atlamazsam, bu yeterli olacak mı? Yoksa ona hep şu ya da bu türden bir yalan mı söyleyeceğim?

Açılan bir kapının sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Henri evden çıkıyor ama gözleri benim üzerimde. Hiçbir zaman onun saçmalıklarını dinleyecek havada değilim ama tam da şu anda, tek kelimesini bile duyamayacak kadar kırılgan hissediyorum.

Ağzı açılıyor ve ben onun sözünü kesiyorum. "Tüm hayatımı benim şeytan olduğumu düşünen bir kadın tarafından büyütülerek geçirdim," diye ç ı k ı ş ı y o r u m . "Bu yüzden ister

Hırsız, canavar ya da servet avcısı olduğumu ima ediyorsan, kendine sakla. Sizi temin ederim ki eve döndüğümde tüm bunları ve daha kötüsünü duyacağım, hem de fikirlerini gerçekten önemseydiğim birinden."

Kümesin dışına koyduğum süt kovağını kaptığım gibi ahıra doğru dönüyorum. Az önce söylediklerime rağmen, boğazımda bir hıçkırığın kabardığını hissediyorum. Yorgun olduğumu biliyorum ama öyle günler oluyor ki, olduğum şeyden ve bu yüzden yaptığım tüm hatalardan nefret edilmeye bir on yıl, bir yıl ya da bir saat daha dayanamayacağımı hissediyorum.

İki inekten ilkinin sağmaya yeni başlamıştım ki ayak altında saman çıtırtıları duydum. Birkaç adım ötede durdu ve ben onu görmezden geldim.

"Memenin üstünden çekersen," diyor sessizce, "daha hızlı gelir."

Derin bir nefes alabilmek için gitmesini dileyerek gözlerimi koluma bastırıyorum.

Ama yapmıyor. "Özür dilerim," diyor sessizce. "Aslında senin bir canavar ya da hırsız olduğunu düşünmüyorum."

Ona baktım. İlk defa pişman görünüyor. "O zaman neden bunu söyleyip duruyorsun?"

Başının arkasını ovuşturuyor. "Çünkü burada geçirdiğin her saatle işleri daha da zorlaştırıyorsun," diye yanıtlıyor bir süre sonra. "Marie-Therese'e ne söylersen söyle, annemizin nereye gittiğini bulacağından emin. Niyetin bu olsun ya da olmasın, onu umutlandırdın."

Kollarımı kendime sararak ayağa kalktım. Henri'nin varlığıma itiraz etmesinin saçma görüldüğü zamanları daha çok seviyordum. Ama bu seferki değil. "Anneni görmek için geri dönmemin kötü bir fikir olduğu konusunda hemfikir olduğumu sanıyordum."

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Biliyorum. Annemin Marie-Therese'in onu takip etmesini istemeyeceğini biliyorum ve muhtemelen gizlice gitmesinin bir nedeni var. Ama sen hâlâ yardım etme olasılığı sunarken kız kardeşim saplantısından kurtulamaz."

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak yere bakıyorum. Söyledikleri çok mantıklı. Tanrım, her şeyi yanlış anlamaktan bıktım. "Ve işler daha da kötüye gitmeden gitmemi istiyorsun," diye bitiriyorum.

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve nefes veriyor. "Özür dilerim. Eğer her şey farklı olsaydı, ben-". Bakışları hiç görmediğim kadar hüzünlü bir şekilde yüzümde duruyor ve sonra başını sallıyor. "İşler farklı değil ama," diye iç geçiriyor, benden çok kendi kendine ve ahırdan çıkmak için dönüyor.

O gittikten sonra başımı kabinin arkasına yaslıyorum. "Kit," diyorum sessizce. "Neden buradayım? Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Sessizlik var tabii ki. O kâbuslar beni deliliğin eşiğine getirdi ama belli ki bunların hepsi aptalca bir hataydı. Kimseyi kurtarmıyorum ya da kimseye yardım etmiyorum. Sadece hayatlarını daha da kötüleştiriyorum ve yeterince yalnız kalmamın zamanı geldi.

M Kalkış planım mükemmel değil. Henüz eve dönmeye hazır bile değilim, bu yüzden bu gece onlar yattıktan sonra gizlice dışarı çıkacağım ve

meyve bahçesinde saklanabilirim. O kadar uzağa gitmeye cesaret edemezler ve onları duyarsam, her zaman ormanda saklanabilirim. Yaban mersinleri olgunlaştı ve ben dönene kadar onlarla idare edebilirim.

O akşam yemek basitti, jambon ve peynir, ekmek ve meyve. Onlar bakmadığında, jambon ve peynir parçalarını ceplerime dolduruyorum. Dışarıda sıcakta iyi kalacaklarından emin değilim ama muhtemelen eve gidene kadar yaban mersininden bıkacağım, bu yüzden denemeye değer.

Akşam yemeğinde Henri neredeyse hoş biriydi. Kibar ve tüm yemek boyunca bana tek bir isimle bile hitap etmemeyi başarıyor. Ne yazık ki, uslu durabildiğini kanıtladığı tek gecede, bunu takdir edemeyecek kadar yorgun ve endişeliyim. Elbette kendim için endişeliyim -özellikle de açık havada barınaksız uyuma fikri- ama daha çok onlar için endişeleniyorum. Almanlar önümüzdeki iki yıl içinde burada olacaklar ve onları uyarmak benim elimde. Sadece uyarmalı mıyım emin değilim.

"Eğer... kötü bir şey yaklaşıyor olsaydı," diye girişimde bulunuyorum, "bilmek ister miydin?" "Hayır," diyor Marie-Therese. "Tabii ki hayır.

Yıllarımı harcamak istemiyorum
ve yıllarca gerçekleştirecek bir şeyden korkmak."

Henri'ye bakıyorum. Bu konuda kız kardeşinden daha az emin görünüyor ama sonunda omuz silkiyor. "Muhtemelen haklı," diyor. "En iyisi bize verilen hayatı yaşamak."

Keşke cevapları bu olmasaydı. *Zaten artık çok geç*, diye hatırlatıyorum kendime. Eğer savaşta ölürlerse, bunu geri alamam.
Bu gerçek beni hiç rahatlatmıyor.

ERKEN AYRILIYORUM, ama ev nihayet sessizleştğinde cepleri yiyecek dolu ödünç elbisemle gizlice aşağı iniyorum ve Marie-Therese'e kısa bir not yazıyorum, ona tekrar görüşmeyi umduğumu söylüyorum, ki bu doğru. Eğer onu kendi zamanımda bulabilirsem, belki o zaman neden gizlice kaçtığımı açıklayabilirim. Ayakkabılarımı elime alıp dışarı çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatırken nefesimi tutuyorum.

Gece sessiz. Hafif bir esinti ve uzaktan gelen cırcır böcekleri. Parlak bir ay var ve gözlerim alıştığında, meyve bahçesinin eteklerine doğru yol almakta sorun yaşamayacağımı düşünüyorum. Yine de ayakkabılarımı giydiğimde, plan gün ışığında olduğundan çok daha az basit geliyor. Gecenin bir yarısı karanlık tarlalardan geçme ihtimali omurgamda bir ürperti yaratıyor ve bu tarlalarda uykuya dalmayı düşünmek bile zor geliyor.

Hayvanları uyandırmamak için ahırın etrafından dolaşarak avluyu geçiyorum. Ay ışığında bile engebeli zemini görmek zor ve küçük bir çukurda tökezliyorum, dengemi yeniden kazanmadan önce ayaklarım çakılların üzerinde birkaç santim kayıyor.

"Gezinti havasında mısın?" diye soruyor bir ses. Zıplıyorum, kalbim küt küt atıyor ve sese doğru dönüyorum.

Henri. Ahırın arkasına yaslanmış oturuyor, uykulu ama beni burada bulduğuna şaşırmamış.

"Dışarıda mı uyuyorsun?" diye sordum. Söyleyebildiğim tek şey bu.

"Elimden gelse yapmam," diye yanıtlıyor battaniyeyi kolunun altına alıp bana doğru yürürken. "Ama bir misafirin bütün gece ceplerine yiyecek tıktırması için tek bir iyi neden düşünebiliyordum ve haklı olduğum ortaya çıktı."

Ağır ağır iç çektim. "Sadece istediğin şeyi yapmaya çalışıyorum."

"Yarı ölü bir kıza gidip ormanda uyumasını ve sağlığına kavuşmaya çalışırken açlıktan ölmesini söylediğimi hatırlamıyorum." Yanıma uzanıyor. "Merak etme. Seni durdurmayı planlamıyorum. Seni geri taşıyabilirim ama her zaman seni izleyemem. Yine gizlice kaçarsın."

Verdiği yanıt daha makul olamazdı. Sanırım şaşırtıcı olan da bu. Ay ışığında ona bakıyorum, onu bir daha asla göremeyeceğim için beklenmedik bir üzüntü duyuyorum. Yutkunuyorum. İki yıl sonra hâlâ bu çiftlikte mi olacak yoksa savaşıma mı gidecek? Bilmek istemiyorum. Umursamaya başlamadan önce buradan ayrıldığım için mutluyum.

"Pekâlâ... hoşça kalın. Lütfen Marie-Therese'e bu kadar ani ayrıldığım için üzgün olduğumu söyleyin."

Meyve bahçesine doğru dönüyorum, ama birkaç saniye içinde arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum, sanki ikimiz de burada rahat bir yürüyüş için bulunuyormuşuz gibi.

Durdum ve ona doğru döndüm. "Ne yapıyorsun?"

"Meyve bahçesinin yakınında uyumayı planladığınızı varsayıyorum ama mülkümde ölü bir kıza yer veremem," diyor basitçe.

Aman Tanrım. Bir de onun savaşa gitme fikrinin beni boğduğunu düşününce. "Yani burada *ölmeyeyim* diye bana topraklarınızdan çıkarken eşlik mi ediyorsunuz?"

Omuz silkiyor. "Hayır, sadece seninle geleceğim ve tek parça halinde gittiğinden emin olacağım."

Hayal kırıklığı içinde oflayıp pufluyorum ve hızımı artırıyorum ama meyve bahçesine yaklaştığımızda ağaçlar ayın önünü kapatmaya başlıyor ve o kadar karanlık ki yüzümün bir adım önünü bile zar zor görebiliyorum. Buna rağmen öfkem hızlı yürümemi sağlıyor. "Senin varlığın amacımızı boşa çıkarıyor. Marie'yi yalnız bırakamazsın. Paniğe kapılır."

Tökezliyorum ve eli kolumu tutmak için uzanıyor. "Birkaç gün iyi olacak."

Hiç mantıklı konuşmuyor. Marie-Therese için sürekli endişelenmekten nasıl oldu da Marie-Therese'in *birkaç günlüğüne iyi olacağına* karar verdi?

Beş dakika yürüdükten sonra meyve bahçesine vardık. Ağaçların yakınındaki küçük bir açıklığı işaret ediyor. "Burası uyumak için iyi bir yere benziyor mu?" Battaniyesini sermeye başlamıştı bile.

Bunu mahvettiği için ondan nefret ediyorum. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum ama şimdi sanki babası tarafından şımartılan, öfke nöbetlerine eğilimli bir çocukmuşum gibi hissediyorum. "Seninle yatmıyorum."

Ağzı seğiriyor. "Bu kesinlikle gecenin eğlencesini biraz azaltıyor. Ama burada kurtlar var, bu yüzden en azından beni yakınında isteyebilirsin."

Sahip olabileceğim tüm gurur, *kurtlar* kelimesini duyunca uçup gitti. Onun karşısındaki elma ağacının dibine doğru kaydım ve ağaca yaslandım.

kollarım bağlı.

Kendini battaniyenin üzerine yayar ve şöyle bir bakar. "Üzerinde uyuyacak bir şey getirmedin mi?" diye soruyor. "Bu kaçma işinde pek iyi değilsin."

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

"Hayatımın geri kalanında bana hırsız demeni istemedim. Battaniyeyi bana bırak ve git. Eğer ölürsem kendimi senin mülkünden sürükleyerek çıkaracağıma söz veriyorum."

"Bu tam da kurtlar tarafından parçalanırken tutamayacağın türden bir söz," diyor, ses tonu sohbet havasında. "Ne yazık ki kurtlar pek titiz değiller. Kafanı ve kemiklerini geride bırakırlar."

Gülmek istiyorum ve ona bir şeyler fırlatmak istiyorum. Ellerini başının altında birleştiriyor ve gözlerini kapatıyor. Keşke daha iyi planlasaydım diyerek altımdaki yamalı çimenlere uzanıyorum. "Ben olsam bunu yapmazdım," diyor, gözleri hâlâ kapalı. "Yılan delikleri olup olmadığını kontrol etmediysen olmaz."

Donup kalıyorum. "Bunu uyduruyorsun," diye tıslıyorum.

"Öyle miyim?" diye soruyor dudaklarına küçük bir tik atarak. "Sanırım göreceğiz."

Benimle dalga geçtiğini biliyorum ama beş saniye içinde yerden kalkıp battaniyesine doğru yürüyorum. "Kenara çekil," diyorum.

"Her şeye rağmen benimle yatmaya karar verdin demek?" diye soruyor gözlerini açmadan.

"Hayır, sadece senin daha büyük ve yavaş olduğunu, bu yüzden kurtların önce seni öldüreceğini düşündüm," diye cevap veriyorum, onun yanına uzanarak.

Çıplak zemine kıyasla, battaniye şaşırtıcı derecede lüks hissettiriyor ve evin içinde boğucu olan havayı neredeyse hoş tutan bir esinti var. Burada başka biriyle olsaydım da sorun olmazdı.

Mark'ı Henri'nin yerinde hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Mark ve ben kendimizi asla sıcak bir gecede altımızda battaniyeden başka bir şey olmadan bir meyve bahçesinin ortasında bulmazdık. Onun tek kamp deneyimi, ailesinin golf kulübünün sahasında gerçekleşmişti; burada bir personel tüm yemeklerini sağlıyor ve hatta çadırlarını kuruyordu. Bu hikayeye ben de gülmüştüm, o da gülmüştü ama bunu istediğimi düşündüğümü hatırlıyorum: zorluklarını seçebildiğin bir hayat. En kötü deneyimlerin bile hayatta kalmanızı sağlayacak kadar yumuşak ve ılımlı bir şekle büründüğü bir hayat.

"Bunu bir kez yaptım," diyor, "çocukken. Annem beni takip etti, tıpkı sana yaptığım gibi."

"O da bu konuda senin kadar sinir bozucu muydu?"

"Daha da kötüsü," diyor. "Koca bir turta ve bir küvet krema getirdi ve önümde yemeye başladı."

Bu fikir beni gülümsetiyor. Bir gün böyle bir anne olmak isterdim, ama bir anne tarafından yetiştirilmediyseniz iyi bir ebeveyn olabilir misiniz? Emin değilim. "Sanırım anneni severdim."

"O da seni severdi," diye yanıtlıyor. "Berbat bir insan zevki vardı."

Şaşırdım, güldüm. "Sanırım turta getirmediğiniz?" "Ne yazık ki hayır," diyor, bana doğru yuvarlanıyor ve kendini yukarı kaldırıyor ön kolunda. "Nasıl yapılacağını bildiğini de sanmıyorum."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Hayır, ama bence sobanın olmaması daha büyük bir sorun olabilir."

"Her zaman eve geri dönebiliriz," diyor. "Orada hâlâ biraz turta var. Ayrıca yataklar ve yastıklar da var. Ve daha az kana susamış hayvan."

Onun pozisyonunu taklit ederek ön koluma doğru yuvarlanıyorum. "Neden?" Yumuşakça soruyorum. "Gitmemi istedin ve bu çok mantıklıydı. Hatta seninle aynı fikirdeydim. Bu yüzden buradayım."

Bir süre sessiz kalır. "Aşırıya kaçtım," diyor sonunda. "Marie-Therese için endişeleniyorum ama hayatta kalacaktır. Yemek sırasında fark ettim ki beni endişelendiren şeyin yarısı sen gittiğinde onun ne kadar üzüleceği ve bu beni... suçlu hissettirdi."

Henri'nin benimle küçümsemeden, aşağılamadan ya da alay etmeden konuştuğu en uzun konuşmaydı. Bu onun varlığından şüphelendiğim ama ilk elden görebileceğimi hiç düşünmediğim bir yönü. "Suçlu mu? Neden?"

"Çünkü bu bana onun başka bir hayatta ne kadar mutlu olabileceğini hatırlatıyor. Paris'e, hatta şehre taşınabilseydik. Üniversiteye gidebilseydi."

"Bunların mümkün olmadığına emin misin? Ben de onunla aynı durumdayım ama Üniversiteye gidiyorum ve büyük bir şehirde yaşıyorum ve bu hiçbir zaman sorun olmadı."

Ay ışığında yüzü temkinli bir hal alıyor. "Annemin benden istediği son şeylerden biri Marie-Therese'i burada saklamam ve güvende tutmamdı. Annemi kurtarmaktan acizim. Marie neye inanmak isterse istesin, onun öldüğünü biliyorum. Ama en azından onun son isteklerine uyabilirim."

Onu kurtaramadığı için kendini suçluyor ve Marie-Therese'i sınırladığı için de kendini suçluyor. Onun için iyi bir seçenek yok, ne yaparsa yapsın hatalı olmamasının bir yolu yok. Bunu biraz fazla iyi anlıyorum.

"Belki evlendiğinizde?" Yumuşakça soruyorum. "O zaman Marie için evde başka bir kadın mı olacak?"

Kaşlarını çattı. "Bir eş Marie'ye burası artık onun yeri değilmiş gibi hissettirir. O birini bulup evden ayrılana kadar evlenmeyeceğim."

Henri belli ki Marie'ye bakmak için bu çiftlikte tek başına kalıyor. O da kardeşi yalnız kalmasın diye çiftlikte kalıyor. Birbirleri için bu kadar endişelenirken nasıl kendi hayatlarına sahip olacaklar?

"Marie kendini gerekli hissetsin diye berbat bir aşçıyla evlenebilir misin?" Yarı şaka, kendimi bir aday olarak öneriyormuşum gibi görüldüğünü fark etmeden önce öneriyorum. "Kendi zamanından biriyle yani."

Kaşlarını kaldırıyor. "Yani hava soğutmanız ve yedi dakikada patates pişiren şeyiniz olmadan burada kalmak istemiyor musunuz?"

Sırıtiyorum. "Mikrodalgasız yaşayabilirim ama televizyon gerçekten harika. Bunun için benim sözüme güvenmeniz gerekecek."

Sırt üstü dönüyor ve bir süre sonra sessizliği bozarak bir sonraki sessiz yorumunu gökyüzüne doğru yöneltiyor. "Bunu bir daha söylediğimi asla duymayacaksın ve sorulursa inkar edeceğim, ama kalmanı isterim. İyileşene kadar yani."

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme, göğsümde yumuşak ve sıcak bir şey hissediyorum. Tanrı'ya şükür bunların hiçbirisi ona görünmüyor. "Vahşi yaşam hakkında sandığımdan daha az şey bildiğim ortaya çıktığına göre, bunu kabul edeceğim. Sanırım bu eve dönmemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Sanırım." Omuz silkiyor, sanki bu fikir hakkında gerçekten kararsızmış gibi. Belki ben de öyleyimdir. Bir yaz gecesi açık havada kaba yün bir battaniyenin üzerinde uzanmanın kesinlikle özel ya da süslü bir yanı yok, ama her şey o kadar da kötü değildi.

Kalkıyoruz ve sessizce eve doğru yürüyoruz. İçeri girdiğimde, merdivenlerden yukarı çıkmak için dönüyorum ama elini kolumda hissediyorum, beni mutfığa doğru çekiyor, orada tezgahı tutmayı alıyor ve iki çatalla masaya koyuyor.

"Haydi, küçük hırsız," diyor. "Biraz istediğini biliyorum."

Karşısına geçip bir çatal alıyorum. "Belki bana canavar ya da hırsız *olmayan* bir lakap bulabilirsin?" diye soruyorum. "İyi bir şey olmasına da gerek yok. Sadece tek tip olumsuz olmayan bir şey."

Çatalı dudaklarına götürüyor. "O zaman tarafsız bir takma ad. *Mon petit fromage*, belki? Peynir rahatsız edici bir kelime değil sanırım?"

"Ne olursa olsun İngilizce söylemeniz gerekecek. En kötü hakaretler bile Fransızcada kulağa hoş geliyor."

"Sana sadece *hırsız* desem, ama Fransızca? *Voleuse*. Gördün mü? Doğru, ama çok da sert değil."

Çenemi kaldırıyorum. "Bu hiç de doğru değil."

"Cepleri jambon dolu kadın söylüyor bunu," diye cevap veriyor ama sırtıyor ve ben de şaşırarak gülüyorum. Geldiğimden beri ağzından çıkan her kelime içimdeki utanç kuyusunu harekete geçirdi. *Hırsız, yalancı, canavar*. Ama bu gece sözlerinde kin yok. Bunun yerine, biraz da isteksiz bir hayranlık duyuyorum: Jambonu çaldığım için, doğru şeyi yaparken kendimi korumaya çalıştığım için beni daha çok seviyor. "Cesurcaydı," diyor usulca, sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi. "Aptalca ama cesurca."

Biraz cesurcaydı, farkındayım. Ve aptalcaydı, evet. Ama her şeyden önce cesurcaydı.

Bir gülümseme saklıyorum. Yıllardır ilk kez doğru bir şey yapmışım gibi hissediyorum.

I Sabahı Marie-Therese'nin balkabağı ve karpuz fidelerini evin yan tarafındaki güneşli alana dikerek geçirdim.

Öğle yemeğinde geldiğimde Henri çoktan oradaydı. Üzerinde yüzeyde, aramızda hiçbir şey değişmedi. Yine de o daha ağzını açmadan değişimi hissedebiliyorum.

"Görüyorum ki hâlâ buradasın," diyor.

"Görünüşe göre Tanrı dualarınıza cevap vermiş."

"Son zamanlarda dua ettiğim tek şey, vurmak için daha fazla vahşi hayvan." Bana bakıyor, sanki vahşi av *benmişim* gibi.

Sırıttıyorum. "Yani ölüm tehditlerine geri döndük."

Başını iki yana sallar. "Bu plandan vazgeçtim. Günüm zaten çok dolu. Sana mezar kazacak vaktim yok."

"Beni her zaman yakabilirsin," diye öneriyorum.

"Tıpkı bir cadı olduğun gibi," diyor gülümseyerek ve düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor. "Bunu sevdim."

"*Tanrım*," diyor Marie. "Bu konuşmadan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

Ve bütün turtayı kim yedi?"

O gece ilk kez, akşam yemeği bittiğinde vücudum uykunun ağırlığından kurtuluyor ve o zaman akşamlarının ne kadar sıkıcı olduğunu keşfediyorum: Marie diğer odada bir ders planı üzerinde çalışıyor ve Henri de kitap okuyor. I

Bir kitap aldım, ama sadece Fransızca değil, aynı zamanda herhangi bir dilde okumak istemeyeceğim ekonomi hakkında.

"Neden kaçtın?" Henri'ye sordum.

Kitabından başını kaldırıp bakıyor.

"Pardon?"

"Annen iyi birine benziyor," diye açıklıyorum. "Sadece kaçmak istemene şaşırdım."

"Aslında ondan kaçmıyordum," diyor. "Sadece Paris dışında görmek istediğim bir şey vardı ve o beni götürmeyi reddetti, ben de kendi başıma gitmeye karar verdim."

Başımı eğiyorum. "Ne görmek istiyordun?"

"Corbusier Garche'daki bu villayı yeni tamamlamıştı. Tasarımında altın dikdörtgeni -doğadaki bu deseni- kullanmıştı." Gülümsüyor. "Paris batıda olduğu için gün batımına doğru gidebileceğimi düşünmüştüm ama meğer güneşin batması çok uzun sürmüyormuş. Geç saatte yola çıktım ve meyve bahçesinin sonuna geldiğimde hava kararmıştı. Eve dönemeyecek kadar gururluydum, bu yüzden annem yanıma geldi."

"Mimarlıkla bu kadar ilgilendiğinizi bilmiyordum. Hiç eğitim almayı düşündün mü?"

Başını sallıyor, yüzüne daha karanlık bir şey geliyor. "Ben okudum," diyor. "Okul bana göre değildi. Çiftlikte kalmayı tercih ettim."

Az önce ne olduğundan emin değilim ama bir an önce burada olan sıcak, açık versiyonunu özlüyorum. "Büyüdüğün yerde kalmak istemeni anlıyorum," diyorum usulca. "Pek çok insan küçük kasabaları ve bildiği yerleri tercih eder."

Uzun bir süre bana bakıyor. "Ama sen değil," diyor. "Sen nefret edersin o."

Çocukluğumun iyi anılarından çok kötü anıları var. Bildiklerimden olabildiğince uzağım. "Hayır," diye cevap veriyorum. "Ben değilim."

Marie odaya giriyor, Henri'yle beni alay ya da hakaretten uzak, gerçekten konuşurken görünce biraz şaşırmış görünüyor. Dikişlerini topladı ve kanepede yanıma oturdu.

"Yani her gece yaptığın şey bu mu?" İç çekerek sordum.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diyor dikiş makinesini yere bırakarak. Gözleri açılıyor. "Ben biliyorum! Saklambaç oynayabiliriz. Zaman yolculuğu saklambacı!"

Henri, "Hayır," dedi. "Kesinlikle olmaz."

Marie somurtuyor. "Kaybedeceğini biliyorsun."

Kitabına geri döner. "Evet, ya da belki de kendi kız kardeşimin karanlıkta çıplak dolaşmasına tekrar tekrar tanık olmak umurumda değil," diye yanıtıyor.

"Bir kız kardeşle büyümek çok eğlenceli olmalı," diyor Marie hülyalı bir şekilde.

Midemde küçük bir çukur var. Bir an için *unuttum* mu? "Ailemdeki tek zaman yolcusu bendim, bu yüzden hayal edebileceğin kadar eğlenceli değildi."

"Ama en azından onlara oyun oynadın mı?" Marie gözleri parlayarak soruyor. "Nasıl yapılacağını öğrendiğimde, içeri atlar ve bir şeyler sakladım. Annem yemek yapıyor olurdu ve ben de onun eşyalarını taşımak için gizlice içeri girmeye çalışırdım." Gülüyor. "Hatırlıyor musun Henri? Bana çok kızardı."

Ağzının köşesi kalktı. "Hatırladığım kadarıyla, herhangi bir şey kaybolduğunda sizi suçlamasına neden oluyordu."

İç çekiyor. "Şey, evet. Ama en azından başlangıçta eğlenceliydi."

"Benim evim sizinkinden çok farklıydı. Annem zaman yolculuğunu bir hediye olarak görmezdi."

"Ama neden?" diye sorar Marie.

Çünkü kız kardeşimin ölüm sebebi bu, ona söyleyebilirim. Ama tam olarak bu bile değil. Annem Kit ölmeden çok önce zaman yolculuğundan nefret ederdi. Hatırladığım kadarıyla, sanki içimdeki kötülüğü, değiştiremediğim ya da yok edemediğim bir şeyi görebiliyordu. Bunu asla anlayabileceğimden emin değilim, ama bu yeteneği kullanmayı bırakabilirsem, biraz olsun umursayabileceğini umuyorum. "Bunun yarardan çok zarar getirdiğine inanıyor," diye cevap veriyorum sessizce.

"Saçmalık," diye haykırır Marie. "Sen ve ben Rapunzel gibiyiz! İstersek samanı altına dönüştürebiliriz."

Önce ona sonra da odaya baktım. Burası Buckingham Sarayı değil. Bakışımı görüyor ve kaşlarını çatıyor. "Paramız var. Annem ve şimdi de Henri parayı harcama konusunda saçma bir şekilde endişeli. Bunun dikkat çekeceğini düşünüyorlar. Bana kalsa Seine Nehri'ne bakan bir köşkte yaşıyor olurduk ve her el ve ayak parmağım için bir hizmetçim olurdu. Ama eve döndüğünde bunu yapabilirsin."

Sifonu çektim. "Ben böyle yaşamak istemiyorum. Burada işim bittiğinde, bir daha asla seyahat etmeyeceğim."

"Doğru," diyor Henri, sesinde bir parça asitle. "Mükemmel Mark her ihtiyacınızı karşılayacak ve zaman yolculuğu geçmişte kalacak."

Mark. Ondan bahsetmek beni bir cam kırığı kadar keskin kesiyor. Bütün gece onu bir kez bile düşünmedim, düşünmeliydim de. Yarın Nepal'e gidiyor ve bu birlikte geçireceğimiz son akşam olacaktı, muhtemelen saatlerce onunla gelmem için yalvarsa da, bekâretimi vermem için yalvarsa da ya da her ikisini de yapsa da seveceğim bir akşam.

"Mark'ı benim paralı askerlik tercihimmiş gibi göstermekten hoşlanıyor gibisin," diye çıkışıyorum Henri'ye ve kendime kızarak. "Nedenmiş o?"

"Çünkü," diye yanıtlıyor, "öyle olmadığını ima edecek hiçbir şey söylemediniz."

Tartışmak için ağzımı açtım ve kapattım. Hayatının geri kalanında yalnız yaşayacak bir çiftçiye hiçbir şeyi haklı çıkarmak zorunda değilim. Ama Tanrı'ya şükür neredeyse gitmeye hazırım.

I Eve dönüş yolculuğu için yeterince dinlenmiş hissetmem için birkaç gün daha geçmesi gerekiyor; mutfakta ansızın beliren ve Marie'nin bu önceki halini hatırlatan, sürekli zaman atlaması yapan Marie'nin canlandırdığı saatler

Bir arkadaşımı sobaya çok yakın durmaması konusunda uyarmak ya da Madam Brun'un hasta bebeğini kontrol etmek ve onu doktora götürmeye ikna etmek için. Şimdiye kadar zaman yolculuğunun iyilik için kullanılmasının mümkün olabileceği hiç aklıma gelmemişti, ama bu kendi yeteneğim hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor. Ondan kurtulmak için her zamanki kadar istekliyim.

Durand'larla geçirdiğim son günü kimsenin dinlendirici bulmayacağı bir şey yaparak geçiriyorum: 1938'de inanılmaz bir baş belası olan çamaşır yıkamak. Marie ve ben tüm gün boyunca içeride tıkılıp kaldık, her bir gömleği, elbiseyi ve iç çamaşırını tek *tek* temizlemek için bir ovalama tahtası kullandık. Su ısıtılmış bakır küvetlerde ve oda bütün gün sauna gibi nemli.

"Tanrım," diyorum alnımı koluma silerek. "Çamaşır makineleri hâlâ yok mu?"

Marie omuz silkiyor, bu fikre kayıtsız. "O kadar da kötü değil."

"Marie, bunların hepsini bir saat *içinde* tek bir şey bile fırçalamadan yıkayabiliriz. Bana bunun bir gelişme gibi gelmediğini söyleyemezsin."

"O kadar iyi çalıştığından şüpheliyim,"

diye yanıtıyor. "Daha iyi çalışıyor."

Henri pompaya bir sonraki gelişinde Marie ön kapıya doğru yürür ve ona seslenir. "Eğer çamaşır makinesi icat edilmiş olsaydı," diyor Henri bize doğru yürürken, "sanırım bir tane isterdim."

"Küçük hırsıza söyle, önerilerini kendine saklasın," diye yanıtlıyor.

Ben kirli suyu dökmek için küveti kaptığım sırada içeri giriyor. Benden alırken ellerini benimkilerin üzerinde kavuşturuyor. "Lütfen bugün kendini yorma. Yarın sağ salim dönebilmek için tüm rezervlerine ihtiyacın olacak."

"Bir çamaşır makinesi herkesin enerji tasarrufu yapmasını sağlar," diye cevap veriyorum küçük bir gülümsemeyle.

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Bunu düşüneceğim," diyor yumuşak bir sesle ve küveti boşaltmak için bahçeye götürüyor.

Marie onun gidişini izledi ve sonra bana döndü. "Onu ikna etmekte benden daha iyisin. Gitmeden önce başka hangi aletleri talep etmeliyim?"

Ağzım açılıyor ve sonra kapanıyor. Önümüzdeki yıllarda hayatının ne kadar büyük ölçüde değişeceği hakkında gerçekten hiçbir fikri yok. Eğer bilseydi, beyaz eşya istemez, yaşamak için güvenli bir yer isterdi.

Eğer savaşta öleceklerse, bunun olmasını engelleyemem. Ama ya hayatta kalırlarsa? Ya hazırlıklı olmadıkları için *kötü* bir şekilde, acı çekerek hayatta kalırlarsa?

Bana zaman yolculuğunun kurallarını öğretecek kimsem olmadı. Ama sanırım çok önemli bir tanesini çiğnemek üzereyim.

Yarın için iştahım olmayacak kadar gergin olmama rağmen Marie buradaki son gecem için güveç yapıyor ve ben de yiyorum. Kendimden geçmeden önce çıplak ve savunmasız bir şekilde bir yerlere saklanabilecek miyim? Uzun mesafelerde ne kadar kötü performans göstereceğimi bilseydim, buraya hiç gelmeyeceğimden şüpheliyim.

Henri de endişeli görünüyor. "Sence..." diye başladı yutkunarak, "eve dönüş yolculuğun daha kolay olacak mı?"

"Belki," diye cevap veriyorum, inandırıcı olmayan bir şekilde. Ait olduğum noktaya dönmek kesinlikle daha az iş. Aklınız başka bir şeydeyken eve kadar araba kullanabilmeniz gibi akılsızca. Ama fiziksel olarak daha kolay olduğundan şüpheliyim ve asıl sorun da bu.

"Atladığında özel bir yerde miydin?" Marie soruyor. Başımı sallıyorum. "Ormandan atladım. Bir şey olmaz."

Henri bunu hayal ederek irkiliyor, bu da beni biraz gülümsetiyor. İlk geldiğimde onun çok yakışıklı bir pislikten başka bir şey olmadığını düşünmüştüm. Hâlâ da yakışıklı bir pislik olduğunu düşünüyorum ama aynı zamanda zeki, komik, azimli... ve beklenmedik derecede nazik. Marie'nin kasabaya gittiğinde defetmek zorunda kaldığını söylediği tüm o kadınlar onda tüm bunları görüyorlar mı? Yoksa sadece yontulmuş bir çene ve romantik hayaller kurabilecekleri geniş omuzlar mı? Her iki durumda da, birini seçip bir aile kurmayı hak ediyor. Ve savaş yaklaşırken, böyle bir şansı olacağından emin değilim.

"Sana ne olduğunu anlatacağım," diyorum sessizce. "Bilmek istemediğini söylemiş olsan bile." Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Henri ve Marie-Therese birbirlerine bakarlar. Ve beklerler.

Ellerim masanın üstünde dönüyor. "Almanya ile bir savaş daha olacak. Sadece onlarla değil. Japonya ve İtalya'yla da."

Marie Therese kaskatı kesilir, eli boğazının dibine doğru kayar. Babası son savaşta ölmüştü. Milyonlarca Fransız da onunla birlikte öldü. Aynı şey tekrarlanırsa Henri'nin hayatta kalma ihtimali nedir?

"Hitler'in birlikleri Paris'e geldi," diye devam ediyorum. "Sanırım 1940 yılında. Ve hava saldırıları da var. Sadece Paris'te değil, kırsal kesimde de. Çok uzun sürmüyor. Birkaç hafta sonra Fransa teslim oluyor."

"Pah," diyor Henri. "Asla. Yanlış hatırlıyorsun. Büyük savaşta onları yendik. Bir daha peşimizden gelmeye cesaret edemezler."

"Yapıyorlar ve kazanıyorlar. Sizin ne askeriniz ne de silahınız var."

"Bizi savunan Maginot Hattı'nın tamamı var" diye savunuyor.

Dudağımı ısıriyorum, İkinci Dünya Savaşı'nın başında Fransa'nın Almanya'ya yenilmesi hakkında bildiklerimi hatırlamaya çalışıyorum. Keşke biraz daha çalışsaydım. "Dayanmıyor. Onun yerine kuzeyden geçecekler. Dağlık bir yerden. Avon mu? Ardent?"

"Ardenne," diyor sessizce, bunu sadece geçmişin önemli bir parçası haline geldiği için bildiğimi anladığında gerçek nihayet ona batıyor. "Sonra ne olacak?"

"Fransa tüm savaş boyunca Almanlar tarafından işgal edilecek. Evlerinizi ele geçirecekler, hayvanlarınızı çalacaklar." Şu anda çok daha fazlasını söyleyebilirdim ama olacaklar o kadar korkunç ki onlara imkansız gelecek. Şu anda önemli olan bana inanmaları ve hayatta kalmak için gerekeni yapmaları. "Demek istediğim, eğer şu anda ayrılabilir durumdaysanız, ayrılmalısınız. Amerika Birleşik Devletleri'ne gidin ya da burada kalmakta ısrar ediyorsanız

Fransa, güneye gidin. Sanırım Fransız hükümeti de oraya gitti zaten."

İkisi de şaşırmış görünüyor. Verdiğim bu *ipucu* ikisinin de beklediğinden çok daha fazlaydı.

"Gidemeyiz," diyor Marie. "Ya annemiz eve gelirse? Nereden bileceğiz? Bizi nasıl bulacak?"

Henri'den bir tartışma bekliyordum ama *ondan* değil. "Marie," diye yalvardım, "mantıklı ol. Gerçekten annenin bunu isteyeceğini mi düşünüyorsun? Bir grup Alman askeri sana bakarken bu evde sıkışıp kalmanı mı?"

Çenesini kaldırıyor. "Bildiğim tek şey, annemin eve dönmeyeceğinden emin olana kadar bu çiftliği terk etmeyeceğim."

Ağabeyine doğru bakıyorum, söylediklerimi duyup onu ikna edeceğini umuyorum. Ama çenesi kilitlenmiş. Bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu biliyor.

"O halde savaşmaya hazırlanmamız gerekiyor" diyor.

Gözlerimiz birbirine kenetleniyor ve ani bir ağlama dürtüsü beni ele geçiriyor. Burada ölecek. Son savaş sırasında küçük bir çocuktuk ama ülkesi saldırıya uğradığında ölecek, Naziler evini almaya geldiğinde ahırının çatısına tırmanacak ve onlar onu yakalamadan önce öldürebildiği kadarını öldürmekten başka bir şey umurunda olmayacak türden biri. Kendini koruma duygusu yoktur. "Sadece savaşmak değil. Yiyecek sakla. Parayı sakla.

Alacaklar

her şey."

Başını sallıyor, omuzlarında akşam başladığında olmayan bir ağırlık var. Onun ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu ilk kez bu kadar sert hissediyorum. Normandiya'daki mezarların çoğu Amerikan ve İngiliz askerlerine aitti, ama birçoğu da Fransızlara aitti ve onu kurtaramam. Onların geleceği çoktan yazıldı, geçmişte kaldı. Mesele Henri'nin İkinci Dünya Savaşı sırasında ölebileceği değil. Çoktan ölmüş olabilir.

Ama Marie'nin en azından hayatta kalma ihtimali var. Ve eğer ikna edilebilirse büyük bir acıdan kurtulabilir.

"Seni gitmeye ne ikna edebilir?" Ona sessizce, umutsuzca soruyorum.

"Annem hakkında kesin bir şey bilseydim," diye yanıtlıyor. "O zaman düşünebilirdim."

Eldiven düştü. Sadece merakını gidermek için annesini görmeye gitmeyi reddetmiştim ama bu farklı. Onun için önümüzdeki on yılın gidişatını değiştirebilecekken nasıl hayır diyebilirim ki?

Midem çalkalanmaya başladı. Eve dönme ve atlama günlerimi sonsuza dek geride bırakma vaktim geldi, ama görünüşe göre bu henüz gerçekleşmeyecek.

"O zaman ben giderim," dedim Marie'ye. "Gidip annenle konuşacağım ve nereye gittiğini öğreneceğim."

"Hayır," dedi Henri sertçe. "Yapmayacaksın."

Marie iri gözlerini benden ona çeviriyor. "Bunu nasıl söylersin?" diye soruyor. "Bilmek istemiyor musun?"

Bir elini gür saçlarında gezdiriyor ve sertçe kavırıyor. "İstediğim şey, annemin bir dizi soru aracılığıyla ölümünün yakın olduğunu fark etmemesi," diyor. "Peki cevabınızı aldığınızda ne olması gerekiyor? Onu takip etmeye çalışıyorsunuz, kendinizi çok daha deneyimli gezginlerin hayatta kalamadığı bir duruma mı sokuyorsunuz? Her neredeyse, orada çok uzun süre kalmış. Bize doğru ilerleyemeyecek."

"Sadece nereye gittiğini bilmek istiyorum," diye yalvarıyor Marie. "Onu takip edeceğimi söylemiyorum."

"Amelie gitmiyor," dedi Henri. "Bunu yasaklıyorum."

Yanlış kelimeler, Henri.

Ona gülümsüyorum. "Beni durdurmaya çalıştığını görmek isterim."

Madame Durand, Marie'nin doğum gününden hemen sonra ortadan kayboldu, bu yüzden Marie benim de o sıralarda ortaya çıkmam gerektiğine karar verdi.

"Doğum günüm 12 Kasım'dıth ve annem daha yeni Bana en güzel paltoyu verdi - kürk manşetli patlıcan rengi. Eğer o paltoyu giyiyorsam, çok uzağa gitmemişsin demektir," diyor. "Henri okulda olacak, o yüzden eğer buradaysa, yeterince uzağa gitmemişsin demektir." Bana birkaç yer işareti daha veriyor, ama bunlar daha az güvenilir, bir rüzgar gülünün, kırık bir kapının durumuna dayanıyor - umarım onları kullanmak zorunda kalmam.

O seyahatim için o kadar heyecanlı ki kendini zor tutuyor, ben ise daha çok korku hissediyorum. Yıllar öncesine seyahat etmek zor değil, seksek oynarken kareleri atlamak gibi sayıyorsunuz ama belirli bir haftaya inmek daha spesifik olmayı gerektiriyor ve bu benim güçlü yanımdır değil.

Aslında, yeteneğim söz konusu olduğunda güçlü bir yanımdır olduğundan emin değilim.

Sabah erkenden yola çıkıyorum, böylece doğru yere inersem Marie'nin paltoyu okula gidişini görmek için orada olacağım. Marie ile birlikte ahıra doğru yürüyorum ve sürpriz bir şekilde Henri de geliyor.

Uyumamış gibi görünüyor ve kesinlikle tıraş olmamış. Avucumu sert çenesinin üzerine koyup ona yatağına dönmesini söylediğimi hayal ediyorum, bunu söylerken dudaklarımın tenini okşadığını hayal ediyorum ve sonra kızarıyorum, aklımın en garip zamanlarda nereye gittiğine şaşırıyorum.

"Keşke bunu yapmasaydın," diyor ciddiyetle, omuzları çökmüş bir halde.

"Ne olacağını bilmesine izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum. "Yemin ederim." Planım kendimi Marie'nin uzak gelecekte bir arkadaşı olarak tanıtmaktı.

Marie ışık çemberinden bahsetti ve teyzemin onu ararken kaybolduğunu ve son günlerini takip etmeyi umduğumu açıkladı.

Bakışlarımı tutuyor. "Dikkatli olun," diyor. Ciddi gibi görünüyor

o.

Gülümsemeye zorluyorum. "Sanırım bu birkaç hafta öncesine göre daha iyi.

beni vurmayı planlıyorlardı."

Odaklanabilmek için Henri'nin endişeli ve Marie'nin umutlu yüzünü görmemek için gözlerimi kapatıyorum. Kafamın içinde geçmişe bakıyorum, eğer sadece geçmişî hatırlıyor olsaydım yapacağım gibi. Yolculuğa çıkmak üzere olduğunuza dair küçük ipuçları vardır; teninizde hafif bir esinti, bir ağırlık hissi... Bu ipuçlarını şimdi hissediyor ve gelmelerine izin veriyorum. Esinti zar zor fark ediliyor, sonra bedenim hafifledikçe hafifliyor. Rüzgârın ve karanlığın yaklaşmasıyla, zamanın etrafımda, neredeyse tutunduğum bir ip gibi olduğunu hissedebiliyorum. Bedenim ileriye, eve doğru uçmak istiyor, ama bunun yerine kendimi geriye doğru zorluyorum, bahçemde küçük bir mesafeyi ölçüyormuşum gibi tahmin ediyorum. Doğruluk ihtiyacını göz önünde bulundurarak yavaşça ilerliyorum, yıllar yerine aylarla sayıyorum ve 1935 Kasım'ına ulaştığımda derin bir nefes alıp ahırın diğer tarafına, dizlerime kadar kara iniyorum.

Marie kardan hiç bahsetmemişti ve Kasım başında kar yağması unutulmaz bir şey değil miydi? Buradan kırık rüzgar gülünü göremiyorum, bu yüzden ahırın arka kapısından içeri süzülüyorum, uzaktan arabalarının yanında duran Henri'yi gördüğümde sarsılarak duruyorum. Daha genç, onu gördüğümde çok daha güzel giysiler giymiş. Yakışıklı bir prenze benziyor, Eton'a giden ve spor, kızlar ve kumardan başka bir şey düşünmeyen o kaygısız zengin çocuklardan biri. Ama yüzünde tam bir keder var.

Anneleri gittikten sonra geldiğimi fark ettim. Bir parçam onun bu halini izlemeye devam etmek istiyor, o kadar yakışıklı, kederli ve kaybolmuş ki boş boş tarlalara bakıyor, ama bu tehlikeli ve bacaklarım uyuşmaya başlıyor. Gözlerimi bir kez daha kapatıyorum ve daha da geriye gidiyorum, bu sefer sürünerek ilerliyorum - ayaklarım yerine santimlerle hareket ediyorum.

İndiğimde kar kalkmıştı ama hava hâlâ soğuktu. Rüzgar gülü ve kulübenin kapısı kırık, çünkü Henri onları tamir etmek için evde değil. Bu onun bıraktığı hafta olmayabilir ama muhtemelen elimden gelenin en iyisi bu. At battaniyesini askıdan alıp ahırın köşesinde toplanarak Marie'nin okula gitmek üzere yola çıkmasını bekliyorum. Yorgunum. Kendi zamanımdan seyahat etmenin yok edici yorgunluğu değil ama hissetmem gerekenden daha kötü

Sadece birkaç yıl geriye gitmişim. Bir dakikalığına samanların arasına kıvrılmayı düşünürken Marie nihayet beliriyor, çok genç ve mutlu görünüyor, bana bahsettiği yeni patlıcan rengi paltosunu giymiş. Bir dakika daha bekledikten sonra avluyu geçip kapıyı çalıyorum ve Madam Durand'ın yabancıları oğlundan biraz daha fazla sevmesi için sessiz bir dua ediyorum.

Cevap veren kadın gençlerin annesi olacak kadar yaşlı görünmüyor ama elmacık kemiklerinin eğiminde ve beni görünce genişleyen gözlerinin şeklinde Henri ve Marie'yi görüyorum.

"*Bonjour*," diye başlıyorum yarım yamalak Fransızcamla. İngilizce konuştuğunu biliyorum ama en azından kendi dilinde başlamak kabalık olur. "*J'espère que vous pouvez m'aider*." Umarım bana yardım edebilirsiniz.

Gözleri hafifçe kısılıyor. Yeşilden ziyade kahverengi olan gözlerinde Henri'nin keskin zekasını görüyorum. Aynı zamanda temkinli de. "Ne istiyorsunuz?" diye İngilizce soruyor. "Burada olmamanız gerekiyor."

Derin bir nefes alıyorum. "Marie bana teyzemi bulmama yardım edebileceğinizi söyledi." Kızının adını duyunca biraz yumuşuyor ve sonra belli bir isteksizlikle kapıyı açıp beni içeri davet ediyor.

Onu içeri kadar takip edene kadar ne kadar üşüdüğümü fark etmiyorum ama sıcaklık donmuş ayaklarıma ulaştığında titremeye başlıyorum. Bana bakıyor ve yine tereddüt ediyor. "Sana giyecek bir şeyler getireyim. Git ateşin yanında dur."

Ocağın üzerine oturuyorum ve o elinde bir battaniye, bir kazak ve bir pantolonla dönüyor. "Bunlar oğlum çok daha gençken ona aitti. Onları geri almamıza gerek yok."

O mutfağa giderken ben de Henri'nin üzerime örttüğü ve beni çocuk gibi hissettiren kıyafetleri giyiyorum. Bir çay tepsisiyle döndüğünde, karşısındaki koltuğa işaret ediyor ve bana bir fincan dolduruyor, istekli olmaktan çok saygılı. Bir zaman yolcusu olarak benim varlığımdan rahatsız oluyor ama benden çok da küçük olmayan bir kızı olduğu için donup kalmama izin veremiyor.

"Peki neye ihtiyacın var?" diye soruyor, fincanı bana uzatırken kaşlarını çatıyor.

Yalan söylerken gerçeğe mümkün olduğunca sadık kalmanın en iyi yol olduğunu düşünüyorum ve şimdi de öyle yapıyorum. "Teyzem ışık çemberini ararken kayboldu. Marie'ye söyledim, o da bana bazı bilgiler verebileceğinizi söyledi."

Başını kaldırıyor ve Henri'ninkilere çok benzeyen o sorgulayan gözleriyle beni süzüyor. "Bunu herhangi biriyle tartışmazdı," dedi Madam.

Durand diyor ki. "Aslında, bunu kimseyle tartışmayacağını düşünme eğilimindeyim ve bu da yalan söylediğinizden şüphelenmeme neden oluyor."

Çayımдан gergin bir yudum alıyorum. "Değilim," diye cevap veriyorum. "Ama sanırım bir yalancı da bunu söyleyebilir."

"Bir sonraki hedefinize gitmeden önce çayınızı bitirmeli ve ısınmalısınız" diyor. Sözlerinde bir kesinlik var - bu da başarısız olduğum anlamına geliyor. Marie çok hayal kırıklığına uğrayacak ve ben de öyle olduğumu fark ediyorum. Hiç değilse ona bir kapanış vermek istemiştim.

Yan masada duran, Henri ve Marie'nin çok küçüklüklerini gösteren çerçeveli fotoğrafı elime alıyorum ve Henri'nin tombul yanaklarına ve yaramaz gözlerine gülümsüyorum.

"Tanıdığınızı iddia ettiğiniz Marie-Therese ve şu anda üniversitede olan oğlum Henri." Neredeyse kendi kendine gülüyor. "*Sizinle* tanışmak onun çok hoşuna giderdi."

Bundan cidden şüpheliyim. Çayımı bitirip gitmem gerekse de merakıma engel olamıyorum. "Okulda nerede?" diye soruyorum.

"Oxford," diye yanıtlıyor.

Göz kırptım. *Oxford mu?* 1935'te bile, oraya kabul edilmek bir onur olmalı. Peki neden gitti? "Orayı seviyor mu?"

Gülümsüyor, bana karşı duyduğu şüphe oğluna duyduğu hayranlığın bulutları arasında kayboluyor. "Buraya, her şeye aşık. Korkarım ki oğlum burada bizimle küçük bir hayat yaşamaya hiç uygun değildi. Köyün en iyi öğrencisi."

Geçen gün söylediklerinin neredeyse tam tersi. Gençliğinde mimariye olan takıntısını, sırf bir mimari prensibi yerinde görmek için evinden kaçmaya hazır olduğu gerçeğini düşünüyorum. Büyük bir şehirde yaşamak için fazla taşralı olduğuna kendimi tam olarak nasıl ikna ettim? Çiftçi olmayı tercih ettiğine mi? Bir şeyler değişti ve bunun ne olduğunu merak ediyorum.

"Bu artık o," diyor ve şöminenin üzerindeki başka bir çerçeveye uzanıp bana uzatıyor. Henri kolları kıvrılmış gömleğinin içinde sırtıyor, kolunun altında bir rugby topu ve etrafında gülümseyen diğer çocuklar. Çok yakışıklı ve kaygısız görünüyor ama fotoğrafın ve kıyafetlerin sepyası bana tüm bunların aslında ne kadar uzun zaman önce olduğunu hatırlatıyor. O Henri, benim zamanımda, yaşlı. Bu bir keşif sayılmaz ama şimdi daha önce hissetmediğim bir keskinlikle yüzüme çarpıyor.

"Onu özleyor olmalısın," diyorum belli belirsiz. Garip bir şekilde, sanki onu özleyormuşum gibi hissediyorum. Sanki fotoğraftaki bu kaygısız çocuğu özleyorum, az önce gördüğüm adamdan çok farklı

1938'de. Gözlerimi bu resimden alamıyorum.

Gülümsemesi aynı anda hem sevecen hem de hüzünlü. "Korkarım küçük bir çiftlikten çok daha büyük hayalleri var. Arkadaşları onu gelecek yaz Cotswolds'da kalmaya davet ettiler bile, ne diyebilirim ki?" diye soruyor omuz silkerek. "Bir ebeveyn olarak tek istediğiniz çocuklarınızın hayatlarını sevmeleridir. O seviyor ve eğer bu onu daha az göreceğim anlamına geliyorsa, bu ödenecek küçük bir bedel."

Sonunda anladım: Çiftliği özlediği, evi tercih ettiği için dönmemişti. Geri döndü çünkü annesi ortadan kaybolmuştu ve Marie'yi koruyacak kimse yoktu.

Karşımdaki bu güzel, ıslıl ıslıl kadına bakıyorum ve Tanrı'ya gitmemiş olmasını diliyorum. Hâlâ bir yerlerde hayatta olma ihtimali çok düşük ama yine de kendimi bunun için dua ederken buluyorum. Eğer onu kurtarabilirsek, Henri hayatını geri kazanabilir ve Marie de öyle.

Beni yine dikkatle izliyor. "Oğlumu *tanıyor* musun?" diye soruyor usulca.

Tehlikeli bir bölgeye giriyoruz. Ona Henri'yi *tanıdığımı* söylemek, Henri ve Marie-Therese'in muhtemelen aynı yerde olduklarını gösterir ki bu da Henri'nin eve döneceğini düşünmediğini söylediği göz önüne alındığında, Henri'nin beklentilerine ters düşer. Ama açık bir yalan söyleyebilecek durumda değilim.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Birazcık."

Kaşları çatıldı. Bir anlık belirsizlik ve endişe. "Geldiğin yerde iyi mi?"

"Çok."

Gülümsüyor ve tekrar başını eğiyor. "Peki hâlâ çok yakışıklı mı?"

Henri'nin çekici olduğunu kendime itiraf etmeye hazırım, ama bunu yüksek sesle söylemek başka bir şey. Neden bilmiyorum, Mark'a Sean Connery'ye olan aşkı binlerce kez anlattım. Ama bu farklı. Gerçek değil. Sanırım bu da Henri'ye olan aşkımın gerçek olduğu anlamına geliyor.

"Gelecek hakkında çok fazla konuşmasak iyi olur, değil mi?" Nazıkçe öneriyorum ve o da başını sallayarak onaylıyor, ama kaşları yine endişeyle çatılıyor.

Kendisinin var olmadığı bir geleceği mi tarif ettiğimi tahmin ediyor ya da en azından merak ediyor. Çok sevdiği oğlunu soruyor ve onun iyi olduğunu bilmek istiyor.

"Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam," diyorum sessizce, masanın üzerine koymadan önce fotoğrafına bir kez daha bakıyorum.

Ona baktığımda yüzünde bir şeyler değişti - sanki o ana kadar anlam veremediği bir gizemin en önemli ipucunu vermişim gibi

Şimdi. Çayımı dolduruyor. "Işık çemberini soruyordun," diyor. "Ne öğrenmek istiyordun?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. İki dakika önce kibarca gitmemi isterken birden fikrini değiştirmiş gibi görünüyor. Kararını tekrar düşünmeden önce bir cevap almak için öne doğru eğildim. "Teyzemin neden onun peşinden gittiğini ve nereye gitmiş olabileceğini anlamaya çalışıyorum."

O soruyor. "*Neden* onun peşinden gitti? Çünkü hepimizin arzuladığı şey bu tabii ki. Eminim annen sana tüm bunları açıklamıştır?"

"Annem zamanda yolculuk yapamaz. Bilseydi bile bana söylemezdi." Fincanımı tabağımda döndürüyorum. "Zaman yolculuğunun biraz lanet olduğunu düşünüyor."

Bana Marie'yi hatırlatan hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Bu senin için çok zor olmuş olmalı," diyor. "İnsanlar bazen çok cahil olabiliyor. Eğer bunu yapabilecek durumda olsaydı, daha farklı hissederdi."

Aynı fikirde olduğumu söyleyemem. Zaman yolculuğunun hayatıma ne gibi bir faydası oldu ki? Kendimi popüler sınavlar ve berbat edeceğim bir ödev hakkında uyarmak için geriye doğru birkaç yolculuk, sorumlu olduğu tüm korkunç şeylere değebilir mi?

"Bunu yapabilirim ve bu benim için iyilikten çok kötülüğe yol açmış gibi görünüyor."

Bir an için bakışlarımı tutuyor. "O olmasaydı savaştan sonra ne yapardık emin değilim. Birden fazla kez benim ve çocuklarımin hayatını kurtardı. Savaş sırasında kocamı bu sayede ziyaret edebildim," diye ekliyor küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Arkadaşınız Marie'nin var olma sebebi de bu."

Sırıttıyorum. Madam Durand savaş sırasında kocasıyla seks yapmak için zaman yolculuğu yapmış. Henri bunu bilmekten nefret edecek bir tipe benziyor. Ağzından kaçırmak çok cazip olacak.

"Her neyse," diye devam ediyor, "kehaneti biliyorsunuzdur, eminim." Çayımı yudumluyorum. "Sadece ana hatlarını."

"*Fransa'da ilk aileden doğan, büyük bir savaş sırasında gebe kalan ve savaşın diğer tarafında doğan gizli bir çocuk olacak,*" diye okur. "*Umudumuz onda yatacak, çünkü o ışık çemberini yaratacak ve bu çemberin içinde geçmişimiz ve bugünümüz bize zarar vermek isteyenlerden güvende olacak.*"

Marie çoğunu doğru anlamış ama bir şeyi atlamış: *ilk ailelerin bir ürünü.* İlk ailelerin tam olarak kim *olduğundan* emin değilim.

sorarak onun şüphesini tekrar çekmeye cesaret edemezdim.

"Hiçbirimiz ışık çemberinin ne olduğundan emin değiliz," diye devam ediyor. "Dürüst olmak gerekirse ben hep bir *insan* olduğumu düşünmüşümdür. Ama savaştan hemen sonra buna benzer bir şey olduğuna dair raporlar vardı - insanların Sacré-Coeur'un hemen arkasında gördükleri gizemli bir altın daire."

Midem bulanıyor. Savaş 1918'de sona erdi. Eğer oraya gittiyse, yirmi yıl geçmiş demektir. Gidecek olsaydı şimdiye kadar eve dönmüş olurdu.

"Gizemli bir altın çember pek fazla bir şeye benzemiyor," diye cevap verdim. "Her şey olabilir."

"Her şey haberlerdeydi. Paris'te haftalarca kaos yaşandı; şehir, tamamı kadın olan ziyaretçilerin akınına uğradı. Kıyafetler ve yiyecekler o kadar çok kayboldu ki bu uluslararası bir haber haline geldi. Ve Paris'te kadınların güzelliğinden dolayı o aya *le plus beau mois*, en güzel ay demeye başladılar. Sizce de şüpheli değil mi?"

İç çekiyorum. Bu çok şüpheli. Kehanetten fırlamış bir nesne ve onu kontrol etmeye gelen zaman yolcuları olduğu çok açık olan bir akın. "Ve kimse onu bulamadı mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır," diyor, ağzının kenarları yukarı doğru kalkıyor. Henri'nin bazen gülümsememeye çalışırken gülümsemesi gibi. "*Henüz* değil."

Gitme, yalvarmak istiyorum. *Yapma bunu. Kaybedeceklerine nasıl değebilir ki?* "Başka hiç kimse başaramamışken, birisini onu bulabileceğine inandıran nedir?"

Tekrar gülümsüyor. "Kral Arthur efsanesini hiç duymadın mı?" diye soruyor. "Sadece seçilmiş kişi kılıcı çıkarabilirdi. Belki de ışık çemberi de aynı şeydir."

Bana söylemediği bir şey var, ama nedir? Belli ki bu şey için geri dönmenin böyle bir risk içerdiğinin farkında değil, ama saf bir kadın değil. Neden kimsenin yapamadığını yapabileceğini düşünsün ki? Ve yapabileceğini düşündüyse neden on yedi yıl bekledi?

"O sırada gidip çemberi bulmaya çalışmadığına şaşırdım," diye öneriyorum. Pencereden dışarı bakıyor, hiçbir şey görmüyor. "Yeni doğmuş b i r bebeği ve yürümeye başlayan bir çocuğu olan dul bir kadındım. Hiçbir yere gidecek durumda değildim. Ve orada bir anlamı yoktu - sanki seçilmiş kişi *ben* değilmişim gibi."

O zaman neden şimdi filmi izlemeye gittiği daha da anlamsız geliyor. Ama bunu anlamak için burada değilim. Nereye gitmiş olabileceğini öğrenmek için buradayım.

"Peki teyzemi aramaya gidecek olsam, nereye ve ne zaman gitmeliyim?"

"1918 sonbaharı," diyor. "Çember akşam saatlerinde, Parc de la Turlure adlı küçük bir meydanda görülüyor. Savaş 11 Kasım'da sona erdith, bu yüzden bir gün sonrası en iyisi olabilir."

11 Kasımth, Marie'nin doğum gününden bir gün önce. Bir şekilde önemli görünüyor. Gerçeklerin kafamın içinde bozuk para gibi dönüp durmasına izin veriyor, düşmelerini bekliyorum. Tarihler. Madam Durand'ın kendisi için olmadığını zaten bildiği bir şeyi aramaya karar vermesi. Ve kehanet: *Fransa'da saklı bir çocuk*. Saklı. Henri'nin Marie'den ve çiftlikteki hayatlarından bahsederken defalarca kullandığı bir kelime.

Marie, savaş sırasında hamile kalmış ve savaştan bir gün sonra doğmuştur. Nedense bu durum Madam Durand'ın Marie'nin kehanetin gizli çocuğu olduğunu düşünmesine yol açmıştır. Henri de öyle düşünmektedir.

Ahıra her zamankinden daha zarif bir şekilde uzandım. Sadece birkaç yıl oldu ama -belki de hala kendi zamanımda olmadığım için- kıyafetlerimi giyecek enerjim olduğundan emin değilim. Battaniyeyi alıp etrafıma sarıyorum ve fikrimi değiştirmeden önce eve doğru bir adım atıyorum.

"Sadece birkaç dakikalığına," diyorum yüksek sesle, kamışa kıvrılıp. Kelimelerim sanki sarhoşmuşum gibi geveliyor. Yaklaşan ayak seslerini duyuyorum ama gözlerimi açamayacak kadar yorgunum.

"Amelie," diyor Henri, sesi boğuk, hatta endişeli. Tek bir gözümü zorla açıyorum. Yanımda çömelmiş duruyor ve gerçekten de çok endişeli görünüyor.

"Sadece uykuya ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum. "Beş dakika daha."

"Gülünç kız," diyor yumuşak bir kahkahayla. Bir an sonra kendimi onun kollarına atılmış ve taşınırken hissediyorum. Yarıdan fazla uyuyorum ama beynimin uzak bir kısmı her şeyi kaydediyor. Kokusu: saman, ter ve sabun. Sıcaklığı, cüssesi, başımın altındaki pazusunun şişkinliği. Beni yatağa yatırırken ne kadar nazik olduğunu.

Ona neler olduğunu anlatmak istiyorum. Annesinin onunla ne kadar gurur duyduğunu, onun adını duyduğunda nasıl parladığını anlatmak istiyorum ama beynim kelimelerle yetinmiyor. Tek yapabildiğim "Oxford'a gittin," demek. Battaniyeyi üzerime çekiyor, yüzünde zevk ve keder karışımı bir ifade var.

"Annem benden bahsediyordu," diyor gülümsemeye zorlayarak.

Bu hiç adil değil. Ona tapıyordu ve şimdi o yok. Bunun kalbimde neden bu kadar acıya neden olduğunu, onun kaybettikleri için neden olması gerekenden çok daha fazla acı çektiğimi anlayamıyorum.

Karanlığa geri dönüyorum, ondan uzaklaşıyorum ve keşke kalabilseydim diyorum. "Seni çok seviyordu," diye fısıldıyorum.

Parmağını tenimde hissedip bir damla gözyaşımı silene kadar ağladığımı fark etmiyorum. "Evet, biliyorum," diyor sessiz bir kahkahayla. "Benden hoşlanmayan tek kişi sensin."

Uykuya dalarken *artık senden* hoşlanmadığımı düşünüyorum. *Hiç sevmediğimden emin değilim.*

Saatler sonra uyandığımda, o oradaydı, elinde bir kitapla yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu.

Esniyorum, bir kedi yavrusu gibi geriniyorum ve kalkmaya başlıyorum. Henri kaşlarını kaldırarak, "Ben olsam dikkatli olurum," diyor. "O battaniyenin altında çıplaksın."

Doğru ya.

Yorganı boynuma dolayıp doğruluyorum. Giysilerim bir sandalyenin üzerine serilmiş, iç çamaşırlarım da üzerlerinde duruyor. Sifonu çektim.

Gözleri benimkileri takip ediyor ve gülüyor. "Çok güzel."

"Utanmış gibi davranmamı bekliyorsanız daha çok beklersiniz. Uyuyan bir kızın odasına girip orada bir sürüngen gibi oturan ben değilim."

Ağzında eğlenen bir ifade var ama hemen kayboluyor. "Sen Marie ile konuşmadan önce konuşmamız gerek."

Ayağa kalkıp kapıyı arkasından kapatıyor ve sandalyesini yatağının yanına kaydırıyor. "Annemin sana ne söylediğini bilmem gerekiyor," diyor sessizce.

"Bana Oxford'da seninle ilgili her şeyi anlattı," diye cevap veriyorum, yüzünü izleyerek. "Okul sana göre olmadığı için gitmemişsin. Yaz için eve dönmeyi bile planlamıyormuşsun çünkü orayı çok sevmişsin."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Birinin Marie'ye göz kulak olması gerekiyordu. Eve gerçekten neden geldiğimi bilseydi buna katlanamazdı."

"Ama o artık bir yetişkin," diye karşı çıkıyorum, "ve kendi başının çaresine bakabilecek durumda, ama sen kalıyorsun."

Kararsız bir omuz silkme hareketi yapıyor. "İşlerin nasıl yürüdüğüne alıştım. O evlenene kadar burada kalacağım." Bunun son olmasını umuyor. O olmak üzere

çok hayal kırıklığına uğradım.

"Sen bile bu kadar özverili değilsin," diye cevap veriyorum. Durgunlaşıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gözlerini tutuyorum. "Marie'nin gizli çocuk olduğunu düşünüyorsun." Elini saçlarında gezdiriyor ve zoraki bir kahkaha atıyor. "Bu çılgınlık."

"Öyle mi? Çünkü savaş sırasında hamile kaldı ve savaştan sonra Fransa'da doğdu. Birkaç kez Marie'yi saklamaktan bahsettiniz ve anneniz ışık çemberinin Excalibur gibi olabileceğini düşündüğünü söyledi... sadece *seçilmiş birinin* erişebileceği bir şey, ama o seçilmiş kişi olmadığını biliyordu. Ama istersen ben yanıliyormuşum gibi davranabilirsin. Teoriyi Marie ile tartışıp ne düşündüğünü öğreneceğim."

Çenesi gıcırıyor. Ve sonra yavaşça, mutsuzca nefes verir. "İyi, evet. Annem bana yazdığı son mektupta neye inandığını anlattı ve Marie'nin burada saklı kalmasını sağlamamı istedi."

Haklı olduğumu kabul etmesine sevindim ama yine de her şey çok mantıklı gelmiyor. Marie'nin kim olabileceğine dair bir teori yüzünden onu burada saklamak biraz aşırı ve Henri genellikle aklı başında biridir. "Ama o gizli çocuk bile *olmayabilir*. Demek istediğim, pek çok aile muhtemelen savaş sırasında kız çocuklarına hamile kaldı ve onları daha sonra doğurdu."

"Evet," diyor, "ama bu yeteneği geliştiren ilk dört aileden sadece biri Fransa'da yaşıyor. Benim ailem."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Ben soruyorum.

"Elbette hiçbir şey kesin değil ama anne tarafımda her şey oldukça ayrıntılı bir şekilde belgelendi. Çok azınız bu yeteneği taşıyabildiğine göre, bu oldukça basit."

Bunu bir an düşündüm. Eğer haklıysa, hemen hemen Marie olmak zorunda, değil mi? Belki de o kadar da aşırı değildir. "Buraya ilk geldiğimde, sen bana çok kötü davrandığında..."

Tekrar başka tarafa bakar. "Onu bulduğunu sanmıştım. Seni vurmak istedim ama yapamadım."

"Ben de tam senin agresif bir pislik olduğunu düşünüyordum."

Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Ben olsam bunu da göz ardı etmezdim."

"Eve gittiğimde Marie'den kimseye bahsetmeyeceğim," diyorum. "Sanırım en başta anneni ziyaret etmem konusunda bu yüzden endişelendin."

Başını iki yana sallar. "Hayır, yapmayacağını zaten biliyordum. Benim endişem Marie'ye söyleyecek olmandı."

Gözlerim kocaman oldu. Bunu ondan saklamayı bekleyemez mi? "Ama-"

Bir elini kaldırıyor. "Evet, bilmeyi hak ediyor," diyor, "ama önce normal bir hayatı hak ettiğini düşünüyorum. Bu ışık çemberi, eğer o kehanetin gizli çocuğuysa -gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Bu tür bir baskıyla kalbinin sesini nasıl dinleyecek? Vereceği kararları bundan bağımsız olarak vermesini istiyorum. Annemin de onun için istediği buydu."

Kendimi Marie'nin yerine koyuyorum. Üretmesi gereken bu ışık çemberinin muhtemelen bir çocuk olduğunu düşünürsünüz, ama öyle olmasa bile, bunun sorumluluğu onu yerinde dondurabilir. Çünkü bir sonraki kararının vermesi *gereken* karar olup olmadığını nasıl bilecek? Tek bir kötü seçim - yanlış köşeyi dönmek, yanlış eşi seçmek- her şeyi mahvedebilir.

"Eninde sonunda ona söylemen gerekecek," diye cevap veriyorum.

"Yapacağım, ama henüz değil. Ona birkaç yıl daha vereyim. Bırakalım aşık olsun, nasıl bir hayatı olacağına karar versin."

Bu arada, kız kardeşini korumak, onun kendine bir yön seçme yeteneğini korumak için hayattan istediği her şeyi askıya alır.

"Ona söylemeyeceğim," diyorum. "Ama ona aradığı bilgiyi vereceğim... annenin nereye gittiği hakkında."

Kaskatı kesiliyor, sanki bir yargıcın hükmünü bekliyormuş gibi başı öne eğiliyor. "Hangi yıl?"

Daha önce onun öldüğünden emin olduğunu söylemişti ama yine de bunu teyit etmek zorunda olanın ben olmamasını isterdim. "1918'e geri döndü," diye cevap verdim. "Özür dilerim."

Başını sallıyor, başı hâlâ eğik. "Zaten öldüğünü varsaymıştım," diyor sessizce.

Kit'i gölde buldukları anı düşünüyorum. Polis memurunun onun küçük bedenini, uzun saçlarını kolunun üzerinde bir şelale gibi taşıdığını görüyorum. O ana kadar, sadece kaybolmuş olması ya da bir şaka yapıyor olması mümkündü.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Bir şeyden şüphelenmekle onu kesin olarak bilmek arasında fark vardır."

HENRI giyinmem için beni bırakıyor ve ben yavaşça aşağıya iniyorum. Hızımın yorgunluktan çok korkuyla ilgisi var. Keşke Marie'nin umudunu yok eden kişi ben olmasaydım.

Odaya girdiğimde bana gülümsüyor. "Sağ salim döndük," diyor, o kadar rahat ki neredeyse her şeyden bahsediyor olabilir -dışarıdaki hava, çayındaki şeker miktarı- ama önüme bir tabak koyarken elleri titriyor. Başımı kaldırıp bakıyorum ve yüzünde her şeyi görüyorum: annesini özleyen bir kız olarak kalıyor. Az önce onunla geçirdiğim zamanı kısıkanıyor. Ben de kısa bir süreliğine de olsa böyle bir anneye sahip olduğu için ona imreniyorum. "Yolculuğunuzdan zaten haberim var, bir dereceye kadar," diyor. "Sen daha dönmemiştin ki, annemin bana senin ziyaretini anlattığı *anıyı hatırladım*, sanki bildiğim ama gömdüğüm bir şeymiş gibi. Bu harika değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim. Anılarını değiştirmeye çalışmıyordum."

Başını iki yana sallıyor. "Güzel bir anıydı ve ona sahip olduğum için mutluyum.

Sizinle tanışmak ona gelecek konusunda güven verdi."

Bunun nasıl mümkün olduğunu hayal bile edemiyorum ama doğruysa memnunum. "Çok hoş biriydi. Henri'ye olan benzerliğine rağmen onun arkadaşlığından keyif alabildim."

Bunun üzerine ağzı açık kalıyor ama Marie bunu duymamış gibi görünüyor.

Karşımdaki koltuğa oturuyor ve ellerini masanın üzerinde kenetliyor. Sakin görünüyor ama elleri o kadar gergin ki neredeyse kansızlar. "Ve başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yok muydu?"

Başımı hayır anlamında salladım, ama dürüst olmak gerekirse emin değildim. Beni sessizce değerlendirişinde aynı anda hem mutlu hem de üzgün olan bir şey gördüm. "Hayır. Bana hiçbir şey anlatmak istemedi ama ikiniz hakkında konuşmaya başlayınca açıldı." Marie kendini tutuyor, kötü haberlere hazırlanıyor ve ben daha fazla erteleyemiyorum. "Savaştan hemen sonra Sacré-Coeur'un arkasında bir ışık çemberi görüldüğüne dair raporlar vardı," diyorum nazikçe. "Sanırım oraya gitti."

"Ama bu-" Yüzünün rengi solarken gözlerini kapatıyor. "Bu yirmi yıl önceydi."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Umduğunu biliyorum..."

Başını sallıyor, gözyaşlarını yüzünden siliyor. "Sorun yok," diye fısıldıyor.

Henri bu konuşma boyunca sessiz ve düşünceliydi. "Bildiğimiz kadarıyla en iyisi bu," diyor. "En azından artık bunu geride bırakabiliriz."

Marie başını kaldırır. "Arkamızda mı bırakalım?" diye haykırır. "Hâlâ dışarıda bir yerde kapana kısılmış olabilir. Belki hafızasını kaybetmiştir. *Arkamızda* hiçbir şey yok."

Henri ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık. İkimizin de Marie'nin bu noktada hâlâ umudunu koruduğunu hayal ettiğimizi sanmıyorum. "Marie," diyor Henri, omuzları ani bir ağırlıkla çökmüş bir halde, "artık yapacak bir şey yok. Bunun farkına varmalısın."

Bana döndü. "Annem senin bizim için önemli olduğunu söyledi. Belki de sen ve ben 1918'e geri dönüp ona ne olduğunu öğrenmeliyiz."

"Kesinlikle olmaz," diye homurdanıyor Henri ve onun emirleri genelde bende isyan etme isteği uyandırır da, sözlerinin hemen arkasındaki paniği duyuyorum. "Annemiz ve Amelie'nin teyzesi oraya giderken kayboldular. İkinizin ne olduğunu öğrenmek için hayatlarınızı riske atmanız delilik olur. Annemiz burada olsaydı, bunu önerdiğiniz için bile sizi öldürürdü."

Ona katılıyorum. Ve hala onlar için yeterince şey yapıp yapmadığımı sorgulasam da, eğer kız kardeşimin benden yapmamı istediği şeyi yaptıysam, onunla 1918'e seyahat edecek en iyi kişi olmamın imkanı yok. Ben duyduğum en kötü zaman yolcusuyum, Marie ise bir yerden bir yere ve zamandan zamana nefes alır gibi kolayca geçebiliyor. Benden çok daha yetenekli iki kişi orada kapana kısılsa, bu benim gibi biri için ölüm fermanı olur.

Marie, "Onların yaptığını yapalım demiyorum," diye savunuyor. "Onlar tehlikeli olduğunu bilmiyorlardı ama biz biliyoruz. Oraya gidip uzaktan izleyebiliriz. Kimin sorumlu olduğunu görürüz."

"Marie," diye yalvardım, "annenin yardım etmek için geldiğini iddia ettiği kişi olmam mümkün değil. Yeteneklerim gülünç derecede sınırlı ve yolculuğa çıkmadan önce 1918'de beni sağlığıma kavuşturmak için bir hafta harcamanız gerekecek. Bu konuda size yardım edecek biri varsa, o da ben değilim."

Başını sallıyor, masaya bakıyor. "O zaman başka biri gelecek," diyor ve sonra zoraki bir gülümsemeyle ikimize de bakıyor. "Ve şimdilik sadece arkadaşlığınızın tadını çıkaracağım. Bizimle kalacaksınız, değil mi? Belki bir ya da iki hafta daha?"

Henri'ye bakıyorum. Gömleğinin ketenini zorlayan omuzlarına, alnına düşen bir tutam saçına. *Onu özleyeceğimi* fark ediyorum. Marie'ye tapıyorum ama ayrıldığım için asıl üzüldüğüm o. Ve bu çok, çok yanlış. Bunların hiçbiri gerçek değil. O yaşlı bir adam ve ben neredeyse nişanlıyım.

Gözlerimi kaçırıyorum. "Özür dilerim," diye cevap veriyorum. "Sanırım gerçekten eve gitme vaktim geldi."

"Hazır değilsin," diyor Marie-Therese. "Şu anda bile ayaklarının üzerinde sallanıyorsun."

"Yarın dinlenirim ve ertesi gün giderim. En kötü ne olabilir ki?" Zoraki bir gülümsemeyle soruyorum. "Eğer eve kadar gelemesem, beni 20 yıl geleceğe misafir edersin."

Bu fikir midemi mutsuzca bulandırıyor. İkisinin hâlâ burada, yalnız olduğunu hayal ediyorum. Çocukları yok. Yüzleri yıllar ve ağır işlerle kaplı. Ya da belki Marie-Therese gitmiş olacak ve Henri bir eş ve çocuklarla burada olacak. Bu görüntü de pek hoşuma gitmiyor.

Henri de öyle. Marie diğer odaya gittiğinde bana bakıyor, yüzü biraz üzgün. "Sen eve döndüğünde ben yaşlı bir adam olacağım," diyor. "Beni o şekilde görmeni istemiyorum."

Mümkün olan en küçük hareketle başımı sallıyorum. Yaşlılığa kadar dayanabildiği, savaştan sağ çıkabildiği için şanslı olacak. Umursamak istemiyorum. Ve şimdiden umursuyorum, hayal ettiğimden çok daha fazla. Keşke buraya hiç gelmeseydim dedirtiyor bana.

"Bu bir şekilde adaletsiz görünmüyor mu?" diye soruyorum. "Bizden daha yaşlı olan insanlar her zaman farklı görünür, neredeyse farklı bir tür. Sanki her zaman yaşlı, solmuş ve yanlış şeylere önem veriyorlarmış gibi. Keşke hepimiz için birbirimizi tam olarak görülmek istediğimiz gibi görmenin bir yolu olsaydı. Kendimizi belli bir yaşta dondurmak ve eğer istersek o şekilde kalmak."

"Bir yolu var," diyor. "Sizde zaten var. Siz zaman yolcularının hepsinde var. Annem gittiğinde 39 yaşındaydı ama 18 yaşında bile olabilirdi. Bir keresinde beni okulda görmeye gelmişti. Arkadaşlarımdan hepsi onu kız kardeşim sanmıştı."

"Sevdiğiniz insanlar sizinle birlikte genç kalamıyorsa genç kalmanın ne anlamı var?" Ben soruyorum.

Bakışları benimkini tutuyor. Bir an için, sonra bir an daha. "Haklısın," diyor sessizce. "Hepimiz aynı anda genç olabilseydik ne güzel olurdu."

NE ZAMAN I GÜZ Uyurken, düğünleri hayal ediyorum. Evimde hazır olmadığım bir düğün ve misafirler kapıyı çalıyor.

oda arkadaşım ve ben çılgınca kirli kıyafetleri saklarken.

Sonra rüyamda Mark'ın ailesinin Westport'taki malikanesinde olduğumu görüyorum. Pencereden nehre bakan tepeye yerleştirilmiş beyaz sandalyeleri, etrafta dolaşan konukları görebiliyorum. Mark orada herkesi selamlıyor, altın sarısı saçları ışığı yakalıyor, milyon dolarlık gülümsemesi parlıyor. Ama annem de orada, ona doğru yürüyor ve midem ayaklarıma kapanıyor.

Sanırım *onu* bulmalıyım. *O söylemeden önce ona gerçeği söylemeliyim.*

Kalabalığı yararak aşağıya iniyorum ve kendimi nehrin kenarında tek başıma buluyorum. *Hayır, yalnız değilim*, çünkü Kit de burada, bir adım ötemde suyun içinde çırpınıyor. Küçük eli bileğime dolanıyor, bir yetişkininki kadar güçlü bir tutuşla beni içine çekmeye çalışıyor. "Kit, dur," diye yalvarıyorum. Sadece daha sert çekiyor, arkamdan bize doğru gelen Mark'a bakıyorum, gözleri kocaman ve şok olmuş, çamurlu eline, elbisemin siyaha dönen eteklerine bakıyor.

"Senin kim olduğunu bile bilmiyor," diyor Kit. Tekrar çekiştiriyor, daha sert. İki ayağım da çamura batıyor ve su baldırlarımın etrafında yükseliyor. Nefesim küçük, sık patlamalar halinde geliyor.

"Kit," diye yalvarıyorum. "Lütfen dur."

"Marie'ye yardım edeceğine söz ver."

Şimdi batıyorum ve Mark sadece izliyor, sanki bizi bu noktaya neyin getirdiğini tam olarak biliyormuş gibi, sanki bunun için beni asla affetmeyecekmiş gibi. *Ona gerçeği söyleyebileceğimi düşünmek delilikti. Ne olduğumu ya da ne yaptığımı asla anlamayacak.*

"Ona yardım edeceğim," diye ağlıyorum. "Sadece lütfen beni içeri çekme."

"Eğer yapmazsan seni boğarım," diye cevap veriyor annemin sesiyle. "Mark ve ben seni boğacağız."

Odanın köşesinde çömelmiş, ağlayarak uyanıyorum. Kit'in bileğimi tutuşunu hâlâ hissedebiliyorum. Ve o rüyada verdiğim sözü hâlâ tenimde bir damga gibi hissedebiliyorum. Yine de bu verdiğim sözü tutmayacağım ve eve döndüğümde bunu bana nasıl ödeteceğini merak ediyorum.

I Buradaki son günümün güzel geçeceğini ummuştum ama uyandığımda yağmur çarşaf gibi yağıyordu. Henri, Marie'yi ders vermesi için şehre götürüyor ve ben içeride sıkışıp kalıyorum, yalnızım ve aklımı kaçırarak kadar sıkıldım.

Amaçsızca adımlıyor, eve dönme kaygımı ve Kit'le ilgili endişelerimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Dün geceki rüya hiç aklımdan çıkmıyor. *Eğer söylemezsen Mark ve ben seni boğacağız.* Bu sadece mecazi miydi - bilinçaltım bana Mark'a gerçeği söylemezsem suçluluk içinde boğulacağımı mı söylüyordu? Ona söylemenin bir seçenek olmaması dışında. Beni asla kabul etmez. Yaptığım şeyi asla kabul etmez. Oysa ben suçluluk duygusuyla boğulmaya dayanabilirim. Zaten on yıl hayatta kaldım.

Adımlamaya devam ediyorum, tırnaklarımı yiyorum ve Henri'nin odasına yaklaştıkça yaklaşıyorum. Hiç içine girmedim. Normal şartlar altında, gözetleme fikri bile kurdeşen dökmeme neden oluyor - televizyonda izlemeye bile zor dayanıyorum çünkü her zaman o kişinin yakalanmasını bekliyorum.

Ama eve dönerken kafamı dağıtacak bir şeye ihtiyacım var ve 1938'de arabalar kimsenin kimseye gizlice yaklaşamayacağı kadar gürültülü. Gerçek şu ki, sadece odasını görmek istiyorum. Henri, nefret etmek istediğiniz ama kendinizi mırıldanırken bulduğunuz bir şarkı gibi, kulaklarınız bir ipucu için bile zorlanıyor. Merakımı açıkça itiraf etmesem bile, bir parçam onun gerçekte kim olduğunu bilmek istiyor.

Kapıyı iterek açıyorum, kendimi biraz suçlu hissediyorum ama daha çok merak ediyorum. Beklediğim gibi oldukça sade. O tam olarak bir iğne ucu ve çiçek değil

düzenleme türünden bir adam. Dikkatimi en çok kitaplar çekiyor; rafları kaplıyor, komodinin üzerine yığılmış, şifonyerin üzerine yığılmış.

Dünkü kıyafetleri bir sandalyenin arkasına asılı. Beni bunu yapmaya neyin zorladığından emin değilim ama parmaklarımın pantolonunun üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Ağır, askeri kıyafet gibi. Gömleği pantolonun hemen altında, alışık olduğumdan daha kaba bir malzeme. Onun gibi kokuyor. Sodalı sabun, ten ve hoşlandığım bir erkek gibi.

Onu burada tek başına giyinirken, soyunurken ve geceleri o özenle hazırlanmış yatağa girerken hayal ediyorum. O çarşafların arasına girdiğinde kimi düşünüyor? Kalbim bu düşünceyle tek ve sert bir *gümbürtü* atıyor.

Elimi yastığının üzerinde gezdiriyorum, sonra yatağın yanındaki büyük yığının en üstündeki kitabı alıyorum. Baudelaire. *Şiir*. Henri'nin çiftçilik günlüklerinden başka bir şey okuduğunu hayal etmek zor, ama bu bana onun asla yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyeceği şeyler istediğini hatırlatıyor. Küçük ve çok yanlış bir parçam, bunların ne olduğunu keşfedecek kişinin ben olmasını diliyor.

Yolda giden bir arabanın gürültüsünü duyuyorum ve hızla odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sanki arkamda çözmeyi çok istediğim bir gizem bırakıyormuşum gibi hissediyorum.

MARIE günün ilerleyen saatlerinde geri döner, ancak hava durumuna rağmen Henri'den hiçbir iz yoktur, ta ki Henri akşam yemeğinde sinirli ve tepeden tırnağa çamur içinde görünene kadar.

Akşam yemeğinden önce banyo yapıyor ve kıyafetlerini değiştiriyor ama bu onun ruh halini iyileştirmiyor gibi görünüyor. Marie buradaki son gecemin neşeli geçmesi için elinden geleni yapıyor. Henri böyle bir çaba gösteriyor.

"Keşke kalsaydın," diyor Marie. "Bir hafta daha kalırsan sana yemek yapmayı kesinlikle öğretebilirim. Mikrodalgalara rağmen, eşler bu tür şeyleri bilmeli."

Henri tabağından başını kaldırıyor. "Şahsen," diyor, "Mark'ın yerinde olsaydım bana doğruyu söyleyebilecek bir eş tercih ederdim."

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten buna geri mi döndük? Eve döndüğümde bir daha atlamayacağımı söyledim zaten. Bu yüzden gerçek olacak."

Arkasına yaslanıp neredeyse dolu olan tabağını kendisinden uzaklaştırıyor; daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim. "Hayır, olmayacak, çünkü sen öyle biri değilsin."

"diye cevap veriyor, gözlerinde tehlikeli bir ışıkla. "Seni sevmeyen bir adam için her şeyden vazgeçiyorsun."

Sözleri acıtmamalı ama acıtıyor. "Hiçbir dayanağı olmayan ne kadar büyüleyici teoriler uyduruyorsunuz."

Henri'nin gözleri benimkilere dikiliyor; şimdi daha karanlık, alacakaranlıktaki orman gibi. "Aksini düşünüyorsan kendini kandırıyorsun. Seni nasıl sevebilir ki? Seni tanımıyor bile."

Kit'in elini bir kez daha bileğimde gördüm. *Senin kim olduğunu bile bilmiyor*, dedi.

Boğazımda bir hıçkırığın şiştiğini hissediyorum ve onun önünde ağlamayı reddediyorum, reddediyorum. Bunu yapmayacağım. Masadan kalkıyorum. "Affedersiniz," diyorum ama sesim son kelimedede çatlıyor, etkiyi tamamen yok ediyor ve ön kapıdan dışarı fırlıyorum. Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki yüzümün bir santim ötesini zar zor görebiliyorum ama ondan uzaklaşmam gerekiyor. *Şimdi gideceğim*, diye düşünüyorum. *Hemen şu anda gideceğim ve Henri beni ağlattığını asla bilmeyecek.*

Arkamda bir yerden gelen bağırma sesini duymazdan gelerek, sırlıslıkla bir halde ahıra doğru koşuyorum.

Ama tam vardığımda kendimi havada buluyorum. Aşağıya, aşağıya, ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi görünen bir düşüş. Hayatta kalıp kalamayacağımı merak etmeme yetecek kadar uzun.

Önce ayaklarım yere değiyor. Ayağımın üstünde bir kemik kırılması ve keskin bir acı sesi duyuyorum. Çöküyorum, yere düşerken çırpınıyorum.

Üstümde bir yerde bir kibrit çakıldı. Bir küfür seli, hepsi Fransızca. Sonra bir merdiven deliğe doğru kayıyor ve Henri birisinin yapabileceğini hayal ettiğimden daha hızlı bir şekilde aşağı iniyor. Yanımda yere düşüyor ve eli yüzümü tutmak için uzanıyor. Loş ışıktaki altın rengi teni ilk kez solgun görünüyor.

"İyi misin?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Ağlamak istemiyorum ama acıdan ağlamamak neredeyse imkânsız. "Ayak bileğim. Sanırım kırıldı."

"Çok özür dilerim," diye fısıldar. "Hepsi benim hatam. Bu gece çok kötü davrandım ve nedenini bilmiyorum. Bunu bu kadar ciddiye alacağını düşünmemiştim."

Bunu neden yaptığımdan hala emin değilim. Belki de her zaman olduğu gibi, söylediği çirkin şeylerin içinde bir doğruluk payı vardı ve ben bunu bulabildim.

"Lütfen ağlama," diye yalvarıyor. Başparmağıyla bir damla gözyaşını siliyor ve yüzümü tutmaya devam ediyor, sanki dünyada onun için var olan tek şey benmişim gibi bana bakıyor. Bir an için keşke öyle olsaydım dedim. Keşke o da

Yüzümü kendine çekip beni öpüyor ve ben bunu Mark'tan hiç istemediğim bir şekilde istiyorum.

Ayak bileğimden gelen bir acı kıvılcımı beni şimdiki zamana geri döndürüyor ve düşündüğüm şeyin delice olduğunu hatırlatıyor. Henri, benim zamanımda 72 yaşında bir adam. Ve bu, her şeyden çok, boğazımda başka bir hıçkırığın şişmesine neden oluyor. "Neden burada bir delik var?" diye soruyorum.

"Bana yiyecek ve silah saklamamız gerektiğini söylemiştin," diyor. "Bu gece buraya böyle koşarak geleceğini hiç düşünmemiştim."

"*Mon Dieu!*" diye bağıyor Marie, çukurun kenarında durarak. O kadar hızlı Fransızca konuşuyor ki söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamıyorum ama kızgın olduğunu biliyorum ve bu kızgınlık tamamen Henri'ye yönelik gibi görünüyor.

"*Je sais, je sais,*" diye cevap verir. *Biliyorum, biliyorum.* Sonunda bir elini kaldırdı. "Yeter, Marie. Bana sonra bağırabilirsin. Şu anda onu buradan çıkarmak istiyorum ki kemiği yerleştirebilelim."

Son kısımda biraz ürperdim... *kemiği ayarlamak* bana İç Savaş hastanelerini, uzuvlar onarılırken ya da kesilirken bir bez parçasını ısırmayı hayal ettirdi. Burada, benim yaşımdaki bu iki Fransız onarımdan sorumluyken daha gelişmiş olacak mı? Bundan şüpheliyim.

"Seni omzumda taşıyacağım" diyor. Beni olabildiğince dikkatli bir şekilde kaldırıyor ve bir eliyle beni, diğer eliyle de basamakları tutarak merdiveni tırmanmaya başlıyor. Beni sarsmamaya çalışıyor ama ayak bileğimin etrafındaki en küçük hareket bile dayanılmaz.

Marie Therese, "Acele et Henri," diye ısrar eder.

"Göründüğünden daha ağırmış," diye homurdanarak aramızdaki güzel bir anı mahvetti.

"Ya da belki de görüldüğün kadar güçlü değilsindir," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Demek güçlü görüldüğümü düşünüyorsun," diyor delikten son adımlarını atarken. "Bildğim iyi oldu."

Beni yere bırakıyor ve ben de hiç de iyi hissetmediğim sağlam bileğime ağırlık veriyorum. Marie'nin kolu bana sarılıyor.

"Zavallı Amelie," diye fısıldıyor. "Görünüşe göre şirketimizde planlanandan biraz daha uzun süre kalabilirsin."

Bu sorunun çözümünün aslında ne kadar basit olduğunu fark ettiğimde neredeyse güleceğim. "Hayır," diyorum. "Bekle. Eğer bu gecenin öncesine zaman yolculuğu yaparsan, olacaklar konusunda beni uyartabilirsin ve ben de evden kaçmam. Problem

      . Bunu kendim de yapardım ama bile imin  zerine d   meden geriye do ru zıplayamıyorum."

Cevap  ok a ık ve  ok kolay, ama onda garip bir  eyler oluyor. Hemen kabul etmesini bekliyorum, ama bunun yerine g zleri benden karde ine kayıyor ve sonra orada dinleniyor, aklı hem bizde hem de  ok uzaklarda bir yerde. "Ama o zaman  ukura d   ebilirim," diye itiraz ediyor.

Henri y ksek sesle nefes verir. "Tanrı a kına, Marie. Nasıl inece ini iyi biliyorsun. Bir kere bile kendini yaralamadın. Ve e er bu kadar endi eleniyorsan, birkaç g n  ncesine, kazılmadan  ncesine git."

Kollarını g  s nde kavu turuyor. "Hayır."

Benim ve Henri'nin  enesi aynı anda d   t .

"Ciddi olamazsın!" Henri ba ırıyor. "Kız acı  ekiyor! Senin derdin ne be?"

Marie'nin kolları daha da sıkılır. "Bence bu belki de kaderdi. Ve ben kadere m dahale edecek biri de ilim."

Bile imdeki a rı tartı mamı zorla tırıyor ve do ru d   nmemi daha da zorla tırıyor ama elimden geleni yapıyorum. "Kader neden bile im iyile ene kadar *aylarca* 1938'de kalmamı gerektirsin ki?" Talep ediyorum. "Burada olmamam gerekiyordu." Sanırım kendi ba ıma atlayabilirim ama  u anda *sa lam bile imin*  zerinde durmaya bile zor katlanırken, bu fikir beni irkiltiyor. Ama onu ikna edemezsem atlamak zorunda kalaca ım.

Henri y z mdeki ifadeyi g rd  ve beni tekrar kucakladı. Rahatlayarak a lamak istiyorum.

Marie omuz silkiyor. "Sanırım bile in iyile ti inde   renece iz," diyor basit e. "Gidip doktoru arayaca ım."

O  n m zde y r yor ve Henri de beni sarsmamaya dikkat ederek kollarında beni takip ediyor. "E er reddederse kendin geriye do ru atlamayı planladı ını biliyorum," diyor. "L tfen bunu yapma."

Bu kadar acı  ekiyor olmasaydım beni ne kadar iyi tanıdı ına g lerdim. "Neden olmasın?"

G zleri kapanıyor. "En iyi ko ullarda bile ne kadar k   ind  ini d   n. Buraya geldi in iki seferde de ahırda oldu unu biliyordum   nk  d     n  duydum. Bile inin  zerine atlarsan, dayanılmaz derecede acı verici olmasının yanı sıra, muhtemelen bir yerini kırarsın ve sonra ne olur? Ya da ba ka bir yere ya da ba ka bir zamana d   ersen? Kırık bir ayak bile ini atlatırsınız. Ama  ok daha k  s  de olabilirdi."

İç çekiyorum. İyi bir noktaya değindi. Beni tanırsın, yanlış bir yılda omurgam paramparça olur. Ama burada iki ay geçirirsem, evde de iki ay geçecek ve bu olamaz. "Sanırım duruma göre değişir," diye cevap veriyorum. "Ne olursa olsun Ağustos'a kadar evde olmalıyım."

Beni içeri taşıyor, kendi yatağına yerine onun yatağına yatırıyor. Muhtemelen tüm bunları oldukça heyecan verici bulurdum ama ayak bileğimdeki ağrı giderek artıyor ve Henri bunu hissediyor gibi görünüyor. Dişlerini sıkarak iki elini saçlarının arasından geçiriyor.

"Doktor gece araba kullanmaz," diyor yanıma çökerek. "Gidip onu getireceğim ama biraz zaman alabilir. En fazla otuz dakika. Ama önce Marie'nin aklını başına getirmeye çalışayım."

Odadan çıkıyor ve kız kardeşine Fransızca bağırmaya başlıyor, o kadar hızlı ki sadece birkaç sıfat yakalayabiliyorum - zalim, *deli*, *düşüncesiz*, *bencil*. Adam ne kadar ısrarcı olursa, kız da o kadar inatçı oluyor.

Arkasından kapının çarptığını duyduğumda pes ettiğini anladım.

Sonra elinde bir şişe ve bir kaşıkla yanıma geliyor. "İyice aç," diyor. "Doktor Nadeau'nun sana ağrılarına yetecek kadar vereceğine güvenmiyorum. Oldukça cimridir."

Çok fazla ağrı kesici ilaca *ihtiyacım* olacağı gerçeği beni daha da kızdırıyor. Birincisi, çünkü hiçbir zaman olması gerektiği gibi işe yaramıyor. Çoğunlukla, çünkü hiç almak zorunda kalmamalıyım. Başımı ondan uzaklaştırıyorum. "Bileğimi basit bir göz kırpmasıyla iyileştirebilseydi ve *reddetseydi* ona daha çok güvenir miydin?"

Kaşlarını çatar. "Yaptığım şeyin mantıklı olmadığını biliyorum. Bazen böyle şeyler hakkında içimde bir his oluyor ve çoğu zaman yanılmıyorum. Burada bizimle olmak o kadar da kötü değil, değil mi? Sen mutluydun."

"Haklısın. Hiç mantıklı değil." Bu onun yapacağı bir şey değil. Marie haftalardır benim müttelikimdi ve şimdi *Henri*'yi evin hoş, makul üyesi gibi gösteriyor. "Burası benim evim değil," diye bağırıyorum. "Ve geri dönmem gerek. Mark beni bekliyor."

Omuz silkiyor. "O zaman burada sekiz hafta kalırsın ve iki hafta gitmiş gibi geri dönersin."

İnledim. "Bunun işe yaramayacağını biliyorsun." Bunu daha önce de yaptım, daha küçük ölçekte - zaten harcadığınız haftaları geri almak, asla tam olarak geçmeyen jet lag gibi hissettiriyor. İşbirlikçi görünmek için kendimi zorlarken dişlerim gıcırıyor. "Bak, eğer kalmamı istiyorsan kalırım ama beni haftalarca alçıda tutma. Bu çok zalimce."

Sanki söylediklerimi gerçekten düşünüyormuş gibi duraksıyor ve sonra başını sallıyor. "*Hayır. Yalan söylemekten çekinmediğini zaten biliyoruz. Ve bazen kader acımasızdır.*" Bağlama göre ya tatlı ya da psikotik bir gülümsemeyle dizimi okşuyor. "Şimdi, iyice aç yoksa bileğin kurulduğunda çok acıyacak."

KISA BİR SÜRE sonra doktor zaten bildiğimiz şeyi açıklamak için geldi -Bir ayak bileğim kırık, diğeri burkulmuş. İyileşmemin muhtemelen altı hafta süreceğini söylüyor ve ben bir kez daha durumu değerlendiriyorum. Burada o kadar uzun kalmak istemiyorum ama *kalabilirim*. Yine de Temmuz sonunda buradan ayrılmış olurum ki bu da Mark'la Paris'te buluşmama haftalar kala gerçekleşir ve kırık bir ayak bileğinin üzerinde geriye doğru zıplayıp omurgamın kırılması riskini göze almam anlamına gelir.

Doktor bana ağrı kesici verdi ama -her zamanki gibi- bir işe yaramadı.

Henri, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, kapının girişinde durmaktadır. Marie'yi delik deşik edecekmiş gibi görünüyor ama Marie bunu fark etmiyor bile. Başucumda, bileğim onun en büyük endişesiymiş gibi davranıyor.

"Şimdi kemiği yerleştireceğim," diye uyarıyor doktor. "Acıyacak ama sadece bir süreliğine."

Marie elimi tutuyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Hiç acımasına gerek yok."

Doktor bir şeyi çeviriyor ve ben nefes nefese kalıyorum, Henri'nin bakışları doktorun başının üzerinde buluşuyor. İrkiliyor, oda çok sıcak olmamasına rağmen alnı terden ıslanmış. *Bu onun için benim için olduğundan daha zor*, doktor tekrar bir şeyi çevirmeden ve dünya kararmadan hemen önce fark ediyorum.

W Uyandığımda güneş doğmuştu ve ben Henri'nin yatağındaydım, üzerimde bir gecelik vardı. Odanın içinde elbisemi ararken, muhtemelen düştüğüm için lime lime olduğunu fark ettim.

Zavallı Marie ve mahvettiğim elbise için endişelenmeye başlamadan önce, *zavallı Marie*'nin geri dönüp bileğimi düzeltme gücüne sahip olduğunu ama bunu reddettiğini hatırlıyorum.

Duvara yaslanmış tek bir koltuk değneği var. Benim için çok uzun ama onu alıp odadan topallayarak çıkıyorum. Henri mutfak masasında oturuyor. Gözlerini kaçırmadan önce gözleri irileşiyor. "Bir bornoza ihtiyacın var," diyor ayağa kalkarak. "Marie'ninkini ödünç alabilirsin."

Aşağı bakıyorum. Gecelik, şimdiye kadar sahip olduğum tüm okul uniformalarından iki kat daha fazla tenimi örtüyor. "Buraya geldiğim gün bana kıyafet vermeyi reddettin ve şimdi boynumu ve kollarımı görmek senin için çok fazlaymış gibi davranıyorsun."

"Geldiğin gün pek bir şey fark edemeyecek kadar endişeliydim," diyor ve uzaklaşıyor.

Yani şimdi fark ediyor mu? Bunu düşününce midemde bir şeylerin yumuşayıp yapış yapış olmasından nefret ediyorum.

Bir süre sonra geri dönüyor ve bana bornozu uzatıyor, ben de itaatkâr bir şekilde üzerime sarıyorum. "Marie nerede?"

"Öğretmenlik. Ya da belki de gazabımdan kaçmak için kasabada saklanıyordur." Duvara yasladığım koltuk değneğine bakıyor. "Benim için daha iyileri var."

Günün sonuna kadar. Bir süre merdivenleri kullanamayacağın için odaları değiştireceğiz. Koltuk değnekleri yapıldıktan sonra eşyalarımı toplayacağım."

Başımı salladım. "Bunu yapmana gerek yok."

Gülüyor ama sesinde neşeden çok sefalet var. "Tabii ki biliyorum. Kız kardeşim yüzünden haftalarca burada mahsur kaldın. Ve ayrıca benim yüzümden. Dün gece olanlara seni ben kışkırttım."

Ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Haftalarca benimle kalacağının farkındasın, değil mi? Bu yeterli bir ceza gibi görünüyor."

"Evet, sanırım bu ikimiz için de bir ceza," diye yanıtlıyor. Gülümsüyor ama o gülümsemenin ardında başka bir şey görüyorum: endişeli. Ve keşke nedenini bilseydim.

O öğleden sonra, Marie eve hem temkinli hem de özür dilemeden geldi. Bana çikolata getirmiş.

"Beni bir çikolata ile satın alabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Talep ediyorum. "Dünyanın en büyük çikolata üreticisinin yakınında yaşıyorum ama onun yerine buradayım ve *hareket* bile edemiyorum."

Omuz silkiyor ve çikolatayı kenara itiyor. "Henri sana koltuk değnekleri yapıyor. Neredeyse bitti."

"Henri bana koltuk değneği yapmak *zorunda* kalmamalı!" Ayağa kalkıyorum, sanki bir yere doğru yürümeyi planlıyormuşum gibi, ama masaya tutunmadan ayakta bile duramıyorum. "Tanrım, Marie. Bunu neden yapıyorsun?"

"Özür dilerim," diyor havalı bir şekilde. "Bazı şeyler bitene kadar bir anlam ifade etmez."

Bir elimi alnıma götürüyorum. Bunca zamandır Marie çok olgun, çok mantıklıydı. Sanki dün gece çoklu kişilik bozukluğu geliştirmiş ve ortaya çıkan kişilik de acayip bir sosyopat. Kuşkusuz tüm bunların nedeni, burada kalırsam beni kendisiyle birlikte 1918'e gitmeye ikna edeceğini düşünmesi. "Bu asla mantıklı olmayacak. Eve gitmem gerek. Anneme bir daha atlamayacağımı söyledim. Beni burada tutarsanız, yaz sonunda beni gördüğünde anlayacaktır. Lütfen, *lütfe*n bunu yapmayın."

Bana sempati ile bakıyor. "Özür dilerim," diyor. "Bir gün senin yeteneğini kullanmana ihtiyacı olacak ve o gün geldiğinde

hata."

Derin bir iç çektim. Belli ki annemi anlamıyor, yirmi bir yaşımın hiçbir döneminde zaman yolculuğunu bir hediye olarak görmemiş ve bu nedenle gelecekte de görmesi pek mümkün olmayan bir kadın.

"Eğer yakında orada olmazsam, Mark endişelenecek." "Bunu düzeltebilirsin."

Öfkeyle bir nefes çektim. "Bir şeyleri düzeltmek *zorunda* kalmak istemiyorum. Tüm bunları ne kadar karmaşık hale getirdiğini görmüyor musun?"

Gülümsüyor. "Evet, bunun için özür dilerim. Şimdi akşam yemeği için ne yapalım?"

"Hiçbir şey yapmayacağız," diye cevap veriyorum. "Bileğimi iyileştirene kadar olmaz."

Tek omuz silkiyor. "Önemli değil. Pek yardımcı olacağı benzemiyorsun. Bu arada kütüphaneden senin için birkaç İngilizce kitap aldım. Çantamdalar."

Çantasına bile zar zor ulaşabiliyorum. Oraya ulaşmak için mobilyalara tutunarak topallamak zorunda kalıyorum. Onu suçlu hissettirmeye çalışmıyorum bile; bir ayak bileğim alçıda, diğeri burkulmuş durumda, her hareket en iyi ihtimalle garip, en kötü ihtimalle de acı verici.

Çantada en az sevdiğim Jane Austen olan *Mansfield Park* ve F. Scott Fitzgerald'ın *Tender is the Night*'ı var.

"*Tender is the Night* oldukça yeni," diyor Marie, kasap tezgahını Betty Crocker gibi unlayarak. "Kütüphanemizde İngilizce çevirisinin bulunduğu inanmadım."

Yeni değil, sanırım, rahatsız edici. *Çeviri* de değil. Ve eğer *Muhteşem Gatsby* hakkındaki heyecanı anlamadıysam, Fitzgerald'ın *en az* popüler romanını seveceğimden ciddi olarak şüpheliyim.

Kendimi taş verandaya doğru itiyorum ve bir hafta önce oturup çay içtiğim sandalyeye çöküyorum. Daha iyi bir insan olsaydım, Fransa'da güzel bir hava ve muhteşem bir üzüm bağı manzarasıyla burada olduğum gerçeğini takdir ederdim. Bunun yerine, başka bir yerde olmayı dileyerek, ayak bileklerimin ağrımasını ve havanın ılıman olmasını dileyerek gözlerimi kapatıyorum. Kendimi Henri'yle meyve bahçesinde battaniyeye uzandığımız geceyi düşünürken buluyorum; hoş bir esinti, tepedeki dalların arasından süzülen ay ışığı, yüzünde her zamanki gülümsemesiyle. Onunla orada yatmayacağımı söylediğimde verdiği cevap: *Bu kesinlikle gecenin eğlencesini biraz azaltıyor.*

Bedenim hafiflediğinde ve etrafımda bir esinti hışırdadığında bunu hatırlayarak gülümsüyorum. Gözlerim aniden açılıyor ve kollarımın yarı saydam olduğunu görüyorum. Yarısi burada, yarısi yok. Kendimi korkunç şimdiki zamana geri dönmeye zorluyorum, kalbim hızla çarpıyor. Kendimi durdurmasaydım, kötü ayak bileklerimin üzerine bir yere düşecektim, alçı kıyafetlerimle birlikte geride kalacaktı. Bu yüzden bunun tekrarlanmaması kesinlikle çok önemli ama asıl şok edici olan bunun gerçekleşmiş olması. Küçüklüğümden beri *kazara* zaman yolculuğu yapmamıştım - belki on iki ya da on üç - ve şimdi neredeyse gerçekleştiğine inanamıyorum.

Henri hakkında düşünürken oldu.

Gecenin Tenderi Fitzgerald'ın en az popüler romanı olmayı hak ediyor. Tüm Amerikalıların onun karakterleri kadar sinir bozucu olduğunu düşünseydim, ülkeden tamamen uzak dururdum. Henri bir elinde koltuk değnekleri, diğerinde iki küçük şarap kadehi ile verandaya çıktığında kendimi okumaya zorluyorum, birini bana uzatıyor.

"Kız kardeşim bu öğleden sonra huysuz olduğunu ve gevşemeye ihtiyacın olduğunu söyledi."

Yüksek sesle inliyorum. İğrenç mi? *Gerçekten* mi? "Düzeltmeyi reddettiğim, hayati tehlikesi olan bir yarası olsaydı onun da huysuz olabileceğini mi söyledin?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Hayati tehlike mi? Artık kırık bir ayak bileğine böyle mi diyoruz?"

"Belki de tehlikede olan *benim* hayatım değildir," diye cevap veriyorum, bana uzattığı kadehten bir yudum alırken Marie'ye bakıyorum. Şarabı sevmem bile ama öfkemi dindirecek bir şeye ihtiyacım var. "Bileğim olması gereken zamanda iyileşmezse ne yapacağımı bilmiyorum."

Benimkinin karşısındaki koltuğa oturdu. "Tam olarak ne için eve acele etmen gerekiyor?"

İç çekiyorum. Gerçeğin, benim hakkımda zaten düşündüğü şeyi, yani benim bir yalancı, bir sahtekâr olduğumu doğrulayacağından eminim. Her neyse. "Sahte stajım 12 Ağustos'ta bitiyor -her ihtimale karşı kendime fazladan zaman kazandırmak için söyledim- Mark'ın hemen ardından benimle Paris'te buluşması gerekiyor ve ben orada bile olmayabilirim."

Şarabından bir yudum alıyor. "Neden bu kadar aşırı yalan söylemek zorunda hissettiğini hâlâ anlamıyorum," diyor. "Özellikle de annene. O zaten

seni onaylamıyor, o zaman neden denemeye devam ediyorsun?"

Anlayışsızlığı yüzünden hayal kırıklığına mı uğradım, yoksa söylediklerinde gerçeklik payı olması hoşuma mı gitmedi, emin değilim. "Çünkü bunu düzeltmek için hâlâ bir şansım var," diye cevap veriyorum. "Yeteneğimi kullanmamaya çalışıyorum ve bir kez bıraktığımda... anlayacak. Bunu anlayabilecektir. Ve sonra belki..." Cümleyi tamamlamıyorum çünkü yüksek sesle söylenemeyecek kadar acınası. "Bilmiyorum."

"Tüm yaz boyunca onları aramadığında ailen şüphelenmeyecek mi?"

Sifonu çekiyorum. Kendime ne dersem diyeyim, ailemin umursamasını sağlayamamam hâlâ kişisel bir başarısızlık gibi geliyor. "Babam ben on iki yaşındayken gitti ve ondan bir daha haber alamadım," diye cevap veriyorum sertçe. Steven'la iletişime geçti ama benimle asla. Kusurlu olduğumun ve yaptığım şeyin affedilemez olduğunun bir kanıtı daha. "Ve annem... şey, benden haber almamayı tercih ediyor. Ne zaman arasam telefonu kapatmaya çalışıyor zaten."

Yine beni izliyor ve daha ağzını açmadan, ona bu kadar çok şey söylediğim için pişman olacağımı biliyorum. Mark'a hiç söylemediğim kadar çok şey söyledim ve neden birdenbire ailem hakkında bu kadar pişmanlık verici bir şekilde *açık* olmaya karar verdiğime dair hiçbir fikrim yok.

"O zaman gerçekten tüm bunlara değer mi?" diye sorar. "Tüm bu yalanlar, sadece onun saygısını kazanmak için mi? Pek de iyi bir anne gibi görünmüyor."

Ama sahip olduğum tek şey o, söylemek istiyorum. Bu doğru değil tabii ki. Benim Mark'ım var. Kardeşim var. Ama bu farklı. Mark'ın benim ne olduğum hakkında hiçbir fikri yok, Steven'ın da sadece belli belirsiz bir anlayışı var. Bilen annem, zaman yolcuları arasında büyüdü ve bunun ne kadar zarar verebileceğini gerçekten anlıyor. Onu kötü olmadığımı ikna etmek kendimi ikna etmemi sağlayabilir.

"Onun saygısı benim istediğim tek şey."

Başıyla küçük bir selam verdi ve gözlerinde acımaya benzeyen bir ifade gördüm. Benimle aynı fikirde olmasını istiyordum ve bunu yapmaması beni korkutuyor. Belki de onu kazanmak için yapabileceğim hiçbir şey yok - ne bir iş, ne bir diploma ne de bunu düzeltebilecek bir eş. Belki de yeteneğimden vazgeçmek bile yeterli olmayacaktır, çünkü onun saygısından daha çok istediğim şey sevgisidir ve içimde bunu imkansız kılan bir şey olabilir.

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve derin bir iç çekiyor. "Özür dilerim. Bir yazı bu şekilde geçirmeyi tercih etmeyeceğini biliyorum."

Saatlerdir ilk kez kendimden başka biri için üzülmeyi başarıyorum. Olanlardan dolayı kendini suçlu hissettiğini biliyorum.

onu daha kötü hissettiriyor. "Sorun o değil," diye cevap veriyorum. "Bütün g n burada b yle oturmaktan deliriyorum. Ama koltuk değnekleri yardımcı olacak. Bunlar i in te ekk r ederim."

Bir an d   ncelere daldı ve sonra bana baktı. "Ata biner misin?"

"Atlar mı?"

Biraz g l yor. Tabii ki atları kastediyor. "Evet. Seni ata bindirebilirim. Sadece koltuğunu koruyacağına s z vermelisin."

"Ben bir  iftlikte b y d m. Koltuğumu koruyabilirim."

"Hatırladığım kadarıyla bir ineği de sağabileceğini s ylemi tin," diye kar ı  ıkıyor. "Ama yarın ata bineceğiz, ama Marie-Therese gittikten *sonra*. Ona bundan zevk aldığın izlenimini vermek istemem."

 kimiz de ona bakıyoruz, h l  mırıldanıyor ve turtasıyla uğra ıyor. Henri ve benim bir  eye kar ı birle tiğimiz g n  g receğimi hi  d   nmemi tim. Ve kesinlikle o  eyin Marie olacağını hi  d   nmemi tim.

T Ertesi sabah Marie okula gittikten sonra Henri eve dönüyor ve tavan arasındaki sandıklardan çıkardığı küçük bir pantolonla bir gömleği bana uzatıyor. Pantolonu çekmeye çabaladıktan sonra Alçının üzerinden, iki atlarından daha sakın olan Fleur'un beklediği kapıya doğru topallayarak ilerliyorum.

O beni eyere kaldırmaya gelirken koltuk değneklerini kapıya yaslıyorum. "Bunu yapabileceğine emin misin?" diye soruyorum. "Hatırladığım kadarıyla, görüldüğümünden daha ağır olduğumu söylemiştin."

"Ve hatırladığım kadarıyla," diyor beni havaya kaldırarak, görünüşe göre çaba sarf etmeden, "güçlü olduğumu düşündüğünü söylemiştin."

Aynı anda hem sert hem de nazık olan elleri, dengeli olduğumdan emin olana kadar yerimde kalıyor, ancak yakınlığı beni alçının ağırlığından çok daha dengesiz hissettiriyor. Yemin ederim ki parmaklarının kıyafetlerime yaptığı baskıyı hissedebiliyorum ve bu nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Ben iyiyim," diyorum.

Beni bırakıyor ve Napolyon'un üzerine atlıyor -bu ismi, tayken "küçük ama huysuz" olduğu için aldığını söylüyor- ve üzüm bağına doğru ilerliyor, benim de onu takip edeceğime güveniyor.

Asmalar yemyeşil ve küçük mor salkımlarla bezeli. Daha önce hiç üzüm bağına gitmemiştim ve çok güzel, ama yine de gözlerim Henri'ye kilitlenmek istiyor; önümdeki geniş omuzlarına ya da ensesine, saçları tıraş edilmiş ve dokununca sert bir his veren yere. Günün bu saatinde çenesi gibi.

Bir an için ağzımı oraya bastırdığımı hayal ediyorum ve kendi düşüncelerimi yakaladığımda kızarıyorum. Mark'tan çok uzun zamandır uzaktaydım, hepsi bu. Kendimi zorluyorum

gözlerini sarmaşıklara çevirdi.

"İçtiğimiz şarabı sen mi yaptın?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Çoğunlukla hayır. Burada birkaç Beaujolais asmamız var ama iyi yetiştirmeleri için çok kuzeydeyiz. İyi bir şarap içtiğimiz gecelerde, bunun bizim şarabımız olmadığına sizi temin edebilirim."

Omuz silkiyorum. "Zaten şaraptan pek hoşlanmam, o yüzden aradaki farkı anlayamıyorum."

Çatık kaşlarıyla bana bakıyor. "*Beğenmedin* mi?" diye soruyor, sanki beni yanlış duyduğunu düşünüyormuş gibi.

Daquiri ve margarita severim, ki bunlar aslında yetişkinler için slushie'lerdir, hepsi bu kadar. Mark sofistike olmayan damak tadıyla dalga geçiyor, ancak ayrılmadan bir ay öncesine kadar yirmi bir yaşına bile girmemiştım, bu yüzden hayatımın bu noktasında bira dışında bir şeyle çok fazla karşılaşmış değilim.

"Alışmaya başlıyorum." Etrafıma bakıyorum. "Peki bunlar Beaujolais değilse ne?"

"Şampanya. Fransa'nın şampanya bölgesindesiniz. Bilmiyor muydunuz?"

Sanırım bu, ben geldiğimde şehirdeki tüm şampanya şişesi hediyeliklerini açıklıyor. Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Gelmeden önce pek bir şey okumadım. Bilmek istediğim tek şey Almanların ne zaman geleceğiydi."

Sarmaşıklarına bakıyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Her ne kadar mimarlık okumak istesem de, tüm bunları da seviyorum. Almanların bunları yok etmesini izlemek zor olurdu."

Bakışlarını takip ediyorum, parlak güneşin altında dönümlerce yeşile bakıyorum. "Almanlar da şampanyayı sever, bu yüzden neden mahvettiklerini anlayamıyorum. Ama geldiklerinde..." Yutkunuyorum. "Umarım bunun için onlarla savaşmayı planlamıyoursundur."

Gülüyor. "Sen ciddi değil misin? Gerçekten evimi onlara teslim edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Konuşmadan önce biraz düşünseydim, muhtemelen bunu önermezdim. O böyle biri değil. "Hayır, ama yapmalısın. Her şey başladığında Paris neden bu kadar çabuk düşüyor biliyor musun? Çünkü tamamen sayıca yetersizler ve tamamen yok olmak ya da savaştan sağ çıkıp şehri korumak arasında bir seçim yapmak zorundalar. Onların galip gelme şansı kesinlikle yok ve sizin de galip gelme şansınız yok. Tek silahınız birkaç düzine iyi silahlanmış Naziye karşı size bir saat bile dayanmaz."

"Mesele bu değil," diye mırıldandı. "Mesele prensip meselesi."

"*Prensibiniz* sizi öldürtecek."

Küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bir Fransız üzüm bağında ata biniyorsun ve tek yapabildiğin azarlamak. Mark ne şanslı bir adam."

Gözlerimi deviriyorum. Bunu tartışmak istemiyor ve zaten bir anlamı da yok. Kendinden başka kimseyi dinlemeyecek kadar inatçı. Birden ormana doğru gittiğimizi fark ediyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Boussonne Ormanı'nın sınırında hoşuna gidebilecek bir göl var."

Kaskatı kesildim. "Sorun değil."

Bana bakmak için döndü. "Yoruluyor musun?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "Sadece gölleri sevmiyorum."

Bir an bana bakıyor, belki de açıklamamı bekliyor. Gölleri sevmediğini söylemek, iyi yemekleri ya da konforu sevmediğini söylemek gibidir. Kim gölleri sevmez ki? Ben bir şey söylemeyince omuz silkti. "Doğudaki çayıra gidebiliriz. Şu anda orası kır çiçekleriyle dolu."

Dönüp kuzeye doğru ilerliyoruz, önce üzüm bağının, sonra da ormanın içinden geçiyoruz, ta ki ağaçlar kesilip önümüzde bir tepe uzanana kadar. "Sadece tepeye kadar," diyor, biz ilerlerken bana yakın duruyor.

Sonunda tepeye çıktığımızda, nefesim uzun, memnun bir iç çekişle serbest kalıyor. Bu sadece bir çiçek tarlası değil. Bu bir zambak tarlası, o kadar yoğun ki gerçek olduklarına inanmak zor.

Aşağı iniyor ve ben onu durduramadan beni belimden yakalayıp yavaşça yere bırakıyor. "Atlar otlayacak ve biz de dinleneceğiz."

Hayvanların itaatkâr doğasına olan inancım onunkinden çok daha az. "Kaçarlarsa ne olur?" diye soruyorum.

"Sonra eve yürüyeceğim ve seni ölüme terk edeceğim, tabii ki." Gülüyorum. "Muhtemelen başından beri planın buydu."

Başını sallıyor, düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor. "Keşke bunu daha önce düşünseydim."

Kendimi çimlere bırakmama yardım ediyor ve ben de yüzümü güneşe dönerek arkama yaslanıyorum. Birkaç dakika sessizce oturuyoruz ve gözlerimi açtığımda beni gülümseyerek izliyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Acaba dünden önceki gün ne olduğunu henüz fark etmediniz mi?"

"Bileğimi kırdığımı mı? Hayır, hiç fark etmemiştim. Bu kadar acı vermesine ve alçıya alınmasına şaşmamalı."

Gülüyor. "Her zaman çok sivri dillisin. Kız kardeşimden, senin de sahip olduğunu iddia ettiğin bir yeteneği kullanmasını istemenden -hayır yalvarmandan- bahsediyordum."

ne ihtiyacım var ne de istiyorum."

"*Reddettiğinin* kesinlikle farkındayım."

"Mesele bu değil. Mesele şu ki, bir parçanız nefret ettiğinizi iddia ettiğiniz bu şeyi umutsuzca istedi. Ona tekrar, aynı derecede kötü bir şekilde ihtiyaç duymayacağını sana düşündüren nedir?"

"Yapmayacağım. Mark'ın ailesi çok iyi bağlantılara sahip. Erişemeyecekleri hiçbir şey yok."

"Kırık bir kemiği göz açıp kapayıncaya kadar iyileştirebiliyorlar o zaman?" diye soruyor. "Para bunu senin zamanında başarabilir mi?"

Haklı olduğu bir nokta var elbette ama ben bunu dikkate almayı reddediyorum. "Hayır, olamaz. Ama biraz acı çekmek hayatın bir parçasıdır ve zaman yolculuğunu sürekli kullanmak bir alışkanlık, bir bağımlılık haline gelir. Hatta belki de onlardan büyüyeceksin."

"Ama görünen o ki bu kırık ayak bileği deneyimiyle büyümek istememişsiniz."

Henri'ye yaklaştım ama bu konuyu sürekli açması artık canımı sıkmaya başladı. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu farklı. Bu özel bir durum. Kendi zamanımda değilim. Farklı bir insan olmaya hazırım ve tüm bunlar geride kalmadan bunu yapamam."

Zambaklar mis kokulu esintide hışırdarken bir süre sessiz kalıyor. "Farklı bir insan olmana gerek olduğunu sanmıyorum," diyor sonunda.

"Peki ya benim hanımefendiye yakışmayan davranışlarım?"

Bunun üzerine sırtıttı. "Doğru. Söylediklerimi düzeltereğim. Senin bir *tamamen* farklı bir insan."

Alçıdaki ilk haftamın sonunda, somurtmamın Marie'nin fikrini hiç de değiştirmedini fark ettim.

Ekmek pişirme işini ben üstleniyorum ve günlerce topladığı çileklerden reçel yapmasına yardım ediyorum. Ancak başka bir şey yapmak çok zor. İnekleri sağabiliyorum ama sütü taşıyamıyorum. Tavukları beslemeye çalışıyorum ama koltuk değneklerini tutarken bunu yapacak kadar koordinasyonum yok. Ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, onun özgürlüğüne, hareketliliğine kızmaktan kendimi alamıyorum; şu anda her zamankinden daha meşgul olması da buna hiç yardımcı olmuyor. Dil dersleri ve yaptığı onca şey arasında

kilise için, o asla evde değil. Bunu Henri ile aramızda bir aşk filizleneceğini umarak yaptığından şüpheleniyorum ama bu çok saçma. Evde beni bekleyen biri olmasa bile, burada kalmak için kendi zamanımdan asla vazgeçemeyeceğimi anlamış olmalı.

Henri'yi hiç bu şekilde düşünmedim desem yalan olur. Birlikte o kadar çok zaman geçiriyoruz ki bunu yapmamak çok zor. Marie'nin olmadığı günlerde tarladan erken geliyor ve o öğleden sonraları verandada birlikte kitap okuyarak ya da satranç oynayarak geçiriyoruz. Hatırladığım kadar kötü olmayan *Mansfield Park*'ı tekrar okudum ve çaresizlikten *Tender is the Night*'ı bitirdim. Birkaç gün sonra verandada yeni bir kitap yığını buluyorum, daha iyi kitaplar. Bazılarını *okumuştum* -*Duygu ve Duyarlılık*, *Rüzgar Gibi Geçti*- ve bazılarını okumamıştım, örneğin *Bir Avuç Toz*, *Düşüş* ve *Çöküş* ve *Howard'ın Sonu*.

Bir yazı geçirmek için hiç de fena bir yol değil, ancak Marie'nin olmadığı bir yerde benim hapsedilmiş olmamdan duyduğum rahatsızlığı aşamıyorum. Yeni kitapları bulduğum günün ertesi sabahı mutfağa girdiğimde, o gitmek için çantasını hazırlıyordu. Yağmur her an başlayabilir ama ben yine de onun gidebilmesini, hayatını benim yapamadığım küçük şekillerde kontrol edebilmesini kısıkanıyorum. Şu anda evde olmalıyım, annemi kazanmak için yapabileceğim tek şeyi yapmalıyım ve burada kaldığım her dakika bunu erteliyor, bu da sinir bozucu çünkü zaten bir ömür boyu bekledim. Marie bu durumun beni onun için *bir şey* yapmaya ikna edeceğini nasıl düşünebilir?

Kibar olmak için kendimi zorlamalıyım. "Yeni kitaplar için teşekkür ederim."

Kaşları çatıldı. "Sana hiç kitap almadım. Bu hafta kütüphaneye hiç gitmedim."

Dudağımı ısırdım. Henri'nin bunu yapmış olması garip. Ve bu kadar iyi seçmiş olması.

"Akşam yemeğine kadar dışarıda olacağım," diye devam ediyor. "Ben yokken Henri'yle birbirinizi öldürmezsiniz, değil mi?"

Henri ile aramızdaki kin tuhaf bir hal aldı. Hâlâ rutin olarak, burada olduğumu öğrenmek hoş olmayan bir sürprizmiş gibi davranıyor ve ben de hâlâ beni öldürmeyi düşünüp düşünmediğini soruyorum. Ama bana söylediği neredeyse her şey, ne kadar korkunç olursa olsun, beni güldürüyor.

"Ben küçüğüm ve silah kullanmayı bilmiyorum. Ayrıca, farkında olmayabilirsin ama ayak bileğim kırık. Bu yüzden kardeşinin güvende olduğunu düşünüyorum. Ancak onun için söz veremem."

Küçük bir gülümseme dolgun dudaklarının köşelerini yukarı kaldırıyor.
"Güvende olduğunuzdan şüpheleniyorum.
Ve bir ya da iki silahınız olduğunu unuttunuz."
Aşağı baktım. "Göğüslerimden mi bahsediyorsun?"
Kahkahalar içinde patlar. "*Dieu*, Amelie. Yemeklerini kastetmiştim, ama göğüslerinin de öldürebileceğini düşünüyorsan, gerekirse onları da kullanabilirsin."

HENRI onu şehre götürüyor ve ben kendimi yarım kalmış buluyorum. Koltuk değneklerimle, çoğunlukla yardım edemeyecek kadar beceriksizim. Bir şeyler pişirebilirim ama en iyi ihtimalle yiyeceklerinin çoğunu ziyan ederim, en kötü ihtimalle de evlerini yakıp kül ederim.

Okumaktan yoruldum. Kendime eşlik etmekten yoruldum. Zamanımı koltuk değnekleriyle oturma odasında vücudumu sallayarak, odayı ne kadar hızlı geçebileceğimi görmeye çalışarak geçiriyorum. Bu aptalca ve potansiyel olarak tehlikeli bir oyun ama bugün kendimle ne yapacağımı bilmiyorum.

Henri içeri girdiğinde sırlıklam olmuştu ama durdu ve bana şüpheyile baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kesinlikle hiçbir şey," diye yanıtlıyorum. "Belki de beni eğlendirmelisiniz."

Gülüyor, ıslak saçlarını alnından fırçalıyor. "Onarmam gereken bir çit var." Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki yüzünün bir karış önünü görebildiğinden bile şüpheliyim. Neden kendine hiç i z i n vermiyor?

"Yapamazsın

Bu havada çit tamir edemem. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Hasta olacaksın." "Serin bir yağmur, yüz derece sıcaklık ve güneşten daha iyidir," diyor.

"Hadi," diye yalvardım. "İçeride kal. Verandada olmak keyifli olacak."

Bana yarım bir gülümseme veriyor. Tüm yüzünü aydınlatmaya yetiyor. "Yani seni eğlendirmemi mi istiyorsun? Şarkı söyleyeyim mi? Dans edeyim mi?"

"Şarkı söyleyebilir ya da dans *edebilir* misin?"

"*Hayır*," diyor, ağzı hala yukarı dönük.

"Komik değilsin ve çok fazla konuşmuyorsun, bu da seni benim açımdan gerçekten kötü bir seçim yapıyor, ama çok fazla seçenek göremiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslanıyor. "Yani bugün sen bana hakaret ederken ben de seni eğlendirmek için uğraşacağım. Bu kulağa gittikçe daha iyi geliyor."

"Sana hakaret etmeyeceğim," diye söz veriyorum, yemin eder gibi elimi

kaldırıyorum. "Her zamankinden fazla değil. Ve hatta... Seni ateşli yapacağım

çikolata."

"Sıcak çikolata yapmayı biliyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Sayılır."

"Peki," diyor. "Sıcak çikolata yap da görelim. O zaman belki ben de kalırım."

"Önce git kuru giysilerini giy," diye emrediyorum.

Tek bir kaş kalkıyor. "Şimdi de benim için mi endişeleniyorsun?"

Sifonu çekiyorum. Islak giysiler içinde olması neden umurumda olsun ki?

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Sadece yere damlamanı istemiyorum."

O üstünü değiştirmek için odasına çıkıyor ve ben de tezgahın başında durup kakao tarifini hatırlamaya çalışıyorum. Bu her zaman benim bir yeteneğim olmuştur, ihtiyacım olduğunda bir şeyleri hatırlamak için bu tuhaf yetenek - sadece anıya odaklanmam gerekiyor ve neredeyse tekrar oradaymışım, görmem gereken şeyi görüyormuşum gibi. Gözlerimi kapatıyorum ve Hershey's kakao kutusunun arkasını hayal etmeye çalışıyorum. Sıfırdan yapmayalı uzun zaman olmuştu. Muhtemelen Kit öldüğünden beri.

Gözlerim kapalı, ama onun odaya geri döndüğünü duyuyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Kakao tarifini hatırlıyorum," diye cevap veriyorum, konsantrasyonumu bozmaması için işaret parmağımı dudaklarıma bastırıyorum.

Kendimi bir çocuk olarak görüyorum, kızakla kayılan bir günün ardından Kit ile mutfakta. Yanakları pembeleşmiş ve saçları sırlıslık olmuştur. *Ne kadar sürecektir?* diye soruyor, yerinde zıplayarak. Her zaman çok enerjikti, uyandığı andan uykuya dalana kadar sürekli bir hareket bulanıklığı vardı. Onun bu yönünü unutmuşum ve hatırlamak acı veriyor. Sanırım bu yüzden onu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Hershey's kutusunu elime aldım ve kutunun arkasındaki yazıyı okumaya başladım.

"Şekere ihtiyacım var," diyorum Henri'ye, gözlerim hâlâ kapalı. "Yarım fincan. Dört bardak süt. Bir çay kaşığı vanilya - tarifte biraz daha az konması gerekiyor ama biz daha çok seviyoruz. Üçte bir fincan sıcak su, bir tutam tuz ve çeyrek fincan kakao."

Kit'e son bir kez bakıyorum. *Özür dilerim, sanırım. Tanrım, çok üzgünüm. Birimizin ölmesi gerekiyorsa, bu ben olmalıydım. Ailenin tek bir üyesi bile aksini söylemezdi.*

Sonra gözlerimi açıyorum ve Henri'yi tezgahın karşısında durmuş bana bakarken buluyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "O da neydi öyle?"

"Sana kakao yapacağımı söylemiştim. Sadece tarifi hatırlıyordum."

Yavaşça başını sallar. "*Hayır. Sadece hatırlamadın.* Bir mum gibi yanıp sönüyor gibiydin. Parıldıyordun. Onu gördüm."

Nefesim bir an için kesiliyor ve sonra serbest kalıyor. Zaman yolculuğu yapmam mümkün değil. Tanrı aşkına, aynı anda *tek bir* yerde olma konusunda bile iyi değilim ve aynı anda *iki* yerde olmak... Bu benim türümün yaptığı bir şey değil. "Bir şeyler görüyordun."

"O zaman bu tarifi kelimesi kelimesine nasıl hatırladın?" diye meydan okuyor. "Sadece iyi bir hafızam var."

Başını öne eğiyor. "O zaman bana ne kadar kakaoya ihtiyacın olduğunu tekrar söyle."

Gözlerimi kırıştırıyorum, kafamda cevabı arıyorum. Malzemeleri okurken, sanki hepsini kanalize ediyordum. "*Sana* söylemiştim. Hatırlaman gerekiyordu."

Sanki kilitli bir kafesten deli gömleği giyerek kaçmışım da numarayı nasıl yaptığımı öğrenmek istiyormuşum gibi, hâlâ o değerlendirici bakışla bana bakıyor. "Yaptım. Çeyrek fincan. Demek istediğim sen *bilmiyorsun*. Bu yüzden bana bunun senin muhteşem hafızan olduğunu söylemeye çalışma."

Yüksek sesle iç çektim. "Zaman yolculuğu yapmadım, eğer söylemeye çalıştığın buysa. Tüm bu süre boyunca tam burada duruyordum."

Sanki konuyu kabul ediyormuş gibi başını eğiyor. Ama bana tam olarak inanmadığı yüzünden okunuyor.

ON BEŞ DAKİKA sonra verandada oturmuş kakaomuzu yudumluyoruz. O satranç tahtasını kurarken ben tarlalara bakıyorum ve şu anda ne kadar garip bir şekilde mutlu olduğuma şaşıyorum. Güneşli bir günde çiftliğin renklerini seviyorum, ama sanırım bunu daha çok seviyorum: Gökyüzünün kömür grisine karşı, tüm renkler daha derin görünüyor. Çimenler ve sarmaşıklar yemyeşil, hava bunaltıcı olmaktan ziyade ılık.

Oynamaya başlıyoruz. Yavaşça, dikkatlice. Bir hafta önce bile bunu onunla yapmazdım çünkü onun kazandığını görmeye dayanamazdım. Şimdi, garip bir şekilde, umursayacağımdan bile emin değilim. Belki de ona çok fazla

ama çekilmez olmasını beklediğiniz zamanlarda şaşırtıcı bir şekilde yanında olmak kolaydır.

Oyun öğleden sonraya doğru ilerlerken, kakao bardaklarını bir kenara bırakıp yerine şarap kadehleri koyuyoruz; şaraptan hoşlanmaya başlasam da, belki de sadece bugün tuzlu zeytin ve taze ekmeğin eşlik etmesinden hoşlanıyorum.

Şişeyi bitiriyoruz ve o bir tane daha açıyor. "Bacağın boş olmalı," diyor. "Marie-Therese şu anda sandalyesinden düşüyor olurdu."

"Sanırım bu size göre bir hanımefendiye yakışmıyor?"

Sırıttırıyor. "Hiç de değil. Yine de seni sarhoş etmeye *çalışsaydım* talihsizlik olurdu."

Bunu düşününce bile midemde kelebekler uçuşuyor. "Randevulardaki stratejin bu mu?"

Bana bir kez daha yarım sırtıtıyor. "Önce denemek istediğim birkaç tane daha var."

Eminim öyledir. Muhtemelen bir kızı sarhoş etmesine bile gerek yoktur. Şu anda bana gülümsediği gibi kıza gülümseyebilir ve kız da elbisesini beline kadar çeker.

"Sen ve Mark bunu yapıyor musunuz?" diye soruyor.

Bir an için seks hakkında soru sorduğunu düşündüm. Göz kırpyorum. "Ne? Satranç mı? Hayır, biz..." Gerçek şu ki ne yaptığımızdan emin değilim. Tanıştığımız yazdan beri aynı yerde yaşamıyoruz ve birlikte geçirdiğimiz zaman hep kısa süreli birlikteliklerle, tıka basa dolu oldu.

Birbirimizi gördüğümüzde, bu her zaman bir yeniden birleşme ve dolayısıyla bir kutlama oluyor... biraz yorucu bir kutlama. Onunla bir seyahatten eve döndüğümde tam bir gün uyuyorum. Böyle bir gün geçirebileceğimiz zamanı dört gözle bekliyordum, ancak bunu hayal etmekte zorlanıyorum. Mark asla durmak istemiyor. Yağmurlu bir günde evde kalma fikri onu çıldırtabilir.

Uzun zamandır, birlikte olduğumuzda nasıl büyüyeceğimi, annemin olmamı istediği kişi olacağımı temsil ediyordu. Ama şimdi ilk defa karşılığında bir şeyden vazgeçiyor olabileceğim aklıma geliyor.

A Hafta sonu yaklaşırken Marie kiliseye gitmemi talep etmeye alışıyor.

Henri, "O yapamaz," diyor. "Bir başparmak gibi göze batıyor." *Henri'ye güvenin, beni koyacak en kötü ışığı bulacaktır.* "Bırak evde kalsın."

"Geçen hafta bir mazeretimiz vardı. Ayak bileğini yeni kırmıştı," diyor Marie. "Artık bir mazeretimiz yok."

Koltuk değneklerinin üzerinde öne doğru sallanıyorum; düz bir zemin olduğu sürece koltuk değnekleriyle hareket etmekte oldukça ustalaştım. "Bir kez olsun Henri'nin tarafındayım," diyorum ona. "Kiliseye gitmeye hiç niyetim yok."

Marie bir kaşını kaldırır. "Peki ya cennet?" diye karşı çıkıyor. "Oraya mı gitmek istersiniz, yoksa biraz daha sıcak bir yeri mi tercih edersiniz?"

Onu görmezden geliyorum. "Herkes bir günlüğüne Paris'e gittiğimi söyleyemez misin? İnsanlar burayı ziyaret ettiklerinde bazen başka yerlere de gidiyorlar, değil mi?" Tanrı biliyor ya, böyle bir ihtimal olsaydı ben de şu anda Paris'e giden ilk trende olurdum.

Henri kibarca başını eğerek, "İstemeyerek de olsa onunla evde kalacağım," dedi. "Aksi takdirde oraya nasıl gittiğini merak edecekler."

Marie başını sertçe sallar. "Peki ya biri uğrarsa ya da arabayı burada görürse bunu nasıl açıklayacağız?"

"Gerçekten gidebilir miyiz?" Ben girişimde bulundum. "Paris'e yani. Savaştan öncesini görmek için lyorum."

Henri başını sallar. "Koltuk değneklerin var ve Paris'te ikinizden birden sorumlu olamam. Çok fazla dikkat çekersiniz."

"Ben zaten gidemem," diyor Marie. "Peder Edouard'a ayinden sonra küçük bir sosyal etkinlik düzenlemesi için yardım ediyorum. Ama ikiniz de öbür dünyayı nerede geçireceğiniz konusunda kararsız olduğunuz için kendinizi özgür hissediyorsunuz."

Bunu görmezden gelerek Henri'ye dönüyorum. "Koltuk değnekleriyle çok daha iyi oldum," diyorum hevesle. "Sanırım iyi olacağım."

Tamamen itiraz etmesini bekliyordum ve bunun yerine onaylayarak omuz silktiğinde çok sevindim. "Paris'te bir gün her zaman kilisede bir sabahı yener. Evet, küçük hırsız. Seninle geçirilen bir gün bile."

ERTESİ SABAH Marie beni erkenden uyandırıyor, benim adıma heyecandan başı dönüyor. Bana farklı bir elbise giydiriyor - bebek mavisi, v yakalı ve yakalı. "Dün gece sen uyuduktan sonra etek ucunu biraz yukarı kaldırdım" diyor. Sanki Paris'e hortumsuz gitmek oraya çıplak gitmekle eşdeğermiş gibi davranarak beni hortum ve jartiyer giymeye zorluyor ve saçımı toplamam için ısrar ediyor.

Saçlarımı kestirmeyi reddettiğim için, ki buradaki tarz budur, saçlarımı maşa kullanarak ensemden aşağıya doğru kıvrıyor, böylece omuz hizasında saçlarım varmış gibi *görünüyor* ve tepede birkaç dalga oluşuyor. İşi bittiğinde ve beni elbisenin içine soktuğunda ellerini birbirine vuruyor. "Bir film yıldızı gibi görünüyorsun," diyor hülyalı bir iç çekişle. "Henri, Amelie'mize baksana," diyor beni ona doğru çevirerek. "Carole Lombard'a benzemiyor mu?"

Cevabını olması gerekenden daha endişeli bir şekilde beklediğimi fark ettim. Fikri nasıl önemli olabilirdi ki, özellikle de olumsuz olması kaçınılmazken? İsteksizce gazetesinden başını kaldırıyor ve tekrar yere bakmadan önce yüzünde tam olarak okuyamadığım bir şey görüyorum - sanki aynı anda hem bana bakıyor hem de derin derin düşünüyormuş gibi. "Evet," diyor. "Belki biraz."

Henri arabayı çalıştırmak için dışarı çıkarken Marie sırtarak beni kendisine doğru çeviriyor. Saçıma bir toka takıyor ve bana gülümsüyor. "Duydun mu? Biraz Carole Lombard'a benzediğini söyledi! Onun yaşayan en güzel kadın olduğunu düşünüyor."

Güldüm. "Evet, çünkü ona özellikle öyle olup olmadığımı sordun. Başka ne demesi gerekiyordu ki?"

Bana bir bakış attı. "Henri'nin elinden gelse bu soruya *hayır* demeyeceği izlenimine mi *kapıldın* ciddi? Onu sözünü sakınmayan bir adam olarak mı görüyorsun?"

Hmmm. Sanırım haklı.

Paris'e gitmek üzere asfalt olmayan bir yoldan ayrılıyor; bu yolun Saint Antoine'a yaptığım yolculuk boyunca tren raylarının yanından geçen otoyol olduğunu aniden fark ediyorum. Sirke giden bir çocuk gibi koltuğumda zıplamamak için kendimi zor tutuyorum. Burada sadece savaş öncesi Saint Antoine'ı görmeyi umuyordum ve şimdi neredeyse hiç yalvarıp yakarmadan onun yerine Paris'i görüyorum. Tüm bunların bu kadar kolay gerçekleşmiş olması beni hâlâ biraz şaşırtıyor.

"Bugün ne görmek istersiniz?" diye soruyor.

"Her şeyi. Havaalanından doğruca Saint Antoine'a geldim, bu yüzden hala Paris'e ayak basmadım. Ve birkaç şey almam gerekiyor."

Homurdanıyor. "Dünyanın en güzel şehrini görme şansınız var ve oradayken *alışveriş* yapmak istiyorsunuz."

"Birkaç beden küçük sütyen giymek zorunda kalsaydın sen de giyerdin," diye cevap veriyorum. Elmacık kemiklerinin üst kısmında küçük bir renk tonu beliriyor. "Aman Tanrım. Aşılmaz Henri Durand'ın yüzünü mü kızarttım?"

"Benim zamanımda bir hanımefendi karışık bir ortamda iç çamaşırlarını tartışmazdı."

Gözlerimi deviriyorum. "Şu *hanımefendi olma meselesine* çok takılıyorsun. iş."

Aynı anda hem gülmek hem de onu yumruklamak istememe neden olan o sırtışılarından birini yapıyor. "Onunla tanışmak sana fayda sağlayabilir."

"Hanımefendi olmak, kadınlara boyun eğdirmenin birçok yolundan sadece biri," diye cevap veriyorum. "Bu eşit olmayan bir davranış paradigmasıdır."

"*Davranış için eşit olmayan paradigma* mı?" diye tekrarlıyor küçük bir kahkaha atarak. "Bu teoriyi nereden buldun?"

"Geçen dönem bir kadın çalışmaları dersinde öğrenmiştim," diye itiraf ediyorum.

"Kadın çalışmaları mı?" diye soruyor kuşkuyla. "Çok kısa bir ders olmalı. Marie Curie, Mary Cassatt, Mary Shelley. İşte.

Frankenstein'ı gerçekten bir katkı olarak görmek istiyorsanız, dünyaya herhangi bir şekilde katkıda bulunmuş kadınların neredeyse kapsamlı bir listesi."

Başımı cama yasladım. "Tanrım, tam bir pisliksin." "Sik mi?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Penis demek. Ve sen benim kadınsı olmayan ağzım hakkında tekrar konuşmaya başlamadan önce, sana sormama izin ver: Neden ben senden farklı bir davranış standardına tabi tutuluyorum? Neden sen bara gidip arkadaşlarıyla müstehcen şakalar yapabiliyorsun da kadınlar evde oturup seslerinin kısık ve sözlerinin uygun olduğundan emin olmak zorunda?"

Omuz silkiyor. "Çünkü biz böyle yaratıldık. Bir kadının daha nazik doğası, erkeğe en temel içgüdülerinin ötesine geçmesi için ilham veren, kendisinden başka bir şeyi korumak ve ona bakmak istemesini sağlayan şeydir. Bu bir değiş tokuş, her iki cinsiyet için de faydalı."

Bu fikrin belli bir tatlılığı var ama çoğunlukla bana naif geliyor ve bir kadının da kendisine bir çocuk gibi bakacak bir erkeğe *ihtiyaç* duyacağı imasını sevmiyorum. "Gelecekte hayat daha güvenli. Bir kadının artık kendisini vahşi hayvanlardan ve savaştan koruyacak bir mağara adamına ihtiyacı yok."

"Hayır mı?" diye soruyor, yine sırtarak. "Zengin erkek arkadaşının cazibesi de bu değil mi, sunduğu koruma?"

"Tabii ki hayır," diye tersliyorum.

"Onunla birlikte olmanız için başka bir neden sunduğunuzu hiç duymadım," diyor.

Ben buna tepki veremediğim konuyu değiştiriyor. "Önce neyi görmek istersin?"

Mark hakkındaki son yorumu beni o kadar sinirlendirdi ki sorusuna zar zor odaklanabiliyorum. Tek bildiğim, görmek için can attığım şeyleri -Louvre, Orsay- *onunla* birlikte deneyimlemek istemediğim. Orada benim ilişkim ve hakkında *hiçbir şey* bilmediği diğer şeyler hakkında gevezelik ederken olmaz. Kendi zamanıma dönene kadar bekleyeceğim, böylece onlara gerçekten odaklanabilirim. Zaten onları Mark'la görmeyi tercih ederim.

"Bilmiyorum. Eyfel Kulesi mi?"

Aslında *alay ediyor*. "Bu şehirdeki onca muhteşem mimari varken, seni heyecanlandıran bir canavarlık mı?"

"Bu bir nevi... Paris'in amblemi. Hatta belki de tüm ülkenin. Benim zamanımda."

"Dieu," diyor mutsuz bir kahkahayla. "Televizyonunuz ve mikrodalgalarınız sizde kalsın. *Eyfel Kulesi*'nin Paris'in amblemi olduğu ve kadın çalışmalarının üniversitede bir ders olduğu bir dünyada yaşamak umurunda değil."

"Peki," diye iç geçirdim. "Sen karar ver."

Ben yayalara aval aval bakarken o şehrin içinden geçiyor. Herkes çok güzel giyinmiş ve yollar benim zamanımda olduğu gibi arabalarla tıkalı değil, ama tamamen gerçek hissettirmiyor. Gerçek bir yer yerine 1930'lar temalı bir Disney atraksiyonunda olduğum hissinden kurtulamıyorum.

Sonunda Seine Nehri'nin hemen kıyısındaki bir mahalleye park eder. "Eldivenleri giy," diyor. "Ve şapkayı."

Önünde küçük bir duvak olan şapka, ben ayrılmadan hemen önce Marie tarafından ellerime tutuşturulmuştu. "Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordum. "Kendimi dul bir kadın gibi hissediyorum."

Gözleri bir kalp atışı kadar kısa bir süre yüzümde geziniyor. "Evet, *zaman yolcusu*. Öyle."

İç çekerek kapıyı açıyorum ve şapkamı kafama geçiriyorum. "Amelie, Tanrı aşkına," diyor gözlerini devirerek ve koltuktan atlayarak. Sürücü koltuğuna. "Bekle. Kendi kapını açmaman gerekiyordu."

Onu görmezden geliyorum. Burada babasının arabadan inmek için izin vermesini bekleyen bir çocuk gibi oturmayacağım. "Neden yapamıyorum?" Diye soruyorum, dışarı çıkıyorum ve kapıyı tatmin edici bir *gümbürtüyle* kapatıyorum.

Eğlenmek yerine dehşete düşmüş görünüyor. "Yapamayacağın için değil. *Yapmak zorunda* olmalısın."

Koltuk değneklerini bagajdan çıkarıp bana uzatıyor. "Beni eleştirirken ya da geçen hafta çamaşır yıkarken kıcımdan ter akarken izlerken bana kırılğan bir çiçekmişim gibi davranmadığın kesin, o yüzden kapımı açman için sana ihtiyacım olduğuna birdenbire inanmışsın gibi davranmayalım."

Küçük bir inilti çıkarıyor. "Geldiğin yerde bütün kadınlar her şeye senin gibi mi itiraz ediyor? Bu oldukça sıkıcı."

"Hiç de değil," diye cevap verdim. "Sadece bu kadar korunmaya ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Umarım bu, inekleri sağmaya her gittiğimde bana eşlik edeceğin anlamına geliyordur?"

Ağzı kenetleniyor. "Muhtemelen yapmalıyım, ne kadar kötü yaptığını düşünürsek."

Cevap veremedi köşedeki tenteyi görüyorum ve tökezleyerek duruyorum. Tarihin en ünlü restoranlarından biri olan Les Deux Magots'un birkaç adım ötesinde duruyoruz. "Aman Tanrım." Kelimeler cılız ve yüksek çıkıyor.

Kaşları çatıldı. "Hiç duydun mu?"

"Tabii ki!" Koltuk değneklerinin üzerinde heyecanlı bir şekilde zıplayarak söylüyorum. Zıpladığım için hafifçe yamulmuş olan şapkamı düzeltiyor. "Hemingway'in yazdığı yer! Ve Sartre ve Simone de Beauvoir! Herkes buradaydı."

Bana boş boş bakıyor.

"Onları duymuş olmalısın?" diye sordum. Ama soruyu sorarken bile, daha sonraları meşhur olmuş olabilecekleri aklıma geliyor. Belki de bunlar yıllar sonra sadece sevgiyle hatırlayacakları, yoksulluk, açlık ve sıcak olmayan geceleri görmezden gelecekleri görkemli günlerdi.

Boynunu kaşıyor. "Hemingway. Kısa bir süre önce onun bir kitabını okudum. Çöp gibiydi."

"Tüm zamanların en ünlü yazarlarından biri," diye cevap veriyorum. "Hangi kitabı okudun?"

"*A Farewell to Arms*. Romantik bir saçmalık," diyor, dudağı alaycı bir ifadeye bürünerek. "Lütfen bana Hemingway'i de Paris'le bağdaştırmadığını söyle. O *Fransız* bile değil."

Gülüyorum. "Üzgünüm, *dostum*. O sizin en ünlü eski vatandaşlarınızdan biri."

"*Dieu*," diye mırıldanıyor. "Kendi zamanımda yaşadığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım."

Bir köşeyi dönüyoruz ve Notre Dame uzakta yükseliyor, sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde. Henri başıyla işaret ediyor. "Umarım katedralimiz de en az Eysel Kulesi kadar tanınıyordur," diyor.

İçimdeki sapkın bir şey onu en çok rahatsız edecek cevabı vermemi istiyor. "Kitabı bir çocuk animasyon filmine dönüştürdüler, bu da adının duyulmasına yardımcı oldu."

"Çocuk filmi mi?" diyor. "Sonunda herkes ölüyor!" "Bizim versiyonumuzda öyle değil," diye cevap veriyorum. "Çok sevimli."

Cevabım tahmin ettiğim kadar hoşuna gidiyor ama yaklaştığımızda kızgınlığı kayboluyor. Ön tarafındaki kemerli ahşabı işaret ediyor. "Burası dünyada uçan payandaların kullanıldığı ilk yerlerden biriydi. Üst duvarlar çatlamaya başlayınca sonradan eklenmişler. Gargoyleler ve kimeralar da öyle."

Oluklara doğru bakıyorum. "Gargoylelerin iblislerden korunmakla ilgili bir Ortaçağ saçmalığı olduğunu sanıyordum."

İsteksizce gülüyor. "Çok hoş bir şekilde ifade ettiğinizi gibi, küçük bir ortaçağ saçmalığı var. *Hâlâ Kambur'un Kamburu'nu* yaptıklarına inanmıyorum.

Notre Dame bir çocuk filmi. Hugo'nun tüm kitabı katedralin gotik mimarisine dikkat çekmek için yazdığını biliyor muydunuz? Katedralin yok edilme şeklinden rahatsız olmuştu."

"Peki işe yaradı mı?"

Başını tekrar uçan payandalara çeviriyor. "Onlar hala ayakta, yani sanırım bir dereceye kadar öyle oldu."

Katedrale girdiğimizde, Henri kendi başıma fark edemeyeceğim şeyleri göstermeye başladı - vitraylara yer açmak için yaptıkları tüm yapısal değişiklikler, kulenin ve nefin Romanesk mimarisine karşı Gotik unsurlar, kemerler ve kaburga tonozları. Korunmasız ve büyülenmiş bir halde, şimdiye kadar onu tanımlamak için asla kullanmadığım iki sıfat. Ama birden kendini durdurdu.

"Özür dilerim," diyor bocalayan bir gülümsemeyle. "Sana duymak istediğinden çok daha fazlasını anlatıyorum, eminim."

"Ben sanat tarihi okuyorum," diye cevap verdim. "Mimarlık tarihi de çok farklı değil. Neden duymak istemeyeceğimi düşündün ki?"

Bakışlarını kaçırmadan önce uzun bir süre bana bakıyor. "Sanırım tanıdığım kadınlar senin gibi olmadığı için."

"Doğru, çünkü ben bir hanımefendi gibi değilim."

"Hayır," diyor ellerini ceplerine sokup bensiz ilerlemeye başlayarak, "çünkü sen ilginç birisin."

NOTRE DAME'den ayrıldığımızda, şehir içinde dairesel bir yol izleyerek Lüksemburg Bahçeleri'nin içinden geçiyoruz. İnsanlar geziniyor, çocuklar oynuyor ve döndüğüm her yerde ressam var.

"O resamlara sanki onları evden tanıyormuşsun gibi bakıp duruyorsun" diye takılıyor.

"Çünkü herhangi biri olabilirler!" Fısıldıyorum. "Bazı büyük sanatçıların buraya resim yapmak için geldiğini biliyorum -Picasso, Matisse, Monet- ve bazıları gerçekten burada olabilir. Tam şu anda. Bazıları henüz bilinmiyor bile."

Gülüyor. "Burada hepsi oldukça ünlü. Monet ise çoktan öldü."

İnledim. "Bunu biliyorum ama asıl noktayı kaçırıyorsun," diye cevap veriyorum. "Bundan 52 yıl öncesine gittiğinizi düşünün. Yani..."

"1886," diyor, ben daha çıkarma işlemini yapamadan.

"Matematikte benden daha iyisin. Kendini fazla beğenme. Beş yaşındaki bir çocuk bile matematikte benden daha iyidir."

"Ve daha iyi Fransızca konuşuyor," diye karşılık veriyor. "Ama evet, ne demek istediğini anlıyorum. Bunu sen söylemeden çok önce anlamıştım. Senin aksine, ben her zaman zamanda geriye gidebilmenin sahip olunması gereken harika bir yetenek olduğunu düşünmüşümdür."

Seine Nehri'ne doğru geri dönüyoruz ve kendimizi tekrar her şeyin merkezinde bulduğumuzda, Les Deux Magots'ta yemek yemek için ısrar ediyorum ve o beni görmezden geliyor, uygun olmadığı konusunda ısrar ediyor ve bunun yerine beni yakındaki küçük bir restorana götürüyor, gümüş ve beyaz çarşafli ve smokinli garsonlar. Mark'ın ailesi bile böyle yemek yemiyor, en azından benim gördüğüm kadarıyla.

"Burası fakir çiftçilerin yemek yiyeceği bir yere benzemiyor," diyorum oturduktan sonra.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Buradayken fakir bir çiftçi gibi davranmak zorunda olmadığımı unutuyorsun."

Bana şaşırtıcı miktarda yemek siparişi veriyor, ancak her biri küçük şarap kadehleriyle servis edilen küçük kurslar halinde geliyor. Yemek ilerledikçe Henri daha sıcak, daha az temkinli olmaya başlıyor. Sanat, mimari ve okul hakkında konuşuyoruz. Eğer 1938'de kalmaya zorlansaydım ne yapacağımı soruyor ve ben gülüyorum.

"Şu anda zorlandığım şekilde mi demek istiyorsun?"

"Daha da kötüsü," diyor kaşlarını kaldırarak. "Kalıcı olarak demek istedim. Eğer bir şey olursa - eğer o kadar uzun süre kalırsan bir daha eve dönemezsin

-Sen ne yapardın?"

Soruyu düşünerek şarabımdan bir yudum alıyorum. "Sanırım evde yapmayı umduğum şeyi burada da yapabilirim - mücadele eden sanatçıları bulup çalışmalarını tanıtmaya yardımcı olabilirim."

Sırıttıyor. "Yani sizin zamanınızda ünlü olan birini, başkası tarafından keşfedilmeden önce keşfetmek ve çalışmalarından faydalanmak mı?"

Yüzümü ona döndüm. "Tabii ki hayır. Bu hile yapmak olur, her şeyden önce. İkincisi, mesele para değil tabii ki. İhtiyacım olsa bolca alabilirdim. Bu sadece yardım edilmeyi hak eden insanlara yardım etmekle ilgili, gerçi bunu yaparken hayatımı kolaylaştıracak bir sürü personelim olurdu."

Bardağının kenarından bana bakıyor. "Kulağa neredeyse fedakârca geliyor, küçük hırsız."

"Düşündüğünüzün aksine," diye karşılık veriyorum, "ben kötü değilim."

Şarabından bir yudum alır ve başını sallar. "İkimizden buna inanan tek kişi ben değilim zaten."

Yemeğimiz bu şekilde devam ediyor -biraz takılma, biraz tartışma, bolca kahkaha- ta ki zil saat dörtte çalana ve benim çenem düşene kadar. "*İki saattir* burada mıyız?"

Gülüyor. "Belki de şirketim daha önce düşündüğünüz kadar korkunç değildir. Ama kapanmadan önce dükkanlarınıza gitmeliyiz ki eşyalarınızı alabilesiniz" diyor.

Sırıyorum. "*Sütyen* mi demek istiyorsun? *Göğüslerim* için mi?" Onu kışkırtmayı neden bu kadar çok sevdiğimi bilmiyorum.

Sabır için dua eder gibi gözlerini kapatıyor. "Tanrım, hiç durmuyorsun. Ama evet, bu. Kendine de birkaç elbise al," diye ekliyor. "Bir süre kalacağın için."

İlk kez böyle bir durumdan üzüntü duyuyormuş gibi konuşmuyor.

EVE GİDERKEN SESSİZDİK, ama bu arkadaşça bir sessizlikti. Mark'la Paris'teki buluşmamız için yaptığımız geçici planları düşünüyorum - özellikle Saint-Germain-des-Pres'ten bahsetmişti. Ve eminim ki oraya gidersek, harika olacak. Sadece aynı türden harika değil.

Evin önüne geldiğimizde "Teşekkür ederim," diyorum. Günümüzü düşünüyorum

-öğle yemeği, Notre Dame, bahçeler- ve en sevdiğim anı seçemiyorum. Sütyen alışverişi bile eğlenceliydi, özellikle de iç çamaşırı reyonunun hemen dışında duran Henri'yi ne aldığımı görmeye çalışırken yakaladığım an. "Bugün... büyülüydü. 1930'ların Paris'ini göreceğim ve Picasso'nun bir gece önce yemek yediği restoranda yemek yiyeceğim milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

Bir an için beni düşündü. "Bunun senin yeteneğin sayesinde mümkün olduğunun farkında mısın? Bunun ötesinde milyonlarca başka maceranın hâlâ mümkün olduğunun. Yeteneğin çok daha gerilere gidecek kadar güçlü olmasa bile, görmek istediğin şeyler mutlaka vardır?"

"Neden bu konuda sürekli benimle uğraşıyorsun?" İç çekiyorum. "Neden kararına saygı duyup bu işin peşini bırakmıyorsun?"

"Çünkü yapabileceği tüm iyilikleri kasıtlı olarak görmezden geliyorsunuz. Yaptığı tüm i y i l i k l e r . Hediyeğiniz bugünü mümkün kıldı.

uzakta?"

Göğsümün içinde duyguların döndüğünü hissediyorum: kafa karışıklığı, öfke ve üzüntü. Haksız değil ama doğru da değil ve ben bunu ona açıklayamıyorum.

"Çünkü," diye cevap veriyorum arabadan inerken, "zaten verdiği zararı telafi edebilecek hiçbir iyilik yok."

So," diyor Marie bana yemekte, yüzünü buruşturarak, "Madam Beauvoir sana bir iş vermiş."

Başımı kaldırdım. "*Ben mi?*"

Henri kız kardeşine ters ters bakar. "Bu bir şaka olsa iyi olur. İşi kabul etmiyor, bu kadarını söyleyebilirim."

Marie bana dönerken onu görmezden geliyor. "Madam Beauvoir doktordan bileğinize olanları duymuş. Ayağa kalkana kadar gelip annesi Madam Perot'ya kitap okuman gerektiğine karar verdi. Görme sorunu varmış ve Fransızca okumanın dili öğrenmene yardımcı olacağını düşünüyor."

"*Hayır,*" diyor Henri. "Okumak onun umurunda bile değil. Sadece Amelie'yi ahmak oğlu André'nin yoluna atmayı umuyor."

Marie'nin omuzları çöktü. "Beauvoir'ları yabancılaştırmayı göze alamayız Henri, özellikle de savaş yaklaşırken. Ve yüksek sesle kitap okumak genellikle evlilikle sonuçlanmaz."

Bunun *kesinlikle* evlilikle sonuçlanmayacağı konusunda onu temin edebilirim ama bu endişelenmediğim anlamına gelmez. "Ama ya... bir şekilde hata yaparsam? Bunu burada, seninle birkaç kez yaptım."

"Bizimleyken daha rahatsınız. Buradayken kim olduğunu saklamana gerek yok," diyor Marie. "Ve eğer kötü bir şey yaparsan, her zaman geri dönüp seni uyurabilirim, böylece bir daha böyle bir şey yaşanmaz."

Başımı sandalyenin arkasına yaslayarak inliyorum. "Yani beni yanlış söylenen bir kelime için uyarıyorsun ama beş hafta daha hareketsiz kalmama neden olacak bir ayak bileği kırığı için uarmıyorsun öyle mi?"

"Evet," diyor, her zamanki gibi özür dilemeden. "Madame de Beauvoir ile ilgili şeyler kader değildir."

Hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum ama en azından Saint Antoine'ı görmek için bir bahanem olacak. "Sanırım ona evli olduğumu söyleyebilirim. Yakında gerçek olacak."

"Yani bu... bu gerçekten bir plan mı?" Marie soruyor. "Eve döndüğünüzde gerçekten evlenecek misiniz?"

Omuz silkiyorum. "Hemen değil, hayır. Mark gelecek yıl New York'a taşınmamı, onunla birlikte yaşamamı ve eğitimimi orada tamamlamamı istiyor. Ben olduğum yerde kalmak istiyorum, bu yüzden ne olacağından emin değilim... ama her iki durumda da acelemiz yok. Benim zamanımdaki insanlar genellikle evlenmeden önce birlikte yaşıyorlar zaten."

"Birlikte yaşamak mı?" diye soluk soluğa kalır Marie. "Çift olarak mı?"

Gülüyorum. "Evet. Önemli bir şey değil. İşler -her şey, gerçekten- çok daha gevşek. İnsanlar seks yapmak için evlenmeyi beklemiyor. Birlikte yaşıyorlar. Hatta bazen evlenmeden önce birlikte çocuk sahibi oluyorlar ya da hiç evlenmemeyi tercih ediyorlar."

Henri'nin çenesi bunun üzerine biraz kayıyor. "Benim zamanımda, evlenmeden önce kendini ele veren kadınlara verilen bir isim vardı."

Sinirimin yükseldiğini hissediyorum. "Ama erkekler için bir isim yok sanırım?" diye soruyorum. "Kim kabul ederse onunla yatmak ve sonrasında bu yüzden onu aşağılamak senin için sorun değil, değil mi?"

"Şart değil, ama evrimsel bir perspektiften bakın" diyor. "Kadınlar yavruları için en iyi bakıcıyı bulmaya, erkekler de üremeye güdülenmiştir. Kadınlar, erkeklerin pazarlığın kendilerine düşen kısmını yerine getirmelerini sağlamak için kapıyı kapalı tutmalıdır."

Bu saçmalığı savunduğuna inanamıyorum. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. "Belki de benim zamanımda erkekler sözlerini tutmakta daha iyiydi."

Çenesi gıcırıyor. "Belki de kadınlar benim yalanlarımı kabul edecek kadar çaresiz değillerdir."

Marie şakaklarını ovuşturuyor. "İkiniz de tartışacak bir şey bulursunuz, değil mi?"

"O başlattı," diyor Henri, yüzü kızarmış ve durumdan daha öfkeli bir şekilde.
için.

"Ben mi? Ben kimseyle tartışmam! Mark ve ben bir kez bile tartışmadık.

Bu
sen."

"Nasıl tartışabilirsin?" diye soruyor, kapıya doğru ilerlerken. "Seni ezip geçmesine izin vermekle çok meşgulsün."

Kapı arkasından çarpıyor ve camlar onun ardından takırdıyor.

"İkiniz de," diyor Marie. Merdivenlere yönelirken Fransızca bir şeyler söylüyor, benim anlayamayacağım kadar hızlı.

"Fransızca bilmediğimi biliyorsun."

"Senin Emerson'undu," dedi, sahanlıktan bana dönüp tek kaşını kaldırarak.
"Sen benim için lezzetli bir işkencesin."

Ertesi gün, hortumu ve daha iyi elbiselerden birini giydikten ve Marie saçlarımı topladıktan sonra, Henri benimle arabaya kadar yürüyor, benim için kapıyı tutuyor ve içeri girdiğimde koltuk değneklerini alıyor. Aptalca ama bir o kadar da tatlı. Sanırım 1930'ların şövalyelik kuralları bileğiniz kırıkta işe yarıyor.

İkimiz dün geceki tartışmadan beri neredeyse hiç konuşmadık, o yüzden bu konuyu açmasına şaşırmadım. Daha arabayı çalıştırmadan aniden, "Okulda sadece bir yılın kaldı," dedi. "Neden senden onunla taşınmanı istesin ki?"

Omuzlarım gerildi. "Beauvoir'lara gideceğim için yeterince gerginim. Şu anda benimle başka bir kavga başlatarak daha da üstüne gitmesen olmaz mı?"

Dili dışarı fırlıyor, dudağına dokunuyor. "Kavga çıkarmaya çalışmıyorum, yemin ederim. Sadece anlamaya çalışıyorum. Gökyüzü mavi desem, yeşil olduğunda ısrar ediyorsun. Ama bu adam üniversiteyi bırakmanı istiyor ve senin için sorun yok, öyle mi?"

Başımı koltuğa yasladım. Belli ki yapmak istemediğim bir işi bile önce yapmak istemediğim bir tartışmayı yapmadan yapamıyorum. "Bırakacağımı söylemedim. Sorduğunu ve bunu düşündüğümü söyledim."

"Demek istediğimi anlamıyorsunuz. Mesele bunu yapıp yapmamanız değil, gerçi bu da tartışılacak başka bir konu. Mesele, teoride sana değer veren bu adamın senden hayatındaki en önemli şeyden vazgeçmeni istemesi ve senin gözünü bile kırpmaman. Sevdiğim kadın için en iyisi olduğu yerde kalması olsaydı, *asla* yapmayacağım tek şey ondan vazgeçmesini istemek olurdu. Ve eğer mümkünse ona giderdim."

"New York'ta bir işi var, o yüzden bana gelemez," diyorum, midemin gerildiğini hissederek. "Lütfen gidebilir miyiz? Sadece bu işi bitirmek istiyorum."

ile."

Henri arabayı çalıştırır. "O zaman zaman çok değişmiş olmalı," diyor arabayı yola çekerken. "Çünkü benim zamanımda New York'ta olduğu kadar Philadelphia'da da iş vardı."

Başımı pencereye yaslayarak onu görmezden geliyorum. New York'taki işlerin daha iyi olduğunu iddia edebilirim... ama yine de Philly'de New York'ta olacağımdan çok daha iyi bir okuldayım. Muhtemelen bana diplomamın kalitesinin neden Mark'ın işinin kalitesinden daha az önemli olduğunu soracaktır. Ve sanırım haklı da olurdu.

Kasabaya vardığımızda, tren istasyonuna geldiğim günü hatırlayarak şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. Henri yüzümü izliyor. "Senin zamanında her şey çok mu farklıydı?"

"Hayır...hayır, ama aynı zamanda evet. Burası tarihi bölüm ve binalar hemen hemen aynı ama her şey de farklı." Kasap dükkanını gösteriyorum. "Şu anda makaron satıyor. Çok parlak ve güzel, vitrininde de gökkuşağı renklerinde kutular var."

"Sadece makaron satan bir mağaza mı?" diye soruyor. "*Neden?*"

"Buraya çok turist geliyor," diyorum ama daha ileri gitmeden kendimi durduruyorum. Tüm yaşam biçiminizin çok değil birkaç on yıl içinde bir yenilik olacağını öğrenmek nasıl bir duygu? İnsanların yakında bir *gazete* bayiinden kağıt alma fikrine, sadece peynir almak için özel bir dükkana ihtiyaç duyma fikrine güleceklerini? Her şeyin birleştirilmesi ona iyi bir fikir gibi görünmeyecek, medeniyetsiz bir fikir gibi görünecek. "Aslında çok da farklı değil," diye bitiriyorum.

Bundan dolayı rahatlamış görünüyor ve kasabanın içinden geçmeye devam ediyor, ferforje çitleri ve kenarda büyük bir bahçesi olan büyük, görkemli bir eve varmadan önce birkaç yan yoldan geçiyor.

"İşte buradayız," diyor mutsuzca.

Yüzüne bakıyorum. "André senin ezeli düşmanın falan mı?" diye soruyorum.

"Onu bir düşman olarak görmem için çok önemsiz biri." Koltuk değneklerimi alıyor ve beni ön kapıya doğru yürütüyor, geçen her saniye daha da mutsuz görünüyor.

Zili çalar ve bir hizmetçi cevap verir, onu görünce kızarır ve başını eğer. Kasabaya her gelişinde kadınların ona nasıl tepki vermesi gerektiğini hatırlatır.

"Merhaba," diyorum sertçe, muhtemelen biraz tehditkâr bir gülümsemeyle. "Madam Perot'ya kitap okumak için buradayım."

"*Désolé*," diyor Henri ona. "*Elle ne parle pas un mot de français.*"

Ona *tek kelime* Fransızca bilmediğimi söyleme şekline sinirleniyorum. Lisedeki en kaba çocuğun sınıftaki ineğe gülmesi gibi.

Kızın kaşları kalkıyor. *Tek kelime etmedin mi?*

Nasıl merhaba deneceğini bile bilmiyor, diye cevap veriyor, yüzünde öyle bir sırıtişla bana bakıyor ki, benimle alay ettiğini anlamamak için aptal olmak gerekir.

Ona öğleden sonrası için planının ne olduğunu soruyor ve o da aşağıda Madam ve oğluyla çay içmeden önce *Grandmere* Perot'ya odasında kitap okuyacağımı söylüyor.

Henri'nin dişleri bu son kısımda gıcırıyor ve Fransızca bilmediğim için beni nasıl otobüsün altına attığından hiç bahsetmeden, gergin bir çeneyle bana tercüme ediyor. "Ve görünüşe göre çaya kalmanı istiyorlar," diye bitiriyor.

Sanki onun davasıymış gibi davranmayı reddediyorum. Özellikle de André'den nefret ediyor gibi görüldüğü için.

Ne derler? *Düşmanımın düşmanı benim dostumdur.*

"Oh, çay!" Parlak bir şekilde söylüyorum. "Ne kadar eğlenceli!" Kapı arkamdan kapanırken omzumun üzerinden ona geniş bir gülümseme atıyorum.

Ev muhteşem. Bana Mount Vernon ya da Monticello gibi tarihi bir turda görebileceğiniz, tüm odaların kordon altına alındığı ve yanlışlıkla bir şeye dokunup azar işiteceğinizden korktuğunuz bir yeri hatırlatıyor. Kız beni üst kata, pırıl pırıl, yeni cilalanmış parkelerin üzerine götürüyor ve ben koltuk değnekleriyle onu takip etmeye çalışıyorum. Sonra yüksek tavanlı ve müze dışında hiçbir yerde görmediğim kadar kartonpiyerli uzun bir koridora çıkıyoruz. Mark'ın ailesinin Westport'taki malikanesi bile buranın yanında biraz eğreti kalırdı.

Son derece yaşlı bir kadının gölgelikli bir yatakta horlayarak yattığı bir odaya giriyoruz. Hizmetçi sorgulayan bakışlarım karşısında omuz silkiyor.

"*Les livres sont là*," diyor komodinin üzerindeki kitapları göstererek.

Yığını inceliyorum. *Ivanhoe*. Tanrım, İngilizce yeterince sıkıcıydı. Fransızca okumaya çalışmayı hayal bile edemiyorum. Onun altında *Middlemarch* var, o da Fransızca. Kuşkusuz 18. yüzyıl sözdizimiyle dolu. Fransızcam kesinlikle *bu* kitaplara uygun değil.

Altında da Baudelaire kalıyor. Henri'nin odasında gördüğüme benzer bir şiir kitabı. Açtım ve özenle çevirmeye başladım. Yaşlı kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. Beni orada bulduğu için sinirli görünüyordu.

"*Lisez le-moi, si vous devez,*" diyor. *Mecbursan bana oku.* Harika.

Kaba hizmetçi, kaba yaşlı bir kadın için çalışıyor.

Yavaşça nefes vererek okumaya başladım. Fransızcam hiçbir zaman akıcı olmadı ve şimdi kendimi tek kelime bile kullanmamaya zorladığım için daha da paslanmış hissetmeyi bekliyordum, ama Henri ve Marie'ye kulak misafiri olduğum onca haftanın bir faydası olmuş gibi görünüyor. Kelimeler dilimden akıyor, gelmeden önce olduğundan daha az yapmacık, ama yaşlı kadın bir şeyi yanlış telaffuz ettiğim her seferinde bana dudak bükmeseydi bundan daha çok zevk alırdım. Bir saatin sonuna doğru, yanlış yaptığımda elime tokat atmaya bile başladı ve daha fazla devam ederse ben de ona tokat atacağımdan endişeleniyorum.

Kapıyı açan kız çay vaktinin geldiğini söylemek için geldiğinde, *les gitane* hakkında bir tiradın ortasındaydı.

Onu Madam Beauvoir'ın benden çok da yaşlı olmayan bir adamla beklediği salona kadar takip ediyorum. Bu André olmalı, ilk bakışta Henri'nin anlattığı kadar iğrenç biri gibi görünmüyor. Henri'nin cüssesine ve görünüşüne sahip olmasa da yeterince yakışıklı ve çok hoş bir takım elbise giyiyor. İki yanağından da öpüyor.

"Memnun oldum, Matmazel Durand," diyor. "André Beauvoir. Sanırım annemle tanıştınız?"

Evet, Marie'nin evine girip tavuklar hakkında söylenmeye başladığında ve sonra kim olduğumu öğrenmek istediğinde. Bu gerçekten sadece beş hafta önce miydi? Çok daha uzunmuş gibi geliyor. Yanağıma geleneksel öpücüğünü kondurmak için eğilmeden önce kendimi ona gülümsemeye zorluyorum.

Ağır şam kumaşıyla kaplı, çatal bıçak takımı ve kaliteli porselenlerle donatılmış bir masada oturuyoruz. Mark ve ben bir keresinde tıpkı böyle bir masada çay içmiştik, sadece Ritz Carlton'da -hatırlıyorum çünkü şu anda hissettiğim endişenin aynısını, belki daha da kötüsünü hissetmiştim. İlişkimizin ilk zamanlarıydı, hala benim hakkımda her şeyi bilmek istediği günlerdi ve ben saatlerce tamamen başka biriymişim gibi davranmak zorunda kalmıştım - normal sorunları olan, sadece normal miktarda ebeveyn onaylamamasına maruz kalan bir kadın. Babamın gidişine, evden kaçışıma yeni bir neden yaratmak zorundaydım. Olduğum her şey ve istediğim her şey

Kız kardeşimin ölümü ve bunda benim oynadığım rol - ve eğer bunu ona söyleyemezsem, ona hiçbir şey söyleyemezdim.

Çay dolduruluyor ve André bana kibar, genel sorular sormaya devam ediyor: Saint Antoine'dan nasıl keyif aldığımı, ne kadar kalmayı planladığımı, bileğimi nasıl kırdığımı.

Ona engibeli bir zeminde ayağımın takıldığını söyledim ve bana son derece sempati ile baktı, annesi için tercüme etti.

Zavallı kız, diyor Madam. O çiftlik tam bir felaket. Hayvanlar gibi yaşıyorlar.

Henri'nin yanında anlamazlıktan gelmenin zor olduğunu sanırdım ama bu çok daha kötü. Kendimi susturmaya çalışırken tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

İnsafsız davranıyorsun anne, diye karşılık veriyor André. Ona gülümsüyorum, ama yine de söylenenlerden habersizmişim gibi davranmam gerekiyor.

Hizmetçi, Madam'a bir çağrısı olduğunu söylemek için tekrar ortaya çıkar ve Madam, oğluyla hızlı ve anlamlı bir bakış alışverişinde bulunarak kendini affettirir. Bu bir kurguya çok benziyor ama kurgular arasında fena bir kurgu değil.

Onun odadan çıkışını izliyor ve sonra bana gülümsüyor. "Büyükanne kitap okuyarak çok nazik davrandın. Ve cesurca. Sana hep bağırdı mı?"

Güldüm. "Bana biraz bağırdı. Çoğunlukla başka bir şey hakkında bağıırıyordu. *Les gitane?*"

Alçak sesle gülüyor, komplocu bir gülümsemeyle bana dönmeden önce omzunun üzerinden bakıyor. "Çingeneler. Büyükanne'nin en sevmediği şeylerden biri. Savaşın sonunda arabasını çalmışlar, ya da o öyle iddia ediyor. Polis arabayı hemen bulmuş ama o bunu hiç unutmamış. Bir dahaki sefere okuduğunuzda evde olmaya çalışacağım, böylece gerekirse müdahale edebilirim. Bugün daha erken gelebilirdim ama işim çıktı."

Bana sürekli öğüt veren bir adam yerine, bana yardım etmek isteyen bir adamın yanında olmak çok güzel. "Ne iş yapıyorsun?"

"Ailemin şirketini yönetiyorum," diyor. "Reims'in dışında bir üretim tesisimiz var. Üniversiteye gittiğimde yapmayı hayal ettiğim şey bu değildi, ama açıkçası şikayet edemem. Zor zamanlar geçiriyoruz ve sırtımızı yaslayabileceğimiz bir şirketimiz olduğu için şanslıyız."

Henri'nin bu adama nasıl itiraz edebileceğini merak ederek başımı eğiyorum. Kıskançlık mı? Öyle olmalı. André'nin hoş biri olduğunu hayal bile edemezken, Henri'nin nahoş davranışlarını kolayca hayal edebiliyorum.

"Üniversitedeyken ne yapmayı hayal ediyordunuz?"

Bana mahcup bir gülümseme veriyor. "Mühendislik okudum. Uçaklardan her zaman etkilenmişimdir. Olabilecekleri kadar ilerlediklerini sanmıyorum - eğer aerodinamik hale getirilir ve motor boyutları büyütülürse, bir seferde belki elli ya da altmış kişi taşıyabileceklerine inanıyorum. Ama annem aynı fikirde değildi ve tabii ki şirketi yönetecek birine ihtiyacı vardı," diye sözlerini tamamlıyor zoraki bir gülümsemeyle, "bu yüzden iş bana düştü."

O ve Henri'nin ikisinin de fark ettiğinden daha fazla ortak noktası var. İkisi de ailelerine bakmak için kendi hayallerinden vazgeçmiş. Peki Marie neden bu adamla ilgilenmiyor? Yakışıklı, tatlı ve iyi durumda. Evet, Madam Beauvoir'la uğraşmak zorunda kalacaktı ama André'yle evlenirse şimdikinden çok daha iyi bir hayat yaşayacaktı. Artık cumartesiileri çamaşır yıkamakla geçmez. Mutfakta saatler geçirmek yok.

"Henri ve Marie'yi iyi tanıyor musunuz?"

Bana temkinli bir gülümseme veriyor. "Tanımıyorum. Çocukken yatılı okula gittim, bu yüzden iki yıl önce üniversiteyi bitirene kadar burada kimseyi tanımadım. Ve şu anda, onların güzel Amerikalı kuzenlerini tanımayı tercih ederim."

Henri ile arkadaş olmaktansa neden flört etmeyi tercih ettiğini anlayabiliyorum ama Marie çok çekici. Onunla flört etmeliydi ve neden etmediğini anlayamıyorum.

"Ama birkaç hafta içinde ayrılıyorum," diye cevap veriyorum. "Ve evde biriyle görüşüyorum."

Elime uzanıyor, dudaklarıyla parmak eklemlerimi sıyrıyor. "Belki birkaç hafta sonra her ikisi hakkındaki fikrini de değiştirebilirim."

Çok geçmeden HENRI geliyor ve André beni kapıya kadar geçiriyor. Henri'ye karşı son derece kibar davranıyor, Henri de onun elini isteksizce sıkıyor.

"Nasıldı?" Henri arabaya bindiğimizde sordu.

Bana bağırان ve elime vuran yaşlı kadını düşünüyorum. "İş olarak ilk tercihim bu olmazdı, orası kesin."

Bana döndü, çenesi gergindi. "Bir şey mi oldu? André uygunsuz muydu?"

Neden böyle bir sonuca vardığını anlayamıyorum. "Hayır, hayır, tabii ki hayır," diyerek onu geçiştiriyorum. "Sadece okumayı sevmiyorum. Çılgın yaşlı kadın bana Çingenelerle konuştuğum için bağırıyordu ve kötü telaffuz ettiğimde bana vuruyordu ve ben... sadece bundan zevk almadım."

"İngilizce konuştuğunu fark etmemiştim," diyor Henri.

Kahretsin.

"Yok," diye kekeliyorum. "Şey, bilirsin, sadece birkaç kelime. Demek istediğini anlatmaya yetecek kadar."

"Ah," diyor, koltuğuna daha rahat yerleşerek. "Eğer beğenmediysen, geri dönmemelisin."

André'yle çay içmeyi hiç umursamıyordum ve eğer onun dikkatini benden Marie'ye çekebilirim, belki de ziyaretimden iyi bir şey çıkabilirdi. Belki de Marie'yi *bu* şekilde kurtarabilirim, onu ömür boyu ev hizmetçiliğinden kurtararak.

"Geri dönmek zorundayım. Onlara ne söyleyeceğiz?" "Onlara ne söyleyeceğimiz umurumda değil," diyor.

Gülümsüyorum. "Henri, az önce küfrettin. Ne kadar yakışksız."

Arabayı çalıştırır ve yola çeker. "Tebrikler, küçük hırsız. Benim terbiyemi çaldın." Bana baktı. Çenesindeki bir kas titriyor. "Ve henüz çaydan bahsetmedin. O nasıldı?"

Belli ki André'den hoşlanmadığı için önemsemeyebilirdim ama sonra kapıyı açan kıza benim hakkımda nasıl dedikodu yaptığını hatırladım. "Çok lezzetliydi. André'den neden hoşlanmadığınızı anlayamıyorum. Bence çok iyi birine benziyor."

Kaşları daha da çatılır. "Bir adamı seyircisiz görene kadar yargılama," diye yanıtıyor.

Marie neredeyse ben eve varır varmaz gitmek üzere eşyalarını toplamaya başlıyor ve ben derin bir iç çekiyorum. "Bu çok saçma," diyorum ona. "Benden kaçmak için bu kadar çaresizsen, lanet olası bileğimi düzelt!"

Gözleri açılıyor. "Senden kaçmak mı?" diye tekrarlıyor. "Hayır, kaçmıyorum. Söz veriyorum. Sanırım bu şartlar altında biraz bencilce ama sen buradayken bir şeyler yapabileceğim anlamına geliyor. Normalde akşamları evde kalırım, böylece Henri burada yalnız olmaz. Yanında sen olursan sorun olmaz diye düşündüm ama kalmamı istersen kalırım."

"Sorun değil," diye iç geçiriyorum. Tüm bu duruma ne kadar içerlesem de, onun evde olup olmaması gerçekten umurumda değil ve ikisinin de hayatlarına devam ettiğini görmek istiyorum. Gerçi Henri'nin hayatına *devam* etmesi fikri beni olması gerekenden biraz daha fazla rahatsız ediyor.

O gece geldiğinde ona "Akşam yemeğinde ekmek ve peynir var" dedim. "Bileğim bu haldeyken yapabileceğim tek şey bu." Bu konuda pek de kötü hissetmiyorum. Bu sabah Beauvoir'ların evinde yaptığı saçmalıklar beni hâlâ sinirlendiriyor.

Ağzının bir tarafı yukarı kalkıyor. "Zaten yapabileceğin tek şeyin bu olduğu izlenimine kapılmıştım." Çıkardığım yiyeceklere baktı ve

topluyor, her şeyi Marie'nin bakır raftan sarkan sepetlerinden birine atıyor ve bir şişe şarap ekliyorum. "Bu yemek ikimiz içindi," diyorum.

"Evet, biliyorum," diye yanıtlıyor ve kapıya doğru yöneliyor. "Benimle gel."

Elinde yiyeceklerle dışarı çıkıyor ve ben de onu takip ediyorum, koltuk değneklerinin üzerinde onun iki sağlam ayağının üzerinde olduğundan çok daha yavaş ve dengesiz bir şekilde. Omzunun üzerinden bana bakıyor. "İyi misin?" diye soruyor. "Çok uzak değil."

Başımı sallıyorum ve ahır geçip batıya bakan bir tepenin üstündeki saman balyasına doğru ilerliyoruz. Yere bir battaniye seriyor ve sepetten yiyecekleri çıkarmadan önce oturmama yardım ediyor.

"Piknik mi?" diye sordum. Evden kırk metre uzakta piknik yapmak biraz tuhaf görünüyor ama kötü bir fikir değil. Buradan vadinin manzarası harika ve en azından biraz esinti alabiliriz.

"Geldiğin yerde bunu yapıyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, pek sayılmaz." Ben küçükken bir ya da iki kez Alleghenies'e arabayla gitmiştik ama bu Kit ölmeden önceydi. Sonrasında, annem elinden geldiğince ailece vakit geçirmekten kaçındı.

"Sanırım televizyonlarınız ve arabaya servis yapan restoranlarınızla yapacak daha iyi işleriniz var."

Diplomasi gereği ona pikniğin televizyon izlemek kadar tatmin edici *olduğunu* söylemem gerekiyor ama ağzım kibar ve anlamsız bir şey söylemek için açıldığında gerçeği fark ediyorum: bu da televizyon kadar tatmin edici. Muhtemelen daha fazla.

"Yapacak daha iyi işlerimiz yok."

Bana yan gözle bakıyor, şüpheli bir bakış.

Ne demek istediğimi açıklamakta zorlanıyorum. Burada Marie ve Henri ile vakit geçirmeye başlamadan önce düşündüğüm bir şey değildi, ancak kelimeler ortaya çıktıkça bunların kesin olarak doğru olduğunu biliyorum. "Evde saatlerce televizyon izleyebilirsiniz, ama oradan ayrıldığınızda zaman geçmiş olur ve bunun için gösterecek hiçbir şeyiniz olmaz. Kendinizi dinlenmiş bile hissetmezsiniz. Sadece yorgun, biraz boş hissediyorsunuz. Ve hiç de akılda kalıcı değildir. Geçirdiğiniz tüm saatler birbirine karışıyor."

"En azından bu unutulmaz olacak," diyor, batmaya başlayan güneşe başını sallayarak. Işık geri çekiliyor, bir sonraki tepenin hemen üzerinde toplanmaya hazır bir portakal gibi görüne kadar kendi içine gömülüyor. Burada oturmak, güneş neredeyse dokunacak kadar yakınken, hafif bir esinti eserken, hiçbir dizi ya da filmin taklit edemeyeceği bir deneyim.

"Biz bunu evde de yapmıyoruz," diyorum sessizce, sepeti açarken. "Güneşin batışını izlemekten bahsediyorum."

Bana şöyle bir baktı. "Tüm icatlarınıza rağmen, sanırım sizin zamanınızdan olmadığım için mutluyum."

Onu nelerin beklediğini bilmeseydim, 1938'de daha iyi durumda olduğuna da inanabilirdim. "Çok daha güvenli."

"Bence güvenliğe çok fazla değer veriyorsunuz," diyor. "Karşılığında sevdiğin şeylerden vazgeçmek zorunda kalacaksan ne işe yarar ki?" Bana bir kadeh şarap uzattığında tam olarak nelerden vazgeçtiğimi düşündüğünü sormak üzereydim. Şarabı başıyla işaret ederek, "Bu senin için sorun olmayacak mı?" diye soruyor. "Koltuk değnekleriyle geri yürümek mi?"

Kırmızı sıvıyı sönmekte olan ışığa tutarak gülüyorum. "Sizin de belirttiğiniz gibi, benim bacağım boş. Hayatımda bir kez bile sarhoş olmadım. Ve evdeki bir bardak bunun dört katı büyüklüğünde."

"Belki de bu yüzden gününüzde bu kadar çok özgür aşk var."

Gözlerimi deviriyorum. "Seksin zevkli olduğu söyleniyor. Bu yeterli bir sebep değil mi?"

"*Söylentiler mi var?*" diye tekrarlıyor. "Bu da ne demek oluyor? Sizin zamanınızda seksin 'önemli bir şey olmadığını' sanıyordum?"

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve gözlerini kaçırmak için üzüm bağına bakıyorum. "Ben çok dindar bir ailede büyüdüm. Evliliği beklemek... Bu sadece annemin üzerinde çok durduğu şeylerden biriydi."

Arkasına yaslanıyor. "Annen gibi korkunç bir kadın tarafından yetiştirilmiş biri olarak, onun ne düşündüğünü kesinlikle çok önemsiyor gibisin."

Gerçekten görmeden güneşe bakıyorum. "O benim annem. Bu benim yardım edebileceğim bir şey değil."

Kolları çapraz, geniş omuzları gömleğinin kumaşını zorluyor. "Sanırım senin durumunda ben denerdim," diyor, kırılcı olmadan. "Yerinde olsaydım kesinlikle onun davranışlarımı belirlemesine izin vermezdim."

"Öyle değil," diye itiraz ediyorum. "Mark ve ben... bu yaz döndüğümde, biz... boş ver."

Ön kollarındaki tendonlar aniden görünür hale geldi. "Ne demek istiyorsun?"

Kızardım. "Yani bu yaz aniden gitmemle ilgili anlaşmanın bir parçası da... *buydu.*"

Henri'nin çenesi düşer. "Sırf seyahate çıkabilmek için bu adamla yatmayı kabul etmek zorunda mıydın?"

Mark'ın davranışlarını her zaman kötü bir şeye dönüştürmeyi başarması beni sinirlendiriyor. "Hayır, tabii ki değil. Söylediklerimi çarpıtıyorsun. Döndüğümde nişanlanacağız, ki bu evlenmek kadar iyi bir şey, bir kere. Ama aynı zamanda onu iptal etme şeklim de çok boktandı. Ben de... bunu telafi edeceğime söz verdim."

Çenesi gerilir. "İyi bir adam bu teklifi kabul etmezdi. Ve kendi değerini bilen bir kadın da bu teklifi yapmazdı."

Gözlerimi deviriyorum. "Böbreğimi vermiyorum. Bu seks. Sanırım ben de bundan zevk alacağım."

"Biriyle yatmaya böyle karar vermezsin. Bunu artık seçmemeye dayanamadığın zaman seçersin, daha erken değil."

Kulağa hoş geliyor ama ben hiç böyle hissetmedim ve hissedeceğimi de sanmıyorum. Bazen sahip olmam gereken hormonal bir dürtüyü kaçırıp kaçırmadığımı merak ediyorum, ancak Henri'yi gömleksiz gördüğümde nasıl tepki verdiğime bakılırsa, kesinlikle şimdi ortaya çıkıyor gibi görünüyor.

"Dediğim gibi, benim zamanımda her şeyi bu kadar ciddiye almazdık. Bir anlam ifade etmek zorunda kalmadan sadece keyif aldığınız şeylerden keyif almanıza izin veriliyor."

Yine beni izliyor. "Zamanının tutumlarını savunmakla o kadar meşgulsün ki, ama bunun bir anlamı olması gerektiği konusunda benimle hemfikirsün, yoksa çoktan yapmış olurdun. Ve eğer iki yıldır onunla birlikteysen, muhtemelen şimdiye kadar bir anlamı olmalıydı."

Kadehimdeki şaraba bakıyorum, boğazımda bir şey yükseliyor, bir yumru boğazımı tıkıyor ve ağlayacağım diye endişelenmeme neden oluyor. Elbette yanılıyor. Bundan eminim.

Sadece eskisi kadar emin değilim.

"BU GECE NASIL GEÇTİ?" Marie eve geldiğinde sorar. "Henri berbat değil miydi?"

Göz kırpıyorum. Gerçek şu ki, Henri bir süredir hiç bu kadar kötü olmamıştı ama bunu itiraf etmek de pek istemiyorum. "Her zamankinden daha fazla değil."

"Mutfağı nasıl bu kadar temiz tutabiliyorsun?" diye soruyor. "Koltuk değnekleriyle süpüremezsin."

Kafamın içinde huysuz bir ses *evet, koltuk değneklerine senin yüzünden ihtiyacım* var diye karşılık veriyor, ama artık bu konuda o kadar da kin duymuyorum. "Dışarıda yedik aslında."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen mi yaptın?"

"Ahırın uzak tarafındaki saman balyasında, güneşin battığı yerde."

Bir an için nutku tutuldu. Ve sonra, nihayet, küçük bir gülümseme. "A *Piknik* mi? Şey," diyor. "Şey."

T Ertesi hafta sonu Marie-Therese ve Henri, köye Katolik olmadığımı söyleyerek tekrar ayinden kaçmamın mümkün olmadığına karar verdiler.

-benim önerim- atlamaktan çok daha kötü olacağı açıktır.

Kütle.

Pazar günü uyumak yerine -burada pek uyunduğu söylenemez- erkenden kalkıp hortumumu ve mavi elbisemi giyiyorum ve saçlarımı kıvırıyorum. Tüm bu çaba -artı jartiyer, eldiven ve şapka giymek- artık bana garip gelmiyor. Kendimi firfırlı ve kız gibi hissediyorum ama evden kimse buna şahit olmadığı sürece umurumda değil.

Odamdan çıktığımda Henri beni bekliyor, takım elbisesi içinde zayıf ve yakışıklı, teni ve güzel kıyafetleri içinde rahat. Oxford'da okumuş bir adama benziyor: zeki, kibirli ve kendinden emin, dünyadaki yerinden emin. Ona imreniyorum.

Odaya girdiğimde ayağa kalkıyor, gözleri elbiseden ayakkabılara takılıyor. Yutkunuyor. "Sanırım iş görürsün," diyor yarım bir sırıtışla.

Ne kadar çok onaylarsa, bunu söylemeye o kadar az istekli olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ama *bir kez* olsun bana iltifat etse ölür mü? "Sen tam bir pisliksin."

Kapıya doğru yönelirken kaşlarını kaldırdı. "Çok şey istediğimin farkındayım ama ayin sırasında ağzınızı ve sivri dilinizi tutabilirsiniz çok memnun olurum."

Gözlerimi yavaşça onunkilere dikiyorum. "Çok fazla küfür etmiyor olman dilinin benimkinden daha az keskin olduğu anlamına gelmiyor."

Ağzı kibirli bir sırtışıyla yukarı kalkıyor. "Şu ana kadar dilim hakkında hiçbir şikayet almadım."

Eldivenlerimi takıyorum ve ona bir gülümseme gösteriyorum. "Geldiğimden beri seni yanında gördüğüm tek kadın çiftlik hayvanları. Onları anlayamıyor olman şikayet etmedikleri anlamına gelmiyor."

Bir kahkaha atarak kapıdan çıkar.

Marie tam o sırada aşağıya iniyor. Daralmış gözlerle beni inceleyerek, "Krema yiyen kediye benziyorsun," dedi.

Nefes veriyorum. "Henri odadan çıktığında her zaman biraz daha mutlu oluyorum." "Hmmm," diye cevap veriyor, gözleri hâlâ kısık.

"Yani iddia ediyorsun."

HENRI arabayla kasabaya geliyor ve caddeye park ediyor. Kapıya uzandığımda bana uyarıcı bir bakış atıyor. "Kapıyı kendin açarsan diğer bileğini de kırarım."

Bagajdan koltuk değneklerimi alıyor. "Ne tuhaf bir dünyada yaşıyorsun," diyorum, sonunda bana ulaşıp beni arabadan kurtarmak için bir kolu çevirme *kahramanlığını* gösterdiğinde, "benim bir kapıyı açmam uygun değil ama senin beni bedensel zarar vermekle tehdit etmen uygun."

"Saçının teline dokundum mu hiç?" diye sorarak Marie'nin kapısını açar.

"Beni silah zoruyla alıkoymamış olsaydınız, bu daha ikna edici bir argüman olurdu."

Marie inliyor. "Siz ikiniz bir Pazar günü bile durmayacak mısınız?"

O önümüzde yürüyor ve Henri yanıma geliyor. "Bunu sen başlattın," diyor.

"Biliyorsun, doğam gereği tartışmacı değilim," diye cevap veriyorum. "Sen sadece içimdekileri ortaya çıkarıyorsun."

"Aynı şekilde." Bana doğru bakıyor. Güneş ışığı yüz ifadesini gizliyor. "Yani sen ve Mark hiç kavga etmiyor musunuz?"

Bununla nereye varacağını merak ederek iç geçirdim. Söylediğim *her şeyi* Mark karşıtı bir söyleme dönüştürmenin bir yolunu bulabileceğinden eminim. "Neredeyse hiç."

Muzaffer bir edayla sırtıyor. "Bu, yatakta hiç tutku yaşamayacağınız anlamına geliyor," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "O zaman sanırım bu sen ve benim *yapacağımız* anlamına geliyor?"

Soru karşısında o kadar afalliyor ki olduğu yerde duruyor. Bakışları, çenesinin kayması ve gözlerinin uzaklaşmadan önce ağzıma dalması beni canlı canlı yakıyor. Sanki bir an için bunu düşünmek için kendine izin vermiş gibi. "Ayine girmeden hemen önce sormak için ne güzel bir soru," diye mırıldanıyor. Kilise merdivenlerine doğru dönüyor ve bir elini sırtıma koyuyor. "Kendini hazırla," diyor.

"Ne için?"

İlerideki kalabalığa başıyla işaret ediyor, zaten bize doğru dönüyor. "Bu."

Sanki buradaki herkes bana bakıyormuş gibi hissediyorum ve ilk basamağa ulaştığımızda etrafımız sarılmış oluyor. Eli sırtımda, yaklaşan herkese dostça davranıyor, ama merdivenleri güvenli bir şekilde çıktığımdan emin olmak için omuzlarını ve ara sıra tehditkâr gülümsemesini kullanıyor, ki bu kadar çok insan konuşmak için bizi durdururken bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Ma cousine, Henri tekrar tekrar *aux Etats Unis* diyor. Sonra da Fransızca konuşmadığım için özür diliyor, sanki bu ciddi bir kusurmuş gibi, sanki her yere tüküren ya da insanlara vurmaktan vazgeçmeyen bir çocukmuşum gibi.

Varlığını Henri'ye asılmak için bir bahane olarak kullanan genç kadınlar dışında, yaklaşan neredeyse herkes benimle tanışmak istiyor. Dördüncü basamakta artık yorucu olmaya başladı ve zirveye ulaştığımızda koltuk değneğimi sallamaya başlayacağım.

Neredeyse kilisenin içine girmiştik ki, Claudette adında gamzeli ve parlak gözlü başka bir güzel kız tarafından yolumuz kesildi. Geniş gülümsemesi sadece Henri için, ama Henri yine de bizi tanıştırıyor ve her zamanki gibi *tek kelime Fransızca bilmediğimi* söylemeyi ihmal etmiyor. Bunu öğrendikten sonra gözlerinde hesaplanmış bir şey görüyorum. Eldivenli bir elini onun koluna koyuyor ve bana hızlı, hafif düşmanca bir bakış atarak yaklaşıyor. *Seni artık neredeyse hiç görmüyoruz*, diyor ona Fransızca olarak. *Çok uzun süre kaldı. Yorucu olmaya başlamış olmalı.*

Kaltak gözümün önünde benim hakkımda ileri geri konuşuyor ve ben tepki vermemek için tüm kaslarımı sıkıyor, Henri'nin ona haddini bildirmesi için *dua* ediyorum.

Sadece birkaç hafta daha burada kalacak, diyor hafifçe. Beklediğim kadar güçlü bir savunma değildi. Hayal kırıklığı mideme küçük bir bıçak saplıyor ve onlardan uzaklaşıp içeri girmeye başlıyorum, keşke gelmeyi reddetseydim.

Birkaç saniye içinde Henri bana yetiştii, eli bir kez daha sırtımda. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Oturmak için," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Yardıma ihtiyacım yok, bu yüzden flört etmene engel olmama izin verme."

"Flört ettiğimin farkında değildim," diye yanıtlıyor beni belli bir sıraya doğru yönlendirerek. "Ve ne konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrin yok."

"Flörtü duyduğumda anlamam için o dili konuşmama gerek yok," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla. Ben yanlamasına sıraya doğru kayarken koltuk değneklerini benden alıyor. "Onunla çıkıyor musun?"

Tek bir kaşını kaldırıyor. "Ne?"

"Flört etmek, kur yapmak, kur yapmak... hangi aptal ifadeyi kullanırsanız kullanın. Bunu onunla mı yapıyorsun?"

Kısık bir kahkaha atıyor. "Tüm boş zamanımı seninle didişerek geçirirken nasıl yapabilirim ki?"

Göğsümdeki sıcaklık artıyor ve yüzümü öne çeviriyorum, dizlerimi sıkıca bastırarak o yokmuş gibi davranıyorum. İşte o zaman Marie'yi görüyorum, koroyla birlikte mihrabın solunda oturuyor. Hevesli görünüyordu. Kızarmış ve mutlu. Evde olduğundan farklı.

Gözleri kilisenin kapısına doğru kayıyor ve kimi aradığını merak ederek başımı çeviriyorum. Kalabalık içeri akıyor. Ben geldikten hemen sonra ne demişti? İsteddiği biri olduğunu ama *uygun* olmadığını. Aradığı kişi o mu? Ona tekrar bakıyorum ve aniden emin oluyorum. Özlemi dalga dalga yayılıyor.

Gözleri elindeki kitaba ve sonra tekrar kapıya kayıyor. O her kimse, ondan söylediğinden çok daha fazla hoşlanıyor. Uygun olmadığını söylemişti. Bu, buraya bir nişanlı ya da eşle geleceği anlamına mı geliyor? Ya da belki de farklı bir ırktan, ama bu pek mümkün görünmüyor; Klan toplantısı bu kilisenin üyelerinden daha çeşitli. Henri'nin etrafına ikinci kez baktım.

"Her zaman bu kadar kıpır kıpır mısın?" diye soruyor.

"Sadece tüm yakışıklı erkeklerin nerede olduğunu merak ediyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Sürekli yanımda olmak güneşe bakmak gibiydi, değil mi?"

"Acı verici mi? Kötü tavsiye mi?"

"Kör edici," diye düzeltiyor. "Görünüşüm, daha aşağı seviyedeki erkekleri takdir etmenizi imkânsız kılıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Benim için erkekleri mahvetmiş olabilirsin ama düşündüğün şekilde değil."

Koro ilk ilahiye başlıyor ve cemaat ayağa kalkıyor. Marie'nin sesini duyabiliyorum, yüzü kadar melek gibi, ki bu bizim paylaşmadığımız bir özellik. Ve *hala* kapıya bakıyor.

Henri ilahi kitabını benim için açık tutuyor.

"Ben şarkı söylemem," diyorum ve o da gülümsüyor. Biraz kör edici bir gülümseme, isteksizce kabul ediyorum.

"İlahilerdeki küfürler sana yetmiyor mu?" diye fısıldıyor.

İstemediğim halde sessizce gülüyorum ve bir kez daha Marie'ye bakıyorum, yüzünde huşu gibi bir ifadeyle kilisenin kapılarını izliyor. Herkesin oturuyor olması ve onun herhangi bir kişiye bakmıyor gibi görünmesi dışında.

Hâlâ beklediğini fark ettim.

İki sunak çocuğu içeri girer, onları İncil taşıyan yaşlı bir adam ve kadeh taşıyan orta yaşlı bir kadın takip eder.

Ve arkalarında, rahip.

Genç, uzun boylu ve son derece yakışıklı, bebekleri vaftiz etmekten ve günah çıkarttırmaktan gelmeyen türden geniş omuzları var. Arkadaşım Rina ona memleketinde "*Peder Ne İşe Yarar*" derdi. O geçerken Marie'nin gözleri kısılıyor, sanki o geçmezse tüm dünya kalbindekileri görecekmış gibi. Belki de görürler, çünkü gözleri kapalıyken bile görüyorum.

Tüm bunların Henri'nin ve onun geleceği için ne anlama geldiğini merak ediyorum. Eğer o gerçekten kehanetin *gizli çocuğuy*sa ve ışık çemberi onun doğum yapmasıyla ilgiliyse, ki kesinlikle öyle görünüyor, bir *rahibe* umutsuzca aşıkса kaderini nasıl gerçekleştirecek?

Ve eğer o hayatına devam edemezse, kardeşi kendi hayatına nasıl devam edebilir?

Uykulu ve hafif sıkılmış görünen Henri'ye bakıyorum. Her şeyden tamamen habersiz. Acaba Marie'nin burada geçirdiği zamanı neden geçirdiğini anlasaydı buna bu kadar açık olur muydu?

AYIN BİTTİKTEN SONRA, kilisenin arka tarafına doğru ilerliyoruz; burada küçük bir ikram masası kuruluyor - tabii ki Marie'nin yardımıyla.

André yolumuza çıkan ilk kişi. Başını öne eğiyor. "Bugün sizi görebileceğimi umuyordum," diyor.

Henri küçük bir tiksinti sesi çıkarıyor, elini koluna koyuyor ve küçük bir çekiştirme yapıyor. "Burada kalamayız. Marie'yi bulmamız gerek."

André buna tek kaşını kaldırıyor ve ben de onu suçlamıyorum. Henri genellikle benim dışındaki insanlara kaba davranmaz ama André bunun tek istisnası gibi görünüyor.

"Amelie'yi eve götürmekten mutluluk duyarım," diye teklif ediyor Andre. "Günüm oldukça boş geçiyor ve eminim senin de çiftlikte yapacak işlerin vardır." Bu bir duruş ustalığı, Henri'nin *köylü* emeğinin asla bitmediğini, Andre'nin ise bir kuş kadar özgür olduğunu ince bir şekilde hatırlatıyor. Henri'ye kızgın olsam da, özellikle hoşuma gittiğini söyleyemem.

"Planlarımız var," diye homurdanıyor mutsuz ev sahibim, eli hâlâ dirseğimde. Tam o sırada, ayinden önce Henri'ye sarkıntılık eden kız y a n ı m ı z a geliyor, Gözleri fal taşı gibi açılmış ve çok sevinmiş, sanki bizi burada *görmüşken* burada bulmak çok beklenmedik bir *şeymiş* gibi.

Daha önce soracaktım, gelecek hafta sonu dansa gelip gelmeyeceğini, dedi. Henri bana baktı. *Henüz emin değilim,* dedi ona.

Sen de gelmelisin, diye cevap verir kız. *Kuzenini eğlendirecek bir sürü erkek olacak. Gerçi bebek bakıcısı için biraz yaşlı.*

Belli ki kuzenimi iyi tanımıyorsun, dedi.

André ikisine de kaşlarını çatıyor. "Kasaba dansı hakkında konuşuyorlar," diyor bana. "Umarım gelmeyi planlıyorsunuzdur. Daha bir hafta var, o zamana kadar alçıdan çıkmış olmazsın herhalde?"

Aşağı bakıyorum. "Üç haftam daha var, yani gelirim ne kadar dans edeceğimden emin değilim."

Henri bana sert bir bakış attı. "Dans edemeyeceksin. Muhtemelen düşüp diğer bileğini de kıracaksın."

"Tüm kuzenlerinize camdan yapılmış gibi mi davranıyorsunuz?" diye soruyor André.

Henri doğruldu. Andre'den birkaç santim daha uzun ve ilk kez bunu belirtmeye çalıştığını hissediyorum. "Sadece kolayca kırılmaya meyilli olanlar. İzninizle," diyor aniden ve eliyle sırtıma sıkıca bastırarak beni sola, Marie'nin Peder Edouard'la konuştuğu içecek masasına doğru itiyor.

Gözleri parlıyor, yanakları kızarıyor. Ve fark ettim ki, onunki de öyle. Peder Edouard Marie'ye ayın sırasında yüzünde görmediğim bir saygıyla bakıyor.

Henri'nin elini geri itiyorum. "Onları rahat bırak," diyorum sessizce. "Bu kadar acelen varsa Marie eve daha sonra gelebilir."

Bana baktı. "*Neden?*"

Derin bir iç çekiyorum. Bu karasevdanın nasıl iyi bir şeye dönüşebileceğini hayal bile edemesem de, bunu onun için mahvetmeyi kendime yediremiyorum. "O meşgul."

Omuz silkiyor. "Sadece Peder Edouard. Ve gitmemiz gerekiyor."

Bir adım öne çıkıp rahibin elini sıkıyor ve ardından Peder Edouard bana elini uzatıyor. *Sen Amelie olmalısın*, dedi Fransızca. *Marie sizden sık sık bahseder*.

"Sadece İngilizce konuştuğunu söyleyecek kadar sık değil," diyor Henri ve Peder Edouard gülüyor.

"Özür dilerim," diyor. "Unutmuşum. Ama Marie'nin de size söyleyeceği gibi, Fransızca dışında bir şeyler konuşma fırsatı bulmak hoşuma gidiyor." İngilizcesi Henri'ninki kadar mükemmel, en ufak bir aksanı bile yok.

"İngiliz misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Sadece İngiliz bir anne tarafından büyütüldüm. Marie de Pensilvanyalı olduğunuzu söylüyor, ben de bir süre Massachusetts'te okudum. Sanırım bu yakın?"

Gülümsüyorum. "Bu sizin yakın tanımınıza bağlı. Sen-"

"Özür dilerim," diye araya giriyor Henri, "ama eve gitmem gerekiyor. Sanırım padok kapısını açık bırakmış olabilirim."

Marie'nin kafası karışıyor, tıpkı onun davranışları karşısında benim gibi. O kapıyı bir kez bile açık bırakmadı ve bıraksa bile atlar koşamayacak kadar uysal. "Çocukların derslerine yardım etmem gerekiyor," diyor. "Daha sonra eve yürürüm."

Henri beni neredeyse kapıdan dışarı itiyor, merdivenlere ulaştığımızda bile eli sırtımda ağırlaşıyor.

"Beni itmeyi bırak!" Tıslıyorum. "Beni düşüreceksin!"

Eli sırtımdan ayrılıyor ama mutsuz, omuzlarında geldiğimizde olmayan bir tür ağırlık var. Arabaya doğru yürürken sessiz, akli başka yerde.

Bana bakmadan kapıyı açıyor, aynı şekilde koltuk değneklerimi tutuyor.

"Neyin var senin?" Arabaya bindiğinde soruyorum.

Çenesi bükülür ve gözlerini dikip önüne bakar. "Sana eve gitmek için acelem olduğunu söylemişim."

"Peki bu neyle ilgiliydi?" diye sordum. "Kapıyı hiç açık bırakmıyorsun."

"Özür dilerim," diyor, ses tonunda bir miktar asit var. "Teselli olacaksa, köy dansı sırasında kendini kasabadaki erkeklere atmak için bolca vaktin olacak gibi görünüyor."

"Kendimi *fırlatmak* mı? Senden başka kimseye iki kelime etmedim!" Ağlıyorum. "Sen..." diye *Fransızca dalga geçiyor benimle*. "Flört eden," diye bitiriyorum.

Burun delikleri alevlendi. "Ona nasıl gülümsediğini gördüm. İnkâr etme." "Rahip mi?" diye sordum. "Sen *delisin*. Kibarlık ediyordum."

"Kibarlıktan da öteydiniz ama ben André'den bahsediyordum," diye düzeltiyor Henri. "Amacınız her on yılda bir zengin bir adam kazanmak mı? Sanırım seyahatleriniz sırasında kalacak bir yeriniz olmasını sağlamanın bir yolu da bu."

Avucumu alnıma bastırıyorum. "Şu anda ciddi misin? Flört etmiyordum ve eğer başka bir zamanda biriyle evlenecek olsaydım, bu kesinlikle bu olmazdı!"

Beni görmezden geliyor. "Madam Perot'ya bir daha kitap okumayacaksın. Sana bakışından hoşlanmıyorum."

Madam Perot'ya kitap okumak gibi bir arzum yok elbette, ama buna benim adıma karar verecek kişi o olmayacak. "Kusura bakma Henri," diye cevap veriyorum sertçe, "ama benim geldiğim yerde kadınlar emredilen mallar değildir."

"Hayır mı?" diye sorar. "O zaman neden erkek arkadaşın üniversiteyi bırakıp hayallerinden vazgeçerek onunla birlikte taşınman gerektiğine inanıyor?"

"Bu farklı," diye cevap veriyorum. "Bana bir şey yapmamı yasaklamıyor ve bana emir de vermiyor."

Henri, "Hayır, sadece senin hedeflerin ve arzuların onunkilerle eşit değilmiş gibi davranıyor," diye yanıtlıyor. "Ben senin güvenliğini düşünürken."

"Ben bir yetişkin olduğumu ve kendi kararlarımı verebileceğimi düşünüyorum," diye karşılık veriyorum. "Ve Madam'a kitap okumak ya da André ile vakit geçirmek, her ikisi de senin yardımına ihtiyacım olmayan kararlar."

MARIE öğle yemeğine yakın eve geldi. Bu sabah buraya döndüğümüzden beri Henri'den hiç iz yok. Ona *coq au vin*'i hazırlamasında yardım ediyorum, bir tava bu akşam kilisede düzenlenen İncil çalışma sınıfına gidiyor ve

Bir tava burada kalacak. O arkamda sebzeleri doğrarken ben soğanları kızartıyorum.

"Rahiplerin bu kadar çekici olduğunu bilmiyordum," diyorum gelişigüzel. "Ayininize neden bu kadar çok katılım olduğunu şimdi anlıyorum."

"Peder Edouard mı?" diye sorar, şok olmuş bir halde. "Bu kutsal şeylere saygısızlık."

Gülüyorum. "Gerçekten fark etmediğine inanmamı beklemiyorsun değil mi?"

Rahip olması *görünmez* olduğu anlamına *gelmez*."

Kızardı. "Ona bu şekilde bakmak uygunsuz. O kendi yolunu seçti ve biz de onun kararına saygı duymalıyız."

Çok kolay pes ediyor. Ona nasıl baktığını *gördüm*. "Bence ona bir fırsat verseydiniz kolayca farklı bir karar verirdi."

Güzel yüzü bulutlanıyor. "O bir Tanrı adamı. Yaptığımız şeyi büyücülük olarak görür."

Belki ben zaman yolculuğundan vazgeçmeye çok istekliyim ama Marie diğer uçta yer alıyor. Sanki bu fikir onun için imkansızmış gibi.

"Zamanda yolculuk yapabilmek gerçekten harika bir hediye mi? Çoğunlukla alışveriş listesine ekleme yapmak için kullandığınızı görüyorum. Hayvanlar serbest kalmadan önce bozuk bir tavuk kümesini tamir etmek için mi? Bunu yapmaya devam etmek için sevdiğin adamı kaybettiğine inanamıyorum."

Omzunun üzerinden bana bakarken gözleri parlıyor. "Bu bir hediye değil. Ben *buyum* ve senin aksine, evleneceğim adamı aldatmayı planlamıyorum. Bu yüzden, kiliseden ayrılmaya karar verse bile, onu asla seçmem."

Henri nihayet içeri girdiğinde Marie çoktan gitmişti. Yıkanmak ve kıyafetlerini değiştirmek için banyoya girene kadar benimle hiçbir şey konuşmuyor, sonra nemli saçları ve pişmanlık dolu ifadesiyle çıkıyor ve daha tek kelime etmeden onu affetmeye hazır oluyorum.

"Saman balyasına gel," diyor. "Neredeyse gün batımı."

Düzelتيyorum: Onu affetmeye *neredeyse* hazırım. "Hmm," diye düşünüyorum, parmağımı dudaklarıma götürerek, "bu bir özür gibi gelmedi."

Bana küçük bir selam veriyor. "Seni André'nin üzerine atılmakla suçladığım için çok özür dilerim. Eminim ki kendinizi ona atmayı tercih ederseniz, bunu en azından özel olarak yapma nezaketini göstereceksiniz."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Bu hâlâ bir özür gibi gelmiyor."
"Öyleydi," diye düzeltiyor. "Sadece bir hakaretle eşleştirdim. Hadi ama."

MARIE'NİN COQ-AU-VIN'ini normal piknik yerimize taşımak çok zor, bu yüzden onun yerine akşam yemeği için ufak tefek şeyler alıyoruz. Yemeğimiz tamamlandığında güneş batmıştı. Eşyalarımızı kenara itiyor ve saman balyasına yaslanıyor.

"Gözlerini kapat," diyor.

Dediğini yapıyorum, tıpkı onun yaptığı gibi arkama yaslanıyorum. Ortalık sessiz ve aniden bir an önce farkında olmadığım şeylerin farkına varıyorum. Belki de görmezden gelmeye çalıştığım şeylerin: Yanımdaki Henri'nin sıcaklığı, göğsünün yükselip alçalması, her nefeste kolunu çıplak koluma sürmesi.

"Ne kokusu alıyorsun?" diye sorar.

Sabun ve yeni kesilmiş çimen kokusunu alıyorum.

"İnek gübresi," diye yanıtlıyorum. "Tek olası cevap bu değil mi?" Bana dirsek attı. "Denemeye devam et. Başka şeyler de var."

"Sabununun kokusunu alıyorum," diye itiraf ediyorum. Onun sabun kokusuna bayılıyorum. Acaba benim zamanımda hala var mı? Eğer varsa, sırf onu hatırlamak için satın alacağım.

"Ben de senin kokunu alıyorum," diye cevap veriyor. "Geldiğinde sende ilk fark ettiğim şeylerden biri kokundu. Güller, adaçayı ve yaz gibi. Sabunundan kaynaklandığını düşünmüştüm ama şimdi bile kokunu alıyorum."

"Bu yüzden mi beni silah zoruyla tuttun?" Alay ediyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Ama seni oracıkta vuramamamın nedeni bu olabilir."

Dua edelim de Almanlar geldiğinde daha yeni yıkanmamış olsunlar."

Gülüyorum, ama onun mükemmel yüzünü ve geniş gülümsemesini gördüğümde, aynı anda içimde bir şeyler çatlıyor. O çok fazla şey, çok fazla şey. Savaşta ölemez, değil mi? Otuz milyon asker öldü, ama o sanki onların sahip olmadığı özel bir korumayı hak ediyor gibi geliyor. Sanırım kocası ya da oğlu savaşa giden her kadın böyle hissediyor, ama o benim kocam değil, oğlum da değil ve bu kadar umursamamam gerekiyor.

"Annen savaştan haberdar olsaydı," diyorum ona, "kaçman için sana yalvarırdı, biliyorsun."

Kaşlarını kaldırıyor. "O zaman çiftliğimi onlara teslim ederken Naziler için bir çeşit hoş geldin sepeti bırakayım mı?"

"Onlara kız kardeşini vermekten iyidir."

"Gitmesini sağlamak için kafasına sopayla vuramam," diyor. "Hakkımda ne düşünürseniz düşünün, benim de sınırlarım var."

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi üzgün hissetmemeye zorluyorum. Onlara yapmaları gerekeni yaptırمام ve zaten bir fark yaratmayabilir, ama her şeyin farklı olmasını dilemekten vazgeçemiyorum.

"Sadece bu seferlik kafasına vurmana izin vermeyi kabul ediyorum."

"Kendi kız kardeşinden hiç bahsetmeyen biri için kız kardeşim hakkında çok fazla endişeleniyorsun," diye yanıtlıyor.

Kız kardeşim hakkında konuşmak istemiyorum. Şu anda hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum. "Yakın değiliz," diye cevap veriyorum. "Ve benim çocukluğum seninki gibi mutlu anılarla dolu değil. O yüzden söyleyecek pek bir şey yok."

İşaret parmağı tek bir nefes için elimin arkasında geziniyor. "Bana anlattığın her şeyin mutlu olması gerekmiyor, biliyorsun. Bana sadece bir iyi, bir de kötü anı ver."

Yutkunuyorum. Kit'le ilgili iyi anılara ulaşmak için oldukça geriye gitmem gerekiyor ve onlar bile kötü anılarla dolu. "Küçükken yüzmeye giderdik. Deniz kıyıymışız gibi davranır, suyun üstüne uzanır ve kimin saçının daha güzel olduğunu görmek için yarışırız."

"Denizkızı saçı nedir?"

Gülüyorum. "Bilmiyorum bile. Uzun ve çok ıslak. İyice ıslatırdın ve sonra suyun yüzeyinde yayılmasına izin verirdin. Kit kazandı," diyorum, kahkaham daha küçük. "Her seferinde." Yıllardır aklıma gelmesine izin vermediğim bir şey bu. Ve bu iyi bir anı değil. Şimdi ona anlatmak beni mutlu etmiyor. Midemi bulandırıyor.

Uzanıp bu sabahki topuzundan bir tutam saçı kurtarıyor. "Senden daha mı güzel saçları vardı?" diye soruyor, kaşları çatılmış bir halde. "Bunu hayal etmek zor."

Bu bana iltifat etmeye en çok yaklaştığı andı. Bunu belirtmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. "Saçlarımız aynıydı aslında. Soluk sarı, hiç gerçek bir saç kesimi olmadı."

"Eğer saçlarınız aynıysa, onun kazandığını nereden biliyorsunuz?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. O sadece kazandı. O her zaman her şeyi kazanır." Akşam yemeğimizin kalıntılarını toplamaya başladım. "Gitmeliyiz. Marie yakında evde olur."

Eli bileğimi nazıkçe sarıyor. "Şimdi bana kötü bir anı anlat."

Ona bakıyorum. Yüzü ciddiydi ama ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Denizkızı saçı deyip geçelim," diye cevap veriyorum. "Benim kötülüğüm başkalarının kötülüğü gibi değil."

Elleri hâlâ bileğiminde, ben çekilip bir yerlere kıvrılmaktan başka bir şey istemezken bizi birbirimize bağlı tutuyor.

"Ne kadar kötü olduğu umurunda değil," diyor sinirli bir sesle. "Sadece *gerçek* bir şey olmasını istiyorum."

Sonunda sinirlerim çok yıpranıyor. Bazı şeyleri kendime saklamak istediğim için sahte olduğumun ima edilmesinden çok yoruldum. Annem olduğum gibi olduğum için kötü olduğumu düşünüyor ve o da başka bir şeymişim gibi davranmaya çalıştığım için kötü olduğumu düşünüyor ve asla kazanamayacağım gerçeği beni tüketiyor.

"Peki, gerçek mi istiyorsun?" diye sordum. Sesim sert çıkıyor. "Al bakalım: Kit'in bademciklerini aldırması gerekti ve annem onunla birlikte hastanede kaldı. Sonunda eve döndüğünde, ondan nefret ettiğimi ve uzak durmasını dilediğimi söyledim. O sadece küçük bir kızdı ve ben ona çok kötü davrandım. İşte sana kötü bir anı."

Başını öne eğiyor. "Masumlara korkunç şeyler söyleyen ve yapan bir tür iblis çocuk olduğundan şüpheliyim. Bir şey buna sebep olmuş olmalı."

Yutkunuyorum. "Bunun için güzel bir bahanem yok. Kıskanmıştım. Kiskandım.

o."

"Neden?"

Kucağıma bakıyorum, sonra değiştirdiğim elbisenin üzerindeki minik güllere

Kitle. Gerçekte, kıskançlığıma yol açan şey hayatım boyunca yaşadığım küçük ya da büyük hakaretlerdi, ama sorduğu soru için çok fazla ayrıntı var, bu yüzden en alakalı olanı seçiyorum.

"Yedi yaşındayken genellikle ölümcül olan menenjit hastalığına yakalandım. İki hafta boyunca evden yaklaşık bir saat uzakta bir hastanede kaldım ve ailem beni bir kez bile görmeye gelmedi. Annem daha sonra bana, doktor arayıp atlattığımı söylediğinde hissettiği tek şeyin hayal kırıklığı olduğunu söyledi. Kit için her şeyin ne kadar farklı olduğunu görünce..." Sesim kesiliyor ve konuşmayı bırakıyorum, bunca yıl sonra bile hala üzgün olduğuma şaşıyorum. Ayağa kalkıp koltuk değneklerini aldım, umutsuzca yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Bu hikayeyi hiç kimseye anlatmadım ve şimdi neden paylaştığıma dair hiçbir fikrim yok ama sadece yalnız kalmak istiyorum.

Ben daha başımı kaldırmadan önüme geçti. "Nereye gidiyorsun?"

İfşaatım yüzünden kendimi aşırı öfkeli ve aşağılanmış hissederek bakışlarımı kaçırıyorum. "İçeride."

Koltuk değneklerimi benden uzaklaştırıp arkasına atıyor. "Hey!" diye bağıriyorum. "Ne oluyor-"

Beni sertçe göğsüne doğru çekiyor, kolları beni öyle sıkı sarıyor ki zar zor nefes alabiliyorum, burnum göğüs kafesine bastırılmış.

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Senin için böyle olduğu için çok üzgünüm."

Boğazımda bir yumru var. Yıllar önce olan bir şeyin beni neden şimdi üzdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama bu his geçene kadar yalnız kalmak istemekle olduğum yerde kalmak, başımı onun sıcak göğsüne yaslamak, onu içime çekmek, kalbinin elmacık kemiğıme çarptığını hissetmek arasında gidip geliyorum.

"Sana bu hikayeyi benim için üzöl diye anlatmadım."

"Bana anlattın çünkü kızgındın," diyor.

Bir kolu hâlâ beni kendine çekiyor ama diğeri çenemde, beni onun gözlerinin içine bakmaya zorluyor ve aniden tam nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Çok fazla şey hissediyorum... ve sanırım bunun kaybettiğim kız kardeşimle olduğü kadar onunla da ilgisi var. Çünkü ben de onu kaybedeceğim, ister ayrıldığım için olsun, ister yaklaşan savaş yüzünden. Hayatımda pek çok kez olduğüm yere geri döndüm, işe yaramayacağını bildiğim halde Tanrı ile yapabileceğim bir pazarlık olmasını umutsuzca diliyorum.

"Seni bu kadar zorladığım için özür dilerim," diyor. "Sadece bu şekilde tutmaya devam edersen seni zehirleyecek sırların olduğunu düşünüyorum."

"Peki ya senin sırların?" Sesim çatlayarak soruyorum. "Marie'nin neden geri döndüğün hakkında hâlâ hiçbir fikri yok. Bilseydi burada kalmak için ısrar etmezdi, ki etmemeli de çünkü sen-" Sesim kesiliyor. "Eğer ona gerçekte neler olduğunu açıklamazsan burada *öleceksin*."

Bakışlarımı tutuyor. "Umursadığını sanmıyordum."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor. "Umurumda değil. Hiç umurumda değil."

Çakılların üzerinde bisiklet tekerleklerinin sesini duyuyoruz ve birbirimizden ayrılıyor. Marie bisikletiyle ahıra doğru yürüyor, ama o beni orada tutmaya devam ediyor, sanki bir şeyi geçmeden önce yakalamaya çalışıyormuş gibi.

"Oh," diyor Marie. Sonunda beni bıraktı ama gözleri kocaman, ikimizi de içine alıyor. "Ağlıyor muydun? Her şey yolunda mı?"

Henri bana koltuk değneklerimi uzatıyor ve ben de kendimi ileriye atarak eve doğru giderken onu geçiyorum. "Sadece yorgunum," diye cevap veriyorum. "Ama her şey yolunda."

Yine yalan söylüyorum, tabii ki. O kadar çok insana o kadar çok şey hakkında yalan söylüyorum ki artık gerçeğin ne olduğunu bile bilmiyorum.

K etkileyici olmayan küçük bir sıçramayla suya çarpıyor. Bugünlerde en sevdiğimiz oyun bu, kimin daha uzağa düşeceğini görmek için ipte sallanmak. Nefesimi tuttum, onun altın rengini bekliyorum.

Başı ortaya çıkıyor ve nihayet çıktığında gülüyor. Küçük kolları öfkeyle kürek çekerek onu suyun ayakta durabilecek kadar sığ olduğu yere doğru itiyor.

Sonunda bana yaklaştığında sırt üstü dönüyor ve saçlarını suyun yüzeyinde düz duracak şekilde yukarı çekerek yüzüyor. "Saçlarıma bak," diyor. "Denizkızına benziyor muyum?"

Evet. Hayır. Hayır. Bir cevaba karar verirken içimde küçük bir mutsuzluk ısırığı var. Kit çok sevimli, herkesin favorisi. Bunun için onları suçlayamam, gerçekten.

-O benim de favorim. Ama aynı zamanda ona karşı hissettiğim küçük kıskançlık duygusuna da engel olamıyorum. Neden hiçbiri paylaşamıyor, ona gönderilen tüm sevgi ve ilgi?

"Evet," diye cevap veriyorum, kıskançlığımı bastırarak.

Ben Kit'in asla anlayamayacağı düşüncelere dalıp somurtarak kürek çekerken o suyun altına dalıp tekrar kıyıya yöneliyor. İpi tekrar yakalıyor ve sallanmaya başlıyor, kendini ağaçtan tekrar tekrar iterek ivme kazanmaya çalışıyor.

Bu onun suçu değil. *Tek* çocuk da olsam yine de en sevilen ben olmazdım. Ama bazen sahip olduklarını benden çalmış gibi hissediyorum. Kit ve Steven olmasaydı, sorunun annemde olduğuna kendimi ikna edebilirdim. Ama yapıyorlar, bu da sorunun bende olduğuna şüphe bırakmıyor. Bunu annemin Kit'le birlikte kaldığı zamandan daha net görmemiştim.

yaz başlarken hastaneye gittim. Çok küçük bir şey, ama şimdi bile hissettiğim üzüntü boğazımda düğümleniyor, onu tıkıyor.

Kit sallanmaya devam ediyor, gittikçe daha yükseğe çıkıyor, ama onun neşesi beni birden çıldırtıyor.

"Eğer çok uzağa gidersen, peşinden gelmem!" Bağırıyorum ve bana dilini çıkarıyor, eğer kendi başına yüzemezse onun için geleceğimi çok iyi biliyor.

Hastaneden eve döndükleri gün evi baştan aşağı temizledim. Annemin gülümsediğini, memnun görüldüğünü ya da belki bir kez olsun benimle gurur duyduğunu hayal ettim ama onlar geldikten bir saat sonra bile hala fark etmemişti. *Beni* fark etmiş gibi bile görünmüyordu.

Toparlandım, sonunda fısıldadım ve işte o zaman bana düz gözleriyle baktı ve ağzı ince, acı bir çizgiye dönüştü.

"Ne daha yararlı olurdu biliyor musun?" diye sordu. "Bir kez olsun orada dayak yemiş bir köpek gibi durmasan."

Belki de sinirlenmekte haklıydı. Sanki evi dürüstçe yardım etmek istediğim için temizlemiştim. Sadece Kit'e gösterdiği ilginin bir kırıntısını görmek umuduyla yapmışım.

Şimdi Kit'in ipte sallanmasını izlerken neden zahmet ettiğimi merak ediyorum. *Yaptığım hiçbir şey onu mutlu etmezken neden onu mutlu etmeye çalıştım? Yapmamalıydım. Benden neden bu kadar nefret ettiğini, beni hastanede neden hiç ziyaret etmediğini sormalıydım.* Sert bir şekilde hayal ediyorum, gerçekmiş gibi hissettirecek kadar sert.

Kit'in suya indiğini duyuyorum ama dünya karardı ve hava etrafımda hızla akıyor gibi görünüyor. Ne olduğu ya da nasıl durduracağım hakkında hiçbir fikrim yok. Mutfığa sertçe iniyorum, çıplak ve su damlıyor. Annem orada durmuş telefonla konuşuyordu. Gözleri irileşiyor ve sanki korkunç bir yalanın içinde yakalanmışım gibi panikliyorum. Bir topun içine giriyorum, annemin elinin acısını, sesinin yükselmesini bekliyorum, umutsuzca göle geri dönmeyi diliyorum...

Ve sonra ben. Göle geri döndüm.

Ve ben yalnızım. Kit gitti ve ben tamamen yalnızım.

Dünya sessiz ve boş.

Ve tekrar bir şeylerle doldurmak için çığlık atmaya başlıyorum.

"AMELIE," diye yalvarıyor bir ses. "Uyan. Rüya görüyorsun."

Gözlerim açıldı. Henri yanımdaki yatağın kenarına oturmuş, elleriyle omuzlarımı hafifçe sarsıyor.

Kız kardeşim öldü. Ne zaman uyanacağım ve buna şaşırmayacağım? Kız kardeşim öldü ve hepsi benim suçum. Ve neredeyse on yıldır sakladığım bu sır artık tek başıma taşıyamayacağım kadar ağır geliyor. Bu konuda yalan söyleyebilecek durumda hissetmiyorum, ona değil.

"Kız kardeşim öldü," diye fısıldadım. "Sana söylemeliydim." Yanıma yuvarlandım ve ağlamaya başladım. O da yanıma oturuyor, eli omzumda.

"Sadece bir rüyaydı," diyor nazıkçe. "Sadece bir kabus."

Gerçeği öğrendiğinde benim hakkımda ne düşünecek? Buraya cesur olduğum için değil, kız kardeşimle rüyalarımda yüzleşmeye devam edemeyecek kadar korkak olduğum için geldim. Öyle bir korkaktım ki Henri'ye boğulmasının sebebinin ben olduğumu itiraf edemedim.

Titreyerek nefes alıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Değildi. Kız kardeşim öldü. Sürekli rüyalarım girip Marie'yi bulmamı söylüyordu."

Yüzümdeki saçları itiyor. Çenesi açık, gözlerinde şaşkınlık ve şüphe var. "Anlamıyorum. Yakın zamanda mı öldü?"

Başka tarafa bakıyorum. "Hayır, ben on bir yaşındayken öldü. Benim hatamdı. Ona göz kulak olmam gerekiyordu ama kazayla zamanda yolculuk yaptım ve o boğuldu."

Geri çekilmek yerine yere çöküyor, böylece yüz yüze geliyoruz. Dehşete düşmüş ve üzgün görünüyor, sonra beni göğsüne doğru çekiyor ve sıkıca sarılıyor. Donup kaldım, onu hissetmekten ve kalbinin düzenli güm güm atmasından zevk alırken, diğer ayakkabının düşmesini, ona söylediklerimin kafasına dank etmesini bekliyorum: kız kardeşim öldü ve her şey benim elimde.

"Eğer zaman yolculuğunu kazara yaptıysan, bu nasıl senin hatan olabilir?" diye soruyor.

Kendinizi suçsuz göstermek için neredeyse her şeyi çarpıtmanın yolları vardır, ama ben kesinlikle öyle değilim. Memleketimdeki herkese sorabilirsiniz.

"Kit öldüğünde, annem insanların bunu kıskandığım için yaptığımı düşünmelerine izin verdi. Ve haklıydı. Haklıyım. Kıskandığım için oldu. Bu yüzden zaman yolculuğu yaptım."

Yüzümü görece kadar geri çekiliyor. "Kaza kazadır," diyor. "Sebebi ne olursa olsun."

"Annem bu şekilde görmüyor," diye fısıldıyorum.

Kaşları çatılır. "Yetişkin olan annendi. Ve bu kadar genç yaşta zaman yolculuğunun kontrolünüz dışında olduğunu bilmesi gerekirdi. Kötü bir seçim yaptı ve suçlunun sen olduğunu söyleyerek kötü bir seçim yapmaya devam ediyor."

Ona inanmak istiyorum. İnanıyorum. Ama arkamda, bu kadar kolay kurtulmamam gerektiği konusunda ısrar eden on yıllık bir suçlama var. "Ama zaman yolculuğu yapmamış olsaydım, bunlar olmazdı."

Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Yüzümdeki saçları iterken bana hüznü bir gülümseme veriyor. "Babam öldüğünde annem kendini suçladı," diyor sessizce. "Görevli olduğu yere onu ziyarete gitti, onun için bir hafta sonu izni ayarladı. O oradayken alayı konuşlandırıldı, bu yüzden Caporetto'ya giden başka bir alaya gönderildi ve orada öldü. Yine de öldürülür müydü? Muhtemelen. Ama annem onun ölümünün kendi başının üstünde olduğunu hissetti... tıpkı benim onun ölümünün benim başımın üstünde olduğunu hissettiğim gibi."

Konuşma başladığından beri ilk kez gözleriyle karşılaşıyorum. "Annenin ölümü nasıl senin suçun olabilir? Sen *burada* bile değildin."

Şimdi benimkilere dolanmış olan ellerine bakıyor. "Oxford'a gitmemiş olsaydım, onu gitmemeye ikna edebilirdim. Ve eğer yaklaştığını iddia ettiğiniz bu savaşta ölürsem, Marie kendini suçlamanın bir yolunu bulacaktır. Yapabileceği bir şey olduğuna ikna olacak." Gözleri benimkileri arıyor, daha karanlık, beni anlamaya zorluyor. "Eğer suçun bir kısmının senin üzerinde olması gerekiyorsa, seni aşan bir görev verilmiş masum küçük bir kız olduğunu görmeyi reddediyorsan, öyle olsun. Ama bilmelisin ki bu seni kötü yapmaz. Bu sadece insan olduğunuz anlamına gelir. Her birimize sonsuz seçenek sunulur ve çok geç olana kadar bunların yanlış mı yoksa doğru mu olduğunu asla bilemeyiz."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak başımı sallıyorum. Söylediği şey... suçluluk duygumu hafifletmiyor ama normalleştiriyor. Bana bir canavar olmadığımı, doğuştan kötü ve lanetli bir şey olmadığımı inanabileceğim bir ya da iki an veriyor. Belki de annesi gibi ben de yanlış seçim yapmış biriyimdir.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Yatağın kenarından kalkıyor ve koluna uzanma dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum.

"İyi olacak mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ama rüya hâlâ çok yeni. O boş gölü tekrar görmek istemiyorum. Duraklıyor ve sonra odanın karşısındaki sandalyeye gidiyor.

"Gözlerini kapat," diyor. "Sen uyuyana kadar kalacağım."

Bunu kabul etmemeliyim. Erken kalkıyor ve çok yorulacak. Ama gitmesini istemiyorum. "Teşekkür ederim Henri," diyorum yastığa yerleşerek. "Sabah bunun için benimle alay edebilirsin. Kızmayacağım."

Ağzı kalkıyor. "Bana izin vererek işin tüm eğlencesini kaçırıyorsun."

"Madem benimle alay edeceksin, sandalyeyi daha yakına çekebilir misin?"

Gülüyor ama yapıyor, yanıma geliyor ve avucunu alnıma koyuyor. "Uyu, küçük hırsız. Güvende olduğundan emin olacağım."

"Biliyorum," diyorum sessizce. "Geldiğimden beri bunu yapıyorsun." Ve eli başımın üzerinde, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

W Sabah uyandıgımda güneş pencerelerden içeri giriyordu ve Henri gitmişti, ama kaldığını biliyordum çünkü şafaktan hemen önce uyandıgımda sandalyede uyuyordu.

Elim hâlâ başımın üstünde. Daha önce kimse benim için bunu yapmamıştı, ama sanırım ben de bunu istemeyi kendime hiç yakıştıramadım.

O gün öğle yemeğinde geldiğinde Henri'nin tatlı halinden eser yoktur. Tıraş olmamıştı ve gözlerinin altında halkalar vardı. İkisi için de kendimi suçluyorum.

Marie-Therese ona, "Amelie'nin dans için bir elbiseye ihtiyacı var," der. "Sabah bizi Reims'e götürebilir misin?"

Bezelyeleri ayıklarken başımı kaldırıp bakıyorum. Marie daha önce bana danstan hiç bahsetmemişti ama birden sanki günlerdir başka bir şey konuşmuyormuşuz gibi geldi. Onun ilgisini özellikle paylaştığımı söyleyemem, çünkü gecenin, yirmi mil içindeki diğer tüm kızlar Henri'ye atlarken onun dansını izlemekle geçeceğini hayal ediyorum.

Gözleri bir anlığına üzerimde kalıyor. "Hayır," diyor. "Bu hafta meşgulüm. Onun da elbiseleri var."

Omuz silkiyorum. "Elbiseye ihtiyacım yok. Maviyi giyeceğim. Ve bu *benim* gibi değil

Birini kazanmaya çalışıyorum," diye hatırlatıyorum ona bilmiş bir bakışla.

"Ben de öyle," diye cevap veriyor kibarca. "Ama mavi dans etmek için iyi değil ve elinizdeki başka hiçbir şey yeterince süslü değil."

Henri'nin çatalı bir *çınlamayla* tabağına düşer. "Dans etmeyecek, Marie."

Kaşlarımı çattım. Ben de aynı sonuca varmıştım ama dans edip etmemek benim kararım olacak, onun değil. Neden dans etmeyeyim ki? *Claudette*'le arasına gireceğimden mi endişeleniyor?

"Olabilir," diyorum sertçe. "Ve yeni bir elbise almak güzel olurdu."
"Yürürken iyi şanslar o zaman," diyor Henri. "Çünkü sana daha önce de söylediğim gibi,
Zamanım yok."

O kadar da meşgul değil, sadece anlayamadığım bir nedenden dolayı götlük yapıyor. Neyse ki ben de pislik olmakta oldukça iyiyim.

"Sorun değil," diyorum gülümseyerek. "Onun yerine André bizi götürebilir mi bir bakayım."

MUCİZEVI bir programlama başarısıyla Henri bizi Reims'e götürmek için vakti olduğuna karar veriyor. Kına yakmamak için kendimi zor tutuyorum ama yine de tüm yolculuk boyunca somurtuyor, sabahın boşa geçtiğini mırıldanıyor ve sanki bağın tüm kaderi yolculuğumuzun alacağı bir iki saate göre belirlenecekmiş gibi konuşuyor.

Reims gerçek bir şehir, yoğun ve canlı, ama bana pek görme şansı verilmiyor. Henri bir giyim mağazasının önünde duruyor, arabadan inmeme yardım ediyor ve Marie-Therese'e otuz dakikamız olduğunu ya da eve yürüyebileceğimizi söylüyor.

Mağaza evdeki mağazalardan, hatta Henri'nin beni Paris'e götürdüğü Le Bon Marché'den bile farklı. Kıyafet rafları yerine, bir tezgâhtar kız bedeninize göre bakmanız için size elbiseler getiriyor. Sözde zarif olsa da, özellikle de beni Paskalya'da yeni yürümeye başlayan bir çocuğun giyeceği gibi görünen bir elbiseyi düşünmeye zorladığında bunu rahatsız edici buluyorum.

Neyse ki Marie doğru elbiseyi bulmaya kararlı ve her birini bir kraliçe asaletiyle geri gönderiyor, ta ki otuz dakikanın hemen öncesinde bir tanesi nihayet onayını alana kadar - parlak gelincik kırmızısı, göğsü aşağı doğru kesen büzgülü bir korsaj ve minik kap kollar. Aynada bana gülümsüyor. "Kendisiyle ne yapacağını bilemeyecek" diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "*Kim* istemez ki?"

Yüz hatlarını düzeltiyor. "André tabii ki," diye cevaplıyor masumca.
"Başka kim olabilir?"

Danstan önceki cuma, Marie'nin bütün hafta boyunca gittiği ilk akşam. Henri dışarı çıkmak isteyip istemediğini soruyor, beni şüphelendirecek bir şekilde sırtıyor. O dışarı çıkıyor ve ben de koltuk değnekleriyle onu takip ediyorum. Kırık bir ayak bileğiyle geçirdiğim yaklaşık dört haftadan sonra, onlarla zar zor idare edebildiğim zamanları neredeyse unutmışum. Saman balyasının önüne bir battaniye seriyor ve kendimi yere indirmeme yardım ediyor. Artık yardıma ihtiyacım olmasa da ona izin veriyorum.

Güneş çoktan batıya doğru sabit bir renk topuna dönüşerek batmak üzere.

"Size bir ikram getirdim - çok büyük bir çikolata - ama bunu hak etmeniz gerekiyor."

Ona bakıyorum. "Kulağa pis geliyor."

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Hiç bir erkekle birlikte olmamış bir kadın için aklın kesinlikle çok fazla bu yöne gidiyor. Çok büyük çikolatayı duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu kirleten *sensin*. Çok büyük bir çikolatadan bahsediyoruz. Peki ne kadar büyük?"

Bakışlarıma karşılık veriyor. "Şaşırtıcı derecede büyük. Açgözlü küçük ağzına sığdırabileceğinden çok daha fazlası."

Senin açgözlü küçük ağzın. Midem sıkışıyor, içimde beklenmedik bir arzu patlaması yaşıyorum.

"Her neyse," diye devam ediyor, "çikolatayı nasıl kazanacağını öğrenmek mi istiyorsun, yoksa bu konuşmayı çok uygunsuz bir yöne çekmeye devam etmek mi istiyorsun?"

Aslında bu sohbeti uygunsuz bir yöne çekmek isterdim ama sanırım çoktan hanımefendilik *dışı* bir alana geçtim ve bunu zorlamamalıyım. "Peki, çikolatayı nasıl kazanacağım?"

"Göl kenarında benimle birlikte yiyerek." Heybesinden çikolatayı çıkarıp açıyor ve kokusunun bana doğru gelmesine izin veriyor. Çikolatayla her zaman biraz ikircikli bir ilişkim olmuştur, ya da tatlı bulmanın son derece zor olduğu 1938'e gelene kadar öyleydi. Şimdi elime geçirmek için küçük bir çocuğu yumruklayabileceğimi düşünüyorum.

Gözlerimi ona diktim. "Göle gitmiyorum."

Omuz silkiyor. "İyi o zaman. O zaman sanırım çikolata benim." Çikolatayı yüzümün önünde sallıyor ve ben de içime çekiyorum. Kokusunu neredeyse dudaklarımda tadabiliyorum.

"O şeyi bir kez daha önümde sallarsan onu elinden alırım."

Küçük bir parça koparıyor, dilinin üzerinde erirken tadını çıkarıyor. "Çikolatası da çok güzel."

"Zaten o kadar da büyük değil," diye cevap veriyorum. "Çok, çok daha büyüklerini gördüm."

"Bir dahaki sefere bana boyutun önemli olmadığını söyleyeceksin," diyor gülerek ve küçük bir parça daha koparıyor.

Yüzüme doğru salladı ve işim bitti. Elbisemin kirlenip kirlenmeyeceğini ya da alçımın ağırlığının inciklerini morartıp morartmayacağını hiç düşünmeden üzerine atıldım, çırpınarak tepesine indim. Kendimi sırtüstü dönmüş, onun ağırlığıyla toprağa yapışmış bulmam sadece iki saniye sürüyor.

Zafer kazanmış gibi sırtıyor. "Bunun işe yarayacağını gerçekten düşündün mü, küçük hırsız? Ben senin iki katınım." İkimiz de gülüyoruz, çocuklar gibi mücadele ediyoruz. Bunda cinsel bir şey yok ama nabzım hızla atıyor ve kendimi özgür, normal kısıtlamalarımından kurtulmuş hissediyorum. Hiçbir şey kazanmaktan daha önemli değil. O çikolatayı toprağa gömecek olsam bile.

Elim yılan gibi uzanıyor ve bir zamanlar Steven'a yaptığım gibi yan tarafını sertçe çimdikliyorum. Bir şekilde onun da bir zamanlar ağabeyim gibi gıdıklandığından eminim ve haklıyım. Vücudu şaşkınlıkla yana doğru sarsılıyor ve ben de bu momentumu kullanarak ellerimi göğsüne bastırarak onu sırt üstü çeviriyorum.

"Çikolatayı bana ver," diye talep ediyorum.

İfadesi değişti, gözleri daha önce görmediğim karanlık ve kararlı bir şekilde parlıyor, ağzı hafifçe aralık.

"Hayır," diyor. Sesi sert.

Çikolataya uzanıyorum, hissettiğimde yüzüm onunkinin hemen üzerinde geziniyor. Aramızda sadece pantolonu ve elbisemin bir kısmı var ama bacaklarımın arasındaki şeyin büyüklüğünü ve statüsünü inkar etmek mümkün değil. Benimkinin bir santim altındaki yüzü işkence görmüş gibi görünüyor ve ben yer değiştirdiğimde irkiliyor, içinde pek çok şeyi barındıran küçük bir ses çıkarıyor -acı, kısıtlama, yenilgi ve açlık, hepsi bir arada.

Beni tekrar çevirmek için şaşkınlığımı kullanıyor ve ben onun altındayken ağırlığının bir kısmını üzerimde tutuyor ama tamamını değil. Gözleri yüzümde gezinip ağzımın üzerinde dururken nefesi ağırlaşıyor. Nefesimin tamamen kesildiğinden oldukça eminim.

Bundan sonra olacakları o kadar çok istiyorum ki yemin ederim hissedebiliyorum. Dudaklarım gelecekteki öpücükle şişiyor, vücudum gergin ve eziyetli, derim tıraşsız çenesinin sert baskısı için istekli. Ağzının ne kadar yumuşak hisseceğini, ellerimi kalın saçlarının arasından kaydırmanın nasıl bir şey olacağını şimdiden biliyorum ve

Onu daha yakına çekiyorum. Daha hızlı olması için ona doğru eğilmemek için elimden geleni yapıyorum.

İrkilir. "Çikolatayı alabilirsin," diyor ve kendini uzaklaştırıyor.

Onun yokluğu reddedilmişlik hissi veriyor ve bıçak gibi keskin. Bir şekilde ona saldırmak ya da suçu onun üzerine atabileceğim bir öfke nöbeti geçirmek istiyorum.

"Senin için çok mu heyecanlı?" Ben soruyorum.

Gözleri göğüs uçlarımla elbisenin ince kumaşına battığı göğsüme iniyor. "Görünüşe göre sadece benim için değil," diyor ve sonra tüm bu alışverişten tamamen memnun bir şekilde uzaklaşıyor, ben ise öfkeli, şaşkın ve acıya varacak kadar heyecanlı bir kombinasyonla baş başa kalıyorum.

Ve ben bunların hiçbirini olmamalıyım. Battaniyeye geri döndüm ve saman balyasına yaslandım, neredeyse olanları haklı çıkarmak için olası bir yol aradım, bunun olmasını ne kadar çok *istediğimi* haklı çıkardım.

Daha çok bunun olmasına şaşırdım. Mark'a hiç bu şekilde tepki vermemiştim. Kabul ediyorum, daha önce bir çikolata için hiç kavga etmemiştik - Mark, Henri'nin yaptığı gibi davranmaz, bir çocuk gibi benimle alay etmezdi. Ama yine de o öpücüğü hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim. Boğulan bir adamın tutunacak bir şey istemesi gibi istemişim - çaresizce, soluk soluğa. Hâlâ da istiyorum. Bunca zamandır kendimi tuttuğum için gurur duyuyordum ama şimdi merak ediyorum, acaba hiç kimse beni bekaretimi kaybetmeye zorlamadığı için mi bekaretimi korumayı başardım?

Henri'yle o anda mı? Kendimi kaybetmek istedim.

O Dans gecesi, banyodan sonra elbiseyi başımın üzerinden kaydurdım. Şimdiye kadar sahip olduğum en güzel şeydi ve rengi bana çok yakışıyordu, soluk tenimi ortaya çıkaran kırmızı bir alev. Saçlarımın sarısı ve cildimdeki altın rengi güneşte geçirdiğim haftalar yüzünden.

Tek düşünebildiğim Henri'nin buna vereceği tepki. Dün gecenin tekrarını hayal ediyorum.

-Ellerini bileklerime dolaması ve bana baskı yapması. Onun ne düşündüğü önemli olmamalı ama hayatımda hiç bu kadar tepki beklememiştim.

Beni dansa kaldıracak mı? Aramızdaki şeyler farklı olacak mı? Hayal etmesi ne kadar zor olsa da, dün gecedan sonra değişmeyeceklerini hayal etmek daha da zor.

Marie-Therese saçımı yapmak için odaya girdiğinde "*Tanrım*," dedi. "Sen odadayken kimse zavallı Claudette Loison'a bakmaz bile."

"Ve *sen* odadayken bana bakmazlar," diye cevap veriyorum beni bir koltuğa iterken. Ametist bir elbisenin içinde gözleri inanılmaz derecede yeşil görünüyor ve siyah saçları omuzlarına kadar mükemmel dalgalar halinde uzanıyor. André'nin ülkedeki herhangi bir kızı ona tercih etmesi neredeyse imkânsız görünüyor.

"Pah," diyor. "Orada kimseyle ilgilenmiyorum." "Peki ben?" Aynaya bakarak soruyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Öyle değil misin?" diye soruyor.

"Birazcık mı?"

Yüzüm kızardı. Kardeşine olan aşkım bu kadar belli mi? Tanrım, umarım değildir. "Hayır, benim bir erkek arkadaşım var, unuttun mu?"

Bunun üzerine kaşlarını kaldırıyor ama akıllıca bir şey söylememeyi seçiyor. Saçımla işi bittiğinde, rimel ve kırmızı ruj sürmemde ısrar ediyor. Ben de

Hayatımda hiç kırmızı ruj sürmedim çünkü ihtiyacım olan son şey dudaklarıma daha fazla dikkat çekmek, ama o tarzının bu olduğunda ısrar ediyor ve ben de kırmızı elbiseyle kırmızı dudakların hoş bir etki yarattığını kabul ediyorum. Eğer oyuncular olmasaydı, şu anda kendimi oldukça şık hissediyor olurdum.

Tam odadan çıkıyoruz ki Henri mutfığa giriyor, yeni ütülenmiş gömleğinin içinde son derece yakışıklı görünüyor. Marie'ye güzel görüldüğünü söylüyor ve sonra bana dönüp iki kez bakıyor - tam da umduğum şey, ilk bakışın şaşkınlığını ikincisinde mutsuzluğun takip etmesi dışında.

"Dışarıda olacağım," dedi ve topuklarının üzerinde döndü. "Hadi şu işi bitirelim." Marie eşyalarını toplamakla meşgul olduğu için bu hafif hareketi fark etmemişti ama

Göğsümün derinliklerinde hissediyorum. Dışarı çıkıyorum, doğrudan arabanın bagajına gidiyorum ve koltuk değneklerini kendim içeri atıyorum, bana yardım etmeye çalıştığında elini görmezden geliyorum. Tüm bu çabanın, midem bulanarak fark ediyorum ki, onun hesabına sarf edilmişti. Ve odaya ilk girdiğinde bir an için, belki de buna değeceğini düşündüm. Onun yerine sanki bu onu kızdırıyormuş gibi davranıyor.

DANS, görünüşe göre bir zamanlar küçük bir prensin sarayı olan bir konakta yapılıyor. Süslemeler yetersiz olsa da, mekan zaten taç kalıpları, freskler ve altın telkari ile o kadar süslü ki, buna bir şey eklemek aşırıya kaçmak olurdu.

Balo salonuna girdiğimizde dans pistini tamamen dolu buluyoruz. Çiftlerin çoğu swing dansı yapıyordu, alçı olmadan da bunu başarabileceğimden şüpheliydim. Kafamda 1938'i dünyanın karanlık bir dönemi, insanların kemerlerini sıkmaya başladığı ve savaşa hazırlandığı bir zaman olarak canlandırmıştım. Ama hiç de öyle değilmiş. Bu insanların çoğu benim yaşında ve hepsi çok *canlı*, çok aptal, mutlu ve coşkulu, tıpkı her yerdeki yirmi yaşındakiler gibi. Hâlâ bu yılın, hayatlarının bu döneminin büyük, muhteşem bir başlangıç olduğuna inanıyorlar ve bu konuda coşkular. Bu da onları bekleyenleri çok daha yürek parçalayıcı kılıyor.

Odanın beş adım içine girdiğimizde Marie, Henri'ye el sallayan dost canlısı bir çocuk tarafından g ö t ü r ü l ü y o r . Henri yanımda kaldı,

Sanki çok kırılgan, dokunulduğunda paramparça olacak bir şeymişim gibi geniş omuzlarıyla üzerime abanıyor. Elleri sırtımda, gözleri bize yaklaşacak herkese meydan okurcasına odaya giriyoruz.

Ancak Claudette uyarıya kulak asmıyor. Onu görür görmez bize doğru ilerliyor ve Claudette çok yaklaşmasına aldırılmıyor gibi görünüyor.

Çok güzel görünüyorsun, diyor Henri ona ve kalbim uzun bir kayışla yere düşüyor.

Bu gece bana tek bir kelime bile etmedi - ne eve girdiğinde ne de buraya gelirken - ama *Claudette*'i gördükten iki saniye sonra iltifat etmeye hazırды. İtiraf edebileceğimden çok daha fazla acı veriyor.

Elini tutuyor, onunla dans etmesi için yalvarıyor, o da kibar bir gülümsemeyle reddediyor ve önce beni yerleştirmesi gerektiğini söylüyor.

Dişlerimi sıkarak, "Dans etmek istiyorsa, buyur et," diyorum ona. *Elbette Henri, eğer o kadar güzelse, onunla dans etmelisin*. "Bana bir şey olmaz."

Tartışmak için ağzını açıyor ve ben koltuk değneklerime dayanarak uzaklaşmak için dönüyorum, buraya gelmenin büyük bir hata olmadığına kendimi ikna etmeye çalışırken onun yerine karar veriyorum. Peki ya bütün gece bir köşede tek başıma Henri'nin müstakbel karısıyla dansını izlersem? Savaş öncesi Fransa'da 1930'ların dansına ilk elden tanık oluyorum.

"Beni o kadar kolay terk edemezsin," diyor arkamdaki Henri.

Açıklanamaz bir şekilde üzgün hissederek ona bakıyorum. "Devam et. Belli ki onunla dans etmek istiyorsun ve ben de kendime bir sandalye bulabilecek durumdayım."

"Cidden swing dansı yapmak istediğimi düşünmüyorsun değil mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Boş bir masadan bir sandalye kapıyor ve benim için tutuyor.

"Neden olmasın?" diye sordum. "Çok güzel bir kız. İstesen de istemesen de bu seni dans etmeye teşvik ederdi diye düşünüyorum."

Kaşları çatılır. "Bize kokteyl getireyim," diyor. "Belki bu ruh halinizi iyileştirir."

Uzaklaşıyor, ama o gider gitmez tanımadığım bir adam koltuğuna oturuyor.

"Tam da konuşmayı umduğum kişi!" diyor. "Henri tuvalete girene kadar beklemek zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

Genç ve Henri'den biraz daha gösterişli bir şekilde yakışıklı. Daha çok Mark gibi aslında. Şaşırtıcı bir şekilde bunu tercih etmediğimi fark ettim. "Tanıştık mı?" diye sordum.

Gülümsüyor. "Duyduğuma göre Durandlar evden sadece ayine katılmak için çıkmanıza izin veriyormuş ve ben ayin sırasında *uyuduğumdan* emin olmaya çalıştığım için sizinle tanışmak zor oldu. Benim adım Luc. Ne içmek istersiniz?"

"Sanırım Henri-"

Luc elini sallar. "Henri sıkıcı bir şeyle geri dönecek. Sen hiç sepetli araba kullandın mı?" Yoldan geçen birini yakalar ve sırtına vurmadan önce eline birkaç frank sıkıştırır. "İşte. Birazdan içkilerimizi getirecek, ama umarım o dönmeden önce seni benimle Paris'e gelmeye ikna etmiş olurum. Kuzeninin, senin içkini bitirdiğini görecektir kadar uzun süre oyalanmama izin vereceğinden şüpheliyim."

"Paris mi?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor çarpık bir gülümsemeyle. "Buradaki içkiler bitir bitmez oraya gidiyoruz. Sana asla unutamayacağın bir gece vaat ediyorum." Bana öylesine şehvet dolu bir bakış atıyor ki gülmekten kendimi alamıyorum.

Masaya yaklaşan iki adamdan biri, "Durand'ı ondan uzaklaştırdın mı?" diyor.

Luc bana doğru eğiliyor. "İşte arkadaşlarım geliyor, seni kendime aldığım anda harekete geçmeye çalışıyorlar. Çok kötü insanlar. Onları neden sevdiğimi bilmiyorum." Masaya oturduklarında onlara dönüyor. "Gidin buradan. Ona önce ben ulaştım."

İkisi de gülüyor ve Luc'un rahatlığıyla konuşmasalar da bana kendilerini İngilizce olarak tanıtıyorlar.

Henri elinde içkileriyle barın yanında, dikkatini çekmek için yarışan yarım daire şeklinde bir kadın grubuyla çevrili. Eminim hepsine *çok güzel göründüklerini* söylemiştir, ancak onlardan uzaklaşmaya çalışıyor gibi görünüyor. Luc'tan gelen içkiyi kabul ediyorum, Luc'un Jean ve Marc'la Fransızca konuşmasından biraz teselli buluyorum, her ne kadar kaba olsa da.

Henri'nin onu kendine saklamasına şaşmamalı, diyor Jean.

Bir kuzenle evlenebilir misin? diye soruyor Marc.

Hayır, ama bahse girerim sessiz kalırsan biriyle yatabilirsin, diye cevaplıyor Luc.

Luc bana dönüyor, buraya seyahatimi, ne kadar kalmayı planladığımı ve Paris'e gitmeye hazır olup olmadığımı soruyor çünkü dans şimdiden sıkıcı

Onu. Birden Henri ikimizin de üzerinde belirdi. Yarısı boş sepetime sinirli bir bakış atarak önüme bir içki koydu.

Kuzenimi sarhoş etmeye mi çalışıyorsun Barbier? diye soruyor Luc.

Luc cevap verir diye *umuyordum. Ancak şu ana kadar şansımız yaver gitmedi.*

Henri'nin daha önce hiç bu kadar tehditkâr bir şekilde gülümsediğini görmemiştim. *Eğer seni bir daha onun yanında görürsem, o güzel suratını darmadağın ederim, dedi sessizce, sanki sözleri hoşmuş gibi gülümseyerek ve dünyada seni yatağa atmaya yetecek kadar içki olmayacak. Şimdi koltuğumdan kalk.*

Luc kaşlarını kaldırıp omuz silkiyor ve geniş bir gülümsemeyle elime eğiliyor. "Kuzenin gitmem gerektiğini söylüyor. Ama bizimle Paris'e gelmek istersen, bana haber ver. Kaçmana yardım ederim." Göz kırparak uzaklaşıyor ve Henri onun boşalttığı sandalyeye çöküyor.

"Luc'tan uzak dur," diyor. "O iyi bir insan değil."

Arabamı bitirdim. "Bana bir şey söyle Henri, Saint Antoine'daki iyi insanlar kimler? Çünkü şimdiye kadar sadece kötülerden bahsettiğini duydum."

Bana doğru baktı. "Hiç yok." "Sen hariç mi?"

Bardağını alır ve boşaltır. "Ben bile," diye yanıtlıyor.

Marie'yi dans ederken izliyoruz, kızarmış ve mutlu. Onun hareketliliğine imreniyorum ve aynı zamanda onun için üzülüyorum - hayatları daha az kapalı olsaydı, her zaman olabileceği ve olması gereken kişi bu.

"Üniversitede olması gerekiyor," diyorum.

"Biliyorum," diyor. "Çiftlikte sakın bir hayattan çok daha fazlasını hak ediyor." Ona bir bakış attım. "Yani bir kadının yeri ve hanımefendi olmasıyla ilgili tüm saçmalıklarına rağmen, onun çalışmasına, belki de Kadınlar için geleneksel olmayan bir şey mi?"

Bana kuşkuyla bakıyor. "Bunu bana sorma ihtiyacı hissettiğine inanamıyorum. Tabii ki isterdim. Onu mutlu edecek her şeyi yapmasını isterdim."

"O halde onu burada tutmanın doğru olmadığını görmelisiniz."

Çenesi gerilir. "Bunu türünüzü ve yaşam tarzınızı korumak için yapıyorum. Ve pek çok şey doğru değil, ama hepimiz bunlarla yaşamayı öğrenmek zorundayız."

Müzik değişiyor ve dans pistindeki herkes tanımadığım bir dansı yapmaya başlıyor. "Ne yapıyorlar?" diye sordum.

"Lindy Hop," diyor, sanki çok açılmış gibi. "Adını hemşerinizi Charles Lindbergh'den alıyor. Bunu bildiğinizi sanıyorum."

Ona doğru eğildim, hâlâ dans pistini izliyorum. "Ben doğduktan kısa bir süre sonra öldü. O benim için sadece Joan of Arc'ın senin için olduğu gibi bir yurttaş."

Gülüyor. "Joan of Arc'ın 500 yıl önce yaşadığının farkındasın, değil mi? Sanki o ve ben birkaç yıl arayla mezun olmuşuz gibi."

Normalde güleceğim şekilde gülmüyorum. Hayal kırıklığı beni tehlikeli derecede dengesiz hissettirdi. Koltuk değneklerim olmasaydı çoktan gitmiştim.

"Bu gece mutsuz görünüyorsun," diyor sessizce, ama düşünce daha ileri gitmiyor, çünkü başka bir grup kız Henri ile konuşmak için masaya yaklaşıyor. Ayağa kalkıyor, yanaklarından öpüyor ve sırayla ikisine de bu gece ne kadar güzel göründüklerini söylüyor. Koca odada bunu söyleyemediği tek kadın ben olmalıyım ve artık canıma tak etti. Koltuk değnekleriyle eve yürüyeceğim, hatta belki de Luc'la Paris'e gideceğim. Bu evde birçok kez yaşadığım bir duygu, bu sefalet o kadar derin ki kendimi ayakta tutmak için her şeye tutunacağım.

Onlarla Eperney'deki bir fuar hakkında konuşuyordu ve ben koltuk değneklerimi kaptığım gibi mazeretimi bile belirtmeden uzaklaşmaya başladım.

Sadece iki masa boyu uzaklaşabilmişim ki tekrar yanıma geldi ve beni yerimde tutmak için elini ön koluma koydu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar. "Sarhoşun biri seni devirmeden masaya geri dön."

Kolumu tuttuğu yerden çekip başımı çevirerek onunla göz göze geliyorum. "Siktir git *Henri*," diye tıslıyorum. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Çenesi düştü. "Bu gece senin neyin var böyle? Sanki-" cümlesini yarıda kesiyor ve hemen arkamda duran bir çocuğa ters ters bakıyor. *O senin seyir zevkin için burada değil, diye* tersliyor Henri. *Gecenin geri kalanında o gözlere sahip olmak istiyorsan başka tarafa bak.*

"Bu da neydi şimdi?" Ben sordum.

"Sana çarpmak üzereydi. Ona bileğine dikkat etmesini söyledim."

Gözlerini tutuyorum. "Gerçekten mi? Luc'a ne söyledin?" diye soruyorum. Omuz silkiyor. "Ona nişanlı olduğunu söyledim.

Yanıldım mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum, tekrar harekete geçmeye hazırlanırken. "Yanılıyorsun çünkü benim adıma çocukmuşum gibi konuşmana ihtiyacım yok." Koltuk değneklerimi başka bir yöne çeviriyorum ama Marie tarafından durduruluyorum, kızarmış ve gülümseyerek bize doğru atlıyor.

"Sonunda seni buldum!"

Henri kaşlarını kaldırdı. "Bir saatten fazladır buradayız ve tüm bu süre boyunca dans pistindeydiniz, bu yüzden bizi arıyormuş gibi davranmayın."

"Kiminle dans ediyordun?" Ben soruyorum.

Elini tembelce sallıyor. "Sadece Xavier. Henri'nin sınıfındaydı. Ama dinlenmem gerek. Oturabilir miyiz?" Henri'ye dönüyor. "Claudette de seni arıyor. Onunla dans etsen iyi olur yoksa çok fena olur."

Kaşlarını çatıyor. "Amelie'ye göz kulak olacak mısın?" diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum ve tekrar kalabalığın içinde ilerlemeye başlıyorum. Tanrı aşkına, yirmi bir yaşımdayım. Henri'nin neden bu gece için yanına aldığı üç yaşında bir çocukmuşum gibi davranmaya karar verdiğini anlayamıyorum.

Marie bir dakika sonra yanımda. "Oturabilir miyiz?" diye sordu. "Çok yorgunum."

Bileğim kırık olmasaydı benim de dans etmekten bitap düşeceğimi söylemek istiyorum ama ne cevap vereceğini şimdiden biliyorum: *Bileğin kırık olmasaydı burada olmazdın.*

İki sandalye kapıyoruz ve o da bir tür programla kendini yelpazeliyor. "Eğleniyor musun?" diye soruyor.

Claudette'in Henri'yi dans pistine çekmesini izlerken kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Evet," diye cevap veriyorum. "Çok güzel bir dans."

Swing dansına hiç ilgi duymadığını iddia eden biri için bunu oldukça iyi yapıyor ve bu beni şaşırtmadı. Henri, atletizmin doğal olarak kolayca geldiği adamlardan biri. Yapmak istemediği şeyleri bile iyi yapıyor. Bu gece beni ne kadar incitmiş olsa da, keşke onunla dans eden ben olsaydım.

Marie-Therese onları izlerken, "Güzel bir çift olmuşlar, değil mi?" diye sorar.

Omuz silkiyorum. Yapıyorlar ama ben bunu kabul etmeyi reddediyorum.

"Peki kim bu Xavier?"

"Sana söyledim," diyor ilgisiz bir şekilde. "Sadece Henri ile aynı okula giden biri."

"Çok tatlıydı," diyorum, ondan bir tepki bekliyorum. "Hoş biri mi?"

Başını sallıyor, soruya neredeyse hiç dikkat etmiyor. "Hem de çok."

"Sana çıkma teklif etmedi mi?"

İçkisinden bir yudum alır. "O yaptı. Ona burada hala misafirimiz varken yapamayacağımı söyledim."

Gülüyorum. "Aman Tanrım. Beni kırık bir ayak bileğiyle bırakıp sonra da bahane olarak beni mi kullanıyorsun? Sadece bir randevu. Neden onunla çıkmıyorsun?" *Ve devam et.*

rahipten gelen bir mektup var, çünkü ona göre hareket etmeyi reddediyorsun. Hayatına devam et ki Henri de kendi hayatına devam edebilsin.

"Bu şehir, herhangi bir tepki olmadan tek bir randevuya çıkabileceğiniz kadar büyük değil. O, hayatımın geri kalanında karşılaşmak zorunda kalacağım biri. Ve sürekli karşılaştığımız insanlardan bahsetmişken, André bu tarafa geliyor."

İç çekiyorum. André son derece hoş biri ama onunla zerre kadar ilgilenmiyorum ve şu anda hoş olamayacak kadar yorgun ve hoşnutsuz hissediyorum.

Bana elini uzattı. "Bir sonraki dansı ben alabilir miyim?"

Başımı sallıyorum. "Oraya çıkamam. Alçıyla olmaz."

Gözleri parlıyor. "Ama yavaş bir şarkı çalarlarsa yapabilirsin, değil mi?" Sanki işaret verilmiş gibi müzik değişir ve bir türkü başlar. André sırtarak, "Sakin bana ona boş yere rüşvet verdiğimi söyleme," diyor.

Beni dans pistine götürüyor ve tam çıkmak üzere olan Henri ve Claudette'in yanından geçiyoruz. Biz geçerken Henri'nin gözleri kararıyor. "Kuzenin benden pek hoşlanmıyor gibi görünüyor," diyor André.

"Bunu kişisel algılama," diye cevap veriyorum. "O da benden pek hoşlanmıyor."

Bir elini kibarca belime koyup diğer elini kavuşturuyor ve lisede zorunlu tuttukları şekilde, bir beden genişliğinde aramızda dans etmeye başlıyoruz. Kendimi dün gece Henri ve çikolatayı, birbirimize nasıl bastırdığımızı, ben onun üstündeyken gözlerindeki çaresizliği düşünürken buluyorum. Nasıl oluyor da bu daha dün oluyor da bugün tüm kasabadaki tek itici kadın ben oluyorum? Tanrım, tüm bunlar ne kadar boşa harcanmış bir çabaydı.

André iyi vakit geçirip geçirmediğimi soruyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Bu akşamki ilk dansım, yani en azından iyiye gittiğini söyleyebilirim."

Yer hızla kalabalıklaşıyor ve beni daha yakına çekiyor. "Gel," diyor bir süre sonra, "benimle gel. İnsanlar alçına çok yaklaşıyor."

Beni koridora ve diğer taraftaki bir balkona çekiyor ve birdenbire yalnız kalıyoruz. "Oh," dedim. "Beni dans pistinin başka bir bölümüne götüreceğini sanıyordum."

Beni kendine doğru çekiyor, gereğinden fazla yakın tutuyor. "Hâlâ dans edebiliriz," diyor, nefesi kulağıma çarpıyor ve beni daha da yaklaştırıp dengemi bozarak göğsüne yaslanmama neden oluyor. "Sanırım böyle özel olduğunda daha iyi oluyor."

Geri çekiliyorum ama beni bırakmıyor. "Sanırım buraya biri gelirse bu biraz uygunsuz görünecek," diyorum, onun elinden kurtulmaya çalışarak

Kavra.

"Kimin umurunda?" diye sorar. "Kuzeninin ne diyeceği konusunda gerçekten bu kadar endişeli misin?"

Sanki beni öpecekmiş gibi başını eğiyor, oysa ben onu itmeye çalıştığımı yeterince belli ettiğimi düşünüyorum. Marie-Therese tarafından kurtarıyorum, perdeleri açıyor ve orada durup kocaman gözlerle bize bakıyor.

"Henri seni arıyor," diyor endişeyle. "Şimdi gidiyoruz." "Ne büyük şok," diyor André sert bir sesle, beni yavaşça bırakarak. Tökezliyorum kaçmak için acele eder ve Marie *teşekkür* ederken balo salonuna doğru topallayarak geri döner.

Beni izlediği için ona *teşekkür* ettim ve sonra yanıma koştu.

"İyi misin?" diye soruyor, bizi ana balo salonu yerine yan koridora yönlendirerek.

"Ben iyiyim," diyorum dişlerimin arasından. "Yine de beni izlediği için ona neden *teşekkür ettiğini* anlamıyorum. O aileye kraliyet ailesi gibi davranıyorsun."

Bana kararsızca bakıyor. "Henri ve benim hiç ailemiz yok. Ne büyükannem, ne büyükbabam, ne anne babam, ne teyzem, ne de amcam var. Bir şey olursa, bize yardım etmeleri için kasaba halkına güvenmemiz gerekebilir ve bu nedenle, herhangi birini yabancılaştırmak kötü bir fikirdir ve Beauvoir'ları yabancılaştırmak özellikle kötü bir fikirdir, çünkü onlar zenginler ve burada birçok insanı istihdam ediyorlar ve kasabanın çoğu onlardan ipuçlarını alacaktır."

İç çektim. Madam Perot'ya bir daha kitap okumayacağım konusunda ısrar edecektim ama Marie'nin ne demek istediğini anladım. İnsanları kızdırmayı göze alamaz ve burada sadece birkaç haftam daha var, bu yüzden kesinlikle onların adına kimseyi kızdırmayacağım. André gerçekten bir şey yapmış gibi değil. Sadece görmezden gelme seçeneğine sahip olduğu ilk anda benim görüşüm önemsizmiş gibi davrandı. Henri ne demişti? *Bir adamı seyircisiz görene kadar yargılama*. Sanırım şimdi ne demek istediğini anlıyorum.

"Nereye gidiyoruz ki?" diye sordum. "Koltuk değneklerimi almam lazım." "Ön tarafa," diyor dudağını kaşıyarak. "Koltuk değneklerin Henri'de."

"Yani seni sanki başıboş bir çocukmuşum gibi peşimden gönderdi," diye cevap veriyorum. "Sanırım bu ona Claudette ile biraz daha fazla zaman kazandırdı."

Dudakları seğiriyor. "Aslında beklemesini isteyen bendim, çünkü oraya gidip yanlış bir şey görürse André'yi öldüreceğinden endişeleniyordum."

İnledim. "Tanrım, Marie! Orada ne yaptığımızı sanıyordun?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Bir erkekle tek başına balkona çıkmak için tek bir neden vardır."

Henri kafese kapatılmış bir kaplan gibi önde volta atıyor ve ortaya çıktığımız anda bana dönerek "Orada eğlendin, değil mi?" diye soruyor.

"Siktir git Henri," diye tıslıyorum. "Balkona çıkacağımızı bile bilmiyordum. Alçım için endişelendiğini ve daha geniş bir yere gideceğimizi söyledi."

Gözleri hâlâ kısık. "Sizin zamanınızda kadınlar gerçekten de bunun ne anlama geldiğini anlamayacak kadar saf mıydı?"

Çıkışa doğru ilerliyorum. "Belki de benim zamanımdaki erkekler güdüler konusunda bu kadar kurnaz değillerdir."

Beni durdurmak için elini pazıma doladı. "Bir şey mi denedi?"

Son derece endişeli görünen Marie'ye bakıyorum. Gözleri işleri daha da kötüleştirmemem için bana yalvarıyor. "Sadece iki saniye dans ettik ve bana neden ondan hoşlanmadığını sordu," diye çıkışıyorum. "Tatmin oldun mu? Bütün gece eğlenmediğimden emin olmak için çok kararlıydın ve emin ol, eğlenmedim."

Eve dönüş yolu boyunca birbirimize tek kelime etmedik. O arabayı sürüyor, çenesi kilitli, ben yanında oturuyorum, ellerim kucağında kenetlenmiş. Sadece Marie-Therese konuşuyor, arkada grup, kıyafetler ve içkiler hakkında gevezelik ediyor, sanki en muhteşem geceymiş gibi, oysa ben onun istediği kadar eğlenmediğini biliyorum.

"Amelie bu gece çok güzeldi, değil mi Henri?" diye soruyor evin önüne geldiğimizde. "Odadaki hiçbir erkek gözlerini ondan alamadı."

Bekliyorum. Tek bir güzel söz bekliyorum ve biliyorum ki bunu ona vermeyecek.

Ben.

"Belki de elbisesi daha az parlak olsaydı," diye cevap verdi. bir sorun."

Acıtıyor. O gece tek istediğim beni fark etmesiydi. Bunu istemeye hakkım yok, ama çok istedim ve o bana hiç yüz vermedi. Bunun yerine bana bir yükmüşüm gibi davrandı ve bu bana çocukluğumu hatırlattı. Tek bir onay, övgü ya da sevgi sözcüğü için çaresiz hissettiğim ve bunun yerine sadece neleri yanlış yaptığımın bir listesini aldığım çocukluğumu.

Marie onu beklemeden arabadan iniyor, kapısını çarparken ona Fransızca birkaç kelime söylüyor ve ben de onu takip etmeye çalışıyorum, kapımı iterek açıyorum ve daha yavaş bir şekilde dışarı çıkıyorum.

"Sadece bekle," diye homurdanarak arabayı kapatır.

Onu görmezden geliyorum, engebeli zeminde yavaşça eve doğru yürüyorum.

"Amelie," diye bağıır, "bekle. Koltuk değneklerin olmadan burada yürümemen gerekiyor, özellikle de karanlıkta."

Ona dönüyorum. "Merak etmeyin. Elbisem çok *parlak* ve *gösterişli*. *dikkat çekici*, eminim yeterli ışığı sağlayacaktır."

Bana doğru yürüyor, danstan ayrıldığımızdan beri yüzünde olan öfkenin yerini pişmanlık alıyor. "Özür dilerim," dedi. "Elbisen çok parlak değildi. Bunu söylememeliydim."

Tekrar yürümeye başladım. "Hadi," diye sesleniyor. "Üzgün olduğumu söyledim.

Sorun nedir?"

Derin bir nefes alıyorum. Bunun için ağlamayı reddediyorum. Çok daha kötülerini yaşadım ve onun onayına ihtiyacım yok. Zaten birkaç hafta sonra onu bir daha görmeyeceğim bile.

"Marie sana bir değil iki kez güzel görünüp görünmediğimi sorduğunda tek söylemen gereken evetti," diye tısladım. "Merak etme. Bunu *kastettiğine* milyon yıl geçse de inanmazdım. Ama o kadarını bile yapamadın. Ve herkese karşı bir pislik olsaydın acıtmazdı, ya da belki o kadar acıtmazdı... ama seni bu gece gördüm ve değilsin. Sen sadece bana karşı bir pisliktin."

Bütün gece ilk kez kararsız görünüyor. "Elbette güzel görünüyorsun," diye teklif ediyor.

Gözlerimi yavaşça onunkilere dikiyorum. Bu akşam için beslediğim tüm umutlar yok oldu ve içim boşalmış, içim boşalmış gibi hissediyorum. Ona cevap vermek bile artık sahip olmadığım bir enerji gerektiriyor. "Marie ilk iki kez sorduğunda söyleseydin zaten anlamsız olurdu. Şimdi üzgün olduğumu düşündüğün için söylemen daha da anlamsız. Zaten ne düşündüğün umurunda değil. Sadece eve gitme vaktim geldi."

Koltuk değneklerini ondan alıp evin içine doğru yürüyorum, kapıma varmadan önce hanımefendiye yakışmayan ağzımla ilgili bir şeyler duyacağımdan eminim, ama gelmiyor. Onun yerine tek bir ışığın bile yanmadığı mutfakta arkamdan yaklaşıyor ve elini omzuma koyuyor.

"Çok zarıfsın," diyor sessizce. "Dışarıda tavukları beslerken de, burada çamaşır yıkarken de, terli ve bana kızginken de harikası. Bu gece odaya girdiğimde nefesimi kestin... Dansta kimse senden gözlerini alamadığına göre bunu fark etmiş olmalısın diye düşündüm."

Yutkunuyorum ve ona doğru dönüyorum. Bu gece beni kovması, şimdiye kadar kendime bile itiraf edemediğim kadar canımı yaktı ve gözlerim dolmakla tehdit ediyor. Bir elini belime koyuyor ve zorlukla nefes alabildiğimi hissediyorum.

"O zaman neden söylemedin?" Fısıldıyorum, sesim sert. "Beni orada istemiyormuş gibi davrandın."

Aramıza, belimdeki eline, elbisenin korsajının üzerinde yükselen göğüs dekoltesine bakıyor ve derin bir nefes alıyor. "Bu gece orada olmanı istemedim çünkü tam olarak ne olacağını biliyordum."

"Ne olacağını düşünüyordun?"

Dudakları başımın tepesine yapışıyor. "Herkesin kendime saklamak istediğim bir sırrı keşfedeceğini düşündüm," diyor sessizce ve sonra dönüp uzaklaşıyor.

N hiçbir şey değişmedi ve her şey değişti.
Beni odamın kapısında bıraktıktan sonra uzun bir süre uyanık kaldım ve muhtemelen çok daha önce yüzleşmem gereken bazı gerçeklerle yüzleştim

-Henri'ye karşı hissetmem gerekenden çok daha fazla şey hissettiğim ve Mark'a karşı hissettiklerimin bunun yanında ne kadar sönük kaldığı hakkında. Eve döndüğümde bunun ne anlama geleceğini bilmiyorum ama burada olduğum sürece Henri'ye eskisi gibi bakamayacağım anlamına geliyor. Bu bir aşktan ya da karasevdadan daha fazlası ve belki de gittiğimde her şey bitecek - biterse kesinlikle en iyisi olur - ama şimdi biliyorum ki bir parçam bunun hiç bitmemesini istiyor.

Henri içeri girdiğinde Marie ile mutfak masasında oturmuş bezelye ayıklıyorduk.

"Günaydın," diyor.

"Günaydın," diye cevap veriyorum. Yüzüm kızarıyor.

"Bugün cinayetle ilgili şaka yok o zaman?" Marie gözlerinde eğlenceyle ikimize bakarak soruyor.

Bana bakıyor ve ben yine kızarıyorum. Aramızda bir şeyler değişti. Açmamam gerektiğini bildiğim güzelce paketlenmiş bir hediye gibi tehlikeli ama aynı zamanda baştan çıkarıcı hissettiriyor. Tam tersi yöne gitmem gerektiğini bile bile bu şeye doğru çekiliyorum.

İyi bir esinti var ve güneş güçlü, bu yüzden Marie şehre gittiğinde ıslak çarşaflarla dolu çamaşır sepetini aldım ve onları asmak için dışarı çıktım

alçıya yeterince alıştım, koltuk değnekleri olmadan küçük mesafeleri idare edebiliyorum.

Çarşafı asıldıkça dalgalanıyor ve hava onların kokusuyla ağırlaşıyor. Elbisem esintiyle bacaklarımın etrafında sallanıyor, saçlarımdan bir tutam yüzüme doğru uçuşuyor. Sonbaharda ya da ilkbaharda buranın nasıl olduğunu merak ediyorum. Kışı sert ve soğuk hayal ediyorum, ama onun bile belli bir çekiciliği var. *Henri kakaosunu tekrar yapabilirim*, diye düşünürken buluyorum kendimi. Henri'yi tepeye tırmanırken gördüğümde yüzümde bir gülümseme beliriyor, gözleri benden başka hiçbir şeye sabitlenmemiş. Bakışlarına karşılık veriyorum ve gözlerini kaçırmıyor. Birbirimizden sadece bir metre uzakta durana kadar bana doğru yürümeye devam ediyor.

Gözleri ağzıma kayıyor. "Bunu yapmamalısın," diyor. "Düşebilirsin." Sesi çok uzaklardan geliyor gibi, ama gözleri tam burada, *üzerimde*, yemin ederim hissedebiliyorum.

"İyiymim," diye cevap veriyorum. "Alçıya alıştım."

Bir an beni düşündü. Gözlerinde en ufak bir kırılma görüyorum. "Hafta içinde fırtına çıkacakmış," diyor. "Eğer ata binmek istersen, bugün gitmek isteyebiliriz."

Kendimi baygın hissediyorum. Aramızdaki bu yeni şey her neyse kendimi o kadar kaptırmışım ki ne dediğini anlamakta bile zorlanıyorum.

"Bu öğleden sonra Madam Perot'ya kitap okumam gerekiyor."

"Daha sonra, o zaman," diyor, çarşafın bir ucunu benden çekip ipin üzerine örtüyor.

Gülümsüyorum. "Tamam."

Ağzı kalkıyor, sadece bir parça zevk. "Tamam."

HENRI birkaç saat sonra beni Madam Beauvoir'a götürüyor, ikimiz de çok az konuşuyoruz.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," diyor, "eğer istemiyorsanız."

Yutkunuyorum. Umutsuzca bunu yapmak istemiyorum ama yine de dün gece Marie'nin yalvaran gözleri aklıma geliyor, sorun çıkarmamam için sessizce yalvarıyordu. "Beni bekliyor. Ben orada olmazsam kime bağırarak zorunda kalacak?"

"Hizmetçiler bunun için var değil mi?" diye soruyor küçük bir gülümsemeyle.

Geri vermek için uğraşıyorum. Muhtemelen paranoyaklaşıyorum ama o evin hiçbir yerinde André ile yalnız kalmak istemiyorum. Henri, ağzından hangi kelimeler çıkarsa çıksın, beni eşit olarak görüyor. André bana balkonda bir malmışım gibi davrandı. Ve bu bana tehlikeli geliyor, özellikle de kadınların bu kadar az hakka sahip olduğu bir zamanda.

Henri benimle kapıya kadar yürüdü. Bugün kapıyı Andre açıyor. Andre ona inanılmayacak kadar sevimli bir gülümseme vermeden önce Henri'yle bakışıyorlar. İlk tanıştığımızda gerçekten de onun çekici olduğunu mu düşünmüştüm? Çünkü şimdi onu görmek tüylerimi diken diken ediyor. Dudakları olması gerekenden daha uzun süre elime yapışıyor ve arkamdan gelen alçak bir ses, bir hırıltı duyuyorum.

Ben içeri girerken André Henri'ye, "Kuzenin emin ellerde," diyor. Kapıyı kapatmaya başlıyor ve Henri büyük bir ayağını eşğin üzerine koyuyor. "Tam doksan dakika sonra döneceğim," diyor bana ve André'ye uzun, özellikle düşmanca bir bakış atarak ayrılıyor.

"Eğer bugün büyükanneme kitap okuyacak havanda değilsen," diyor Andre, "belki bir yerlerde öğle yemeği yiyebiliriz? Dışarısı biraz sıcak ama neyse ki şehirde yaşıyoruz ve her şey yakın."

Gülümsüyorum. "Çok nazıksınız ama büyükannenize kitap okumayı seviyorum," diye yalan söylüyorum. "Geçen sefer aksanımı düzeltirken çok yardımcı oldu."

"Benimle yemeğe gel. Aksanın zaten oldukça iyi, Fransızcan da öyle," diyor. Şaşkın bakışlarım karşısında komplocu bir tavırla gülümsüyor. "Geçen sefer seni büyükannemle dinledim, dil bilmeden bu kadar iyi okuman mümkün değil. Merak etme. Kuzenlerine söylemem."

Koltuk değneklerimi sıkıca kavıyorum. André'yle sırlarımı paylaşmakla ilgilenmiyorum ve eğer bunun ona benim üzerimde bir koz vereceğini düşünüyorsa çok yanılıyor. "Büyükannene bir söz verdim," diyorum merdivenlere ulaşmak için onu geçerken. "Bana yolu göstermene gerek yok. Odayı hatırlıyorum."

Başını öne eğiyor. "Bağlılığın takdire şayan. Bir süre sonra seni kontrol etmeye geleceğim."

Koltuk değnekli bir kadının koşturabileceği kadar hızlı bir şekilde merdivenleri çıkıyorum ve tam olarak kapanmayan ve hafifçe bastırınca açılan kapıya vuruyorum. Yaşlı kadın bana bir kez daha kısık gözlerle bakıyor ve işime devam etmemi söylüyor.

"Bugün sizi görmek çok güzel Madam Perot," diye İngilizce cevap veriyorum.

Benimle anlamsız konuşmayı bırak ve okumaya başla, diye yanıtlıyor.

Kitabı kaldığımız yerden açıp başlıyorum ama birkaç saniye içinde bana bağırırmaya başlıyor. *Amerikan aksanın kulaklarıma yağ gibi akıyor,* diye bağırıyor. *Guh değil, gah. Tanrım, orada sana hiçbir şey öğretmiyor olmalılar.*

Neyse ki onu görmezden geldiğimde uyuyakalıyor. Okumaya devam ediyorum, çünkü Henri bir saatten önce dönmeyecek ve aşağıda André ile vakit geçirmektense burada vakit geçirmeyi tercih ediyorum. Yine de daha yavaş okumaya başlıyorum, sonunda kelimeleri söyleyebiliyorum ve ilerledikçe tercüme edebiliyorum.

Madam Perot uyandı, gözleri boncuk boncuktu ve beni dışarıdaki çingenelerle konuşmakla suçladı.

Ne dediğini bilmiyormuş gibi davranmanın bir anlamı olmadığına karar veriyorum. *Dışarıda hiç çingene görmedim,* diye cevap veriyorum, *ama bana hiç sorun çıkarmadılar.*

Onlar pis insanlar, diyor, hala bana yalan söylüyormuşum gibi bakarak. *Bir keresinde kocamın arabasını çalmışlardı, savaşın sonunda. Çok, çok pis insanlar.*

Bunu aklında tutacağım, Madam, diye cevap veriyorum, gülümsememi gizleyerek.

Tekrar okumaya başlıyorum ve kısa süre sonra tekrar uykuya dalıyor, ki bu benim tercihim, çünkü bu bana ne vurulduğu ne de bağırıldığı anlamına geliyor. Ne yazık ki bu aynı zamanda André kafasını kapıdan içeri soktuğunda yüksek sesle horladığı anlamına da geliyor.

"Gel benimle çay iç," diyor. "Büyükannem saatlerce uyanmayacak."

Kitabı komodine geri koyuyorum ve isteksizce odadan çıkıyorum. "Korkarım çay için vaktim yok. Henri birazdan beni almaya gelir."

"O zaman gel," diyor, "o gelene kadar dışarıda oturabiliriz."

Onu bahçenin yan tarafındaki, Temmuz'un ılık havasında yeşeren bahçeye kadar takip ediyorum. "Çiftlikte olmak senin için çok sıkıcı olmalı," diyor.

André'den hoşlanmamam daha da artıyor. "Hiç de değil. Henri ve Marie-Therese çok hoş bir arkadaş."

"Onlara karşı çok iyisin," diyor diplomatik bir şekilde, koltuk değnekli olduğum düşünüldüğünde makul görünenden daha yakın yürüyor. Elini bahçeye doğru uzatıyor. "İşte burada. Bu göletin üzerinde küçük bir köprü oluşturduk. Bir çeşit mini Giverny diyebiliriz. Monet'nin resimlerini gördün, değil mi?"

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. Bahçesi Giverny'ye hiç benzemiyor. "Evet. Sanat tarihi okuyorum, hatırladın mı?"

"Ah, evet, elbette," diyor André, bir adım daha yaklaşarak. "Birlikte Giverny'yi ziyaret etmeliyiz. Şu anki sahiplerini tanıyorum ve arabayla sadece birkaç saat uzaklıkta. Önümüzdeki Cumartesi olabilir mi? Bir gün ayırırız."

Göz kırpıyorum. Bu adamla burada, çiftlikten bir mil uzakta bile yalnız kalmak istemiyorum. Saatlerce uzakta, bir arabanın içinde onunla yalnız kalmak istemediğim kesin. "Kuzenlerimin bunu onaylayacağından emin değilim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Henri senin için oldukça tescilli görünüyor, sence de öyle değil mi? Bu biraz yakışksız."

Küçük bir taş banka doğru hızla ilerliyorum. "Yanıldığınıza eminim," diyorum kararlılıkla.

Sanki tartışacakmış gibi durur, ama sonra yavaşça başını sallar. "Öyle ya da böyle, karışmaya hakkım yok. Sadece senin için endişeleniyorum. Küçük bahçemiz hakkında ne düşünüyorsun?"

Bu adamla ilgili herhangi bir şeye iltifat etmekten nefret ediyorum. "Çok güzel," diyorum kelimeleri zorlayarak.

Avuç içi benimkinin üzerinde kayıyor. "Senin güzelliğin diğer her şeyi silikleştiriyor."

Bir başka sıkı gülümsemeyle geri çekiliyorum, aniden eli kalçama geliyor, parmakları elbisenin ince kumaşından etime batıyor. Uzaklaşmaya başlıyorum ama boştaki eli çenemi tutmak için çoktan dışarı çıkmış ve aynı anda hamur gibi ağzı ağzımda, kalın dili dudaklarımın arasına giriyor, eli elbisemin altından uyluklarımın birleştiği yere kayıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Talep ediyorum. Onu itiyorum ve zar zor hareket ediyor, sadece daha sert bastırıyor, parmaklarını külotumun içine sokmak için elinden gelenin en iyisini yapıyor.

"Sana kendi kuzeninle birlikte olmaktan daha iyi bir seçenek sunuyorum," diyor. "Herkes senin Henri'yi becerdiğini biliyor."

Koltuk değneklerini kaptığım gibi ayağa fırlıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gözleri olan herkes neler olduğunu anlayabilir."

Ayağa kalkıp tekrar bana doğru uzanıyor ve ben geriye doğru adım atmaya çalışıyorum ama alçının etkisiyle dengemi kaybedip tökezliyorum ve kıcımın üzerine düşüyorum. Eğildi ve bir sonraki hamlesini beklemedim. Benimle birlikte düşen koltuk değneklerinden birini kapıp doğrudan yüzüne doğru savuruyorum. Darbenin sesini duyuyorum, bir gümbürtü ve çenesinde bir saat içinde koyu mora dönüşeceği şüphesiz olan çirkin, parlak kırmızı bir leke oluşuyor.

Şaşkınlık ve hayretle elini uzatır. "*Putain*," diye soluk soluğa kalır. "Benden daha iyisini yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Senden daha *kötüsünü* yapmak zor olurdu," diye tıslıyorum.

"İyi," diyor. "Onun yerine kuzenini becermeye devam et, Amerikalı fahişe." Çekip gidiyor ve beni orada, bahçede kirli bir elbise ve kanayan ellerle yatarken bırakıyor.

O gözden kaybolduğunda, boğazıma düğümlenen hıçkırık serbest kalıyor. Neden bu kadar üzgün olduğumdan bile emin değilim. Tecavüze uğramadım. Bana her kadının hayatının bir döneminde duyduğu isimlerle hitap etti. Sanırım adrenalin ve mutlak çaresizliğim yüzünden. Kendi zamanımda değilim, kendi ülkemde değilim ve beni dik tutması gereken bacaklarıma bile güvenemiyorum.

Şu anda tek istediğim, garip bir şekilde, Henri. Sırıtsı ve kibar olduğu kadar öfkeli gözleriyle Henri. Beceriksizliğimle alay etmekten ve ne zaman gideceğimi sormaktan başka bir şey yapmayan Henri. Şu anda dünyada istediğim tek şey o ve hayatım ne kadar tuhaf olduysa ve olmaya devam ediyorsa, en şaşırtıcı gerçek de bu.

Yüzümü elbisemin iç kısmına kurularayp fırçalıyorum, evin önüne doğru topallayarak gidiyorum, normalde olduğumdan biraz daha titrek ve dengesiz hissediyorum - ve bileğimi kırdığımdan beri ne kadar dengesiz olduğumu düşünürsek, bu bir şey ifade ediyor. Henri arabanın yanında bekliyordu.

Gülümsemeye çalışıyorum ama sanki tüm vücudum titriyormuş gibi hissediyorum. "Sorun ne?" diye soruyor hemen.

"Hiçbir şey."

Beni tepeden tırnağa süzüyor ve kirli elbisemi, kesik ellerimi gördükçe öfkesinin bir pelerin gibi üzerine çöktüğünü görüyorum. Tam önüme gelene kadar üç büyük adım atıyor. "Ne oldu?"

Yalan söyleyip ona düştüğümü söyleyebilirim ama özellikle de bir daha bu eve adımımı atmayacağım konusunda ısrar edersem, bu doğru olmaz. "André beni öpmeye çalıştı," diyorum ona. "Koltuk değneklerinin iyi bir silah olduğu ortaya çıktı. Bir daha denemeyecek." Ona titrek bir gülümseme veriyorum ama o karşılık vermiyor.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat," diyor. Sesi sessiz ve ölümci.

"Yaptığı her şeyi ve söylediği her kelimeyi."

Yanından topallayarak geçiyorum. "Önemli değil. Üstesinden geldim."

Beni durdurmak için elini omzuma koydu. Tıpkı André'ninki gibi sıkı bir tutuş ama bir şekilde farklı. Belki de Henri'ye güvendiğim içindir. "Bu önemli. Anlat bana."

Ona dönüyorum. "Peki," diyorum kabaca. Sesim kızgın çıkıyor ama bu sadece gözyaşlarına boğulmamak için. "Seni beklemek için benimle bahçede oturmakta ısrar etti. Sonra beni öptü ve elini elbisemin içine soktu.

Bana Amerikalı fahişe dedi..." Dahası da var elbette ama ona yeterince anlatmışım gibi görünüyor.

Yüzü bir an boş kalıyor ve sonra beni korkutacak kadar şiddetli ve mutlak bir öfkeye dönüşüyor. Öfke patlamasının gelmesini bekliyorum ama hiçbir şey yok. Bir anlık durgunluktan sonra koltuk değneklerini benden alıyor ve nazikçe arabaya binmeme yardım ediyor. Tepkisizliği beni rahatlatıyor ama aynı zamanda şaşırtıyor da.

Eve dönüş yolculuğu sessiz geçiyor, elleri direksiyonu o kadar sıkı kavıyor ki parmak eklemleri baskıdan soluyor. Pencereden dışarı bakıyorum, ona söylemediğim şey hakkında kendimle tartışıyorum. Evet, hakkımızda dedikodular olduğunu kabul etmek garip olacak, ama belki de bilmeli, çünkü ben gittiğimde onlarla mücadele etmek zorunda kalacak kişi o. Vardıktan sonra bir an tereddüt ediyor, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi, ama sonra arabadan iniyor, kapımı açıyor ve normalden daha dikkatli ve aynı zamanda daha ölçülü bir şekilde bana elini uzatıyor.

"Başka bir şey daha var," diyorum, ondan ziyade yere bakarak. "André kasabadaki herkesin bizim... *birlikte* olduğumuzu düşündüğünü söyledi. Birlikte yattığımızı yani."

"Merde," diye tıslıyor nefesinin altından, yüzünde iğrenme ifadesi. Beni şaşırtan da bu iğrenme. Dün gece söylediği onca şeyden sonra... Şimdi irkiliyorum, acaba onu bir şekilde yanlış mı anladım diye düşünüyorum. Şu anki görünüşüne bakılırsa, kesinlikle öyle görünüyor.

Topuklarının üzerinde dönüyor ve eve doğru yürüyor, beni takip etmem için bırakıyor. Marie mutfakta, ama o tek kelime etmeden üst kata doğru ilerliyor. Marie bana baktı. "Siz ikiniz yine kavga mı ediyorsunuz?"

"Hayır," diye cevap verdim. Tüm hikâyeyi anlatamam ve anlatırsam bu onu endişelendirir. "Onun nesi var bilmiyorum."

Marie evde kalmaya karar verdiği için ata binmeye gidemiyoruz ama yine de gideceğimizden emin değilim. Odasından çıkıyor ve Marie'ye akşam yemeğine kalmayacağını çünkü *bazı işleri halletmek için* dışarı çıkacağını söylüyor. Sonra bana bir kez bile bakmadan evi terk etti.

Adam kapıdan içeri girerken kaşlarını çatıyor. "Kavga etmediğinize emin misiniz?"

"Evet."

André'nin söyledikleri yüzünden mi bu gece dışarıda? Kasabadan bir sürtükle yatarak ilişkimiz hakkındaki yanılsamaları giderecek mi? Ya da

Belki de sadece neleri kaçırdığını hatırlamıştır. Her iki durumda da kesinlikle öfkeli olduğumu fark ettim.

"Bugün Madam Perot'ya kitap okumak nasıldı?" Marie soruyor.

Onu suçlama dürtüsü çok güçlü. Orada okumamı kabul eden oydu. Bileğimin hala kırık olmasının sebebi o. Ve eğer bunların hiçbirisi olmasaydı, belki Henri bu gece böyle biriyle birlikte olmazdı.

"O eve geri dönmeyeceğim," diye cevap veriyorum, masadan kalkarak. "Onlara ne söyleyeceğin umurumda değil."

Dışarıda arabasını çektiğini duyduğumda geç olmuştu. Marie saatlerdir uyuyordu ve benim de uyumam gerekirdi ama bütün gece dışarıda kalıp sabah yüzünde mahcup bir sırıtışla eve gelip gelmeyeceğini merak etmekle meşguldüm. Ödünç aldığım bornozu üzerime sarıyorum ve tam o içeri girerken mutfığa yürüyorum, gözleri kamaşmış ve mutsuz.

"Seni uyandırdım mı?" diye soruyor. Sarhoş değil ama tam olarak ayık da değil ve benim varlığımdan duyduğu rahatsızlığı, şu anda yalnız olmayı dilediğini gizleyemiyor gibi görünüyor.

Dudaklarımı sıkıyorum. "Ölüleri diriltecek kadar gürültü yaptın," diye cevap veriyorum, doğru olmasa da. "Ayıklık seviyenize bakarak dışarı çıktığınızı varsayıyorum?"

Yüzünden silmek istediğim bir sırıtışla, "Senden bir şey olmaz," diyor. Birine koltuk değneğiyle vurduğuma göre, bunu tekrar yapma arzusu beni olumlu bir şekilde çağırıyor.

"Gitmeden önce ben de dışarıda bir gece geçirmek isterim," diye cevap veriyorum, içimde kötü ve kindar bir şeyin yükseldiğini hissederek. Bir kobra gibi saldırmak istiyorum ve bunu yapacak gücüm de yok ama bir şey ağzımın çalışmasını engelliyor. "Şehirde senden ve André'den daha iyi birileri olmalı diye düşünüyorum."

Gülümsemesi gitmiş, yerine ısıltılı gözleri ve kötücül bir ağız yapısı gelmişti. "Eminim vardır. Ama şunu bil ki, *benim* zamanımda namuslu kadınlar kendilerine teklifte bulunan ilk zengin adama kendilerini vermezler."

"Sanırım bu gece ahlaksızlardan biriyle birlikteydin," diye tısladım. "Bu beni şaşırtmamalı."

Ağzının bir ucu yukarı kalkıyor. Kibirli gülümsemelerinden biri daha. Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Ah. Yani kıskanıyorsun. Bu yüzden mi?"

Kendimi gülmeye zorluyorum. "Benim dünyamda sen 72 yaşında bir adamsın, unuttun mu? Ve ben neredeyse nişanlıyım."

Bir adım uzağıma gelene kadar odayı geçiyor, üzerimde yükseliyor. Arkamdaki duvara yaslanıp beni hapsediyor. "Ama sen kendi dünyanda değilsin. Benim dünyamdasın."

Bakışları yüzüme, dudaklarıma düşüyor ve kalbim sanki mideme inmiş gibi hissediyorum. Titriyorum ama bu korku değil. Sanki tüm bedenim o kadar hazır, o kadar pervasız ve ham ki, hareketsiz kalmama izin vermiyor.

Başını eğiyor. Sadece bir santim. Yüzünde artık bir gülümseme belirtisi yok. Tam olarak ne olacağını biliyorum ve bunu istiyorum. Yaşlarımız umurumda değil. Neredeyse nişanlı olmam da umurumda değil. Sadece *istiyorum*, sanki kafamda başka hiçbir duyguya yer yokmuş gibi. Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor.

Sonra üst katta bir kapı açılıyor ve birbirimizden ayrılarak sığıyoruz. Birkaç saniye içinde Marie-Therese merdivenlerin başında durdu. "Siz ikiniz kavgalarınızı gündüz saatlerine saklayabilir misiniz?" diye soruyor.

Yutkunuyorum, arabanın arkasında bir oğlanla yakalanmış bir genç gibi suçluluk duyuyorum. Artık Henri'nin bakışlarını karşılayamıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanarak odama kaçıyorum.

Onu duyduğumda neredeyse kapıma varmıştım. "Amelie?" diye sordu sessizce. Duruyorum ve ona doğru dönüyorum. Gözleri yüzümde geziniyor. "Bu gece kimseyle birlikte değildim," diyor. "Geldiğin günden beri kimseyle birlikte olmadım."

Merdivenleri çıkmak için dönüyor, beni orada öylece bırakıyor, rahatlamış ve bir gün içinde ikinci kez ağlamak için tuhaf bir istek duyuyorum.

Henri'nin kayboluşunun sırtı oldukça hızlı bir şekilde çözüldü. Marie pazardan döndüğünde çantaları kapının içine bırakıyor ve ikimize de bakıyor.

"Birisi dün gece André Beauvoir'ın kafasına bir bez geçirdi ve onu öldüresiye dövdü," diyor dudaklarını sıkarak. "Sanırım siz ikiniz bu konuda bir şey bilmiyorsunuz?"

Şok içinde Henri'ye döndüm. Orada mıydı?

Bakışlarımı kaçırıyor, onun yerine gözlerini kız kardeşine kaldırıyor ve sıkılmış görünüyor. "Ailemize hakaret etti," diye yanıtlıyor Henri. "Bunu yanına bırakamazdım." *"Ailemize hakaret mi etti?"* diye kuşkuyla tekrarlıyor. "Yine mi

Orta Çağ'da mı? Ne söylemiş olabilir ki?"

Çenesi gıcırıyor. "Amelie hakkında bazı söylentiler olduğunu ima etti... Kimsenin onun hakkında bu şekilde düşünmesine izin vermeyeceğim." Dünkü tiksintisini yanlış yorumlamıştım ve yanıldığım için hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Marie ellerini uzatır. "Bizim hakkımızda birkaç şey söyledi. Daha kötülerini de yaşadık."

Henri'nin bakışları bana kayıyor. Onurlu davranıyor. Olanların hikâyesi bana ait ve o bunu paylaşmayacak.

"André bana hakaret etmekten fazlasını yaptı, Marie," diye itiraf ediyorum. "Onu durdurabildim ama koltuk değneğimle vurmam zorunda kaldım."

İki kez göz kırpmıyor ve elini göğsüne bastırıyor. Tüm bu ayak bileği fiyaskosu başladığından beri ilk kez suçlu görünüyor. "Ah." Alçım bakıyor ve yüzündeki düşünceleri görüyorum. Sanırım benim yüzümde de aynı düşünceler dolaşıyor; onun bileğimi düzeltmeyi reddetmesi olmasaydı burada bile olamazdım.

"Evet Marie," dedi Henri sesinde asitle, "kader hakkındaki aptallığınla onu tehlikeye attın."

Yutkunuyor. "Özür dilerim," diyor bana. "Lütfen... beni affet. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum."

Henri'nin kolları açıldı. Olay ilk olduğunda olduğu kadar öfkeli. "Tecavüze uğrayabilirdi!" diye bağırıyor. "Özür dileme, düzelt!"

Evden çıkıp kapıyı öyle bir çarpıyor ki camlar şangırdıyor ve bakır raftan sarkan tavalar birbirine çarpıyor.

Marie başını öne eğer. "Bunu düzeltemem," diyor gözyaşları içinde. "Ama ben çok üzgünüm."

İç çekiyorum. Marie'nin kendini suçlu hissetmesini neden önemseydiğimi bilmiyorum ama önemsiyorum. Bu garip anormallik dışında, kaldığım süre boyunca inanılmaz derecede nazik ve kibar davrandı. "Önemli değil. Alçım bir hafta içinde çıkacak. Gerçi o zamana kadar neye inandığının değişeceğini hayal bile edemiyorum."

Uzaklaşırken başı hâlâ sallanıyor. "Ben de bilmiyorum. Umduğum gibi değil."

DAlçıdaki son haftamda Henri, Marie-Therese'in planlarından bağımsız olarak her öğleden sonrasını benimle geçiriyor. Doktoru görmeden önceki son öğleden sonra gelip bana atların kız kardeşini tamamen görmezden gelerek eyerledi. Kız hiç şaşırması görünmüyor ama bunun yerine bir sandalyeye yerleşip omuz silkiyor.

"Güzel," diyor, "öğleden sonrayı kendime ayıracağım."

Beni ata bindirirken de indirirken de daha nazik davranıyor. Elleri belimde mi kalıyor, yoksa bugün onların çok daha fazla farkında mıyım emin değilim. O kadar büyükler ki, sanırım denese tüm göğüs kafesimi kaplayabilirler.

Battaniyenin üzerinde otururken daha sessiziz. Her zaman olduğundan biraz daha yakın oturuyor. Batan güneşin ihtişamını, kır çiçeklerinin görkemini zar zor fark ediyorum. Sadece onun yanımdaki sıcaklığının, göğsümde kabaran kalbimin gümbürtüsünün farkındayım.

Bu aşk mı? Mark'la olan aşkıma hiç benzemiyor. Mark'a olan aşkım, büyük bir danstan önceki saatler gibi geliyor, her şeyin heyecanıyla biraz sersemlemişken, akşam için olasılıklar en azından eğlenceli ve neredeyse sonsuz görüldüğünde.

Henri için bu his farklı. Acıtıyor. Beni çaresiz ve umursamaz hissettiriyor ve mantıklı düşünmeyi zorlaştıracak şekilde beynimi bulandırıyor. Bunun gerçek mi yoksa Stockholm Sendromu'nun bir versiyonu mu olduğundan emin değilim. Aylardır neredeyse ondan başka kimseyle birlikte olmadım. O hayatımda gördüğüm en muhteşem adam ve kendimizi giderek daha ateşli pozisyonlarda buluyoruz. Belki benim yerimde olan her kadın böyle hissedirdi.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. *Nasıl olsa bir önemi yok*, diyorum kendi kendime. *Temelli kalamazsın. Ve senden hoşlandığını bir kez bile ima etmedi.*

"SİZİN İÇİN ÇOK HEYECANLI BİR GÜN," diyor Doktor Nadeau ofisine vardığımda.

Kabul ederken gülümsemekte zorlanıyorum. Gerçekte, bu deneyim acı-tatlı. Hareket kabiliyetimi yeniden kazanmaya hevesliyim ama bunu yeniden kazanmak aynı zamanda gitmem gerektiği anlamına da geliyor. Ve kesinlikle gitme zamanım geldi - eğer daha fazla kalırsam eve dönmek için bile yeterli kıvılcıma sahip olmama ihtimalim var. Ama buradaki hayatımı itiraf etmek istediğimden daha fazla özleyeceğim.

Doktor alçımı açmaya hazırlanırken Henri biraz tedirgin görünüyor. Elleri ceplerinde, çenesi sınıksız kenetlenmiş bir halde doktorun yanında duruyor.

Alçı yarıldığında doktor onu iki eşit parçaya bölerek ayak bileğimi ortaya çıkardı -solgun ve körelmiş ama bunun dışında normal.

Doktor, "Birkaç gün boyunca halsiz ve sert olacaksınız," diye uyarıyor. "Bu yüzden dikkatli olun."

Henri masadan kalkmama yardım ediyor. Korumacılığı gülünç ama bir o kadar da tatlı. Sonunda narin ve değerli bir şeymişim gibi davranmanın cazibesini anlıyorum, tam da onu sonsuza dek geride bırakmak üzereyken.

Dirseğini benimkine geçiriyor ve beni dikkatlice arabaya doğru götürüyor. Kapıya vardığımızda durdu. "Doktor Nadeau'nun ne dediğini duydun. Umarım hareket kabiliyetini tamamen geri kazanana kadar gitmeyi düşünmüyorsundur."

Ona doğru döndüm. Muhtemelen sözde aile üyeleri için biraz fazla yakın duruyoruz ama umurumda değil. Ellerimi göğsüne yaslıyorum. Bu göğsü özleyeceğim. Yakın durduğumuzda üzerimde belirmesini özleyeceğim. Gardını indirdiğinde, sanki onun için dünyanın geri kalanının toplamından daha değerliymişim gibi bana davranışını özleyeceğim.

"Hayır, sanırım biraz daha kalmam gerekecek. Belki bir hafta."

Avuçları uzun bir an için ellerimin üzerinde kıvrılıyor. "Güzel," diyor. "Bu iyi."

Henri'nin yeni bir dönemine girdiğimizi fark ettim. Benim burada olmamı sevdiğini, muhtemelen önemseddiğini itiraf etmeye istekli olduğu. Bu

Bu pozisyona bu kadar geç gelmesi muhtemelen en iyisi çünkü yeterli zaman olursa kalmaya ikna olabilirim.

Eve döndüğümde Marie beni bekliyordu. Zayıf, solgun ayak bileğimi görünce yüzünü buruşturuyor. "Umarım henüz gitmeye çalışmazsın," diyor sessizce. "Ve iyi olacağından emin olmak için üzerine inmeyi denemek isteyebilirsin?" Onu şu anki kadar depresif görmemiştim.

Eminim o da beni özleyecek, tıpkı benim onu özleyeceğim gibi, ama şu anki üzüntüsü bundan daha fazla.

Başımı salladım. "Özür dilerim. Seninle 1918'e gelmemi istediğini biliyorum." Başka şeyler de umduğundan şüpheleniyorum ama bunu söylemeye dilim varmıyor, yoksa ağlayan ben olabilirim.

Bir an için bana boş boş baktı. "1918?" Sonra kederli ve teslimiyetçi bir sesle gülüyor. "Seni bir yere gitmeye ikna edebileceğimi hiç düşünmemiştim," diyor uzaklaşırken. "Tam tersi oldu."

Günün geri kalanını çiftlikte dolaşarak ve ev işlerine yardım ederek, ayak bileğimin sertliğini kaybetmesini bekleyerek geçiriyorum. Geçtiğinde hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım. Bir parçam burada biraz daha kalabileceğimi düşündü, ancak yatağa gittiğimde bileğim çoktan normale yakın hissediyordu, bu da her şeyin gerçekten bittiği gerçeğini eve getirdi. At gezintileri, piknikler, Henri'yle verandada kitap okuyarak geçirdiğimiz öğleden sonraları, ilk geldiğimde pek de hoşlanmadığım Beaujolais'yi yudumlarken.

Henri'yle baş başa kalmayı arzuluyorum ama olmuyor. Ayrılmamın yakın olduğunu hisseden Marie-Therese aniden evde kalmaya karar veriyor. Tüm gün boyunca gözlerim pencerede, kardeşini görme arzusuyla reçel yapmasına yardım ediyorum.

Yine de üçüncü gün bir erteleme geldi. Öğleden sonra balkabaklarını suladıktan sonra içeri girdiğimde Marie telefonu yeni kapatmış ve arkadaşı Jeannette'in doğum sancısı çektiği için heyecanla zıplıyordu. Aceleyle bir sepet hazırlamaya başladı.

"Kocası Maginot Hattı'nda, bu yüzden annesi Paris'ten buraya gelene kadar kalıp kızına bakmam gerekecek. En erken yarın sabah." Yüzünde en parlak gülümsemeyle bana bakıyor. "Bir bebek! Hayal edebiliyor musun?"

Ben de gülümsüyorum. Ayak bileği çilesi bir yana, Marie-Therese Peder Edouard'a olan aşkını bir kenara bıraksa çok iyi bir anne olurdu. Xavier ile yuva kurabilirdi. Luc bile, ne kadar yıpratıcı olsa da, muhtemelen ona ihtiyacı olan şeyleri verebilirdi: çocuklar, kendine ait bir ev, daha kolay bir hayat.

"Bence Xavier ile çıkmalısın," diyorum ona. "Sadece bir kez."

Kaşları çatıldı. "Konuşma nasıl oldu da hayatın mucizesinden, kardeşimle aynı okula giden bir çocuğa dönüştü?"

Omuz silktim. "Çünkü kardeşinle aynı okula giden bir çocuk hayatın mucizesine yol açabilir."

Duraksıyor. "Evet, sanırım yapabilir." Ama neşesi biraz azaldı ve keşke bir şey söylemeseydim dedirtti bana.

Henri'yle birlikte Jeanette'e gitmek üzere ayrılır ve Henri döndüğünde doğruca tarlaya gitmek yerine içeri girer.

"Gezinti için güzel bir gün olabilir," diyor. Bunu bir meydan okuma gibi söylüyor ama gözleri kararsız. Tüm bu zaman boyunca gezintilerimizde bir hayırseverlik unsuru vardı, sanki hareketsiz kalmamdaki rolü için ödediği bir borç gibiydi. Artık onlara ihtiyacım yok ve onun da teklif etmesine gerek yok.

Aynı fikirde olduğumda yüzündeki hafif rahatlamayı inkar edemem.

YAN YANA GIDIYORUZ.

Mayıs sonunda geldiğimden beri çiftlik çok değişmiş. Tüm renkler daha doygun ve her şey dolgun ve gür, üzümler neredeyse olgunlaşmış.

"Sonbaharda burası nasıl bir yer?" diye sordum.

Bir an için bana uzun uzun bakıyor. "Çok güzel. Gökyüzü daha koyu bir mavi. Tüm bu ağaçlar alev topları gibi görünecek ve hava berrak olacak. Hasat için yardım getiriyoruz ama günlerimiz çok uzun. Yine de hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Keşke kalabilsem. Bunu o kadar çok istiyorum ki, yüksek sesle söyleme isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum.

Göl görüldüğünde çayıra gitmediğimizi daha yeni fark etmiştim. Fleur'u durma noktasına çekiyorum. "Sana söylediklerimden sonra beni neden buraya getirdin?"

Yanımda durdu. "Çünkü bence bu korkunla yüzleşmenin zamanı geldi. Mutsuz anını hoş bir anıyla değiştirmenin. Her gölü gördüğünde ürpermeden hayatını sürdürmek istemez miydin? Böyle yaşanmaz."

Bunu daha önce ben de düşünmüştüm. Çocuklarım olduğunda, kendimi bir balonun içinde tutmam mümkün olmayacak. Yüzmek isteyecekler ve Tanrı biliyor ki onları asla yalnız bırakmayacağım.

Göl kenarında oturursak ne ters gidebilir ki? Hiçbir şey. Kit'in küçük bir çocukkenki hali gibiyim, sağduyu bana ne derse desin dolapta bir cadı olduğundan eminim.

"Tamam." Hızlı bir nefes alıyorum.

Aşağı iniyor ve sonra beni atımdan kaldırıp nazıkçe yere bırakıyor. Tepeden aşağıya doğru yürüyoruz, ayak bileğimin kırılma ihtimaline karşı yakınımnda duruyor. Aşağıya vardığımızda gömleğinin düğmelerini açıp en üstteki düğmeye uzanıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Talep ediyorum.

Ağzının bir tarafı kalkıyor. "Tamamen giyinik yüzeceğimizi mi sandın?"

Çenem düştü. Yüzmek benim kabul ettiğim bir şey değildi. "Yüzmeyeceğim! Sadece burada oturacağımızı sanıyordum."

"Gel, Amelie. Korkularınla yüzleş. En kötü ne olabilir ki?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bunu senin için detaylandırmama gerçekten gerek var mı?"

Kız kardeşim *boğuldu*."

Gömleğinin düğmelerini açmaya devam ediyor. "Ve sen boğulacağımı mı düşünüyorsun? Küçüklüğümden beri bu gölde yüzüyorum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bana da hiçbir şey olmayacak."

"Kesinlikle hayır."

Bana zahmetsizce Galya'ya özgü o omuz silkme hareketini yapıyor ve gömleğini başına geçiriyor.

Bir an için ağzım açık kaldı. Onu uzaktan tişörtsüz görmüştüm ama hiç bu şekilde, bir metre ötemde dururken görmemişim. Göğsü pürüzsüz ve mükemmel biçimli, mümkün olan en iyi türden bir anatomi dersi. Bir erkeğin her kası

sahip olabileceği her şey onda fazlasıyla var. Sanki beni bir şeyde yakalamış gibi sırtıyor, ki yakalamış, ben de kızarıyorum.

"Benim zamanımda bir kadının önünde onun izni olmadan soyunmak teşhir olarak bilinir ve bu bir suçtur," diyorum kibarca.

Gülüyor. "Kimse sana izlemeni söylemiyor." Kemerine uzanıyor. Bunda çok cinsel bir şey var, çok uygunsuz. Başka bir durumda benim için böyle soyunurdu. Hevesli, özür dilemeyen.

"Tanrım," diyorum yüzümü ondan çevirerek. Dönmeden önce su sıçramasını duyana kadar bekliyorum, dalmadan önce mükemmel, geniş sırtını ve hayatımda gördüğüm en muhteşem erkek kışını görebiliyorum. Nefesimi tutup yeniden ortaya çıkmasını bekliyorum ve tekrar yüzeye çıkana kadar bırakmıyorum.

"Lütfen böyle altında kalma," diyorum sessizce, sesim çaresiz. Muhtemelen tanışıklığımız boyunca ilk kez ona bir şey için yalvarıyorum.

Yüzü yumuşuyor ve sadece birkaç adım ötede durana kadar suyun içinde ilerliyor. "Ben yetişkin bir adamım," diyor nazikçe. "Bana hiçbir şey olmayacak. Bu suyun en derin noktası belki bir metre."

Haklı olduğunu biliyorum. Bu gölde yüzmek onun yaptığı şeylerin yarısından çok daha az riskli ama bunu bilmek korkumu azaltmıyor. "Kafanı bir yere çarpabilirsin. Bir santim suda boğulabilirsin."

Sırtarak ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Sen burada olmadığında beni suyun her santimetresinden kim koruyacak?"

Bu soru kalbimde bir acıya neden oluyor, çünkü gerçekten bir cevap istiyorum: Ben öldükten sonra ona kim göz kulak olacak ve onu güvende tutacak? Aslında onu hiç güvende tuttuğumdan değil. Sanırım sadece durum ortaya çıkarsa onu güvende *tutabileceğim* yanılsamasını seviyorum.

Elini uzattı. "Lütfen içeri gelin. İkimize de bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Hayatım üzerine yemin ederim. Artık bir çocuk değilsin. Yeteneklerini kontrol edebilirsin. Buraya gelmekle cesur davrandın, eve dönmeye çalışmakla da cesursun. Bir kez daha cesur ol. Benim için."

Kalbim dehşet içinde çarpıyor ama biliyorum ki bu bir gün olacaksa şimdi olmalı. En azından Henri korktuğumu anlıyor ve bana biraz sempati duyuyor. Mark anlamayacak. En başta neden korktuğum hakkında hiçbir fikri yokken nasıl olabilir ki?

"Arkanı dön," diyorum sessizce. Döndüğünde kıyafetlerimden sıyrılıp suya doğru uzanan kaygan, yosun kaplı kayalıklarda ilk deneme adımımı atıyorum.

Nefesim sığılıyor ve vücudumdaki her kemik kıyıdaki güvenli yere çekilmek istiyor. Sanki bitiş çizgisiymiş gibi gözlerimi onun geniş sırtına dikiyorum. Evdeki dergilerde yer alan türden bir yapıya sahip: saf kas, dar bir bele doğru inceliyor. Henri'yle aynı yaşta olmalarına rağmen Mark hâlâ bir çocuğun sırık gibi yapısına sahip.

"Artık dönebilir miyim?" diye soruyor.

"Hayır!" Ben ağlıyorum. "Sadece baldırlarıma kadar geldim."

Gülüyor. "Karışık ortamlarda sutyen tartışmaktan çekinmeyen bir kadın için birdenbire oldukça mütevazı oldun."

"Bir şey hakkında konuşmak ile o şey hakkında atıp tutmak arasında büyük bir fark vardır."

"Seni zaten çıplak gördüğümü unutuyorsun."

Su önce kalçalarımın ortasına, sonra da belime dolanıyor. Tam olarak nefes alamadığımı hissediyorum. "Hiçbir şey görmediğini söylemiştin!"

"*Pek bir şey* görmedim," diye düzeltiyor. "O sırada paniklemiştim ama..."

"Ama ne?" Bir adım daha atıyorum ve köprücük kemiğime kadar içeri giriyorum. "Arkanı dönebilirsin."

"Ama sonra hatırladım." Küçük bir sırtışıla bana doğru dönüyor. Biri neredeyse başka biriyle nişanlı olan iki çıplak insanın olması gerektiğinden çok daha yakınız. "Ve bunu sık sık hatırladım."

Gülüyorum, sesin altında bir miktar sinir yatıyor. Gözleri benimkileri arıyor. "Nasılsın?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. Gerçek şu ki, yolda onunla konuşmak dikkatimi biraz dağıttı. Bunun ne kadar iyi olduğuna şaşırdım ama kalbim hâlâ göğsümde güm güm atıyor.

"Ben... iyiyim."

Geri çekilmeye başlıyor ve nabzım hızlanıyor. "Kalabilir misin?"

Soruyorum, soru tek bir nefeste ılık çalarak çıkıyor. "Olduğun yerde mi?"

Onun yerine yaklaştı ve elini uzattı. Ben de tutuyorum. "Altına girmek ister misin?" diye soruyor.

"Tanrım, hayır."

Gülümsüyor. "Sadece kontrol ediyorum."

İkimiz öylece duruyoruz, ayaklarımız ayrı, ellerimiz kenetli. Güneş alçalmaya başladığında dünya rüya gibi ve sessiz. Ilık ve elma kokulu bir esinti, uzak kıyıdaki sazlıkları hissettiriyor.

Mutluyum, farkındayım. Bir daha göle ayak basacağımı hiç düşünmezdim ama şu anda gerçekten mutluyum. Geçtiğimiz ay hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu oldum. Ve en güzel anların hepsi onunla oldu.

Onun yüzünden *oldu*.

Esinti arttığında ve güneş batmaya başladığında gölden çıkıyorum, nemli tenimin üzerine giysilerimi çekmeye çalışıyorum. İşim bittiğinde arkamı dönüyorum ve o da aynı şeyi yapmak için tırmanıyor. Esinti artık çayırdaki o kadar sert esiyor ki ağaçlar sallanıyor.

Artık yardıma ihtiyacım olmasa da beni Fleur'un üzerine kaldırıyor, elleri büyük, sıcak ve nazik; sonra kendisi Napolyon'un üzerine tırmanırken beni de itiyor.

"Fırtına çıkacak," diyor. O konuşur konuşmaz, uzaktaki gök gürültüsünün alçak homurtusunu duyuyorum. "Doğruca eve gidin. Atları ben kendim götürürüm."

"Sen fırtınada hayatını riske atarken ben ne yapacağım?" diye sordum.

Sırıttıyor. "Kurulanıp bir şişe şarap mı açayım? Zaten ben de öyle yapardım."

Eve geldiğinde kıyafetlerimi değiştirmiş, bir lamba ve açık bir şişe şarapla taş verandada oturuyordum. Benimkinin karşısındaki sandalyeye oturuyor, onun için doldurduğum kadehi kabul ediyor ve derin bir nefes alıyor. Şarabın kokusunu ben de sevmeye başladım. Artık sadece bir içki değil, bir deneyim.

Koku. Şarabın ilk patlaması

dil. Mutlu bir şekilde

iç çektim. "Bu
mükemmel."

Dudağını ısırtıyor. "Sonunda şaraba döndün."

"Sevmeyi öğrendiğiniz şeylerden biri," diye açıklıyorum. "Tadını mı yoksa aklıma getirdiği şeyleri mi sevdiğimden bile emin değilim."

Gökyüzünde çakan şimşekler, beni izlerken lamba ışığının yüzünde titreşmesine neden oluyor. "Peki bu aklına ne getiriyor?"

Gözlerimi kapatıyorum ve bir yudum daha alıyorum, dilimin tadını çıkarırken cevabın bana gelmesine izin veriyorum. "Burada, seninle olmak. Kitap okumak. Satranç oynamak. Yağmurun kokusu."

"Eve gittiğinde tüm bu anıların yerine yenilerini koyacaksın," diyor sessizce.

Bunların yerini alabilecek deneyimleri hayal etmeye çalışarak başımı sallıyorum. Burada geçirdiğim zaman dışında en iyi anılarım Mark'la birlikte geçirdiğimiz bir yaza ait. O zamanlar bana bir mucize gibi gelmişti ama şimdi acaba sadece farklı mıydı ve farklı olan her şey iyi mi geliyordu diye merak ediyorum. Şimdi hepsini gözümün önüne getiriyorum: Mark'ın ailesiyle şehir kulübünde içki içmeler, sanat galerilerinde resepsiyonlar, üniversite arkadaşlarıyla geç saatlere kadar süren geceler. Kendim için seçtiğim o gelecek -çok ideal, çok göz alıcı görünen o gelecek- birdenbire gürültülü, boş ve üzücü görünmeye başladı. Bu anıların yerini asla tutamazdı.

"Yapacağımı sanmıyorum," diye yanıtlıyorum. "Yapacak mısın?"

"Bu verandaya çıkıp da seni düşünmediğim bir zaman asla olmayacak," diyor sessizce.

Kalbim sıkışıyor. Söylemesi kolay, ama eninde sonunda burada benim yerimde başka bir kadın olacak, onun varlığıyla ısınacak - güzel ağzını, parlak gözlerini ve sandalyesine yaslanışını içine çekecek - ve onun kendisini ne zaman öpeceğinden başka bir şey düşünmeyecek. Onu o kadar kıskanıyorum ki başım dönüyor.

Bana bakıyor ve dudağını ısıırıyor, koltuğunda arkasına yaslanıyor, bardak avucunun içinde tembelce yüzüyor. Hiçbir şey söylemese de üzgün görünüyor.

Kendimi eğilmiş, ağzımı onun dolgun dudaklarının üzerinde gezdirirken hayal ediyorum. Şok olur muydu? Cevap verir miydi? Sanırım verebilir. Sanırım öpücüğe doğru eğilir, alt dudağımdaki şarap izini çekerdi. Ve elim yanağına gider, gün boyunca uzamış sakallarını törpülerdi. Sonra onu içime çeker, bir şekilde onu yakalamaya çalışırdım. Kokusunu, tadını, sıcaklığını.

"Yemek yemeliyiz," diyorum hemen. "Şarap başımı döndürüyor."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, sanki içimde neler olup bittiğini benden daha iyi anlıyormuş gibi beni izliyor. "Peki ne yememizi önerirsin?" diye soruyor.

Her zamanki gibi ekmek, peynir ve jambon yapabiliriz. Ama nedense kaçtığım geceyi düşünüyorum, buraya döndüğümüz ve Marie'nin son eserini iki çatalla aramızda paylaştığımız zamanı.

"Bence bir turta yapmalıyız."

"Biz mi?" diye soruyor.

Turta normal şartlar altında önereceğim bir şey değil, özellikle de hayatımda sadece bir kez turta yapım sürecinin bir parçası olduğum için

Hayat. Eğer bunu deneyeceksem, tek başıma yapmayacağım. "Her şeyi tek başıma yapmamı beklemiyorsun değil mi?"

Sırıtır. "Evet, tabii ki tek başına bir şey yapmak düşünülemez." Alay ediyor ama kollarını dirseklerinin üzerine kadar iterek ayağı kalkıyor. "Beni işe koy, *ma reine*." *Kraliçem*.

"Hırsız için başka bir kelime mi bu?"
diye sordum. "Evet," diye yanıtlıyor.
"Ama daha kötüsü."

Beni mutfağı kadar takip ediyor ve ikimize de biraz daha şarap koyarken örgümü başımın üstüne sarıyorum. "Bu benim pişirme becerilerimi geliştirmeyecek," diye uyarıyorum kadehi alırken.

"Hayır," diyor, "ama emeklerinizin meyvesini tatmak zorunda kalmadan önce duyularımızı köreltmeye yardımcı olacaktır."

"Emeklerimiz."

Elmaları ve kesme tahtasını ona doğru iterken, diğertaraftaki koltuğı oturup Marie'nin o sabah ne yaptığını hatırlamaya çalışıyorum. Tam olarak iki buçuk bardak unu ölçmesini, kabartma tozuyla karıştırmasını ve ardından tereyağını alıp küçük bıçaklarla ve hızlı elleriyle una yedirmesini izliyorum.

"Yine yapıyorsun," diyor usulca. "Parıldama."

Gözlerim açılıyor ve neredeyse içgüdüsel olan bir tartışma ihtiyacıyla bedenime yerleşiyorum. Henri şimdi bunu iki kez gördüğünü iddia ediyor ve eğer haklıysa bu ne anlama geliyor? Bunun Mark'ın önünde yapabileceğim bir şey olduğu anlamına geliyor. Sonunda birlikte yaşarsak yapacağım. Peki *bunu* nasıl açıklayacağım?

"Zaman yolculuğı yapmıyordum," diye ısrar ediyorum, unu ve tereyağını kapıyorum. "Belki de bir şeye odaklandığımda yerimi biraz kaybediyordumdur."

"Zaman yolculuğı yapıyor olsaydın bunda yanlış bir şey olmazdı, biliyorsun," diye rahatça öneriyor, bıçağı elmanın yüzeyinde akıllı ellerle dolaştırıyor.

Unu tıpkı Marie'nin yaptığı gibi ölçüyorum ve içine tereyağı koymaya başlıyorum. "Gerçekten parıldadım mı? Bana doğruyu söyle."

"Öyleydin," diyor. "Fırtınadaki bir mum gibi görünüyordun."

"Tanrım," diyorum, Marie'ninkinden bile daha hızlı hareket eden ellerle tereyağını una karıştırırken, ama çoğunlukla sıkıntıdan. "Bunu bazen testler sırasında yapıyorum. Sence beni gören oldu mu?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bilmiyorum, ama insanları zaman yolculuğı yapmadığına ikna etmek istiyorsan, önce bunu kesmek isteyebilirsin."

Oklavayı alırken iç çektim. "Yaptığının farkında bile değilken başarmak zor."

"O zaman sana kim olduğunu bilmeyen biriyle birlikte olmamanı önerebilir miyim?" diye soruyor.

Onu tersledim. Aldırmıyor gibi görünüyor. "Sanırım tarçına ihtiyacımız olabilir," diyor.

Bu turtayı başarmaya neden bu kadar niyetli olduğumu açıklayamıyorum. Sadece önemli olduğunu hissediyorum.

"Evet, var," diye cevap veriyorum ve fikrimi değiştirmeden gözlerimi kapatıp kayboluyorum, bir gün geri dönüyorum ve sonra bir sonrakine. Enerjimi bunun için harcamamalıyım ama şu anda eve dönmek umurumda değil. Sadece Henri ile pasta yapmak istiyorum.

Her zamanki gibi ahıra iniyorum ve battaniyeyi kapıyorum. Güneş çıktı ve açık ahır kapılarından baktığımda bahçede sarı saçlı ve beyaz elbiseli bir anlık bir görüntü yakalıyorum: balkabaklarını sulayan *ben*. Bahçeyi koşarak geçip Marie'nin yerleri fırçaladığı eve giriyorum. Kapıdan girdiğimi görünce çenesi düştü.

"Tarçına ihtiyacımız var," diyorum ona.

Şaşkınlığının yerini sevinçli bir gülümseme alıyor. "*Bien*, Amelie. Bugün biraz alacağım. Hediyeimiz işe yarıyor, değil mi?" diye soruyor, sesinin altında bir kahkaha tonu var.

"Sanırım," diye mırıldandım.

Birkaç dakika sonra tepeden tırnağa sıırsıklam ve bir kez daha battaniyeye sarılmış halde eve döndüğümde Henri gülüyor. "Marie bana bugün zaman yolculuğu yapacağını söylemişti," diyor. "Ona inanmamıştım."

"Tarçına ihtiyacımız vardı," diye cevap veriyorum biraz savunmacı bir tavırla, yerdeki yığından kıyafetlerimi toplarken.

"Acil bir durum," diye onaylıyor başını ciddi bir şekilde sallayarak. Tarçını ona veriyorum ve giyinmeye gidiyorum.

Mutfağa döndüğümde elma ve şekeri karıştırıyor ama kâsesinden çok beni izliyor. Başparmağını dudağının üzerinde gezdiriyor, bu hareket beni hafifçe dizlerimin üzerine çökmüş gibi hissettiriyor. Kesinlikle çok fazla şarap içmişim. En azından bir şeyi fazla kaçırmışım. Ondan biraz uzaklaşmak için kâsemi tezgâha taşıyorum.

"Eve döndüğünde gerçekten onunla yatacak mısın?" diye soruyor aniden.

Yukarı bakıyorum. Yanıtımı beklerken gözleri alev alev yanıyor, kızgın ve... başka bir şey....

Mark'la yatma fikri geçen bahar beni sadece tedirgin etmişti, ama şimdi midemi düğüm düğüm ediyor ve bu iyi bir şey değil. Bütün yazı ondan uzakta geçirmemeliydim. Mart ayından beri birbirimizi görmedik bile ve beş ay ayrı kalmak herkesi tedirgin eder. Eve döndüğümde böyle hissedersen, bunu yapamayacağım, ama belki o zamana kadar farklı hissederim. Belki her şey normale döner.

"Artık hiçbir şeyden emin değilim."

Bedenim aşırı ısınmış ve sıvı gibi hissediıyor. Gözlerimi tutuyor ve onu öpmek için masanın üzerinden kayışımı hayal ediyorum. Beni tezgâhın üzerine kaldırdığını, çikolata için kavga ettiğimiz gün olduğu gibi bacaklarımın arasına bastırdığını hayal ediyorum.

Göğsüm çok hızlı inip kalkıyor ve gözleri oraya ve tekrar ağzıma kayıyor. Bana yutmak istediği bir şeymiş gibi bakıyor ve ben nefesimi tutamıyorum.

Oklavayı elime alıp hamuru açmaya başlıyorum ve düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum. Şu anda kim olduğumu bilmiyorum - şarap kafamda bu resimleri yaratıyor olmalı, oda sıcak olmamasına rağmen beni terletiyor.

"Yanlış yapıyorsun" diyor.

Omzumla alnımdaki unu siliyorum. "Rahat koltuğunda oturup eleştirmek ne kadar da tipik bir davranış."

Yavaşça ayağa kalkıyor ve tezgâhın benim tarafıma doğru ilerliyor. Tam yolundan çekilmek üzereydim ki aniden arkamda belirdi, elleri oklavanın sapında benimkileri kapatıyordu, ağzı kulağıma yakındı.

"Vücudunu bu işe vermelisin," diyerek beni ileri itiyor ve benimle birlikte geliyor. Ağırlığımız hamura baskı yapıyor ve hamur kasap bloğunun üzerinde düzgünce yayılıyor. "Sonra geri," diyor. Sesi alçak ve kulağıma sert geliyor. Onunla birlikte, ellerimizle geriye doğru hareket ediyorum ve ihtiyaç midemde keskinleşiyor.

"Ve tekrar," diyor usulca. Nefes veriyor ve kulağımın kabuğundaki her küçük tüy tepki olarak yükseliyor. Ellerimize bakıyorum. Onunki büyük, bronz, benim küçük, solgun ellerimi gölgede bırakıyor. Ön kollarımız birbirine bastırılmış, aynı kontrast: küçük ve yumuşak olanın yanında büyük ve sert. Göğsü sırtıma yaslanıyor, elbisemin artık bana yapışan ince kumaşına sert ve sıcak bir şekilde bastırıyor. Nefes alışım sığ, küçük soluklar ve hızlı nefes verişler,

Kalbim gözlerimi kapatıp nereye götürürse götürsün onu takip etme arzusuyla çarpıyor.

Sırtıma bastırıldığında neden ona doğru eğilmek istediğimi, neden başımı kulağıma değen nefesinin nabzına doğru hareket ettirmek istediğimi bilmiyorum. Elleri canımı acıtacak kadar sert kavradığında neden sadece onları daha sıkı tutmasını istiyorum.

Dışarıda şimşekler çakıyor ve oda karanlığa gömülüyor.

Kalbinin sırtıma çarptığını hissedebiliyorum, tıraşsız çenesinin törpüsü tenime değecek kadar yakın. Elleri benimkilerin etrafında kenetleniyor ve bir an için ikimizin de ne yapacağından emin olamıyorum.

Onu istiyorum. Mark'a vermeyi reddettiğim, Mark'a vermek *istemediğim* her şeyi ona vermek istiyorum. Ama bir hafta sonra Henri yaşlı bir adam olacak. Ve ben de nişanlanıyor olabilirim.

"Turtayı şimdi yapabileceğimizi sanmıyorum," diye fısıldıyorum. Nefesim kesilmiş ve sesim dehşete düşmüş gibi çıkıyor ama öyle olduğumdan emin değilim. Bu sözleri söylerken bile onun tenini tenimde hissetmekten zevk alıyor ve daha fazlasını istiyorum.

"Sabaha kadar dayanabilir," diyor, sesi çakıllı, kulağıma sadece bir an sıcak geliyor, sonra geri çekiliyor. "Bir mum getireyim."

Bir kibritin çakılma sesini duyuyorum ve sonra odada bir ışık belirliyor. Gözlerimiz yarı karanlıkta buluşuyor, onunki bana hızla tanıdık gelen bir şekilde yanıyor. Yüzünden kaçınarak hamuru topluyorum ve o da elmaları kapatıyor.

Işıklar sönmeseydi ne olurdu? Bunu öğrenme arzusuyla kalbim güm güm atıyor.

"Sanırım çok içtim," diye kekeliyorum, ama meselenin bu olmadığını biliyorum. Gözlerim onun dolgun ağzına, bir dakika önce benimkini saran geniş omuzlarına kayıyor. Her şeyi hissetmek, ağırlığını üzerimde hissetmek, beni tüketmek istiyorum. Dizlerimin bağı çözüldü, arzuyla şiştim. Ama şu anda teslim olmak kendim için planladığım her şeyi mahvedebilir. "Yatağa gitmeliyim."

Başını sallıyor, çenesi kısıtlamayla sıkıca kilitlenmiş. Odamın kapısına geldiğimde dönüyorum. Eğer şimdi buraya gelip beni öpecek olsaydı, ona izin verirdim. Sonra onu odaya çeker ve kıyafetlerini çıkarırdım.

Tezgâhın üzerine eğilmiş, onu kavırıyor. Sanki beni takip etmemek için kendisiyle savaşıyor.

Fikrini değiştirmeden, aramızda var olan şeye teslim olmadan önce kapıdan içeri giriyorum.

Çünkü kalbimin derinliklerinde bir süre önce buna teslim olduğumu biliyorum.

Marié ertesi gün sabahın köründe geri döndü. Bunu biliyorum çünkü içeri girdiğinde nefes nefese kaldığını duyuyorum. Elbisemi giyip aceleyle odadan çıktım.

Neden nefes nefese kaldığını anlıyorum. Henri ve ben mutfağı mahvetmeyi başardık... her yüzeyde un var. "Özür dilerim," diyorum, temizlemek için acele ederek. "Henri ve ben turta yapmaya çalışıyorduk ve ışıklar söndü."

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Sen ve Henri turta yapmaya mı çalıştınız?"

Birlikte mi?"

"Şey, yemek yememiz gerekiyordu." "İlginç."

Ona gözlerimi devirmek istiyorum ama daha şimdiden arkamda benden çok daha büyük olduğunu hissettiğimi hatırlıyorum. Elleri benimkileri sarıyor. Nefesi kulağıma değiyor.

Şarap yüzünden olmalı. Geçici bir delilik olmalı.

O sırada Henri odaya girer, her zamankinden daha yorgun görünmektedir. "Neden bu kadar erken geldin?" diye sorar Marie'ye. "Daha hava bile aydınlanmadı."

Renklendiriyor. "Jeanette'in annesi Tours'dan geldi, beni eve bıraktı."

"Bırakmak mı?" diye sorar "Sabahın beşinde seni bırakacak kim vardı? Sabah mı?"

"Peder Edouard," diyor kızarak. "Madam LeGrand bebek için endişelendi ve her ihtimale karşı onu vaftiz etmeye çağırdı ama her şey yolundaydı. Peki burası nasıldı? Eğer ikiniz birlikte pasta yapıyorsanız, sanırım bu birbirinizin boğazına sarılmamayı başardığınız anlamına geliyor, kısaca?"

Sanırım *boğazımdaydı*. Ya da çok yakınındaydı. Nefesini tenimde hissedebiliyordum. Mark ve ben seks yapmadık ama başka pek çok şey yaptık. Onun altında, neredeyse çırlçıplaktım ve hiçbir şey hissetmiyordum. Henri arkamda durdu ve ikimiz de tamamen giyinikken ellerini ve nefesini üzerimde hissetmek bile beni kızışmış bir kedi gibi kasılmama neden oldu. Anlamıyorum. Anlamak istemiyordum.

"İyiymi," diyorum ona belli belirsiz.

Ama iyi değildi. Tehlikeliydi. Onun yanında geçirdiğim her dakika bir öncekinden biraz daha az kontrollü geliyor. Planladığım gibi bir ya da iki hafta daha kalırsam ne olacağından emin değilim. Daha akıllı bir kız muhtemelen öğrenmeden giderdi.

T İki gün sonra bileğimi test etmeye karar verdim. Her zaman kırma ihtimalim var, bu da beni burada o kadar uzun süre tutabilir ki artık eve atlayamam, 1938 benim

yeni bir hediye. Bir parçam bu fikirden eskisi kadar dehşete düşmüyor.

Henri gidene kadar Marie-Therese'i şehrin diğer tarafındaki bir çiftliğe götürmek için bekliyorum, çünkü böylece döndüğümde yanlışlıkla kimseye çaktırmamış olacağım.

Sadece bir ya da iki ay ileri gitmeye karar verdim ve yeteneğimi kullanmak için iyi bir nedenim olsa da çiftliğin neye benzeyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Sonbaharın başlarında elmalar gelmiş ve üzümler hasat için neredeyse hazır olacak. Hepsini görmek istiyorum, neden görmeyeyim ki? Genelde hediyemi kullandığım için suçluluk hissederim ama şu anda hissetmiyorum. Sanırım Marie'nin bu kadar utanmazca zıplamasını izlemenin bir etkisi oldu.

Avluyu geçip ahıra gidiyorum, gözlerimi kapatıyorum, tam olarak bu anın hissini ezberliyorum, geri döndüğümde yerimi kolayca bulabilmek için bir kitapta çevrilmiş bir sayfa gibi saklıyorum. Ve sonra çok uzak olmayan bir zamanı hayal ediyorum, havanın keskinliğini, yaz renklerinin yeşilden altın rengine geçişinin eşiğinde olacağını hayal ediyorum. Bunun ilk ipuçlarını hissediyorum - esinti, karanlık - ama aniden ileri çekiliyorum, sanki kendi zamanım geri dönmemi talep ediyormuş gibi.

Paniğe kapılıp düşünüyorum, yere çarpıp samanların içinde kayarak ayağa kalkıyorum, bileğimin iyi dayandığını görünce rahatlıyorum. Mutlu bir iç çekişle etrafıma bakıyorum. Daha uzağa gitmek istemişim ama yeterince uzağa gitmişim:

Hafif bir esinti var; soğuk değil ama birkaç saniye önceki havadan çok daha hoş. Sonbaharın başları sanırım.

Hâlâ ahırda asılı duran battaniyeyi alıyorum ve dışarı bakmadan önce üzerime sarıyorum. Buradan sebze tarlasını görebiliyorum; küçük filizlerim uzun, kalın sarmaşıklara dönüşmüş ve ikisinin ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla balkabağı var. Meyve bahçesine gitmeye cesaret edebilir miyim? Kötü bir tavsiye, evet, ama biriyle karşılaşma ihtimalim çok düşük. Saçlarımı yüzüme savuran ve battaniyeyi bacaklarıma dolayan aynı sonbahar esintisinde hışırdayan üzüm sarmaşıklarıyla iki yandan çevrili patıkada yürümeye başlıyorum.

Ve aniden Henri orada, yirmi adım ötede, beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Alet elinden düşüyor. Sanırım açıklamam gerekiyor ve bir yanım nasıl bir karşılamayla karşılaşacağımı merak ediyor. Bir kez bile yazdan sonra kalmamı istediğini belirtmedi, ama bir gün dönersem memnun olur mu? Sanırım bunu öğrenmek üzereyim.

Bana doğru ilerliyor, ancak aramızda birkaç santim mesafe kaldığında duruyor, gözleri daha önce sadece birkaç kez gördüğüm bir şekilde yüzümde. Şaşkın görünüyor, sanki burada bulunmam bir tür mucizeymiş gibi. Ona neler olduğunu sormadan, elleri çenemin etrafında kıvrılıyor ve beni öpüyor.

Dudaklarının hissi, vücudunun benimkine karşı sertliği, kokusu, arzusu. Hâlâ battaniyeyi etrafımda tutuyorum ama bedenim onunkine doğru sallanıyor, ta ki aramızda bir fısıltı kadar bile boşluk kalmayana kadar ve kolları sırtıma doğru kayıyor, beni daha sıkı kavlıyor, daha sert öpüyor. Sanki içimde boğulmak istiyormuş gibi, sanki yüz yıldır açlığını çektiği tek şey benmişim gibi öpüyor beni. Ve ben de onu öpüyorum. Onu, onun bir parçası olacak kadar sert öpmek istiyorum, hafızamı onun tenine işlemek, onunkini benimkine işlemek istiyorum.

Kollarım boynuna dolanıyor ve battaniye yere düşüyor. Elleri çıplak sırtımda ve ondan her şeyi istiyorum, o kadar çok ki beklemeye dayanamıyorum.

Ama...

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, ondan uzaklaşırken tökezliyorum.

Bu şimdi değil. Bu sonbahar, ben artık burada olmadığım zaman, ve bu olmamalıydı. Erkek arkadaşım olmasaydı bile bu olmamalıydı. Az önce ne yaptığımı bilmiyorum ama bundan kaçmam gerektiğini biliyorum, özellikle de şu anda onun önünde çıplak durduğumu düşünürsek. Fikrimi değiştirmek için kendime bir an bile vermeden ortadan kayboluyorum ve

O kadar hızlı işaretlediğim bir an ki, yaklaştığını hissettiğimde durmayı bile zor başarıyorum.

Yere indiğimde giysilerimin bir yığın halinde durduğunu görüyorum ve Henri kamyonu yanaştırdığı sırada giysilerimin içine giriyorum. Dışarı çıktığımda kamyonundan iniyordu ve onu orada görmek nefesimin kesilmesine neden oldu. O öpücük hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Ve hala ne olduğunu bilmiyorum. *Benim* itidal göstermeyeceğim zamanlarda bile bana karşı itidalli davrandı. Önümüzdeki hafta bunu değiştirecek ne olacak?

Bir hata yaptık.

Eğer söz verdiğim gibi bir ya da iki hafta daha kalırsam, o ve ben bir hata yapacağız. Birlikte uyuyacağız ya da buna çok yaklaşacağız, ikimiz için de işler değişecek. Yoksa neden beni o şekilde öpsün ki?

"Bana hayalet görmüş gibi bakıyorsun," diyor, gülümsemesi soluyor. "Bir sorun mu var?"

Evet.

"Hayır," diye cevap veriyorum, başka tarafa bakarak. "Sadece eve gitme zamanımın geldiğini düşünüyorum."

Henri ve Marie ile geçirdiğim SON TAM gün ayık bir gündü. Henri günün çoğunu dışarıda geçiriyor, Marie ise alt dudağını çığ olana kadar dişleriyle sıkarak pişiriyor.

"Ya eve dönecek kadar iyi değilsen?" diye soruyor. "Güvende olmak için birkaç gün daha kalman gerektiğini düşünmüyor musun?"

Henri'nin tişörtü üzerine yapışmış bir halde pompaya doğru yürümesini ve ellerine aldığı suyu içmesini izliyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum, sesim biraz cılız çıkıyor. "Sanırım en iyisi hemen geri dönmem."

Marie o öğleden sonra evde kalıyor, yani akşam pikniği yok, batan güneşi izlemek için çayıra gitmek yok. Nedense bu kadar çabuk biteceğini düşünmemiştim. Onunla birlikte sevdiğim her yere veda etme şansım olacağını düşünmüştüm ama olmayacak.

Yemek acı verecek kadar sessiz geçiyor ve daha bitmeden Marie gözyaşlarına boğulup gece için izin istiyor. Henri ve ben masayı topluyoruz ve onun kolu ya da kalçası benimkine her değdiğinde meyve bahçesindeki o öpücüğü düşünüyor ve her şeyi yeniden istiyorum.

"Hadi," diyor işimiz bittiğinde, elini sırtımın alt kısmına koyarak.

Beni kapıya doğru itmesine izin verdim. "Nereye gidiyoruz?" Gülüyor. "Başka nereye?"

Pek çok pikniğe ve meşhur çikolata olayına sahne olan saman balyasına doğru yürüyoruz. Her birini yeniden yaşayabilmeyi dileyerek bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Bir battaniye seriyor ve yan yana oturuyoruz, bulutların arasından görünen ay parçasına bakmak için başlarımızı geriye doğru eğiyoruz. "Yarın, paylaşacağımız tek şey bu ve güneş olacak."

Boğazım acıyacak kadar şişiyor. Onun olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyorum. "Bu yeterli değil."

"Hayır," diyor usulca. "Öyle değil. Peki burada kaldığın için memnun musun?"

Gülüyorum, gözyaşlarımı yüzümden siliyorum. "Tabii ki. Burada kaldığım için memnun musun?"

Gülümsüyor ama gözleri hüzünlü. "Elbette. Gerçi hayatımın geri kalanını güzel kuzenimle ilgili sorularla geçireceğim."

Omuz silkiyorum. "Güzel mi? Hatırladığım kadarıyla buraya geldiğimde Madam Beauvoir'a beni çekici bulmadığınızı söylemişsiniz ama *her erkeğin seçici olmaya gücü yetmez.*"

"Bizi anlamıyormuş gibi davrandığın için bunu hak ettin. Tanrım," diyor, kahkahası göğsünde alçak bir gümbürtüye dönüşüyor, "bunu söylediğimde yüzün. Çatlayacağından emindim."

"Biliyor muydun?! Bunca zamandır?" Haykırıyorum. "Neden hiçbir şey söylemedin?" "Neden sana söyledim? Senin hakkında kötü şeyler söylemek çok daha eğlenceliydi.

ve patlamamaya çalışmanı izleyeceğim." İkimiz de gülüyoruz ve sonra tekrar sessizlik oluyor. "Dans için özür dilerim," diyor sonunda. "Hangi bölüm için?"

"Hepsini. Duygularını incittiğimi. Kıskançlığımın her şeyi mahvettiğimi."

Başımı bir anlığına omzuna yasladım. "Sonunda telafi ettin. Burada bulunduğum süre boyunca dans edebildiğim tek kişi André olduğu için üzgünüm."

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "O zaman bunu düzeltmeliyiz."

Kalbim çırpınıyor, birkaç atım atlıyor. "Oh...tamam."

Bir elini belime koyuyor, diğeri benimkini havada tutuyor ve bilmediğim bir melodi mırıldanmaya başlıyor.

"Buraya biri gelirse seni kuzeninle dans ederken görecek."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Eminim şu anda hepsinin bundan çok daha fazlasını yaptığımızı düşündüklerinin farkındasınızdır."

Bunu duyunca nefesim kesiliyor ama kendimi tutmak yerine bir adım daha yaklaşp başımı göğsüne yaslıyorum, kokusunu içime çekiyorum, gömleğinin tenime, boynunun alnıma verdiği sert hissi hatırlıyorum. Kolları geriliyor.

Yarın eve, Henri ve Marie'nin artık var olmayabileceği bir dünyaya döneceğim. Ama var olsalar bile, onları yaşlı, yalnız ve güçsüz görmeye dayanmam. Oldukları gibi kalmalarını istiyorum. Keşke ben de onlarla kalabilseydim. Keşke *onunla* şu anda olduğumuz gibi kalabilseydim. Ayrılmak Kit'i kaybettiğimden beri her şeyden daha çok acı verecek.

Elleri sırtımda geziniyor, sanki tenimi olabildiğince örtmeye çalışıyor ve bir an için parmak uçlarının beni daha yakına çektiğini hissediyorum.

"Adını istiyorum," diyor sessizce. "Tüm geçmişte senin gerçekte kim olduğunu bilen tek kişi olmak istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak gülümsüyorum. O kadar uzun zaman olmuştu ki, Amelie Durand dışında bir adım olduğunu neredeyse unutmuştum. "Sarah," diye fısıldıyorum. "Sarah Stewart."

"Sarah," diyor avucunu yüzüme dayayarak. "Benim küçük hırsızım."

Nefesi başımın üzerinde hayalet gibi dolaşüyor ve ona tekrar baktığımda, gözleri açmış gibi ağzıma kilitlenmiş, sanki elinden gelse beni yiyip bitirecekmiş gibi. Ve bunu o kadar çok istiyorum ki, içim içime sığmıyor.

Başı aşağı iniyor, ağzı her iki yanağıma, alnıma ve gözlerime hafifçe bastırıyor ve ağzımı bulmasını beklerken nefes alıp almadığımdan bile emin değilim. Geçen sefer beni öptüğünde onu durdurmuştum, ama onu tekrar durduracak gücüm yok.

Ama gelmiyor. Onun yerine sanki yanmış gibi beni bırakıyor, irkiliyor. "Git," diyor, benden çok kendine. "Bu kadarı yeterli olmalı."

Arkasına bile bakmadan karanlığa doğru yürüyor ve ben de onun gidişini izliyorum, kayıptan dolayı kendimi kötü hissediyorum. Mantıklı olduğunu biliyorum - neden sonsuza dek gidecek bir kızla bir şeylere başlayayım ki?

Her zaman eve döndüğümde rahatlayacağımı düşünürdüm. Şimdi bunun yerine kalbimi kırabileceğini düşünüyorum.

I O gece yatakta yorgunluktan uyuyamadım. Cırcır böceklerini özleyeceğim. Onların arkasındaki sessizliği özleyeceğim. Açık pencereleri ve beni uyandırmak için içeri üflenen sıcak çim kokusunu özleyeceğim.

Kız kardeşim gibi hissettiğim Marie-Therese'i özleyeceğim.

Ve en çok da benim her şeyim olan Henri'yi özleyeceğim. Tek umudum eve döndüğümde hala böyle hissetmemek, çünkü buna dayanabileceğimden emin değilim.

Uyandığımda kendimi uykusuz bir gecenin ardından on espresso içmişim gibi yorgun ama gergin hissediyorum. Yansımam, yaz güneşinde kazandığım bronzluğun altında bugün solgun olduğumu ve gözlerimin altında mavi halkalar olduğunu gösteriyor. Ona veda ederken böyle görünmek istemiyorum.

Ona hiç veda etmek istemiyorum.

Eğer kalmamı isteseydi.

Gözlerimi kapatıyorum. Bir önemi yok. Kalamam ve zaten soracak kadar da umursamıyorum.

Onu terk etme fikri beni terletmeye başladı. Ellerim titriyor ve son kez giydiğim beyaz elbise tenime yapışıyor. Tüm enerjimi eve dönmek için saklamam gerekiyor ama elimde değil. Henri'ye ne söylemeliyim? Ona nasıl veda edeceğim? Birkaç ay içinde ortaya çıkacağım konusunda onu uyarmalı mıyım? Sanırım buna gerek yok - eğer şimdi gidersem, beni o şekilde öpmesine neden olan şey gerçekleşmeyecek. Umarım hafızamı kaybetmem. Sonsuza dek saklamak istediğim bir anı.

Yatağı soyuyorum ve burada geçirdiğim süre boyunca edindiğim ya da ödünç aldığım tüm eşyaları dikkatlice topluyorum - fırça, birkaç kitap, saç tokaları, hortum ve eldivenler - ve onları küçük çalışma masasının üzerine düzgünce yerleştiriyorum. Bir daha asla *bu* evde, bu odada olmayacağım ve bu bile beni üzüyor, çünkü burası şimdiye kadar bildiğim her yerden daha fazla evim oldu.

Mutfağa girdiğimde Marie beni ekmek, peynir ve meyvenin beklediği masaya doğru itiyor. "Güçlenmek için yemek yemelisin," diyor.

Başımı sallıyorum ama iştahım yok. Eve -televizyona, rahat kıyafetlere, klimaya ve akla gelebilecek her türlü yiyeceğe- dönmek için sabırsızlanmalıyım. Ev işlerinin olmadığı, benden hiçbir şeyin beklenmediği ve hayatın benim emeğim olmadan tamamen kendi kendine işlediği bir hayata dönmek için sabırsızlanmalıyım. Ama değilim. İçimde geri dönmek isteyen hiçbir şey yok.

Ben bir parça ekmek yerken Marie volta atıyor. "Bu uzunlukta bir yolculuğu sadece bir kez yaptın ve olduğundan daha zayıf dönüyorsun," diye endişeleniyor. "Başaramazsan ne yapacaksın?"

"Gelip seni bulacağım," diyorum gülümsemeye zorlayarak, "ve sen de beni bir kez daha ekmekle doldurup yoluma göndereceksin."

Kendi gülümseme çabası biraz duraksıyor. Yutkunuyor. "O zaman burada olacağımızı düşünüyor musun?" diye soruyor sessizce. "Sence yaklaştığını söylediğin bu savaştan sağ çıkabilecek miyiz?"

Gözlerim yanıyor. Gerçek şu ki hiçbir fikrim yok. Marie kurtulabilir ama Henri nasıl kurtulacak? Bu çiftlikte kalsa da kalmasa da savaşacağını biliyorum. Önümüzdeki iki yıl içinde tekrar ziyaret edecek olsam bile çoktan gitmiş olabilir.

"Senin hiçbir şeyden sağ çıkamayacağını düşünemiyorum," diyorum ona. "Ama keşke Fransa'nın güneyine gitmeyi düşünsen. Eminim savaş bittiğinde çiftlik hâlâ burada olacak."

Hüzünle gülümsüyor. "Annem ve Henri için kalmam gerekiyor."

Tıkandığımı hissederek başımı sallıyorum. "Sanırım her zaman Almanların bileklerini kırabilir ve çiftliğe geldiklerinde onları düzeltmek için zamanda geriye gitmeyi reddedebilirsin."

"Bunun için sana bir özür borçluyum," diyor. "Mantığım pek mantıklı gelmeyecek sanırım ama annem... Henri'ye aşık olduğunu düşünüyordu. Ziyaretine geldiğinde sana ne yaptığını anlatmasının sebebinin bu olduğunu söyledi. O yüzden bileğin kırıldığında..."

"Bunun bize birlikte daha fazla zaman kazandıracağını düşündün," sonucuna vardım. Zaten bu kadarından şüphelenmiştim, ama şimdi kendime itiraf edebilirim ki

Bunun için minnettarım.

"Bunun ne kadar saçma olduğunu şimdi anlıyorum," diyor. "İşler yolunda gitseydi bile, burada bizimle kalmak için çok fazla şeyden vazgeçmen gerekirdi."

Yutkunuyorum. Henri beni kalmaya ikna etmeye çalışsaydı, fikrimi değiştirebilirdi. Sanırım bu gerçekleşmeden önce, şimdi ayrılmam en iyisi.

Kucağıma bakıyorum. "Belki düşündüğün kadar saçma değil. Ama aşk senin zamanında iki kişi gerektirir, tıpkı benimkinde olduğu gibi. Beni uğurlamaya gelecek mi ki?"

Yutkunuyor ve ayaklarına bakıyor. "Uyandığımda gitmişti ve ondan hiçbir iz yoktu. Bilin ki onun yokluğu duygu eksikliğinden kaynaklanmıyor."

Kalbim parçalanıyor. Bana veda etmeye gelmeyecek, bu da onu bir daha asla göremeyeceğim anlamına geliyor. Eve döndüğümde ikisini de aramayı planlamıyorum. Belki bundan yıllar sonra, her şey daha uzakta olduğunda ve hayatım yeterince ilerlediğinde, ikisine de ne olduğunu öğrenmeye dayanabilirim. Ama bu yakın bir zamanda olmayacak.

"O zaman ertelemek için bir neden yok sanırım."

Ayağa kalkıyorum, benimmiş gibi hissettiren küçük evin etrafına bir göz atıyorum. Bu deneyimi bir daha yaşayıp yaşayamayacağımı merak ediyorum. Mark'la işler yolunda gitse bile, sahip olacağımız herhangi bir ev bu olmayacak: her gerçek parçanın ikamet etmesine izin verilen bir yer.

Ahıra indiğim için oradan da ayrılmam gerektiğine karar veriyorum. Marie benimle geleceğini söylüyor ve sanki bir çocukmuşum gibi elimden tutup beni oraya götürüyor.

"Sen tanıdığım tek kız kardeşsin. Bulunduğun yerde her şeyin çok daha iyi olduğunu biliyorum. Ama lütfen şunu bil ki, ziyaret için ya da temelli kalmak için geri dönmeye karar verirsen, kimse benden daha mutlu olamaz." Gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Hayır, bu doğru değil. Sanırım Henri daha mutlu olabilir."

Elini sıktım. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Lütfen Henri'ye söyle-" başım öne eğiliyor ve gözyaşlarımı engellemek için çenemi sıkıyorum. Henri'ye ne söylemek istiyorum? Çok fazla şey var, bu yüzden hiçbir şey söylememeye karar veriyorum. Başımı sallıyorum. "Sadece ona hoşça kal dediğimi söyle."

Başını sallıyor ve elimi bırakıp bir adım uzaklaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve eve odaklanmaya başlıyorum. Yıla, yere. Ama son anda dönüp Henri'yle birçok gece geçirdiğimiz yamaca son bir kez bakıyorum. I

tarlaya bakıyor ve onu görmeyi özlememeye çalışıyorum. Onun yerine evle ilgili düşüncelerin içimi doldurmasına izin veriyorum ve sonunda hafıflediğimi, etrafımdaki havanın sanki aniden gece çöküyormuş gibi karardığını hissedebiliyorum.

Ve son saniyelerde, hava etrafımda çırpınmaya başladığında ve bedenim evin ezici çekimini hissettiğinde, Henri'nin tepeye doğru koştuğunu görüyorum. Söyleyeceklerinden korktuğum için mi, yoksa durmak için çok mu geç kaldığımdan emin değilim ama dünya kararıyor ve bedenim eve doğru yöneliyor. Gitmeden önce gördüğüm son şey onun kederli yüzü oluyor.

1

987

Tuhaf bir yere iniyorum, tuğla bir duvara sertçe çarpıyorum. Gün ışığı var, ama bunun ötesinde düşünemiyorum. Hiçbir şeyi tanımıyorum. Ve ben de anlamaya çalışmaktan yoruldum.

Yorgunlukla savaşmam, en azından bir yerlere saklanmam gerektiğini biliyorum. Ama tüm düşüncelerim ve dürtülerim görüşümle birlikte çöküyor. Bir sarmalın içine çekiliyorum ve gerçek şu ki umurumda bile değil. Henri'yle hayati bir şey bırakmışım gibi hissediyorum, ya da belki de bıraktığım hayati şey oydu.

Bir hastanede olduğumu fark etmeden önce hastanenin buruk kokusunu tanıyorum. Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum ama bir doktor hızla biriyle konuşuyor ve ben yokken Fransızcamın dramatik bir şekilde geliştiğini yarım işleyen beynimle fark ediyorum. Hızına rağmen onu anlıyorum. Anlamlandırmak için kelimeleri seçerken artık o ağır duraklama yok.

Hala ne aldığını bilmiyoruz, diyor hemşireye. Polis bir şey bulabildi mi?

Uyuşturucu kullandığımı düşünüyorlar. Beni nasıl bulduklarına bakılırsa mantıklı.

Konuşmaya çalışıyorum ama boğazım o kadar kuru ki, kelimeleri toparlamakta zorlanıyorum. "Hiçbir şey almadım," diye cevap veriyorum, başımı ona doğru çevirerek. "*Je n'ai rien pris.*" Beni görmezden geliyor.

Ayağa kalkarken saçlarımı yüzümden çekmeye çalışıyorum ama ikisini de yapamadığımı fark ediyorum. Yatağa bağlıyım, uzun beyaz bantlar gövde, ön kollarımı ve ayak bileklerimi sabitliyor.

Yeni bir korku ortaya çıkar. Ya kendi zamanıma geri dönemediysen? Ya ayrılma yeteneğim tamamen yok olana kadar 1938 ile 1987 arasındaki garip bir orta çağda tutsak kaldıysam? Şu anda herhangi bir yere atlayamayacak kadar güçsüzüm. Bundan eminim.

"Bırakın beni!" Talep ediyorum. Bileklerim bağlara karşı titriyor ve hiçbir yere gitmiyor. Nefesim çok hızlı geliyor. Şu anda sakın ve mantıklı olmam gerektiğini biliyorum ama panik başlangıcı bunu imkânsız kılıyor. "*Laissez-moi partir!*"

"Matmazel, sakın olmanız gerekiyor," diyor, hiç etkilenmeden. Sıkılmış görünüyor.

Öfke ve adrenalin iç içe geçiyor ve onları dizginlemek için harcadığım çabayla nefesim kesiliyor. Bana istediklerini yapabilmeleri için atlayacak kadar güçlü değilim, ama beni en çok üzen onun kararsızlığı - artık zaman yolculuğunu reddederek gerçekten ne kaybettiğimi hatırlatıyor. Sadece bir kişi - öfkeli bir polis, kızgın bir eski erkek arkadaş, empatiden yoksun şüpheli bir doktor - özgürlüğünüzü tamamen elinizden alabilir.

"Neden kısıtlandım?" Talep ediyorum.

"Kafası güzel gelen hastalar için standart protokol," diye sertçe cevap veriyor. "Benim kafam iyi değil!" Sakinliğimi kaybederek çılgınlaşıyor. "Çıkarın beni

Bu şeyler!" Kalbim göğsümde gürültüyle çarpmaya başladı.

Doktor hemşireden ona bir şırınga vermesini istedi. Beni sakinleştirecekler ve sonra kaçma şansım olmayacak. Konuşarak bile bundan kurtulamayacağım. "Hayır," diye yalvarıyorum. "Lütfen. Yapmayın."

"Sakinleşmen gerek," diye tekrarlıyor. Hemşire iğneyi ona uzatıyor ve iğne pazıma batarken çılgınlaşmaya başlıyorum, bu yataktan, bu deriden dışarı fırlamak için gözlerimi kapatıyorum.

Soğuk sıvı kanıma karışırken odaya bir adam geliyor. Siyah, o kadar iri ki kapının çoğunu kaplıyor gibi görünüyor.

"*S'arretez-vous!*" diye emrediyor. Doktoru yakaladı ama artık çok geçti. Şimdiden gözlerimin ağırlaştığını hissedebiliyorum. *O Cecelia Boudon'un torunu*, diye anons ediyor ve eğer onun saçının bir teline zarar verdiyseniz, çok pişman olacaksınız.

Birinin, herhangi birinin araya girmesi beni rahatlatmıştı. Ama Cecelia Boudon'un kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ve ben kesinlikle onun torunu değilim.

UYANDIĞIMDA, hastane gibi kokmayan ve görünmeyen güneşli bir odadayım. Karşımdaki televizyonda Fransızca dublajlı *General Hospital* oynuyor. Pencere kenarında ve komodinde bir sürü çiçek var.

Bir hemşire yanımda duruyor. *Sadece bir tansiyon kontrolü*, diyor test edercesine. Önce benimle konuştuğunu sanıyorum, ama sonra odanın köşesinden alçak bir homurtu geliyor: *D'accord*, diyor birisi.

Bu daha önceki adam. Ceket, yanındaki kılıflı silahı ortaya çıkaracak kadar açılmış. Sesinin bu kadar savunmacı çıkmasına şaşmamalı.

Bir kez olsun Fransa'nın silahlarla karşılaşmadığım bir versiyonuna inmek isterdim.

"Kimsin sen?" diye sordum. Sesim boğuk çıkıyor.

Sesimi duyunca biraz irkildi. "Uyanık olmana şaşırdım. Sana bir atı bir hafta uyutacak kadar sakinleştirici vermişler," diyor. "Benim adım Philippe. Büyükannenin korumalarından biriyim."

Ona ihtiyatla bakıyorum. Büyükannelerimin ikisinin de öldüğünü ve ikisinin de Fransız olmadığını ya da korumaları olmadığını biliyorum. Er ya da geç, sandığı kişi olmadığımı anlayacak. Hâlâ atlayacak kadar güçlü değilim, bu yüzden kaçmak için tek şansım şimdi, bu *Cecelia Boudon*, her kimse, beni ispiyonlamak için gelmeden önce.

"Büyükkannem ne zaman geliyor?" diye soruyorum. Hemşire gidiyor ve ben artık kısıtlanmıyorum. Bu iri adamın odadan çıkması gereken bir an mutlaka olacaktır.

"Şimdi onu arıyorum," diye yanıtlıyor telefonu açarak.

Oturuyorum, kolumdaki tansiyon aletini çıkarıyorum, bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve o da ayağa kalkıyor. "Ben sadece-" Ben başlıyorum.

Alçak bir kahkaha ve onu biraz daha az tehlikeli gösteren geniş bir gülümsemeyle sözümü kesiyor. "Yavaşlayın, Matmazel Besson."

Nefes nefese kaldım. "Bana ne dedin sen?" İşte o zaman bileğimi kaldırmak aklıma geldi.

Amelie Besson, hastane bileziğinde yazıyor. DOB: 5-8-1966. Uydurma Fransız adım. Gerçek doğum tarihim.

Telefonu kapatıyor. "Madam Boudon, Durand ailesinin bir dostu olduğu konusunda sizi temin etmemi istedi."

Bir arkadaş. Bu Henri ve Marie-Therese'in ondan bana göz kulak olmasını istedikleri anlamına mı geliyor? Ama nereye ve ne zaman geleceğimi bilmedikleri halde bunu nasıl yapabilirler? Bu hayatta oldukları anlamına mı geliyor?

Belki Henri'nin kızı ya da karısıdır. Bu düşünce boğazımı sıkıyor.

Lütfen Tanrım, ikisinden biri olmasın. Ben ayrıldıktan sonra Henri'nin mutlu olmasını istedim ve umarım bir ailesi olur. Sadece buna ilk elden tanık olmaya hazır değilim.

OTUZ DAKİKA İÇİNDE kapıda bir telaş olur ve bir kadın arkasında bir maiyetle içeri girer. Muhtemelen kırklı yaşlarının başında, Chanel marka bir takım elbise giyiyor ve ince ama açıkça pahalı mücevherler takıyor. Parmağında Penn'deki son yılının parasını rahatlıkla ödeyebilecek bir elmas var. İçim rahatladı, Henri'ye hiç benzemiyordu. O da benim gibi sarışın ve mavi gözlü. -Ama bunlar bir zaman yolcusunun gözleri değil, bu da rahatlatıcı.

Philippe'i ve onu takip eden adamları sadece başını sallayarak kovuyor ve yatağımın kenarına zarif bir şekilde tünüyor.

"Merhaba, Amelie. Ben Cecelia," diyor sevecen bir gülümsemeyle. "Muhtemelen şu anda kafan biraz karışık."

Bakışlarını ihtiyatla karşılıyorum. "Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?"

Gülümsemesi hafifçe hüznü ve kederli bir hal alıyor ve midem bulanıyor. Böyle gülümsediğinde Henri ve Marie-Therese'i düşünmemesi için dua ediyorum.

"Çok gençsin. Ne kadar genç olduğunu fark etmemiştim," diyor, bir eliyle saçlarımı okşarken. "Ama çok az bilgi alışverişinde bulunmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum. Buraya gelişinizin kötü geçeceği dikkatimi çekmişti. Ve belki de müdahale etmemeliydim..." kaşları çatılıyor. "Umarım doğru seçimi yapmışımdır. Senin yaşayacağın şekilde acı çekmeni istemedim."

Benim bir zaman yolcusu olduğumu biliyor. Küçük bir panik hissediyorum ve dilimi kuru, çatlamış dudaklarımda gezdirerek onu dizginlemeye çalışıyorum.

"Marie-Therese ve Henri ile arkadaş mısınız?" diye sordum.

Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor. "Yaramaz kız. Sana bilgi vermem için beni kandırmaya çalışma. Şimdi seni kurtardım ama bir şartım var.

Kulağa muhtemelen biraz aşırı gelecek ama kurtarılmamın bundan sonra olacakları değiştirmeyeceğini bilmem gerekiyor."

"Ne olacak?"

Kendi kendine gülüyor ve başını sallıyor. "Bunu sana söylemiyorum, çünkü sana söylemem durumu değiştirir. İşte şartım: Önümüzdeki üç hafta, ben araya girmeseydim nasıl geçecekse öyle geçmeli. Yani bu süre boyunca Paris'te kalmalısın ve bu süre bitene kadar kimseyle görüşmemelisin."

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda avucunu havaya kaldırıyor, istediğini elde etmeye alışkın bir kadın olduğu çok açık. "Marie-Therese bileğini düzeltmediği için şimdi memnun musun?" diye soruyor aniden.

Ağzım açık kalıyor. Neler olduğunu nereden bildiği bir muamma ama bir yanım istese de söylediklerine itiraz edemiyorum. Kaldığım için mutlu olduğumu inkâr etmek, Henri ile geçirdiğim tüm o öğleden sonraları da inkâr etmek anlamına geliyor. Verandada kitap okuyarak geçirdiğimiz saatlerin, ata bindiğimiz günlerin ya da güneşin batışını izlediğimiz günlerin boşa gitmesini dilemek anlamına geliyor. Dans edemeyeceğimiz, öpüşemeyeceğimiz anlamına geliyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Sevindim."

"Önümüzdeki üç hafta boyunca kalır ve dediklerimi yaparsanız sahip olacağınız geleceği istediğinizi biliyorum. Ve o zamandan önce ayrılırsanız o geleceğe sahip olup olmayacağınızı bilmiyorum."

Ona güvenmek istiyorum ama bir nedeni olmalı. "Belki benim de çok sevdiğim bir geleceğim olur."

Sanki neye karar vereceğimi zaten biliyormuş ama bunu tartışmaya devam ederek benimle dalga geçiyormuş gibi bana bıkkın ve eğlenen bir bakış atıyor. "Önümüzdeki yıllarda pek çok kez kumar oynayacaksın. Lütfen bununla kumar oynama."

"Bana gerçekten yardım etmeye çalıştığını nereden bileceğim? Yapmam gereken bir şeyi yapmamam için beni burada tutmaya çalışmadığınızı nereden bileceğim?"

Gülümsüyor. "Bilmiyorsun. Sanırım bu senin birçok kumarından ilki."

Ona baktım. Yeterince iyi görünüyor. Beni kurtardı ve eğer gitmemi engellemek istiyorsa, muhtemelen önümüzdeki üç hafta boyunca beni uyuşturacak güce sahip.

"Tamam. Peki burada ne yapmam gerekiyor?"

"Toparlan," diyor. "Zaten yapacağın şey buydu, sadece çok daha zor koşullarda. Senin için bir otel odası ayarladım ve her şey halledilecek. Beni bir daha görmeyeceksin ama Louis ya da Philippe her an yanında olacak ve ihtiyacın olan her şeyi sana sağlayabilecekler."

"İhtiyacım olduğunu sanmıyorum..."

"Bir muhafız mı? Eminim istemezsiniz," diyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Ama burada sana bir zarar gelmesini göze alamam ve sadece müdahale ederek geçmiş biraz değiştiriyorum, o yüzden izin ver de sana bir zarar gelmeyeceğine dair kendimi temin edeyim."

Bir koruma, önümüzdeki üç hafta boyunca kilit altında kalmaktan iyidir. İsteksizce başımı salladım ve o da ayağa kalktı. "Kendine iyi bak dostum. Birbirimizi tekrar göreceğiz."

O gidiyor ve ben kendimi döndüğümünden beri ilk kez yalnız ve uyanık buluyorum. Karşımdaki duvarda bir televizyon var. Komodinin üzerinde de muhtemelen kaçırdığım tüm yemekleri sunan bir menü. İkisini de görmezden geliyorum, gözlerimi kapatıp Henri ve Marie'nin şu anda ne yaptıklarını hayal etmeye çalışıyorum. *Hayır, şimdi değil*, düzeltiyorum. 1938'de ne yapıyorlardı? Neredeyse öğle yemeği vakti. Marie muhtemelen İngilizce ya da Almanca öğretiyordur, Henri de tarlada. Bir ya da iki ay içinde bileğimi deneme girişimim sırasında beni tekrar görecek ve o zaman ne olacak?

Benim son anım, belki de fikrimi değiştirmek için yamaçtan yukarı koşmasıydı ve onun benimle ilgili son anısı henüz gelmedi - iki ay sonra gerçekleşecek ve beni öptükten sonra ondan sendeleyerek uzaklaştığım bir anı olmaması için dua ediyorum.

Tanrım, keşke her şeyi farklı yapsaydım. Eve döndüğüm için minnettar olacağımı, *çok sevineceğimi* sanmıştım. Bunun yerine pişmanlık o kadar ağır basıyor ki gözlerimi açmak bile istemiyorum.

Sonraki üç günün çoğunu, Paris'in dış mahallelerinde özel bir hastane olduğunu öğrendiğim sarı odada uyuyarak geçiriyorum. Çoğunlukla fazla düşünemeyecek kadar bitkinim, ama uyanık olduğum süre boyunca bunun neden olduğunu merak ediyorum. Cecelia'nın kim olabileceğini ve neden beni kurtaracak kadar önemsedini.

Düzenli aralıklarla besleniyorum, ancak Fransa'da ve hatta zenginler için bile hastane yemeğinin hala hastane yemeği olduğu ortaya çıktı. Ara sıra

Phillipe'i ya da benzer şekilde korkutucu bir takım elbiseli adamı görürler, ancak odanın dışında ve sessiz kalırlar.

İyileştikçe 1938'i daha az değil daha çok özlediğimi fark ediyorum. Berrak zamanımı televizyon izleyerek geçiriyorum, zihnimi bana ait olmayan bir geçmişten uzak tutmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Dördüncü gün, nihayet huzursuz olacak kadar iyileştiğimde, Louis -diğer gardiyan- otele gideceğimizi söylüyor ve bana Gucci'den küçük bir çanta uzatıyor. İçinde *Tiffany'de Kahvaltı'yı andıran* siyah topuklu ayakkabılar ve siyah bir kılıf buluyorum. Asla karşılayamayacağım ve giymek için çok az yerim olan şeyler.

Bir ona bakıyorum, bir Louis'e. "Bunu *giymem* mi gerekiyor?"

"Tabii hastane önlüğü giymeyi tercih etmezsen."

Hangi cehenneme gidiyoruz ki bunları giymem gerekiyor? Birden gözümün önüne aşırı zenginler için düzenlenen bir parti geliyor, orada bir sirk ucubesi gibi izlemeye ve sorgulamaya çıkarılıyorum. Çantayı yatağın üzerine koyuyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Bir otele gideceğimizi sanıyordum," diyorum. "Bütün bunlar neden bu kadar süslü?"

Gözlerinde bir eğlence parıltısı var ama yüzü hiçbir şey ele vermiyor. "Otele gidiyoruz ve inanıyorum ki Madam Boudon bunları süslü bulmayacaktır. O sadece kendisinin giyebileceği şeyleri sizin için seçti."

Sanırım her şey ne kadar mantıklıysa bu da o kadar mantıklı, ancak bu çantadaki eşyalar rahatlıkla bin dolar değerinde ve Madam Boudon'un tanımadığı züğürt bir kıza neden bin dolar harcadığını anlamakta zorlanıyorum.

Beni hastaneden alan LIMOUSINE otoyola çabucak ulaşıyor ve aynı hızla Paris sokaklarında ilerliyor. Şehrin kendisi Henri'yle birlikte burada olduğum zamankinden çok da farklı görünmüyor. Trafik daha yoğun ve daha hızlı ilerliyor, ama en büyük fark insanlar. Kıyafetleri, caddede yürüme hızları. Birbirlerine eskisi kadar bakmıyor gibiler.

Champs Elysees'den hemen dönüyoruz ve duruyoruz. "Geldik," diye duyuruyor Louis.

Burası Ritz Carlton.

Ve beş dakika sonra keşfettiğim gibi, *burası* aynı zamanda bir süit. İki banyo, bir oturma alanı ve bir yatak odası. Philly'deki ortak dairemden daha fazla metrekareye sahip, pelüş bir kanepe, büyük maun yatak ve dört kişilik masanın üzerinde bir meyve tepsisi var. Diğer her şeyi unutup, çikolata fabrikasında özgür bırakılmış bir çocuk gibi doğruca ona gidiyorum ve ağzıma kocaman bir ananas parçası atıyorum. Dilimin üzerinde bir tatlılık patlamasıyla eriyip gidiyor. Tamam, *ananası* kesinlikle özlemişim.

"Matmazel Durand," diyor Louis sessizce, ben ağzıma bir parça daha atarken şaşkın şaşkın beni izleyen komiyi başıyla selamlıyor.

"Oh," diyorum yutkunmaya çalışarak. "Her şey yolunda mı?" Louis'in ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. Kapıcıya bahşiş veriyor ve kapı arkasından kapanınca gülüyor. "Bunu *sormaktansa* komiye *söylemek* adettendir."

Biraz mahcup bir şekilde gülümsedim. "Bellmenlerle çok fazla vakit geçirmedim."

Sırıttırıyor. "Evet, o kadarını anladım."

Dudağımı ısıyorum. Louis'in gülümseyebildiği gerçeği beni cesaretlendiriyor. En çok da biraz burnumu sokmaya teşvik ediyor, çünkü Cecelia'nın tam olarak kim olduğunu ve bana neden yardım ettiğini öğrenmek için can atıyorum.

"Madam Boudon'u iyi tanıyor musunuz?" diye sordum. "Onun için bir süre çalıştınız mı?"

Gülümsemesi kayboluyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Evet. Ve bu onunla ilgili cevaplayacağım son soru. Phillipe ya da ben her zaman dışarıda olacağız. Yarın da randevularınız var, o yüzden lütfen 10'da çıkmaya hazır olun."

Başım havaya kalktı. Pasaportumu ve kredi kartımı Saint Antoine'daki ormandan bir şekilde ele geçirmişler ama yine de sahip olmadığım parayı harcamamayı tercih ederim. Birikim hesabımdaki para da okul harcı için, başka bir şey için değil.

"Randevular mı?" Ben soruyorum.

"İhtiyacım yok..." "Halledildi," diye yanıtlıyor.

Kıvranıyorum. Bir yabancından, özellikle de zaman yolculuğu yaptığım için tanıştığım birinden böyle bir cömertliği pervasızca kabul ettiğimi bilse annemin vereceği tepkiyi hayal edebiliyorum. "Kendimi rahat hissetmiyorum-"

"Madam Boudon Fransa'nın en zengin kadınıdır ve dünyanın da en zenginleri arasındadır. Cömertliğini reddederek ona hakaret etmeyin," dedi.

der ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkar.

Günün geri kalanını odada geçirip yorgunluğumun son demlerini atıyorum. Süitte üç televizyon var. Her birini açıp kapatıyorum, rahatlık ve mutluluğun bir zamanlar inandığım kadar örtüşmemesinin mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

1938'den ayrılalı bir hafta oldu. Henri ve Marie muhtemelen artık alışmışlardır, alçılı bileğim ve beceriksizce yaptığım ekmeğim olmadan yaşamaya, ama ben gitmiş olmaya alışamıyorum. Bir hamburger sipariş ediyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Paris dışarıda beni bekliyor, ama henüz buna yüreğim el vermiyor. Bu şehre gelecekte yapacağım her seyahati burada Henri ile geçirdiğim günle kıyaslayacak mıyım? Yapacağım ve eminim ki hepsi yetersiz kalacak.

ERTESİ SABAH Philippe tam omletimi bitirmek üzereyken kapıyı çalıyor. Siyah elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı giyiyorum çünkü başka hiçbir şeyim yok ve kendimi biraz gülünç hissediyorum.

"Nereye gidiyoruz ki?" diye sordum.

"Önce kıyafet almaya."

Kaşlarımı çattım. "Kıyafet almak için *randevu* mu almam gerekiyor?" "Madam Boudon'un sık sık gittiği mağazalardan alabilirsiniz."

Limuzin beni sadece üç blok öteye götürüyor, ki bu aptalca görünüyor, gerçi zaten bu topuklularla yürümek istemezdim. Chanel'in önünde durdu.

Başımı Philippe'e çeviriyorum. "Burada alışveriş yapamam. Bir tişört bile muhtemelen bin dolar tutuyordur. The Gap gibi bir yere gidemez miyiz? Ya da onun Fransız versiyonu her neyse?"

"Madam ısrar ediyor," diyor.

Cecelia benim geleceğimle ilgili bir şeyler biliyor gibi görünüyor - tüm bunlar sadece couture giyecek türden bir kadına dönüşeceğim anlamına mı geliyor? Mark'ın annesi öyle ama benim peşinde olduğum lüks hiçbir zaman bu olmadı. Ben sadece çocuklarımın dış tellerinin parasını ödeyebilmek ve bozulduğunda çamaşır makinesini değiştirebilmek istiyorum. Ailemin ihtiyaçlarını karşılamak için zaman yolculuğu yapmama, hayatları riske atmama *gerek* kalmaması lüksünü istiyorum.

Onu içeri kadar takip ettim. Orada çalışan kadınlar sanki ünlü ya da zengin biriymişim gibi bana yaltaklanıyor, bu da kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor. Bir süredir

Philippe'den bir şey seçmeden gitmeyeceğim izlenimini edindiğim için sonunda yumuşadım ve özellikle güzel bir şeye katılacaksam evde giyebileceğim bir elbise ve bir çift ayakkabı aldım.

Dışarı çıktığımızda bana bir çift spor ayakkabı, bir kot pantolon ve yakındaki ucuz bir yerden birkaç tişört almam için yeterli parayı veriyor, hepsi de Chanel'de bir eşarp fiyatından daha az.

O öğleden sonra alt kattaki spaya götürülüyorum ve burada sadece filmlerde gördüğüm türden bir dönüşüm geçiriyorum. Pedikür, manikür, yüz bakımı. Kaşlarım alındı, cildime ağda yapıldı, saçlarım kesildi. Sanki Cecelia beni Mark'ın evlenme teklifine hazırlamaya çalışıyor. Belki de istediğime söz verdiği geleceğin bir parçası bu, ama hayal ettiğimde hissettiğim tek şey korku.

Sonraki günlerimi Paris sokaklarında dolaşarak geçirdim. Montmartre'a, Trocadero ve Les Invalides'e, Louvre'a ve evet - Henri'nin ne kadar kötölemesine rağmen Eyfel Kulesi'ne gidiyorum. St. Malo, Mont St. Michelle ve Omaha Plajı'na gününbirlik geziler yapıyorum. Şoför beni Normandiya Amerikan Mezarlığı'na götürüyor ve son anda vazgeçiyorum. Orada Fransız mezarları da var. Henri'nin adını göreceğim diye ödüm kopuyor.

Artık halka açık olan Giverny'ye gidiyorum. Versailles'a gidiyorum ama gezimin büyük bir bölümünü oradaki dikdörtgen havuzun kenarında oturarak geçiriyorum. Artık sudan o kadar da korkmuyorum ve sanırım bunun için Henri'ye teşekkür etmeliyim. Muhtemelen bu yüzden tüm zamanımı sadece onu düşünerek geçiriyorum.

Sonunda Saint-Germain-des-Pres'e geri dönüyorum. Les Deux Magots ve Cafe Flore hala orada, ama şimdi fotoğraf çeken turistlerle dolu. Onunla yemek yediğimiz restoran da gitmiş. Ama ben yine de sokaklarda dolaşmaya devam ediyorum, neyin eksik olduğunu bulmaya çalışıyorum.

W Mark nihayet Kalküta'ya ulaştığında, Cecelia'nın benim için ayarladığı özel numaradan beni arıyor. Sesimi duyduğuna o kadar seviniyor ki, ben de kendimi onun sesini duyduğuma sevinmiş gibi davranmaya zorluyorum.

çok.

"Uçağım 16'da Paris'e iniyorth ," diyor. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Dudağımı ısırdım. *Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım* var konuşmasını yapmak için buraya gelmesini istemiyorum ve bunu telefonla da yapmak istemiyorum. Belki de buna gerek bile kalmayacak, çünkü onu göreceğim ve sonunda her şey yoluna girecek. Ama riske girmemeyi tercih ederim.

"Eğer doğruca New York'a uçmak istiyorsan uçabilirsin," diye önerdim. "Seyahat etmekten bıkmış olmalısın. Onun yerine seninle orada buluşabilirim. Uçağım 22'de iniyornd ."

Kabul etmesini istiyorum. Bunu umutsuzca istiyorum. "Delirdin mi sen?" diye soruyor. "Burası Paris. Ve sen oradasın. Tabii ki olmak istediğim başka bir yer yok. Seni nereden alayım?"

Tereddüt ediyorum. Ritz Carlton'a paramın yetmeyeceğini biliyor. "Şehrin oldukça dışındayım," diyorum ona. "Neden seninle bir yerde buluşmuyoruz?"

Ve doğal olarak onunla paylaşmak istemediğim tek yeri önerdi: Saint-Germain-des-Pres.

16th AKŞAMI, belirlenen saatte, Gucci elbisemi Chanel topuklu ayakkabılarımla giydim ve akşamki korumam Phillipe'in bu geceye katılmaması için ısrar ettim.

"Muhtemelen bu gece geri gelmeyeceğim," diyorum ona. İtiraz etmesini bekliyorum ve itiraz etmediğinde, midemde bu gecenin ne getireceğini her düşündüğümde hissettiğim o hastalıklı, girdaplı hissin daha da farkına varıyorum.

Mark'ın ne beklediğini biliyorum ama bunu yapamam. Bana dokunduğunda, onun olmayan nasırlı ellerin tenimde gezinmesini, Henri'nin ağırlığını, büyüklüğünü ve kokusunu üzerime bastırmasını arzulayacağım. Geçen her saatle birlikte bunları daha da çok özleyorum.

Quai Voltaire ve Rue Bonaparte'ın köşesine giden bir taksiye biniyorum. Arabadan indiğimde Mark yüzünde geniş bir gülümsemeyle beni bekliyor.

İyi görünüyor, bronzlaşmış ve Nepal'de geçirdiği haftalar nedeniyle biraz zayıflamış. Ben de gülümsüyorum, hâlâ gerginim ama aynı zamanda rahatladım. Bu bir yabancı değil. Tam iki yıldır taptığım Mark. Ve eğer hayranlığım eskisinden biraz daha ılımlıysa, belki de en iyisi bu. Her zaman onun daha iyisini yapabileceğini düşünen bir yanım vardı, ama o yanım artık yok. O iyi bir adam ama ben Henri için yeterliysem, herkes için yeterliyim.

Caddenin karşısına geçiyorum ve kolları beni sımsıkı sarıyor, ağzı benimkinin üzerine iniyor. Beni hep böyle öperdi, ama sanki her şeyi uzaktan deneyimliyor muşum gibi hissediyorum, garip bir insan geleneğinin tüm yönlerini not eden bir uzaylı gibi, belki de ağızların bu birleşmesinin olası amacının ne olabileceğini merak ediyorum: dilinin dokusu benimkine karşı. Dudaklarımdaki nem. Henri'yi öpmek gibi değil. Uzuvarımı eritmiyor, nerede olduğumuzu unutturmuyor.

Bunu istemiyorum, diyen bir ses duyuyorum kafamın içinde ve *bu* beni panikletiyor çünkü sahip olduğum şey bu ve planladığım şey de bu. Mark'ın aya asıldığını düşünen, bunun gidebileceğim en iyi yol olduğuna gerçekten inanan versiyonum olmak istiyorum, çünkü artık o olmazsam nerede duracağımızdan emin değilim.

Çekiliyorum ve bana gülümsüyor, saçlarımı geriye itiyor, avuçlarını yüzümün kenarlarında bırakıyor. "Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," diyor usulca. "Önümüzdeki bir iki saat boyunca uslu durmaya çalışacağım ama bu kolay olmayacak."

Önümüzdeki bir ya da iki saat boyunca. Göğsüm sıkışıyor. Zamanı geldiğinde bununla başa çıkacağım.

Café Flore'de bir masa bulduk. Bir ya da iki içki sinirlerimi yatıştırarak, kendime söz veriyorum. Beni zihinsel olarak ait olduğum yıla geri döndürecek.

Mark bir garsona işaret ediyor ve kendisine burbon sipariş ediyor. Bana bir margarita söylemeye başladı ama ben onu durdurdum ve onun yerine bir bardak Beaujolais istedim.

"Fransa'da bir yaz geçirdikten sonra benim küçük sofistike çocuğuma bak," diyor. "Şarap içmeye asla alışamayacağını sanıyordum." Sözlerinde küçümsemenin bir tonu var. Sanırım daha önce de vardı, ama şimdiye kadar beni hiç rahatsız etmemişti.

Sonraki bir saat boyunca konuştuk. Ona Fransa'da geçirdiğim zaman hakkında anlatabildiğim kadarını anlatıyorum, ki bu çok fazla değil, ama o çoğunlukla Nepal hakkında konuşuyor. Sohbet ilginç ama bir şeyler eksik. Şakalaşmıyoruz ve güldüğü tek zaman seyahatinde olan komik bir şeyi hatırladığı zamanlar. Tartıştığımız şey ne olursa olsun - sanat, müzik, filmler ya da gelecek - hepsi biraz boş geliyor, sanki sırada sıkışmışken zaman geçirmek için yaptığınız bir konuşma gibi.

O yaz New York'taki oda arkadaşım bize Ivy League Barbie ve Ken diyordu ve eminim şu anda tam olarak öyle görünüyoruz, pahalı kıyafetler giymiş mükemmel uyumlu sarışınlar. Ama bundan zevk almıyorum ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Mark çok hoş bir adam, ama Henri bir binanın temel taşı gibi ve Mark sadece dış cephesindeki dekoratif bir unsur, güzel ama sonuçta anlamsız.

Elimi sıktı. "Bu gece farklı görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, masanın üzerinden ona gülümsüyorum. "Sanırım hâlâ biraz keyifsizim, hepsi bu."

Diğer elimi tutmak için öne doğru eğildi. "Belki de odaya dönme vaktimiz gelmiştir?"

Nabzım yükseliyor. "Hayır," diye çok hızlı cevap veriyorum. "Hiç yorgun değilim."

Gülüyor. "Bu gece için gergin olduğumu biliyorum. Olma, tamam mı? Her şey güzel olacak. Ben her şeyi halledeceğim."

Yavaşça nefesimi bırakıyorum. En iyi şartlar altında bile gergin olurdum. Henri olmasaydı, 1938'e hiç dönmemiş olsaydım gergin olurdum. Ama bu farklı. Sinir değil. Bu mutlak bir isteksizlik.

"Mark," diye fısıldadım, "Üzgünüm. Ama bu gece olmayacak. Sadece hazır değilim."

Tam o sırada bir garson masamıza çarpıyor ve Mark ona pis bir bakış atıyor. "Dikkat et," diye tersledi.

Bu küçük bir kızgınlık gösterisi, ama bana biraz André'yi hatırlatıyor, işler iyi gittiğinde nezaketinin ona kolayca gelmesini ve işler iyi gitmediğinde onu tamamen terk etmesini. Mark'ı işlerin iyi gitmediği zamanlarda hiç görmediğimi fark ettim. Muhtemelen bu iş ilerlemeden önce bu tür şeylere aşına olmam gerekiyor.

Gülümsemeye zorluyor. "Sorun değil. Sadece odaya gidelim. Hiçbir şey olmak zorunda değil."

Seine Nehri boyunca oteline doğru yürüyoruz.

Paris'teyim, modaya uygun kıyafetler giyiyorum ve benimle evlenmek istediğini düşünen bir adamla dolunayın altında dünyanın en ünlü nehirlerinden birinde yürüyorum. Bu benim en saçma lise fantezim. Yine de farklı bir adamı ve tamamen farklı bir yeri özlüyorum.

"Ne mükemmel bir gece, değil mi?" diye soruyor elimi tutarak. "Şu aya bak."

Görüyorum ve gördüğümde tek düşündüğüm Henri'nin başka bir zamanda baktığı ayın aynısı olduğu. Onu geçmiş zamanda düşünmeye kendimi ikna edemiyorum. Ay her şeyin olabileceği kadar sonsuza yakın, ne geçmiş ne de şimdiki zaman ve ben Henri'nin hâlâ onun ışıltısı altında bir yerlerde var olduğuna inanmayı seçiyorum. Onu gördüğünde beni düşünecek mi?

"Transfer olmayı hiç düşündün mü?" Mark soruyor.

Düşüncelerimden sıyrılmış ve soruya şaşırılmış bir halde biraz sendeledim. "Mark, sadece bir yılım kaldı. Arkadaşlarımla birlikte mezun olmak istiyorum. Ayrıca, Penn'den bu kadar geç bir zamanda transfer olamam. Herhangi bir yere girmem bir yılımı alır."

"O zaman bir yıl izin al," diyor, sanki dünyanın en basit şeyiymiş gibi. "Çalışmak zorunda bile değilsin, ya da çalışmak istersen, eminim bir yerlerde sanat tarihi okumuş süper seksi bir resepsiyonist için yanıp tutuşacak bir galeri vardır."

Hissettiğim kızgınlık kıvılcımı başka bir şeye, ona karşı hissettiğimi hatırladığımdan çok daha büyük bir şeye dönüşüyor. "Yani bir Ivy League üniversitesinden bir yılda, aslında bir yıldan daha *kısa* bir sürede mezun olmak yerine, bir yerlerde resepsiyonist olmak için bundan vazgeçmemi mi öneriyorsun?"

Elini saçlarının arasından geçirerek derin bir nefes veriyor. "Çalışmak *zorunda* olmadığını söyledim zaten. Benim evimde kalabilir, takılabilir ve transferin gerçekleştiğinde Columbia'da başlayabilirsin. Bu sana düğün planlamak için koca bir yıl verir. Kadınlar buna bayılır."

Elimi çekiyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Herhangi bir yerde iş bulabilirdin. Aynı yerde olmamız bu kadar önemliyse Philadelphia'da bir iş bul."

Gözlerini deviriyor. "Gerçekçi ol, Sarah," diyor. "Daha yeni JP Morgan tarafından işe alındım. *Philadelphia*'ya taşınmayacağım."

Henri'nin bunu benden asla istemeyeceğini düşünerek ona bakıyorum. Mark'ın taşınmamı istediğini söylediğimde ne demişti? *Sevdiğim kadın için en iyisi olduğu yerde kalmasıysa, asla yapmayacağım tek şey ondan vazgeçmesini istemek olurdu.*

Birlikte olduğumuz son gece Henri'nin yüzünü hayal ediyorum. Orada gördüğüm özlem ve onun bu özlemle hareket etmeyi reddetmesi. Ve yine o gün tarlada beni öptüğünde... sanki varlığım bir mucizeymiş gibi, sanki tek istediği benmişim gibi bana bakıyordu.

Bunu hayal ediyorum ve aniden bir düşünceyle sarsılıyorum. Ya sessiz kalmasının nedeni yeterince önemsememesi değil de, kendisi için en iyisini değil de benim için en iyisini isteyecek kadar önemsiyor olmasıysa? Ya beni aramızdaki şeyler değişeceği için değil de, ona dönmeyi kendi başıma seçtiğimi düşündüğü için öpmüşse? Ona istemeyi reddettiği şeyleri vermek için oradaydım.

-Kalbim ve kendi zamanımda çok daha güvenli ve rahat geçirebileceğim bir hayat.

Bu düşünce nefesimi kesiyor. Tanrım, bunun doğru olmasını istiyorum. Ve bu olasılığın beynime çarpmasına izin verdikçe, daha olası görünüyor.

Mark iç geçiriyor ve bana yaklaşıp ellerini belime koyuyor. "Öyle söylediğim için özür dilerim. Seni o kadar çok seviyorum ki senden uzak kalmak istemiyorum, tamam mı? Ama bu gece özel. Her şeyi şimdi çözmek *zorunda* değiliz."

Aynen öyle, eski halim öyle diyor. *Bu işi yürütmenin bir yolunu bul.* Ama şimdi yeni bir ses var, daha yüksek bir ses, aksinde ısrar ediyor. Ellerini çekiyorum ve geriye doğru bir adım atıyorum.

"Katılmıyorum. Bence bu kesinlikle şu anda yapmamız gereken bir konuşma."

Yüzünde yine bir kızgınlık ifadesi görüyorum. "Tanrım, Sarah," diyor bir elini saçlarının arasından geçirerek. "Ne zamandan beri bu kadar tartışmacısın? Seni New York'ta istiyorum çünkü seni seviyorum ve senden uzak kalmak istemiyorum. Bu neden birden bire suç oldu?"

"Beni istediğim şeyden vazgeçmeye zorlamak aşk değildir."

Ağzı açık kaldı. "İstediğin şeyin *ben* olduğumu sanıyordum."

Ona bakıyorum, yakışıklı, *kuşkulu* yüzüne. Haklıydı. İstediğimin o olduğunu düşünmekte haklıydı, çünkü ilişkimiz boyunca o her şeyden daha önemliydi. Ya da belki o değil, ama onunla birlikte gördüğüm hayat - farklı bir insan olabileceğim, o kadar da nefret etmediğim bir insan olabileceğim bir hayat.

Ama birden fark ettim ki: Ben zaten o kişiyim.

Ne zaman değiştiğinden emin değilim. Belki de Marie'nin yeteneklerini komşularına yardım etmek ve hepimizin hayatını biraz daha iyi bir hale getirmek için kullanmasını izlediğim onca haftaydı. Belki de sonunda Kit'in ölümündeki rolümü kabul etmem ve ilk kez suçluluğumun normal, insani ve annemin paylaşması gereken bir yük olduğunu görmemdi.

Ama bence en önemlisi Henri'ydı. Onun tarafından olduğum gibi görülmek ve bunun için sevilmekti.

Mark beni olduğum gibi görmüyor ve değer verdiğini düşündüğü şey her neyse... o ben değilim.

"Özür dilerim," diyorum ona. "Bu yaz değiştim. Ve sanırım başka birine aşık olabilirim."

MARK TARTIŞIYOR. Önce sinirlenir, sonra üzülür ve bir iki dakika sonra limuzin yanaşır ve şoför dışarı çıkar.

"Madam Boudon gitmeye hazır olabileceğinizi düşündü."

Mark ona bakıyor ve sonra bana dik dik bakıyor. "Madam Boudon da kim?"

"Muhtemelen bu ülkede yaşayan tek arkadaşım," diye cevap veriyorum. Kollarımı ona doluyorum, kulağına son bir özür fısıldıyorum ve sonra arabanın arkasına tırmanıp ağlamaya başlıyorum.

Ne kadar aptalmışım. İnanılmaz derecede aptalmışım.

Henri'ye ikinci kez asla bulamayacağın bir şekilde aşığım.

Sadece güzel yüzünü, dolgun ağzını ve uzaktan izlediğim geniş omuzlarını arzulamıyorum. Ona tapıyorum ve bu, hayatının çevresinde oturmaktan ve onun yanında var olmaktan başka bir şey yapmayacağım anlamına gelse bile, kabul ediyorum. Sırf onun ani gülümsemesinin, şaşkın kahkahasının hediyesi için inekleri sağmaya, yemek pişirmeye, çamaşır asmaya ve şiddetle şikayet ettiğim diğer tüm işlere seve seve hazırım.

Henri'nin beni orada temelli istediğinden hâlâ emin değilim. Yaptığı ve söylediği her şeyi yanlış yorumladığımı keşfetmek için 1938'e dönebilirim. Ve beni istese bile, geri dönmek sayamayacağım kadar çok açıdan korkunç olacak. Diplomamı bitiremeyeceğim. Karne ve açlık olacak. Bu süreçte ölebilirim, o da ölebilir. Ve 1987'ye bir daha geldiğimde yaşlı bir kadın olacağım, tabii oraya ulaşabilirsem.

Ama sonuçta her şey basit bir gerçeğe dayanıyor ve bu gerçek diğer tüm gerçeklerden daha önemli: Onun olmadığı bir dünyada var olmak istemiyorum.

M Annem aradığımda sert ve resmi. Bana ağabeyimin nasıl olduğunu anlatıyor - uzun zamandır tek ortak konumuz Steven. Karısı yine düşük yaptı, annem diyor ve bunun bazen en iyisi için olduğunu ekliyor. Bunu söylerken beni düşündüğünden hiç şüphem yok.

"Paris seyahatin nasıldı?" diye soruyor sonunda ilgisiz bir şekilde.

Şu anda beni görebilseydi ne kadar iğreneceğini düşünerek odama göz gezdiriyorum. Annem zaman yolculuğunun utanmam gereken bir şey olduğunu düşünüyor ve bundan yararlanma yöntemlerim onu iğrendiriyor. Bu süiti de o yollardan biri olarak görürdü.

"Aslında hâlâ buradayım. Mark ve ben ayrıldık, bu yüzden bir süre daha kalmayı planlıyorum."

"Şaşırdığımı söyleyemem," diye yanıtlıyor. "Alınma ama görünüşün dışında neden seninle birlikte olduğunu hiç anlamadım ve güzel kadınların sayısı çok az."

Birkaç ay önce onunla aynı fikirde olmam ve Mark'ın benden kurtulmakla ucuz atlattığını düşünmem beni şaşırtıyor.

"İlişkiyi bitiren bendim. Ve bazı erkeklerin sihirli yetenekleri olan kadınlara itiraz etmediğini öğrenmek sizi şaşırtabilir," diye cevap veriyorum, "özellikle de hataları düzeltebilen ve sınırsız zenginliği garanti edenlere."

Bundan hoşlanmıyor. Annemin sessizliğinde, saldırmaya hazırlanan bir yılının geri çekilirken çıkardığı sesi duyuyorum. "Demek yeni birini buldun," diye cevap veriyor. "Ona kendi kız kardeşini öldürdüğünü söylemeyi dene bakalım o zaman yeteneğine hâlâ bu kadar hayran olacak mı?"

Bu sözleri ya da bir versiyonunu daha önce birçok kez duydum. Normalde beni başka hiçbir şey gibi susturamazlar ama bugün öyle değil.

"Sanırım *biz* demek istedin," diye cevap verdim. "Kit'i biz öldürdük, ikimiz. Ben, zaman yolculuğu yapacağımdan haberi olmayan 11 yaşındaki masum bir çocuk ve sen, Kit'in annesi, her an zaman atlamaya başlayabileceğimi bildiğin halde ona göz kulak olmak yerine bakımını bana emanet eden kişi. Yani *biz*, ve bu konuda cömert davranıyorum."

"Bunun için beni suçlamaya nasıl cüret edersin?" diye sorar. "Kıskançtın ve bunun olmasına izin verdin." Sesi titriyor, hışırıyor. Kit öldüğünden beri bir kez bile ağladığını duymadım. Bir saniye bile kırılmanlık duymadım. Bir an için kendimi suçlu hissediyorum: Kit'in ölümünün yükünü neden onunla paylaşayım ki? Yaşamaya devam etmesini sağlayan şey beni suçlamaksa, bunu yapmasına izin vermeliyim.

Özür dilemek, söylediklerimi geri almak için ağzımı açıyorum. "Ben-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Menenjit olduğunda ölseydin, kızım hâlâ benim olurdu." Ağlıyor.

Acıtmadığını söylersem yalan söylemiş olurum, eğer bir parçamın hala beni onaylayan ya da en azından hor görmeyen bir annem olmasını dilemediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Ama bir zamanlar olduğu gibi acıtmıyor.

Telefonu kapatmadan hemen önce, "Aslında iki tane olacaktı," diye cevap verdim. "Ve şimdi hiç yok."

İKİ GÜN SONRA, kendi zamanıma dönmemin üzerinden tam üç hafta geçmişken, onu tekrar terk etmeye hazırım. Bu sefer, umarım, sonsuza dek.

Cecelia, Mark'tan ayrıldıktan sonra benim için bir spa randevusu daha ayarladı, bu da beni onunla bir hayata hazırlamaya hiç çalışmadığını anlamamı sağladı. Bir şekilde hayatımın Henri ile son bulacağını biliyordu ya da en azından bunu umuyordu.

Umarım haklıdır.

Son günümde Louis'e "Bütün bu eşyalarla ne yapacağımı bilmiyorum" dedim. Chanel'de kendime yeni bir gardırop almayı başaramayınca kıyafetler gelmeye başladı. Bir yılda giyebileceğimden daha fazla kıyafet, ayakkabılar, çantalar ve banyo malzemeleriyle birlikte.

"Bunlar senin," dedi bana. "Madam Boudon, siz bizi tekrar ziyarete gelene kadar onları saklayacağını söyledi."

"Ben... Ben geri dönmeyi planlamıyorum."

Başını eğiyor. "Fikrini değiştirirsen diye onları saklayacağız."

Odama son bir kez daha bakıyorum. Bir rüya gibiydi, ama benim başka bir rüyam var, çok daha zorlayıcı bir rüya. Kendi zamanıma veda etmek düşündüğümünden çok daha kolay.

TSte Genevieve Sokağı 11 numaranın yakınındaki ormandan atladığım her seferinde, diğer tarafta ne bulmayı umduğumu tam olarak biliyorum. Alacakaranlıkta ormanın rengine gözler ve bir gülümsemenin yavaş kıvrımını hayal ediyorum.

sadece benim için. Ve etrafımdaki her şey kararmaya başladığında, panik yok. Sadece rahatlama var.

Ayrıldığım gün karaya çıkmayı deneyebilirdim ama bunu yapmamayı seçiyorum. Bensiz yaşadıkları günleri onlardan çalmaya hakkım yok, ancak sanırım bundan sonra yapacağım şey bu olacak. Ama ben yokken neler olabileceğini kim bilebilir? Marie rahibin gönlünü kazanmış ya da kehanetin kendisiyle ilgili olduğunu keşfetmiş olabilir. İstedğim gibi Fransa'nın güneyine taşınmaya karar vermiş olabilir.

Değişen şey beni incitse bile -örneğin Henri şimdi Claudette'le birlikteyse- sırf öyle olmasını istediğim için o haftaları onların varlığından silmem, her şeyi onların yerine ben varken yeniden yazmam yanlış olur. Bu yüzden dikkatlice ilerliyorum, önce on yıllar, sonra yıllar, sonra aylar arasında atlıyorum ve sonunda tam olarak olmak istediğim yerde olduğumdan emin olana kadar günleri sayıyorum - 22 Ağustos 1938, ayrıldıktan üç hafta sonra.

Elbette yine samana düşünüyorum ve kötü bir şekilde düşünüyorum ama yolculuğun ağırlığı üzerime çökmüş durumda ve kaybedecek zamanım yok. Ahırdan fırlayıp sol taraftaki askıda asılı duran battaniyeyi kapıyorum. Onu etrafıma sarıyorum ve uyku sirenlerini çalmaya başlamış olsa da ilerlemeye devam ediyorum. Henri'yi özlediğimi biliyordum ama şu ana kadar ne kadar özlediğimi bilmiyordum, ta ki o çok yakınımaya gelene ve onu görebilmek için en fazla birkaç dakikam olana kadar.

Tam kamyonndan inerken bahçeye daldım. Beni görüyor ve bir an için hayaletmişim gibi sadece bakıyor. Aynı zlem orada, ama aynı zamanda belirsizlik de. Ancak onun belirsizliği için vaktim yok, bu yüzden koşuyorum ya da koşmaya çalışıyorum, ayaklarımdaki uzun battaniyeye takılıyorum, salarıml uçuşuyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve kalbinin kulağımın dibinde attığını hissediyorum. Gözlerim dalgalanıyor ve yorgunluk artık uzaklaştıramadığım bir ağırlık gibi üzerime kyor. Başımı ona doğru kaldırıyorum. "Geri döndüm," diye fısıldıyorum, unutkanlığa gömülürken. "Geri döndüm."

I Marie'nin odasının yanındaki sabah güneşıyla aydınlanmış odada uyanır. Yatağın yanında bir sandalye, koluna atılmış bir battaniye ve yanındaki masanın üzerinde eski bir kitap duruyor.

Kalktığımda uzuvlarım her zamanki gibi ağırlaşıyor ve yataktan çıkma eylemi sahip olabileceğimden daha fazla güç gerektiriyormuş gibi geliyor, ancak pencereden gelen esinti bunaltıcı değil, ferahlatıcı ve ilk geldiğimde olmadığım bir şekilde aşağı inmek için motive oluyorum. Yolculuğa ve muhtemelen uyuyarak geçirdiğim günlere rağmen, duvardaki çatlak aynaya hızlı bir bakış, spa günümün parlaklığını hala kaybetmediğimi doğruluyor. Burada hayatıma başlamaya hazırım... Henri de bunu istediği sürece.

Tam beyaz elbiseyi başıma geçirdiğim sırada merdivenlerden hızla çıkan ayak seslerini duyuyorum ve aniden Marie koşarak içeri giriyor. "Hareket ettiğini duyduğumu sandım!" diye bağırıyor ve kollarını bana doluyor. "Nihayet! Her şeyi duymak istiyorum, ama her şey sırayla. Ben sana banyo yaptırırken sen de yemek yiyeceksin, sonra-"

Pencereden dışarı bakıyorum. Henri'nin yüzünü görmeyi boğulan bir adamın oksijene hasret kalması gibi arzuluyordum, hem de çok uzun zamandır. "Ben sadece... Sanırım önce Henri'yle konuşmam gerekiyor."

Sözlerimi elinin tersiyle itti. "Bunun için daha sonra vaktin olacak. Günlendir uyuyorsun ve enerjiye ihtiyacın var. Ben gidip onu getirirken sen de hızlıca bir banyo yap."

Kapıya doğru yöneliyor ama tam kapı açılırken geri dönüyor. "Burada olduğun için çok ama çok mutluyum," diyor. "Umarım kalmayı planlıyorsundur."

Bu kardeşinin elinde, benim değil. Ona koştuğumda yüzünün ne kadar belirsiz görüldüğünü düşünüyorum ve midemdeki şüphe kanıma yayılmaya başlıyor. "Umarım her şey yolunda gider."

Dünyanın en hızlı banyosunu yapıyorum ve topallayarak aşağı inmeden önce tekrar giyiniyorum. Nefesimi tutmuş Henri'ye hazırlanıyorum ama mutfığa vardığımda sadece Marie'nin etrafta koşuşturduğunu ve çoktan masaya müstehcen miktarda yemek koyduğunu görüyorum.

"Henri nerede?" Ben soruyorum.

"Birazdan onu almaya gidiyorum, ama önce yemek yemelisin." Dudağını ısırdı. "Belki de konuşmamız gerektiğini düşündüm."

Karnım yere düşüyor. Masada bir sandalyeye oturuyorum, ayakta durmaya devam edebileceğimden emin değilim. Sadece birkaç hafta oldu. Biriyle çıkıyor olabileceğini düşünmüştüm ama onunla ciddi olamazdı, değil mi?

"Konuşmak mı? Ne hakkında?"

Gözleri endişeli. "Sanırım anlamanız gereken bazı şeyler var. Sen-"

Kapı açılır ve sözleri kısa kesilir.

Henri eşikte duruyor. Gözlerimiz buluşuyor ve ben ayağa kalkmaya başlıyorum ama Marie'nin eli omzuma yapışıyor. "Olduğun yerde kalacaksın ve yemeğini yiyeceksin. Ve sen," diyor Henri'ye dönerek, "masada kibarca oturacak ve o bitirene kadar bekleyeceksin."

Beni burada görmekten memnun olmaktan çok endişeli görünüyor. Söylediği şeyleri yanlış mı anladım? "Marie," diyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, "çık dışarı."

"Ne kadar iyi iyileştiği *umurunda* değil mi?" Marie soruyor. "Bencilliği bırak ve otur."

Henri iç geçiriyor ve iri gövdesini karşımdaki bankın üzerine kaydırıyor. Onu sevdiğimi bilmediğim bir zamanın nasıl olabileceğini merak ederek izliyorum. O dolgun, somurtkan ağzını üzerimde istemediğim, nasırlı ellerini - şu anda masanın üzerinde sıkıca kenetlenmiş- tenimde istemediğim zamanları. Birbirimize söylememiz gereken o kadar çok şey var ki, bilmem gereken o kadar çok şey var ki ve bunların Marie buradayken söylenemeyeceği gerçeği beni daha da tıkanmış, daha da çaresiz hissettiriyor.

"Bize neler olduğunu anlat," diyor Marie nefes nefese. "Seni geri getiren neydi?"

"Fikrini değiştirmesine neyin sebep olduğu seni ilgilendirmez, Marie," diye tersliyor Henri. "Senin yapacak işlerin ya da öğretecek çocukların yok mu?"

"Her şeyin zamanı var. Hikayeyi kendi açısından anlatmak için bir şansı hak ediyor," diyor ve Henri'ye tam olarak yorumlayamadığım bir bakış fırlatıyor. Bana döndü. "En başından başla."

Sanki bir kavga olmuş gibi, hikâyeyi *benim açımdan* anlatmakla ne kastettiğinden emin değilim. Henri gittiğim için bana kızmış olamaz, bir kere bile kalmamı istemedi. Ona son bir kez bakarak ekmek, peynir ve sosis lokmaları arasında hikâyeyi anlatmaya başlıyorum: Bağımlı olduğumdan emin olan bir doktorun emri altında sedyeye bağlı olarak nasıl uyandığımı. Ve gizemli Cecelia ve onun beni tüm bunlardan nasıl kurtardığı ama nedenini asla söylemediğı. Konuştuğum süre boyunca tek yapmak istediğim onu görüp içmektir. Ancak az önce söylediklerimi unutmadan ona doğru zar zor bakabiliyorum.

"Ve hala onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Marie soruyor.

"Yok. Senin arkadaşın olduğunu söyledi," diye yanıtlıyorum, "ama daha doğmadı bile, o yüzden bu pek mümkün görünmüyor. Ve hastaneye adımın Amelie Besson olduğunu söylemiş."

Marie biraz telaşlanmış görünüyor. "Çocuklarımızdan biri olabilir mi? Benim ya da Henri'nin?"

Başımı salladım. "Bence öyle derdi. Soyadı farklıydı ve ikinize de hiç benzemiyordu. Ama her neyse, ben iyileşene kadar benimle ilgilenmeyi kabul etti. Eğer müdahale etmeseydi oraya varışımın gerçekten kötü sonuçlanacağını biliyor gibiydi."

"Ama indiğinizde ne oldu da işler bu kadar ters gitti?" diye soruyor. "Umarım uyumadan önce en azından kıyafetlerinizi alabilmişsinizdir."

Dudağımı ısııyorum. 1987'ye varışım ile hastanede uyanışım arasındaki o kayıp saatler boyunca bana ne olmuş olabileceğini bilmemekten nefret ediyorum. "Emin değilim. İndiğimi hatırlıyorum ama çiftlikte değildim. Ara sokakta bir yerdeydim. Sanki duvara düşmüştüm ve hepsi bu kadardı. Sonrasında bildiğim tek şey hastanede olduğumdu."

Henri başını ellerinin arasına gömüyor, bir an öncesine göre daha da mutsuz görünüyor. "*Dieu*. Başına *her şey* gelebilirdi."

"Ama olmadı," diyor Marie, elimi tutarak. "Ve ona bir bak. Hiç bu kadar sağlıklı görünmemişti."

Henri rahatlamış görünmüyor. Buraya onun için geldim, her şeyden vazgeçmeye hazırdım ama o keşke vazgeçmeseydim diyor.

"Ya Mark?" diye soruyor, omuzları kaskatı. "Onu gördün mü?"

Aramızda neler olduğundan emin değilim ama hava gerginlik, çaresizlik ve cevaplanmamış sorularla dolu ve orada çok fazla şey var. Yaz sıcağında çarpışan havalar gibi, temiz bir havaya sahip olabilmemiz için bir fırtına olması gerekecek.

"Evet, onu gördüm. Ben ayrılmadan önce Paris'e geldi."

Henri'nin gözleri neredeyse gece rengini alana kadar kararıyor. "Paris'te buluşma. Sanırım bu onu aradığınız anlamına geliyor."

"Evet," diye karşılık verdim. "Genelde insanlar birbirleriyle bu şekilde iletişim kurarlar."

Marie'nin bakışları ikimizin arasında gidip geliyor. "Cecelia'ya dönersek," diyor, sesi aşırı neşeli ve yüksek. "Seninle o mu ilgilendi?"

Başımı sallıyorum, hâlâ Henri'yi izliyorum. "Beni Ritz Carlton'da bir süite yerleştirdi."

Marie hülyalı bir şekilde iç geçiriyor. "Demek üç hafta boyunca bir kraliçe gibi yaşadın. Ne yedin? Kıyafetlerini nasıl aldın?"

Yutkunuyorum ve Henri'den uzağa bakıyorum. "Kendimi *Küçük Prenses* gibi hissettim. İsteyebileceğim her şeye sahiptim. Beni Chanel'e bile götürdü ve ben bir şey almak istemediğimde otele tasarım kıyafetler göndermeye başladı, on yılda giyebileceğimden daha fazla kıyafet."

Henri'nin gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Sanki kalmalıymışsın gibi geliyor."

Eğer göğsüme uzanıp kalbimi ikiye ayırsaydı, şu an söylediği sözlerden daha fazla acıtamazdı. "Keşke yapsaydım demeye başlıyorum," diye cevap veriyorum, elimde tabağımla kalkıyorum, ağlamakla kafasına bir şey fırlatmak arasında kalıyorum.

Masadan uzaklaşıyor, arkamda bıraktıklarını kapıyor ve beni tezgâha kadar takip ediyor. "Marie," diye tıslıyor tereyağı ve ekmeği yanıma bırakırken. "Gitme vaktin geldi."

"Lütfen," diye yalvarıyor, "ikinizin de-"

"Git," diye homurdanıyor. "*Şimdi*."

Kapı kapanıyor ve ikimiz de gözümüzü kırpmıyoruz. Beni yaraladı ama şu anda sadece öfke güvende hissettiriyor. "Buraya dönmek için nelerden vazgeçtiğin hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyorum. "Ve bu yolculuk için neleri riske attım?"

"Başka biriyle birlikte olduğunu bilerek burada sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyor. "Bildiğim kadarıyla onunla çoktan *evlenmiştin*."

"Artık buradayım!" Ağlıyorum. "Ve bu senin umurunda bile değil!"

Öfkeli bir kahkaha atarak saçlarını çekiştiriyor. "*Umurunda* değil mi? Son üç geceyi seni uyurken izleyerek geçirdim. İşte bu kadar umurumda *değil*. Geçen hafta seni öptüğümde nasıl dehşete kapıldığını ve bu olaydan sonra nasıl ortadan kaybolduğunu düşününce, neden geri dönmeyi seçtiğini anlayamıyorum."

"Geçen hafta mı?" Ben soruyorum. "Ama..."

İleri atladığım gün. Sonbahar olduğunu sanıyordum, ama onun yerine alışılmadık derecede hoş bir Ağustos günü olabilir miydi? Evet, kesinlikle olabilir. Geldiğimden beri bu kadar kararsız olmasına şaşmamalı. "Bu benim için geçen hafta değildi," diye fısıldadım. "Hâlâ burada seninle kalırken oldu."

"Ve sen bunu açıklayamadın mı? Beni başka bir André'ymişim gibi hissettirdin!"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Erken çıkarsam bunun olmasını engelleyebileceğimi düşünmüştüm!"

Gözlerindeki ışık sönüyor ve yaptığım hatayı hemen fark ediyorum. "Bunu engellemek istediğimi söylemiyorum. Sadece bilmiyordum..."

Ağzı düz bir çizgiye dönüşür. "Neyi bilmiyordum?"

Derin bir nefes alıyorum. "Sana aşık olduğumu bilmiyordum. Ve kalmamı isteyip istemeyeceğini bilmiyordum-"

Cümlemi bitiremedim. Aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapatıyor, ağzı ağzıma çarparken sırtımı buzdolabına doğru itiyor. Sert, sahiplenici bir öpücük, elleri kalçalarımda sımsıkı. Bunca aydır özlemini çektiğim şey.

"Tek istediğim senin kalmandı," diyor, ağzı çeneme doğru hareket ediyor.

"Bunu hiç söylemedin. Bir kere bile."

Tenime karşı acı dolu bir kahkaha atıyor ve elleriyle yüzümü çerçeveyeyleyerek geri çekiliyor. "Nasıl bilmezsin? Marie biliyordu. *Bütün kasaba* biliyordu. Sen geldiğinden beri başka bir şey isteyecek durumda değilim."

Ağzı tekrar benimkinin üzerinde geziniyor ve ben eriyerek ona doğru eğiliyor, içimdeki bu umutsuz istekten başka hiçbir şeye aldırmıyorum. Bütün bir yaz süren mahrumiyet ve kısıtlamadan sonra sonunda bağlarımı çözdüm, kolu belimi ve göğüs kafesimi sarıyor, beni daha sıkı ve daha sıkı çekiyor, dudakları çenemde, boynumda geziniyor. Parmakları köprücük kemiğimden elbisemin üst kısmına doğru kayıyor ve nefesim küçük pantolonlarla geliyor, o ilk hissi hissetmek için çıldırıyorum.

düğme serbest kalır. Ama bunun yerine gevşiyor, nefesi ağırlaşıyor, alnı benimkine yapışıyor.

"Ben..." diye yutkunuyor, sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Şu anda senden çok şey istiyorum ama daha yeni geldin. Dinlenmene izin vermeliyim."

Onu gömleğinden tutup kendime doğru çektim. "Ben de şu anda pek çok şey istiyorum. Ve hiçbiri dinlenmek değil."

İçinde kızışan savaşı, şüpheyle yumuşatılmış ihtiyacın ağırlığını görüyorum.

"Henri," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Ben kırılgan değilim. Bir çikolata yüzünden beni yere yapıştıran adamı hatırlıyor musun? Şu anda istediğim senin bu versiyonun."

Alçak bir hırıltıyla beni kaldırıyor, bacaklarımı beline dolayarak odasına taşıyor ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor. Sonra ben onun yumuşak yatağındayım ve o da yanımda, beni sırtüstü yatırıyor. Ağzımı buluyor, dili benimkini okşuyor, bacaklarımın arasında keskin, umutsuz bir nabız yaratıyor, bir çare isteyen bir boşluk. Elleri kıcıma doğru kayıyor, beni kendine doğru sertçe çekmek için batıyor.

Manastırda büyümedim ama bu benim için yeni bir şey - ereksiyonunun bacaklarımın birleştiği yere baskı yapması dizlerimin açılmasına yetiyor. Nefesinin törpülenmesi ve tenime değen küçük arzu iniltisi kalp atışlarımı hızlandırıyor. Kendime hakim olduğum için yıllarca gurur duydum, tanıdığım herkes teslim olurken ben teslim olmadığım için gurur duydum ama Mark bana şu an hissettiklerime yakın bir şey hissettirseydi, birkaç dakika içinde teslim olurdu. Saniyeler içinde. Şu anda Henri'ye teslim olmaya niyetli olduğum gibi.

Eli elbisemin en üst düğmesine gidiyor ve sonra yüzünde işkence görmüş bir şehvet ifadesiyle duruyor. Yutkundu. "Bu iyi mi?"

Başımı salladığımda, çılgın elleriyle elbisemin düğmelerini belime kadar açıyor ve omuzlarımdan aşağı iterek aylar önce Paris'ten aldığım dantel sütyeni ortaya çıkarıyor. "*Dieu*," diyor parmağını dantelin arasından görünen sıkı meme ucunun üzerinde gezdirerek. "Bunu yapma düşüncesinin bana nasıl işkence ettiğini bilemezsin." Ağzını indiriyor ve ılık nefesi bir göğsümün sıkı tepesinde geziniyor, sonra ağzı dantelin arasından göğsümün üzerine iniyor, çekilirken dişleriyle usulca yapışıyor. Bir çığlığı bastırarak eğildim.

"Seni duymak istiyorum," diye inliyor. "Her bir sesini istiyorum çünkü aylardır onları hayal ediyorum. *Bana ne istediğini söyle.*"

"Hiçbir fikrim yok," diye nefes nefese kaldım. "Sadece daha fazla."

Ağız diğeri göğsüme iniyor, eylemi tekrarlarırken, eli iç uyluğumun yumuşak teni boyunca kayıyor, külotumun dışına hafifçe bastırıyor. Nefesim kesiliyor ve sonra parmakları eteğimin altından kayarak göbeğimde gezinirken tamamen duruyor.

"Merde," diye inliyor, gözlerini kırıştırarak kapatıyor. "Durmamı iste. Bunu çok fazla ve çok uzun zamandır istiyorum. Durmamı iste yoksa durmayacağım."

Kemerine uzanıp çekiştirerek çözüyorum. "Durmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum, bir yandan da düğmelerini karıştırıyorum. "Beklemek umurumda değil. Evlilik umurumda değil. Sadece bunu istiyorum."

Gözleri alev alev yanıyor ama ağız neredeyse gülümsemeye dönüşüyor. "Evliliği önemsiyorum," diyor kulağımın dibinde, parmakları hâlâ hareket ediyor. "Sadece belki önümüzdeki bir saat için değil."

Elim pantolonunun içine kayıyor. Parmaklarımı ona zar zor dolayabiliyorum, ama bunu denediğimde tüm vücudu sertleşiyor.

"Tanrım," diyor kısık sesle.

"Evet." "Hazır mısın?" diye soruyorum.

Elim üzerinde gezinirken, "Benim hazır olup olmadığım hiçbir zaman söz konusu olmadı," diyor soluk soluğa. "Ama seninki öyle. İlk kez olabilir..."

"Biliyorum ve umurumda değil," diye nefes alıyorum, eline doğru eğilerek. "Asla şu an olduğumdan daha hazır olamayacağım."

Üstümde, dizlerimin arasında diz çöküyor, hala neredeyse tamamen giyinik: gömleği yerinde, pantolonu kalçasının yarısına kadar sarkıyor ve külotumu aşağı çekmeden önce eteğimi belime doğru itiyor. İlk seferin nasıl olacağına dair fantezilerime hiç benzemiyor - mum ışığıyla aydınlatılmış bir oda, bir gecelik içinde, yastık denizine gömülmüş ben - ama bunun nedeni daha önce bir şeyi gerçekten istemenin ne anlama geldiğini hiç fark etmemem. Mükemmel bir ortama ya da güzel bir hikâyeye ihtiyacım yok; ondan başka bir şeyi fark edebilmeyi hayal bile edemiyorum.

Gözleri bulanıklaştı, ateşlendi. "Şu anda neye benzediğin hakkında bir fikrin olsa," diyor, açılmış bacaklarımı, elbisemin yarısını çıkarmış bir halde ona doğru uzanışımı incelerken sözcükler ağzından kaçıyor. İrkildi. "Emin misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum, ona doğru eğilerek. "Şimdi."

Aletini serbest bırakıyor ve üzerime eğiliyor, ıslak ucunun kaymasına izin veriyor, girişime bastırıyor ve sonra yavaşça hareket etmeye başlıyor, küçük darbelerle içime giriyor, beni ona uyacak kadar genişlemeye zorluyor.

"İyi misin?" diye soruyor, gözleri odaklanmamış. Onun ağır kalınlığı bana çok fazla geliyor, sanki beni kırabilecek bir şeymiş gibi. Ama kendini tutmak için harcadığı çabayı görebiliyorum, dişleri alt dudağına batıyor, nefesi hızlı geliyor.

"Yavaş gitme," diyorum ona. "Sadece yap."

Sadece bir saniye tereddüt ediyor ve sonra itme, doldurma, daha ileri gidemeyene kadar itme dürtüsüne teslim oluyor. Küçük bir çığlıkla öne düşüyor, kendini üstümde destekliyor ve beni kontrol etmek için gözlerini açtığında o ilk acı şoku gidiyor ve ardından başka bir his geliyor - dolu, gergin. Hâlâ acıyor ama orada da bir zevk var, daha derin bir arzu, şimdi içimde titreyen bir istek.

"Daha fazla," diyorum ve sonra ağzı boynumda, göğüslerimde, geri çekilirken ve tekrar içeri iterken, bir, iki, üç kez. Ve aniden tüm zevk, tüm özlem - her itişte vurduğu bir alev çemberi gibi kendini merkeze alıyor gibi görünüyor.

Ohhhh. Olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazlası. "Bunun hiç bitmesini istemiyorum," diye nefes nefese kalıyorum.

Acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkıca kapatmış. "Korkarım bu mümkün değil," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. Hareket etmeyi bırakıyor ama parmakları klitorisime gidiyor ve orada dönmeye başlıyor. O tamamen içimdeyken, hayatım boyunca hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Onun etrafında sıkılışıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Hareket et."

Bir kez sertçe itiyor ve bunun tatlı keskinliği beni soluk soluğa bırakıyor, parmaklarımı sırtına gömüyorum. Yüzü çaresiz, kısıtlamayla gergin, ben onu sıkıştırırken göğsünde alçak sesle inliyor.

"Tekrar," diyorum, bacaklarım kaldıraç için sırtına sarılıyor, itişlerini karşılıyor, içimdeki o ağrı sıkılaşıyorsa, sıkılaşıyorsa ve sonunda patlayana kadar daha sert ve daha hızlı gelmelerini talep ediyorum.

Açgözlü ve çaresiz bir şekilde onu kendime doğru çekerek yataktan fırlıyorum ve hareketleri çılgınlaşıyor - orgazmımı uzatan, saniyeler, tam bir dakika boyunca havada asılı kalmışım gibi hissettiren hızlı, bıçak gibi itişler, tek bir boğuk çığlık atıp çekilmeden önce kendini kavırıyor, karnıma ve göğsüme dökülüyor.

Bana yaslanıyor, ağzını boynuma bastırıyor. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum," diye inliyor tenime karşı. "Ahırdaki o ilk günden beri."

Gülüyorum, onu daha yakına çekiyorum. "Beni silah zoruyla tuttuğun zaman mı?"

"Evet, o zaman bile. Ve ateşli hayallerimdeki hiçbir şey bunun gerçekliğiyle boy ölçüşemezdi." Kaşlarıma, elmacık kemiklerime ve son olarak dudaklarıma küçük, tatlı öpücükler konduruyor. "Sen... iyi misin? Çok acımadı mı?"

Dudaklarını tekrar kendime çektim. "İyiden çok daha iyiydi. Muhtemelen beni şehrin diğer ucuna kadar duymuşlardır. Yine de bunu korunmadan yapmayı alışkanlık haline getirmemeliyiz," diyorum. "Bugün önemli değil çünkü döngüm yeni bitti ama ileride çok önemli olacak."

"Koruma mı?" Bir an için bana boş boş baktı. Sonra ne dediğimi anlayarak iç geçirdi. "Doğum kontrol hapları yasadışı, burada satmak altı ay hapis demek, o yüzden karaborsada bile bulmak zor. Bizim korunma yöntemimiz az önce yaptığım şey. Bu ve takvime bakmak."

Aman Tanrım. Memlekette bir erkek sürekli doğum kontrol yöntemleri olarak çektirme ve takvim yöntemini önerse, her kadın onun yüzüne gülerdi. "Belki de yapmamalıyız-" diye başlıyorum, tam dudakları boynuma yapıştığında ne demek istediğimi unutuyorum.

Parmakları bir göğsümün üzerinde kayıyor, o da karşılık olarak geriliyor. "Buna bayılıyorum," diyor yumuşak bir iniltiyle, ağzını ucuna yerleştirmek için üzerimde dönüyor. "Tarlada çikolata için kavga ettiğimiz o gün bu beni neredeyse öldürüyordu."

"Yanlış hatırlamıyorsam, önemli bir şey yokmuş gibi çekip gitmiştiniz."

Gülüyor. "Önemli bir şey değilmiş gibi uzaklaştım, böylece... senin yarattığın bir sorunu halledebildim."

Onun *bir sorunu hallettiğini* düşününce dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor. "Bunu yaparken seni izlemek istiyorum." Eğiliyor, tekrar tamamen sertleşiyor, beni öpmeye başlarken ellerini boynumun arkasına kaydırıyor.

Bacaklarım açılıyor ve bir kez daha içime itiyor. "Biraz zaman alabilir," diyor dudağını ısırarak, "bundan başka bir şey yapmaya istekli olmadan önce."

Uyandığımda Henri elinde bir tepsiyle odaya giriyor. Üstü çıplak, üzerinde sadece daha önce giydiği, yarım düğmeli ve kalçalarından sarkan pantolon var.

"Gömlek giymemişsin," diyorum, sanki daha önce görmediğim bir şeymiş gibi ona bakarak. Dürüst olmak gerekirse, bu çoğunlukla bir

Avuç içlerimi tüm o sert kasların ve pürüzsüz tenin üzerinde kaydırmanın kendime izin vermeyeceğim bir şey olduğu zamanlar.

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Ve o çarşafın altında hiçbir şey giymiyorsun," diyor tepsiyi yatağın üzerine koyarken. "Bu da karnını doyurana kadar düşünmemeye çalışacağım bir şey."

Dışarıdaki ışığın bulanıklığını ancak şimdi fark ediyorum. "Alacakaranlık mı? Bütün öğleden sonra uyudum."

Gülüyor. "Bu sabah çok fazla enerji harcadın. Dinlenmeye ihtiyacın vardı." Bir kaşık güveç alıyor ve dudaklarıma götürüyor. "Ye."

Ona itaat ediyorum ve sonra omzunun üzerinden kapıya bakıyorum. "Marie ne düşünecek?" diye soruyorum. "Dışarı çıkmalıyım."

"Marie akşam için gitti," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Arkadaşı Anna'nın yanında kaldığını ve sabah döneceğini söyleyen bir not bırakmış."

Yanaklarım kızarıyor ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. "İçeri girdiğini hiç duymadım. Bunun anlamı... sence bizi duydu mu?"

Ellerimi çekip sırtıyor. "Sanırım kasabanın çoğu son seferde bizi duymuştur."

Tepsiyi alıp kenara koyarak inliyorum. "Eve döndüğünde daha dikkatli olmamız gerekecek."

"Daha önce olduğum kadar *dikkatli* olmayı planlıyorum."

Daha önce. Bunu düşünüyorum ve onu tekrar istiyorum -içime girerkenki o kalın baskısını, boşalmadan önce yüzündeki o şaşkın, çaresiz ifadeyi, boşalırkenki o çılgınca itişini. Karnım çok az aşına olduğum bir şekilde istekle geriliyor ve parmaklarım kalçasına gidiyor.

"Eminim daha önce yaşananlar bir sapmaydı. Bizde çoğu zaman böyle olmaz."

Gözlerinde tehlikeli bir ışık var, şimdi de ağzımda geziniyor. "Bir *sapkınlık* mı diyorsun?"

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Bir sapma. Sakin olacağına eminim..."

Hatta şu andan itibaren *bastırılmış*."

Bir kalp atışı içinde beni altına çekti ve ağzı benimkinin üzerinde. Elleriyle bileklerimi sıkıyor ve yüzümü görebileceği kadar doğruluyor. "Şimdi sana ne kadar sakın görünüyorum, küçük hırsız?"

Ona doğru eğildim. Pantolonunun içinden bile ne kadar sert olduğunu, karnıma yapıştığını hissedebiliyorum. "Çok sakın. Neredeyse uyuyacak."

Dizlerinin üzerine çöküyor, pantolonunu indirirken çarşafı geriye çekiyor. "O zaman," diyor usulca, "sanırım uyanma vaktim geldi."

Marie konusunu tekrar açtığımda sabahın erken saatleriydi. "Birkaç saat içinde burada olacak," diye iç geçirdim. "Muhtemelen bazı temel kurallara ihtiyacımız var."

Tembel bir elini göğsümde gezdiriyor. "O aynı odadayken seks yapmayacağız. Kabul edeceğim tek şey bu."

Gülüyorum ama çabucak kayboluyor. "Henri... O dindar biri. Bunu onaylayacağını sanmıyorum."

"Bir erkekle evlendiği kadın arasında yaşananlar onu ilgilendirmez ve o da bunu biliyor," diyor. "Muhtemelen ikimiz de tek parça olduğumuz için rahatlamıştır."

Yutkunuyorum. "Evlenmek mi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Konuşmanın bir saat bekleyebileceğini söyledim, sonsuza kadar değil."

"Sadece biraz ani oldu," diye cevap veriyorum, "birkaç saat önce kendi zamanımda kalmam gerektiğini söylediğin düşünülürse. Yatakta gülünç derecede iyi olmalıyım."

Gülüyor. "Sen kesinlikle öylesin. Ve bu benim için hiç de ani olmadı, aylardır bunu hayal ediyordum."

Yatak başlığına yaslanıyorum. "Evli olmayı mı hayal ettin? Benimle mi?"

"Bunu bu kadar şaşırtıcı bulmanız karşısında hakarete uğramamak için kendimi zor tutuyorum."

Gülümsemem biraz azalıyor. "Sanırım bunun mümkün olmadığından o kadar emindim ki aklımın o yöne gitmesine asla izin vermedim."

Gözleri kararıyor. "Mark yüzünden."

Mark'ın onun için hala bir sorun, hala bir *rekabet* olduğunu unutup duruyorum. Bu fikri ne kadar tamamen geride bıraktığımı anlamıyor. "Hayır," diyorum başımı sertçe sallayarak. "Sadece evden ve kendime ayıracağım zamandan vazgeçmek anlamına geliyordu ki bu da imkânsız görünüyordu. Ayrıca... önümüzdeki yıllar çok kötü. Gönüllü olarak girebileceğimi hayal bile edemezdim."

Dudakları birbirine yapışır. Tepsie odaklanır, düşünceleri mutsuzdur. "Sana gitmeni söyleyecek gücüm olmalı, ama yok, henüz değil. Ama eğer bu

Savaş iddia ettiğiniz gibi gelirse geri dönmenizi istiyorum."

"Delirdin mi sen? O sırada seni burada bırakacağımı mı sanıyorsun? Yıllar ve yıllar sürecek."

"Eğer sana bir şey olursa, asla kendimle yaşayamam. Ve her şey bittiğinde beni bulmak için geri dönebilirsin... beklemene bile gerek kalmaz. Sadece savaşın sonuna atlayabilirsin."

"Ve yardım etmek için burada olmadığım için sana bir şey olursa asla kendimle yaşayamam. Savaş sırasında kaç kişinin öldüğünü biliyor musun? Ben döndüğümde hayatta bile olmayabilirsin."

Başını öne eğiyor. "Kendi zamanınızda güvende kalmanız için daha iyi bir neden."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye cevap veriyorum, çenem sertleşmiş bir halde.

Burun delikleri alevlenir. "Peki ya çocuklar? Savaş sırasında çocuk yetiştirmek ister miydin? Karne ya da daha kötüsü varken?"

"Çocuklar mı?" Şaşkınlıkla sordum. "Çok ileri gidiyorsun."

"İnanın bana," diyor acımasızca, "eğer burada kalırsanız, bir ya da iki çocuk neredeyse kesin. Ne kadar dikkatli olursak olalım, dikkatli olmadığımız pek çok zaman olacak. Ve bu iş daha fazla ilerlemeden önce size söylemem gereken bir şey daha var."

Elimi karnımın üzerine koyup bir kez daha acı çekmeyi bekliyorum. "Kilisedeki o kızla çıkıyormuşsun," diyorum sessizce. "Claudette mi?"

Kaşları çatıldı. "*Claudette*?" Kısa ve ani bir kahkaha atıyor. "Hayır. Keşke hepsi bu kadar olsaydı. Geldiğin yerde durumun çok farklı olduğunu hissediyorum ama burada, bu zamanda insanlar farklılıklara karşı daha az hoşgörülü. Beauvoir'ların André için Marie'yi neden düşünmediklerini merak etmişsinizdir."

Başımı sallıyorum. Bunu birçok kez merak ettim aslında. İç geçiriyor. "Annemiz yüzünden."

Çenem düştü. "Onun bir *zaman yolcusu* olduğunu biliyorlar mıydı?"

"Hayır," diyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Onun Yahudi olduğunu biliyorlardı."

Çenem açık kaldı. Şaşırdım. Burada bulunduğum onca zaman boyunca nasıl olur da bundan bahsetmezler? "Bir Katolikle evlendiği ve bizi de öyle yetiştirdiği için pek dindar biri değildi tabii ki," diye devam ediyor. "Ama kasabanın uzun bir hafızası var."

Gözlerim kapanıyor. Savaş sırasında bunun bir önemi olacak mı? Toplama kampına gönderilmeleri için yeterli olacak mı? Bilseydim, gitmeleri için onları çok daha fazla zorlardım.

"Özür dilerim," dedi Henri resmi bir tavırla, yataktan kalkarak. "Bunun senin için önemli olduğunu fark etmemiştim."

Hemen elini tuttum ve onu kendime çektim. "Tabii ki değil. Ama... savaş başladığında hepimiz için önemli olabilir. Almanların kanunen neyi Yahudi olarak kabul ettiğini bilmiyorum."

Karyolaya yaslanıyor ve ben de başımı onun göğsüne koyuyorum. "Ne yazık ki bunun cevabını biliyorum," diyor. "Buna çoktan karar verdiler. Mischling testi denen bir şey. Eğer bir tane bile Yahudi dedeniz varsa Almanya'da memuriyetten atılıyorsunuz. Eğer bu fikrinizi değiştirirse, anlarım."

Başımı salladım. "Hayır, tabii ki değiştirmez." Ama başka şeyleri değiştiriyor. Onun ve Marie-Therese'in savaştan sağ çıkma ihtimalini çok daha kötü hale getiriyor. Bu, sahip olduğumuz herhangi bir çocuğun da toplama kampına gidebileceği anlamına geliyor. Onları savaş konusunda uyarırken, kişisel güvenliklerine o kadar odaklanmışım ki, Yahudilerin yok edilmesinden bahsetmedim bile, oysa bu onlara verebileceğim en önemli bilgiymiş meğer.

Tanrım, her şey çok daha kötüye gitti.

"Sana olacaklar hakkında daha fazla şey söylemem gerekiyor," diyorum sessizce. "Ve sonra bir plan yapacağız."

W Marie ögle yemeğinde eve geldiğinde, Henri neredeyse benim kadar utangaç görünüyordu. İki kişinin aynı anda kaç kez seks yapabileceğine dair bir rekor varsa yirmi dört saat sonra yıktık.

Birimizden diğerine bakıyor. "Sanırım içeri girmek güvenli?"

Henri'nin eli benimkinin arasından kayıyor. "Nispeten, evet."

"Sanırım kalıyorsunuz?" diye soruyor geniş bir gülümsemeyle.

Henri ile bakışıyoruz. "Aşağı yukarı," diye iç çekerek cevap veriyorum.

"Henri savaş sırasında eve dönmem gerektiğini düşünüyordu, ben ise aynı fikirde değildim. Bu yüzden uzlaşmaya karar verdik."

Kararsızca ikimizin arasına bakıyor. "Uzlaşma mı?"

Henri bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Hiç değilse Amelie'nin ihtiyaç duyduğunda kaçma yeteneğine sahip olduğunu bilmek istiyorum. Bu yüzden burada kalacak ama atlama yeteneğini kaybetmemek için gerektiği sıklıkta kendi zamanına dönecek."

"Ve savaş bittiğinde," diye ekliyorum, "burada sonsuza dek kalacağım."

Henri'nin eli benimkine değdi. Anlaşmamızın önemli bir kısmını, en önemli kısmını bilerek atlادık: önümüzdeki yıl içinde üçümüz Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınacağız. Geldiğimde bunu ona söylemek istemedim ama yakında söylemek zorunda kalacağız. Yahudi bir anneyle onların güvenliği buna bağlı.

Ama sadece savaşı çoktan atlatmışlarsa, diye fısıldıyor içimden bir ses.

Henri'nin parmakları benimkilere dolanıyor ve ben onları sıkıyorum. Onu kaybetmeyeceğim. İkisini de kaybetmeyeceğim. Bir şekilde.

MARIE-THERESE eve geri döndüğünde, Henri ve ben isteksizce normal hayata benzer bir şeye dönme zamanımızın geldiğini kabul ediyoruz. Günlerdir ihmal ettiği işleri yapmak için evden çıkıyor, kapıdan çıkmadan önce bakışları yüzümde kalıyor. Kapı kapanır kapanmaz Marie üzerime atladı.

"Ee...?" diye soruyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Nasıl geçti?"

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Kardeşinle seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu sana anlatmamı mı istiyorsun? Çünkü benim de bir erkek kardeşim var ve dürüst olmak gerekirse biri bana bu bilgiyi verirse hayatım boyunca korkarım."

Kızarır ve kafasını şapırdatır. "Ugh. *Dieu*. Hayır. Yeniden bir araya gelmeyi kastetmiştim.

Gerisini söylediğini bile unutacağım."

Dudağımı ısıyorum, buluşmamızın seks *olmayan* kısımlarını hatırlamaya çalışıyorum. "Harikaydı," diyorum belli belirsiz. Beni buzdolabına doğru ittiğini düşünüyorum ve bir tur daha atmak için onu tarlalara doğru kovalamak istiyorum. "Biraz tartıştık. O benim kalmayacağımdan endişelendi, ben de onun kalmamı istemeyeceğinden endişelendim ve sonra her şey yoluna girdi."

"Evet, bunların hepsini anladım," diyor elini sallayarak. "Ama senin *Planlar*? Düğün tarihini belirlediniz mi?"

Ona bakıyorum. Evlilikten hiç bahsetmezken nasıl oldu da *bir tarih belirledik* anlamıyorum. "Henüz değil. Buraya daha yeni geldim. Henüz evliliği düşünmüyorum bile."

Kaşlarını kaldırıyor. "O zaman sizden biri oluyor. Kardeşimin aynı şeyi söylemeyeceğinden eminim."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Daha *çıkmadık* bile."

"*Çıkmak* mı?" diye soruyor inanmaz bir kahkahayla. "Bütün yaz burada ne olduğunu sanıyordun? Henri'nin her gece tek başına pikniğe gittiğini, ata bindiğini ve gün batımını izlediğini mi sanıyordunuz? İkiniz bu eyaletteki tüm evli çiftlerden daha fazla kur yaptınız. Saatler açısından bakarsanız, muhtemelen bu ülkedeki herhangi bir çiftten daha fazla." Gülümsemesi soluyor. "Amelie, seni seviyorum ve kardeşimle birlikte olmandan başka bir şey istemiyorum ama onunla ciddi değilsen bunu yapamazsın."

"Kendi zamanımda yaşamaktan vazgeçtim!" Ağlıyorum. "Tabii ki onun hakkında ciddiym. Yaptığım şey herhangi bir aptal kağıt parçasından çok daha ciddi."

"Henri'nin ona bağlı olduğunu anlaması için gereken tek şeyin *o aptal kâğıt parçası* olması dışında," diye yanıtlıyor. "Ve sen daha birkaç hafta önce sevmediğin bir adamla *o aptal kâğıt parçasını* kabul etmeye hazırdın, Henri'yle neden olmasın? Eğer hâlâ emin değilsen, bence bunu ona söylemelisin." Onun hakkında emin olmadığımı biliyorum, ama haklı olduğu bir nokta var. Neden bu yola girmekte bu kadar isteksizim? Henri ve ben *benim* zamanımda yaşıyor olsaydık ve bana evlenme teklif etseydi, bunu kolaylıkla kabul ederdim, çünkü o dünyayı biliyorum. I İçinde kim olduğumu biliyorum. Ama bu filmde henüz bir yerim yok.

"Burada geçirdiğim aylara rağmen, sizin zamanınızda nasıl çalışacağımı gerçekten bilmiyorum," diye açıklıyorum. "Bu sadece... çok fazla."

"Ama sana yardım edeceğim," diyor hevesle. "Sana yemek yapmayı öğreteceğim ve her şeyin nasıl yapıldığını göstereceğim. Çocukların olduğunda da her şeyi birlikte çözeriz sanırım."

Nefes veriyorum. Buraya döndüğümde Henri'yle geçireceğim anların ötesinde pek bir şey hayal etmiyordum. Onu istediğim için kendi zamanımdan vazgeçmek çok kolay görünüyordu. Hâlâ da istiyorum, kalmak için her şekilde acı çekecek kadar. Ama çiftlikte yaşamının sonsuza dek istediğim şey olduğundan emin değilim. Kırsal bir köyde yemek pişirmeyi, temizlik yapmayı, çamaşır yıkamayı ve çocuk yetiştirmeyi öğrenebilirim ama üniversiteyi bitirmek ve kariyer yapmak isteyen yanımda hala orada. Ve o da uzun öğleden sonralarını bakır bir leğenin üzerinde çamaşır yıkayarak ya da güveç yaparak geçirmek istemiyor. Henri kalmam gerekirse ne yapacağımı sorduğunda Paris'te çizdiğim gelecek onun için saçma bir hayal miydi? Çünkü benim için değildi.

"Bunları yapabileceğimi düşünmediğimden değil," diye cevap veriyorum sonunda. "Sadece benim geldiğim yerde kadınlar en azından teorik olarak erkeklerle aynı fırsatlara sahip. Eşleri çalışırken evde kalan babalar var ve tüm bu şeyleri paylaşan çiftler var. Yani ben 1938'de yaşamaya razıyım ama Henri'nin hayatımızı onun isteyebileceğinden biraz daha modern hale getirmeye razı olması gerekecek. Fikrimi değiştireceğimden endişelenmiyorum. Onun fikrini değiştireceğinden endişeleniyorum."

Kararsızca bana bakıyor. "Kardeşimin öne sürdüğünüz her koşulu kabul edeceğini biliyorum ama burada bir kadının yapabileceği pek bir şey yok. Öğretmenlik yapabilirsin ya da bir dükkânda çalışabilirsin sanırım. Henri'nin çiftliğe ne kadar zaman ayırdığını gördün. Ondan sonra eve gelip ekmek yapmaya başlamasını bekleyemezsin, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Hayır, tabii ki değil."

Konuşmayı burada bırakıyorum çünkü Marie, Henri'nin de bu hayata tam olarak bağlı olmadığını anlamıyor. Bunu onun için yapıyor ama Marie seçimlerini yaptıktan sonra, artık saklaması ve koruması gereken kişi olmadığına, Henri her şeyi yapmakta özgür olacak. Ve umarım öyle olur.

Öğleden sonra Marie'yle birlikte içeride kalıyorum ve gününün bir parçası olan tüm akıl almaz ev işlerini tamamlamasına yardım ediyorum. Ona söylediklerime rağmen, bana bunları kendi başıma nasıl yapacağımı öğretmeye kararlı. Hayatın çok yakında ne kadar kolaylaşacağını anlaması imkansız

- makinelerin onun emeğinin çoğunun yerini alması.

Bütün öğleden sonra ekmek yaparken, yerleri silerken ve yemeğe yardım ederken pencereden dışarı bakıyorum ve sadece onu görmeyi özlüyorum.

"Otuz altı," diyor Marie birdenbire.

"Affedersiniz?"

Gülümsüyor. "Son iki saat içinde otuz altı kez pencereden dışarı baktın."

Omuz silkiyorum, bana seslenilmesinden utanmıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Onu görmek için elli yıl öncesine gittim, biliyorsun."

"O zamanlar sen de pencereden dışarı bakıyordun" diyor. Ve sonra gülüyor. "Ah. Zavallı Amelie. Ne zaman su almak için tulumbaya gitse çok üzülürdü."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir *rahibe* abayı yakmış bir kızdan laf işittiğime inanmıyorum."

Ağzını büzüyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Henri'ye yemeğin neredeyse hazır olduğunu söylemek istiyorsan, hiç durma."

Suyun henüz kaynamadığı ocağa bakıyorum. "Akşam yemeği hazır olmaya yakın bile değil."

Dudağını ısıırıyor, sırtışını zar zor gizliyor. "Evet, ama işi bitirmenizin bir saat ya da daha fazla sürebileceğini düşünmüştüm."

Ben yaklaşırken, kanımda hissedebileceğim kadar tatlı bir gülümsemeyle tarladan yukarı doğru yürüyor. Beni kendine doğru çekiyor, elleri yüzümde, ağzı benimkini arıyor. Onun gibi kokuyor; sabun, deri ve yeni kesilmiş

Çimen. Tanrım, o kokuyu özlemişim ve artık benim olduğu için çok minnettarım.

"Orada işler nasıldı?" diye soruyor, başıyla evi işaret ederek.

Başımı eğiyorum. "Sanki kötü olmalarını bekliyormuşsun gibi söylüyorsun."

Elimi tutuyor ve beni meyve bahçesine doğru götürmeye başlıyor. "Eğer kız kardeşimi biraz tanıyorsam, düğün tarihimiz için Peder Edouard'ı çoktan aramış ve çocuklarımız için isim önermeye başlamıştır."

İçimi çektim. "Her iki konu da gündeme geldi, evet." Meyve bahçesine vardığımızda oturuyor ve beni çimlere doğru çekmeye başlıyor ama tereddüt ediyorum. "Yılanlar hakkında endişelenmemize gerek yok mu?"

Gülüyor. "Yılanlar mı? Burada yılan falan yok. Sadece seni battaniyeme almaya çalışıyordum."

Ah, keşke bunları o zaman bilseydim. "Ama o zamanlar beni sevmiyordun bile. Neden beni battaniyene almaya çalıştın?"

Sırtını ağaca dayamış bana bakıyor, ağzında küçük bir gülümseme. "O zaman da senden hoşlanmıştım, inan bana." Elini uzatıyor ve bir tutam saçımı parmağına doluyor. "Az önce Marie'yi sorduğumda sıkıntılı görünüyordun. Bir şey mi oldu?"

Kolunu bana doluyor ve ben de başımı omzuna yaslıyorum. "Paris'te olduğumuz zamanı hatırlıyor musun ve bana senin zamanında kalmak zorunda olsaydım ne yapacağımı sormuştun?"

Göğsünün altından bir kahkaha geliyor. "Yanlış hatırlamıyorsam, Paris'te bir personel ordusuyla yaşayacak ve desteklemek için mücadele eden sanatçılar bulacaktınız." Bu gülüşü hayra alamet değil. Sanki tek boynuzlu at yetiştirmeyi planlıyormuşum gibi konuşuyor. Sessiz kaldığımda yüzümü görebilmek için uzaklaşıyor. "Ne oldu?"

İçimi çektim. "Bu benim için bir şaka değildi," diyorum sessizce. "Yani, hayır, o zaman bunun ciddi bir olasılık olduğunu düşünmemiştim, ama-"

"Ama fakir bir çiftçinin karısı olmak istediğini düşünmüyorsun," diye sözlerini tamamlıyor.

Ona bakıyorum. Söylemeye cesaret edemediğim şeyi söylüyor, ama ağzından çıkan kelimeleri duyunca artık doğru olduklarından emin değilim. "Eğer seninle olmak ile kendim için planladığım gelecek arasında bir seçim yapmam gerekirse, seni seçerim," diyorum ona. "Ama ideal bir dünyada seçim yapmak zorunda kalmazdım."

Gözlerimi arıyor. "Seni elimde tutmak için ne gerekiyor Sarah? Söyle, eğer benim gücüm dahilindeyse senindir."

Bana her şeyi vermeye hazır. Her şeyden vazgeçmeye. Hayatımda ilk kez yalnız olmadığımı fark ettim. Ne kadar uzağa düşersem düşeyim, ne yapmam ya da ne olmam gerekirse gereksin, beni takip edecek. Kendimi geri çeken, korkan ve emin olamayan o küçük parçam çırpınarak uzaklaşıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve nefes alıp vererek onu öpüyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, ağzının kenarlarını, çenesini öpüyorum. "Seni çok seviyorum."

Ağzım boynuna doğru ilerlerken nefesi keskinleşiyor. "Bunu yapmaya devam edersen, bu konuşmanın başka bir zaman yapılması gerekebilir."

Beni kime dönüştürdüğünden emin değilim, ama onunla seks yapmayı düşünmek bile tüm bedenimi hazır hale getiriyor. Sinir uçlarım derimin yüzeyinde, binlerce küçük ihtiyaç noktasında duruyor gibi. Kucağına tırmanıyorum, dizlerim kalçalarının iki yanında. Dişlerim kulak memesine gidiyor.

"Oh?" Ben soruyorum. "Nedenmiş o?"

Nefes alıyor. "Çünkü yaklaşık otuz saniye içinde sana Versailles'ı satın alacağıma söz verdireceksin."

Elbisemi önümden çekiyorum, ağırlığımı onunkine bırakıyorum. Şimdiden bana karşı şişiyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum, bunu istemekten kör olmuşum. "Bir sarayda yaşamak eğlenceli *olurdu*," diyorum ona. Elim kemerine gidiyor.

"O senin." Sesi sert ve alçak, istekli. "Bu gece ayrılacağız." Eli elbisemin içine kayıyor, bir göğsümü avuçluyor, başparmağıyla beni nefessiz bırakacak şekilde oynatıyor. Boxerına uzandım. Kalın ve Elimde ağırlaşıyor, başparmağım kayganlaşana kadar ucunun üzerinde geziniyor. "*Dieu*," diye inliyor. "Kızgın değil misin?" Gözleri kapalı ve nefes nefese, çaresiz.

"Ben iyiyim," diyorum ona sürtünerek. Doğrusu, ağrım var. Ama bu arzuyu hiçbir şekilde, hiçbir biçimde durdurmuyor. Aksine daha da kötüleştiriyor.

Aramıza uzanıyor ve külotumu kenara itiyor, sikini giriş yerimle hizalıyor - ihtiyaçtan şişmiş ve çiğ. Başımı geriye atarak içine gömülüyorum. Bu aynı anda hem zevk hem de acı, ona anlatamayacağım kadar enfes. Açlık gibi, doyana kadar geçmeyecek bir şey gibi acıtıyor.

Kemerini tuttuğum andan beri kendimi yakın hissetmeme rağmen yavaşça ona biniyorum. Ağzı boynumda, parmakları aşağı inmek için elbisemin düğmelerini açıyor. Meme ucum ağzında sıkılaşıırken, içimde büyüyor gibi görünüyor, beni mümkün olduğunu hayal ettiğimden daha fazla geriyor.

Göz kapakları ağır, gözlerinin altı sersemlemiş. "Benden bı kacaksın," diyor. Elleri belime gidiyor ve beni sertçe kendine çekiyor, benimle buluşmak için yukarı doğru sarsıyor. "Bunu her gün isteyeceğim. Her saat. Bundan bı kacaksın."

Artık gözlerimi açık tutamıyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve yüzümü omzuna gömüyorum, daha hızlı hareket ediyorum. "Senden asla bı kmayacağım," diyorum, tekrar yukarı doğru iterken nefes nefese. "Tanrım, çok yaklaştım."

İtişlerinin şiddetini arttırıyor. Parmakları sırtıma saplanıyor. "Bırakmamak çok zor," diye tıslıyor. İşaret parmağı kıçım da geziniyor, oradaki büzülmüş halkaya hafifçe dokunuyor ve nefesim kesiliyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

Ona daha sert biniyorum, şimdi körüm, bitirmek için çaresizim. "Bilmiyorum."

Gülüyor. Parmağının tekrar fırçalamasına izin veriyor. Bir kez, iki kez -bir başka hamleyle beni karşı larken- işim bitiyor. Uçurumun kenarından geçerken onu sıkıca kavriyorum, orada birleştiğimizi hissetmenin ötesinde hiçbir şeye dönüşmüyorum. Beni sırtüstü çeviriyor ve dört keskin darbeye içime giriyor ve sonra küfrediyor, çekiliyor, göğsüme, boynuma geliyor.

Gözlerini açtığı nda biraz şaşır mış görünüyor. Düzensiz bir kahkaha atarak, "Bu iş çok çabuk kızıştı," diyor.

Yıkık dökük elbiseme bakıyorum. "Versailles'a taşındığımızda, sanırım daha fazla kıyafet istiyorum. Ve bir çamaşır makinesi."

"Her şeyi yaparım, *ma reine*," diyor ve yanıma çöküyor.

Bir saat sonra döndüğümde, elbisem çimen lekeli, saç larım bir felaketti, MARIE'NİN KAŞ LARI saç larının hizasına geliyor. "Peki o zaman. Sanırım bu evde bir bebek olması her şeyi canlandırarak."

"Ben banyo yapıyorum. Sen de dilini ısır," diye cevap veriyorum. "Çocuk yok.

Savaş sonrasına kadar değil."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldanıyor arkamdan, sanki bir kahkahayı iç in de tutuyormuş gibi.

Küveti doldurup bugün ikinci kez iç ine gömülüyorum ve başımı kenara yas larken gülümsüyorum. Sonunda meyve bahçesinde biraz konuştuk. Sanırım istediğim buysa çiftlikte kalmaktan yeterince mutlu olacaktı ama taşınmaktan bahsettiğimde gözlerinde o kıvılcımı gördüm

Bir gün. İkimizin de diplomalarımızı tamamlayabileceğimiz bir şehirde yaşamak, artık insanların ailesini fark *etmemesi* için bu kadar çok çalışmak zorunda olmadığı bir yerde yaşamak. Elbette bunların çoğu Marie'ye bağlı ama savaş bittiğinde muhtemelen o da kendine bir yol seçmiş olacak. Belki de rahip olmayan bir eş bulmuştur.

Belki de birlikte olması gereken rahip dışında. "Işık çemberi" bir çocuksa, bir rahip bir tür doğaüstü varlığın üretilmesine yardımcı olmak için en az olası aday gibi görünse de. Öte yandan, bunun hoş bir simetrisi var: katı, dindar ailem zaman yolculuğunu şeytani olarak görüyordu ve onunla olan birkaç etkileşimimden, büyükannemin de organize dine aynı şekilde baktığı anlaşılıyordu, ancak bu, bunların bir birleşimi olacaktı. Marie zaten her iki dünyada da var ve eğer yeni bir şeyi kabul etmek için inançlarının ve eğitiminin üzerine çıkabilecek bir rahip varsa, o da Peder Edouard olurdu. Bunu Marie için yapacağından eminim.

Yeni bir elbise giydim ve Marie'ye akşam yemeğinde yardım etmek için banyodan çıktım.

"Henri'yle konuştunuz mu?" diye soruyor hafifçe, sebzeleri kasap tezgahının üzerinden bana doğru iterek. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Bir kahkahayı bastırıyorum. "Beni utandırmayacaksın, biliyorsun. Benim geldiğim yerde kadınlar her zaman seks hakkında konuşur."

Bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Tartıştığımız kişi kardeşim olduğu için açıkçası... ayrıntı istemiyorum. Ama acı verici değil mi? Son derece acı verici gibi görünüyor."

"Öyle olsaydı arayıp bulacağımdan şüpheliyim," diye cevap veriyorum. "Hayır, tam tersi. Bir mucize gibi. Ya da bir ilaç. Bir gün göreceksin, eğer biriyle çıkmayı kabul edersen."

Gülümsemesi duraksıyor. "Xavier geçen hafta bana tekrar çıkma teklif etti. Onu erteledim ama belki de... belki de ertelemeliyim."

Daha önce hiçbir kadının yakışıklı bir adamla çıkmak için bu kadar kederli ya da isteksiz görüldüğünü görmemiştim.

"Birine aşık olduğunuzda," diyorum usulca, "başka hiç kimse size çekici gelmez. Kendini ikna edebilirsin, benim Mark'la yaptığım gibi, ama işe yaramaz. Olmaz."

Yutkunuyor. Elleri bıçağın sapını sıkıyor ve başı aşağı iniyor, sanki aniden çok acı çekmiş de açamıyormuş gibi

kendisi. "O zaman ne yapmam gerekiyor?" diye sorar, sesi serttir. "Bunu nasıl durdurabilirim?"

Kalbim onun için acıyor. Bir şeyi çok isteyip de ona sahip olamayacağından emin olmanın ne demek olduğunu herkesten iyi bilirim. "Peder Edouard fikrinden tamamen vazgeçmeden önce, denemekle neyi riske atacağını kendine sor. Sana nasıl baktığını gördüm. Küçük bir teşvikle her şeyden vazgeçeceğinden hiç şüphem yok."

Gözyaşları yüzünden kasap tezgahının üzerine damlıyor. "Ya benim ne olduğumu öğrenirse? Saklamayı seçsem bile, bunun olabileceği zamanlar var. Ya da bir çocuğumuz olabilir... tıpkı annenle babanın yaptığı gibi. O zaman ne olacak? Ondan sakladığım şeyi nasıl açıklarım? Bir çocuğun senin gibi, sanki içinde zehirli bir şey varmış gibi yetiştirilmesine nasıl izin veririm? Yapamazdım." Başımı sallıyorum. "Edouard'ın böyle bir adam olacağını mı düşünüyorsun? Eğer seviyorsan, belki de onu düşündüğüm gibi sevmiyorsundur. Ya da onu sevmemelisin.

her durumda. Tarif ettiğiniz kişi sizin sevginizi hak etmiyor."

Bana bakıyor ve tekrar yutkunuyor. "Gerçekten kabul edeceğini mi düşünüyorsun?

Bu mu?"

Aksini düşünebilmesi beni çok ediyor. Sanırım Sevgi dolu ebeveynleri olan insanlar zaman zaman kendilerinden şüphe ederler. "Bence seni olduğun gibi kabul ederdi. Ve bence denemezsen asla ilerleyemezsin."

Dudağını ısıyor. "Belki öne atlayabilirsin," diye fısıldıyor. "Yapamayacağımı biliyorsun. Ama birkaç yıl ileri gidebilir ve işlerin ne durumda olduğunu görebilirsin. Eğer her şey senin dediğin gibi olarsa."

Bu fikir midemi bulandırıyor. Önümüzdeki birkaç yılı görmek istediğimden emin değilim. En azından biraz, muhtemelen de çok acı çekeceğiz ve ben bunu bilmek istemiyorum. Zaten yanlış bir karar gibi görünüyor.

"Seni seviyorum ama bunu yapmayacağım. İkiniz ne olursanız olun, kendinizi belirsizliğe açtığınız için olacak. Büyük bir risk alması gerekecek. Eğer siz de risk almazsanız birlikte olmanız gereken her şeye dönüşeceğinizden emin değilim."

Gözyaşlarının arasından gülüyor. "Bileğim için beni cezalandırıyorsun, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Hayır, bunun için planladığım başka bir ceza var." "Oh?"

"İğrenç bir nedime elbisesi. Kesinlikle iğrenç. Kireç yeşili ve baştan ayağa fiyonklarla kaplı."

Bana gülümsüyor. "O kokuşmuş kireç yeşili elbiseyi seve seve giyerim. İkinizin birlikte olmasından daha çok istediğim bir şey yok." "Belki de daha çok istediğin *bir* şey vardır?" Alay ediyorum. Kızarıyor. Yüzünü sessiz bir mutluluk kapladı. "Evet. Belki."

Tönümüzdeki haftalar mutluluk verici. Gelecek şeylerin bir vaadi.
Marie bir kez daha öğleden sonralarını ve genellikle akşamlarını şehirde geçirmenin yollarını bularak çok fazla devamsızlık yapıyor. Eğer geçiriyorsa

Peder Edouard'la birlikte, bundan bahsetmiyor.

Hava keskinleşiyor. Üzümler hazır olduğunda, işe alınan yardımcıyla birlikte hepimiz birlikte çalışıyoruz. Toprakta çok fazla zaman geçirdiğimiz için Marie ve ben ikimiz de gömlek ve pantolon giyiyoruz ve geceleri yıkanmaya gittiğimde kollarım o kadar ağrıyor ki kıyafetlerimi zar zor çıkarabiliyorum - bu, Henri'nin şüphesiz yardım etmek isteyeceği bir şey, ama o yok. Ben kalkmadan önce tarlada, ben uyuduktan çok sonra geri dönüyor.

Çiftlikteki ırgatlarla etkileşimimiz, yanımızdan geçerken uzun bakışmalar ve el sıkışmalarla sınırlı kalıyor ve Pazar günü bu kadarını bile yapamıyoruz: Henri bağda kalırken Marie-Therese sonunda beni ayine sürüklemeyi başarıyor ve Pazar günü çalışılmaması konusunda ısrar ediyor. Bir kez daha bakışların hedefi oluyorum ve bu kez Marie koroyla birlikte oturup Peder Edouard'ı aşk dolu gözlerle izlerken onlara tek başıma katlanmak zorunda kalıyorum.

Ayin biter bitmez Madam Beauvoir bana yaklaştı. Sanırım André'yi döven kişinin Henri olduğunu hâlâ bilmiyor, yoksa benimle konuşmazdı.

"Amerika'ya döndüğünü sanıyordum" diyor. İnsanlara ne söylendiği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden nasıl cevap vereceğimden emin değilim, ama büyük bir rahatlama için Marie-Therese tam zamanında ortaya çıkıyor.

"Madam Beauvoir Amerika'ya gittiğimi sandığını söylüyordu," diyorum yalvaran bir bakışla.

Gözleri irileşiyor ve sonra başını sallıyor. "Evet. Fırtınaların gemisini Le Havre'da fikrini değiştirecek kadar uzun süre tutması bizim için ne büyük şans."

Madam Beauvoir beni bir kez daha ödüllü bir buzağı gibi inceliyor. "Bugün uğrarım o zaman," diyor. "Planlarınız hakkında daha fazla şey duymak isterim."

Marie-Therese'in bir bahane bulmasını bekliyorum ama o sadece küçük, acı dolu bir gülümseme veriyor. "Kulağa çok hoş geliyor," diyor.

"NEYİN VAR SENİN?" Eve doğru yürürken soruyorum. "Tanrı aşkına, neden o kadına bizi görmeye gelmesinin *çok hoş* olacağını söyledin?"

Marie omuz silkiyor. "Küçük bir kasabada yaşıyoruz. Komşularımızı yabancılaştırmayı göze alamayız."

"Bana nasıl baktığını gördün," diye cevap veriyorum. "Sadece oğlunu tekrar üzerime salmanın bir yolunu bulmak için geliyor."

"Bu sefer sen de orada olacaksın," diyor Marie talihsiz bir gülümsemeyle, "bu yüzden senin adına hiçbir şeyi kabul edemeyeceğim."

Başımı iki yana sallıyorum. "Kesinlikle orada olmayacağım," diye karşılık veriyorum. "Bu senin sorumluluğunda. Ve seni temin ederim ki, bu sefer benim adıma bir şey kabul edersen, bunu kendim temizleyeceğim ve bu konuda nazik olmayacağım."

Eve varıyoruz ve ben yürümeye devam ederek tarlalarda Henri'yi arıyorum. Yorgun ve sinirliyim ve ondan uzak kalmaktan, uzun bir bakıştan ya da gecenin ilerleyen saatlerinde yatağa gelişinin belirsiz anısından başka bir şey paylaşmamaktan bıkmış gibiyim.

Onu bağın en ucunda, tek başına buluyorum, çünkü ırgatlar Pazar günü de çalışmıyor.

Gözlerimiz buluştuğunda elindeki makası bırakıyor ve beş büyük adım atarak kollarını bana doluyor ve ağzını boynuma bastırıyor. "Tanrım, seni özlemişim," diyor iç çekerek. "Üzgün mü görünüyorsun?"

İnledim. "Madam Beauvoir beni tekrar André'ye ayarlamaya çalışmak için buraya geliyor. Marie onu vazgeçirmeye bile çalışmadı."

Nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor ve buna karşılık kollarımın arkasında tüylerim diken diken oluyor. "Parmağına takacağın bir yüzük buna çare olabilir" diye öneriyor.

Gülüyorum. "Peki kendi kuzenimle evlendiğimi nasıl açıklamayı öneriyorsun?"

Elleri yukarı doğru kayıyor, göğüslerimi avuçluyor. "Eğer bu doğru olsaydı seni gören hiç kimse beni suçlamazdı."

Başım göğsüne düşüyor ve bir anlığına keşfine izin veriyorum, kendimi onun ellerini tutmaya zorlarken iç çekiyorum. "Takvim bunu yapmayı bırakman gerektiğini söylüyor," diyorum ona. "Tabii karaborsa prezervatif bulmadıysan." Geçen ay bulduğu birkaç tanesi çoktan gitmişti.

Ama o durmuyor. Bunun yerine eli sütyenimin içinde kayıyor, ben zevk ve acının o ince çizgisinde durana kadar benimle alay ediyor. "Emin misin?"

Nefesim gıcırıyor. "Sorumluluk sahibi olmamız gerekiyor Henri. En azından şu anda öyle." Ama o ısrar ediyor, sertleşiyor, bana doğru kayarken nefesi daralıyor. "İkimize de sebepsiz yere işkence ediyorsun."

Beni bazen seks sırasında yaptığı gibi, son zerresini de kaybetmek üzere olduğu zamanki yoğunluğuyla öpüyor ve çimlere doğru başını sallıyor. "Otur," diyor, sesi sert, gözleri inanılmaz derecede karanlık.

Çimler elbisemi lekeleyecek ve her ne planlıyorsa devam edemeyeceğimizi biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Dediğini yapıyorum ve o da önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Elleri elbisemi yavaşça, saygıyla uyluğumun ortasına kadar kaydırıyor, beni içine çekerken ağzı biraz açık kalıyor.

Bundan çok daha fazlasını yaptık. Ama nedense gözleri üzerimde, gün ışığında solgun kalçalarımın, neredeyse dayanılmaz derecede samimi. Elleri benimde geziniyor ve derin, sakinleştirici bir nefes alıyor. Jartiyerleri gevşetiyor ve çoraplarımı dikkatlice çıkarıyor, önce sağ, sonra sol. Elleri, parmakları göbeğime inip iç çamaşırımın altından geçene kadar uyluklarımın iç kısmına doğru kayıyor. Gözleri benimkilere kayıyor, artık obsidyen rengi.

"Arkana yaslan."

Dediğini yapıyorum, bacaklarımdan aşağı kaymadan hemen önce iç çamaşırımda küçük bir çekiştirme hissediyorum. Dizlerimi birbirinden uzaklaştırıyor, parmakları beni tekrar tahrik ediyor, daireler çiziyor ve sonra... dili üzerimde geziniyor. Aynı anda hem sıcak hem de soğuk, neredeyse dayanılamayacak kadar enfes bir his karşısında şok içinde soluk soluğa kalıyorum. Ben

Bunu daha önce denediğinde onu durdurdum, çünkü onun için pek bir şey yokmuş gibi görünüyordu, ama bugün, sadece bir anlığına, buna izin verdim. İkinci ve üçüncü kez, ama yine de onu durdurmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

"Henri-"

"İzin ver," diye homurdanıyor ve sesinde o kadar çaresiz ve kararlı bir şey var ki istesem de hayır diyemem, ama belli ki demiyorum.

Harekete devam ediyor ve parmağını tekrar içime soktuğunda tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Keskin, arzuladığım bir ateş. "Bunu sana yapmak istiyorum," diye yalvarıyorum.

İnliyor. "Yapacaksın," diyor. "Çok yakında." Ağzına doğru eğilip daha fazlasını istiyorum ve bir iniltiyle bunu bana veriyor, parmakları içimde daha sert itiyor, o titreyen dil ben nefes nefese kalana kadar hiç durmuyor, ellerim saçlarında.

"Bu iyi, Sarah. Bırak beni," diye yalvarıyor. Sesindeki çaresizlik beni her şeyden daha çok sarsıyor. Bağırıyorum, yerden kurtuluyorum ve sakinleştiğim anda elinde sikiyle üzerime geliyor. Ona uzanıyorum, uzunluğundan aşağı kaymadan önce dilimi tepesinde gezdiriyorum.

Gözleri sıkıca kapanmış. "Şimdiden çok yaklaştım," diye soluk soluğa kalıyor.

Onu tamamen ağzıma alıyorum, boğazımın arkasına vurarak iterken biraz öğürüyorum. Bunun rahat bir yanı yok ama bundan, çaresizliğinden, kontrolünü kaybetmiş halinden inanılmaz derecede tahrik oluyorum. "Gidiyorum-" diyor. Kalçalarını tutuyorum, onu yerinde tutuyorum, böylece sorun olmadığını biliyor ve kaba bir bağırişla patlıyor, dilimi ve boğazımı kaplıyor. Gözleri açılmadan önce dilimin üzerinde üç kez daha yavaşça kayarak sonuncusunu da çıkarıyor.

"Bunu tekrar yapmak istiyorum," diyorum ona.

Cevap kahkahası biraz soluk soluğa. "En mükemmel eş sen olacaksın."

Oüzümler hasat edildikten sonra yarısı bir şarap üreticisine satılır ve yarısı da kendimiz işlememiz için bize kalır.

Henri ve ben düşün hakkında konuşmaya başladık. Bir tür belgeye ihtiyacım olacak, bu yüzden bir günlüğüne Paris'e gidip bunu araştırıyor ve fotoğrafımı çektirdikten sonra benim için sahte pasaport ve doğum belgesi düzenleyebilecek birinin adıyla geri dönüyor.

Ve Marie dinliyor, bizim için heyecanlı ve aynı zamanda... sorunlu. Evdeki rolünden emin olamadığından endişeleniyorum ve bir öğleden sonra bana gelip sanki ev onun değil de benimmiş gibi bir şey için izin istediğinde bu durum doğrulandı.

"Jeannette'in annesi hasta," diyor tereddütle. "Onu kontrol etmek için Paris'e gidiyor ve çocuklara bakıp bakamayacağımızı merak ediyor."

Şaşkın bir kahkaha atarak berbat örgü örme girişimimden başımı kaldırıyorum. "Bana mı *soruyorsun*? Burası senin evin."

Marie kaşlarını çatıyor. "Yine de o senin ve yakında benden çok senin olacak."

Göğsüm biraz sıkışıyor. Bir dereceye kadar, Henri'nin o gece meyve bahçesinde tahmin ettiği gibi: evliliği Marie'nin kendini yerinden edilmiş hissetmesine neden olacak. "Asla ve asla senin olduğundan daha fazla benim olmayacak," diye cevap veriyorum. "Böyle hissedeceğini bilseydim geri dönmezdim."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ama ikna olduğundan emin değilim. "Yani sorun yok mu?"

Yutkunuyorum. Bakmam istenen son küçük çocuk kız kardeşimdi. Ama sonsuza kadar o gölgede yaşayamam. "Tabii ki."

Perşembe öğleden sonra, Marie ve Henri çocukları almak için Jeannette'e giderken, ben evde hafif hasta hissederek bekliyorum. Marie'ye bebekten sorumlu olmak istemediğimi söylemişim ama üç yaşındaki Charlotte yeterince korkutucu. Annemin yaptığı gibi onun da beni gördüğünü, içimde gizli bir kötülük olduğunu sezdiğini hayal edip duruyorum. Bunun saçma olduğunu bilmek yardımcı olmuyor.

Kısa bir süre sonra Marie elinde Lucien'e ait olduğu anlaşılan kundakta bir bebekle kapıdan içeri girer. Ve arkalarında, kocaman ela gözleri ve omuzlarını aşan bukleleriyle küçük bir kız, minik elini Henri'ninkinin içine sokmuş.

Yüzünde çok geniş bir gülümseme var, o kadar geniş ki kalbim biraz burkuluyor.

Bu küçük kız her kimse, onu şimdiden parmağında oynatıyor.

Onu bana doğru yürütüyor ve sonra alçalıyor, böylece neredeyse aynı boydalar. "Charlotte, bu benim nişanlım Amelie."

Bana böyle seslendiğini hiç duymamıştım. Yanlarına çömelirken gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Merhaba Charlotte."

Geniş, ciddi gözleriyle bir an bana bakıyor. Midemin kaçınılmaz bir şekilde ayaklarıma doğru kaymaya başlamasına yetecek kadar uzun bir süre. Sonra taşıdığı küçük çantaya uzanıyor ve bir kitap çıkarıp kollarıma itiyor.

"Sana okumamı ister misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. Henri'ye son bir kez gergin bir gülümseme attıktan sonra onu elinden tutup verandaya götürüyorum. Bir koltuğa oturuyorum, onun da benimkinin yanına oturmasını bekliyorum. Onun yerine kucağıma atlıyor, başparmağını ağzına götürüyor ve hevesle başlamamı bekliyor.

Henri'nin bizi izlediği eve bakıyorum. Yine gülümsüyor ve biliyorum ki o, verandada annesinin kucağındaki çocuğumuz olduğunda geleceğini görüyor. Ben de gülümsüyorum, çünkü sonunda o geleceğin ne kadar muhteşem olacağını görüyorum.

Bütün öğleden sonra ve akşama kadar Marie Lucien'le ilgilenirken Charlotte'un emrinde biz vardık. Başlangıçtaki utangaçlığı çabucak kayboldu ve şimdi bebeği, çay seti, en iyi arkadaşı ve çok cesur olan ve yakında eve dönecek olan babası hakkında her şeyi duyduk. Ben ona kitap okuyorum ve Henri de oyunlardan sorumlu; bunların arasında her bir oyuncağı tutmayı içeren saçma bir oyun da var.

ve ilk gülünü tokatlıyor, Charlotte bunu inanılmaz komik buluyor. Akşam yemeği canlı geçiyor, üç yetişkin sırayla yemek yerken bebeği elden ele dolaştırıyor, hepimiz bir şekilde her şeyi tek başına halleden Jeannette'e yüksek sesle hayret ediyoruz.

Yatma vakti geldiğinde Charlotte'u ilk geldiğimde bana ait olan üst kattaki odaya götürüyorum ama onu yatırıp iyi geceler diledikten dakikalar sonra korktuğunu söyleyerek tekrar aşağıya iniyor. Ona biraz uzanacağımı söylüyorum ve öyle yapıyorum, üç yaşında bir çocuğun yanında kıvrılıp yatmasından ne kadar hoşlandığımı keşfedince şaşıyorum.

Beni uyandıran Henri oluyor, eli omzumda. "Yatağa gel," diye fısıldıyor. Gözlerimi kırpıştırıp Charlotte'a bakıyorum, minik yüzü benimkiyle aynı yastığın üzerinde, başparmağını ağzına sokmuş.

Yumuşakça gülümsüyor. "Onu şımartıyorsun."

Tartışmak için ağzımı açtım ama o beni durdurdu. "Onu şımartman hoşuma gidiyor. Çok iyi bir anne olacaksın." Beni nazıkçe ayağa kaldırıyor. "Ama şu anda nasıl iyi bir eş olacağını görmekle daha çok ilgileniyorum."

"Bu arada ben ne zaman eş olacağım?" Aşağı inerken sordum. Henri fotoğrafımı birkaç gün önce sahteciye postaladı ama şimdi gerçekten yolda olduğu için sabırsızlanıyorum.

"Evraklarınız önümüzdeki hafta hazır olacak," diyor. "Ondan sonra mümkün olan en kısa sürede."

"Şimdi sadece bir balayı planlamamız gerekiyor," diyorum. "Tabii sizin zamanınızda insanlar bunu yapmıyorsa?"

Gülüyor, kapıyı arkamızdan kapatırken beni kendine çekiyor. "Evet," diyor kulağıma karşı, "benim zamanımda kesinlikle balayına çıkacağız. Nereye gitmek istersin?"

Dudaklarım önce köprücük kemiğinin, sonra da boynunun üzerinde geziniyor. "Bir plaj. Müsait olan her yüzeyde seks yapabileceğimiz ve çıplak yüzebileceğimiz özel bir yer."

İnliyor. "Tarif ettiğin bu büyülü yerin nerede olduğundan emin değilim ama kesinlikle bulalım. Nereye gittiğimizi kimseye söylemediğimiz sürece paramız var."

"Riviera, belki?" Gömleğinin düğmelerini açarken önerdim.

Parmakları kalçalarımın bastırıyor. "Şu anda Ekim ayındayız ve evlendiğimizde Kasım olacak. Gidebiliriz ama yüzeceğimizi sanmıyorum."

"Daha g neyde o zaman. İtalya mı?" Kemerine uzandım.
"Daha ileri gitmen gerekecek," diyor inleyerek.
Dizlerimin  zerine   kt m. "Yunanistan mı?" Elimi  oktan sertle mi  ve hazır olmanın  tesine ge mi  olan kolanının etrafına sararak soruyorum.
Onu a zıma alırken tıslayarak "Evet," diyor. "Bu m kemmel."

Ertesi g n gitme vakti geldi inde Charlotte bana sarılıyor, kollarını boynuma doluyor. G zya larının sızısını hissediyorum. "Belki yarın ayinde g r   r z," diye cevap veriyorum, onun kadar kendimi de rahatlatmaya  alışarak.

Benden Marie'ye bakıyor, anlamıyor. "Charlotte Yahudi," diyor Marie usulca. "O y zden ayine gitmiyor."

Midem bulandı. T m bu zaman boyunca Henri ve Marie i in endi elendim. Bunun gibi binlerce k   k kız oldu u hi  aklıma gelmemi ti.

Charlotte Fransa'da. Ve bir o u sava tan sa   ıkamayacak.

Onlar gidiyor ve ben ba ımı ellerimin arasına g m yorum.  n m zdeki yıllara nasıl yakla aca ım?   nk  bunun kendimi tekrar tekrar i inde bulaca ım bir durum oldu u a ık. İ in i ine girerek Charlotte ve karde i i in i leri daha iyi hale getirebilirim ama e er savaş sırasında  ld lerse, yapabilece im hi bir  ey bunu de i tirmeyecek. Yani bu i e karı arak onların hayatını da *riske* atıyor olabilirim.

Belki de hi bir  ey yapmamak daha iyi olurdu, ama bunu yapamayaca ımı zaten biliyorum. Onların bir toplama kampına g t r lmelerini izleyemem, sadece hayatta kalmalarını *umuyorum*.

Konuyu a mak i in ak ama kadar beklerim.

Ak am yeme inde Marie'ye "Jeannette'in gitmesini sa lamalısın," dedim. "Burası onun ve  ocuklar i in g venli de il."

Marie omuz silkiyor. "Bizim kalmamız i in yeterince g venliyse, eminim Jeannette i in de g venlidir."

G zlerim Henri'ninkilerle bulu uyor ve yava  a ba ını sallıyor, eli benimkine kayıyor.

Marie'ye yaptığımız planları anlatmanın zamanı geldi.

"Marie," diyor, "seninle konu mamız gereken bir konu var. Ta ınıyoruz." G zleri fal ta ı gibi a ıldı. "Sen mi? *Neredesin?* Burası senin evin."

"Üçümüzü kastetmiştim," diye düzeltiyor. "Biraz zamanımız var ama önümüzdeki bahar, en geç önümüzdeki yaz, Amerika Birleşik Devletleri'ne gitmemiz gerekiyor."

"*Gitmek mi?*" diye nefes nefese kalır. "Neden?"

"Burası güvenli değil," diye fısıldıyorum. "Gerçekten değil. Özellikle de sen ve Henri için. Annenden haberim olsaydı, daha önce buraya geldiğimde dizlerimin üzerine çöküp gitmen için yalvarırdım. Hitler sadece Yahudilerden hoşlanmıyor. Onların kökünü kazımak için elinden geleni yapacaktır."

"Ama burada böyle bir şey olmayacak. Ve biz Katolik inancına sahibiz" diye ısrar ediyor.

Benim bakış açımdan onun duruşu delice görünüyor ama anlıyorum. Eğer biri bana kasabamdaki ya da üniversitemdeki tüm insanların yok olmak üzere olduğuna dair yemin etseydi, kaynağı ne olursa olsun buna inanmak için mücadele ederdim.

"Fark edeceğinden emin değilim. Savaş insanların en iyi ve en kötü yanlarını ortaya çıkarır. Ve her zaman sırf bir adım öne geçmek için sizi ihbar edecek birileri vardır. Her zaman. André Beauvoir'ın, eğer bir çıkarını görürse Nazilere annenizin Yahudi olduğunu söyleyen ilk kişi olmayacağını gerçekten düşünüyor musunuz?"

Çenesi gerilir. "Bu doğru olsa bile, gidemem. Ya annem bizi aramak için geri gelirse? Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikri olmaz."

Henri'nin omuzları çöktü. "Marie... o geri gelmeyecek. Bunu biliyorsun. Eğer dönecekse bize dönmek için yirmi yılı vardı."

"Ama kaçabilir!" diye haykırır Marie. "Belki de bir yerde tutuluyordur ve savaş başladığında sonunda kaçıp boş bir eve dönecektir."

Henri masaya yığılmış, sinirli ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bunun üzerinden defalarca geçtik. Onun eve dönmesini bekleme takıntın... Bu sadece senin gerçeklerden kaçma yöntemin. Eğer kendi hayatını önemsemiyorsan, benimkini, Amelie'ninkini ve önümüzdeki yedi yıl içinde sahip olabileceğimiz çocukları düşün. Sırf gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalmamak için hepimizi riske atmak mı istiyorsun?"

Çenesini kaldırır. "O zaman bensiz git. Senden geride kalmanı istemiyorum."

Henri başını sallar. "*Olmayacak* tek şey senin burada tek başına kalman."

Kollarını kavuşturdu. "Burada kaldım ve senin ve annemin istediği gibi bu küçük sessiz hayatı sürdürdüm. İstedğin her şeyi yaptım. Ama artık bir yetişkinim,

ve benim için doğru olmayan bir şeyi yapmaya zorlanmayacağım. Bu yüzden onun gittiğinden emin olana kadar gitmeyeceğim."

İşlerin ne kadar kötü olabileceğini o bile tam olarak anlayamazken gözleri endişeyle benimkilerle buluşuyor. Marie'nin fikrini değiştiremediğim sürece, kesin olarak bildiğim bir şey var: önümüzdeki yıllarda hayatta kalma ihtimalimiz dramatik bir şekilde kötüleşti.

Öğleden sonrasının geri kalanında MARIE HİÇ KONUŞMADI. Bouillabaisse için sebzeleri beni korkutan bir vahşilikle doğruyor.

"Karar vermelisin," diyor birdenbire. "Buraya gelmeye, eve gitmeye, geri dönmeye karar verdin. Üniversiteye gitmek istediğine karar verdin ve gitmeye karar verdin. Benim tek istediğim evimde kalmaya kendim karar verme hakkım. Başka bir şey değil."

Kızgınlığının uzun süredir devam ettiğini hissediyorum. İlla bana değil, ama başına gelenlere. Beni etrafta dolaşırken ve istediğimi yaparken izlemek muhtemelen yardımcı olmadı ve şimdi Henri ve ben ilişkimizin tadını çıkarırken o burada sıkışmış, Peder Edouard'a aşık. İnanılmaz derecede adaletsiz görünüyor olmalı.

"Haklısın," diyorum ona. "Ben de aynı şekilde hissederdim. Ama bu, kendi kararını vermek için sahip olacağın tek şans değil. Önünde ne istediğine karar vermek için koca bir hayat var."

Başını şiddetle sallıyor. "Tüm hayatım *ileride* geçti. Daha sonra mümkün olacak tüm bu şeyler tam olarak ne zaman gerçekleşecek? Henri ne zaman kendimizi saklamamıza gerek olmadığına karar verecek? Ne zaman kendi kararlarımı verebileceğim?"

Ona ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü yakın bir zamanda olmayacak. "Parmağını kesmeden önce bıçağı bana ver" diyorum.

Bıçağı tamamen yere bırakıyor ve önlüğünü çıkarıyor. "Ben kasabaya gidiyorum. Görünüşe göre tek başıma verebileceğim tek karar bu."

O kapıdan çıkarken sessizce izliyorum. Çocukken her tartışmada birilerinin haklı, birilerinin de haksız olduğunu düşünürdüm. Bir yetişkin olarak durumun genellikle böyle olmadığını fark ettim ve kesinlikle öyle değil

Burada. Marie kendi seçimlerini yapmayı hak ediyor, ancak kardeşinin de ailesini güvende tutmak için gerekeni yapmasına izin verilmeli.

O gider gitmez Henri'yi aramaya çıkıyorum. Uzun süre dolaşmama gerek kalmıyor; ahırın uzak tarafında, ölüm kalım meselesiymiş gibi odun kesiyor. Bir an için sadece izliyorum: gömleğini çıkarmış, çıplak göğsü kaslarla dalgalanıyor, ter ve talaşla lekelenmiş.

Baltayı acımasızca savuruyor ve odunlar neredeyse ayaklarıma kadar uçuyor. Beni görünce gözleri açılıyor ve baltayı dikkatlice ağaç kütüğüne yaslayıp bana dönüyor. "Uzun zamandır mı oradasın?"

Başımı sallıyorum. "Sadece kısaca manzarayı seyrediyordum."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Ben pisim. Tuhaf bir zevkin var." Eve bir göz atıyor. "Marie hâlâ kızgın mı?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Ona atılacak çok şey vardı. Biraz sakinleşmek için kasabaya gitti."

Elleri omuzlarıma gidiyor, başparmağı köprücük kemiğimi sıyrıyor. "Çok küçüksün," diyor sessizce. "Bazen ne kadar kırılgan, ne kadar savunmasız olduğunu unutuyorum."

"O kadar da savunmasız değilim," diye sırtarak cevap veriyorum. "Gerektiğinde ortadan kaybolabilirim, unuttun mu?"

Yutkunuyor. "Senin ortadan kaybolabileceğin aklımdan hiç çıkmıyor," diyor ağır bir sesle. "Ama şu anda önemli olan tek konuda benden çok daha savunmasızsın: Geleceğin çoktan belirlenmiş değil. Benimki ve Marie'ninki de öyle."

Kaskatı kesildim. Bununla nereye varacağını zaten biliyorum. Marie güneye gitmeyi reddettiği andan itibaren başladığımız noktaya geri döneceğimizi biliyordum.

"Benimle evlenmeni istiyorum," diyor. "Ve sonra gitmeni istiyorum. Sadece savaş bitene kadar."

Başımı göğsüne yasladım. Ter, talaş... Hepsini istiyorum. Birlikte olabildiğimiz sürece onun tüm iniş çıkışlarını istiyorum. "Gerekirse kaçabilecek kadar eve gideceğime söz verdim zaten."

Kolları beni sıkıca sarıyor. Kalbi şimdi kulağımın hemen dibinde atıyor. "Bu yeterli değil. Her şey olabilir. Ya hamile kalırsan ve ben gidersem? Burada sıkışıp kalırsın."

"O zaman hamile kalmam."

Mutsuzca gülüyor. "Geçen iki aydan sonra hala bunun tamamen senin kontrolünde olduğu izlenimine mi kapılıyorsun? Ve benden bunu yapmamı bekleme."

Bela gelirse ortadan kaybolacağına inanıyorum. Sen beni terk etmeyeceksin, tıpkı benim seni terk etmeyeceğim gibi."

Ellerimle yüzünü kavıyorum. "Sensiz geçen koca bir hayattansa seninle geçireceğim birkaç yılı tercih ederim." Bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylerken içime bir sakinlik çöküyor. Evet, hâlâ onunla bir gelecek istiyorum ama sahip olduğumdan çok daha fazlasını elde edemesem bile, bu... yeterli. Birlikte geçirdiğimiz sonbaharı korumak için gelecekteki her sonbaharı takas etmek zorunda kalsam, bunu tereddüt etmeden yapardım.

Umarım bu, yapmak zorunda kalmayacağım bir seçim olur.

Marie o gece eve geldiğinde hava gerginlikle doluydu. Yeterince sorun yarattığıma karar veriyorum ve sessizce izin isteyerek onları mutfakta bırakıp Henri ile paylaştığım odaya gidiyorum. Kapı kapanır kapanmaz tartışmalar başlıyor. Önce sessiz, tıslayan bir öfke, ardından her iki taraftan da bağırışlar.

"Bu çok saçma!" Henri ağlıyor. "Şu anda kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Her şey hep senin istediğin gibi giderken bunu söylemek senin için ne kadar kolay," diye bağırıyor. "Annemiz gitti ve *senin* hayatın hiç değişmedi, oysa benimki tamamen durdu. Onu gerçekten sevseydin, neden kalmaya kararlı olduğumu anlardın."

"Hayatım *devam* mı etti?" diye soruyor inanmaz bir kahkahayla. "Nelerden vazgeçtiğimi tahmin bile edemezsin. Ve Amelie bu fedakârlıkların her birine değdi. Senin aptallığın yüzünden onu kaybedersem, seni asla affetmem."

"Onu bana giydirme!" Marie çığlık atıyor. "Kimseden kalmasını istemiyorum."

Kehaneti öğrenmesi gerekiyor. Başka bir dünyada, hayatına yön vermek için zamanı olabilirdi ama burası o dünya değil. Sessizleştğinde onun da aynı şeyi düşündüğünden emin oluyorum ve mutfığa girip karşısındaki koltuğa oturuyorum. Gözlerime bakıyor - bakmalı mıyım? - ve ben de başımı sallıyorum.

"Bilmen gereken bir şey var," diyor sonunda. "Sana daha önce söylemediğim için kızacaksın ama bunu annemin isteği üzerine yapıyordum."

İkimizin arasına bakarken gözleri büyüyor, ne olacağını merak ediyor.

Henri'nin omuzları çöktü. Öne doğru eğildi, ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Annem kehanetin seninle ilgili olduğunu düşünüyordu. Senin gizli çocuk olduğuna inanıyordu. Ve haklı olduğundan şüpheleniyorum."

Yüzü bir an için tamamen boş ve sonra gülüyor. "*Ben mi? Neden?*"

Nefes verir. "Tüm gereklilikleri karşılıyorsunuz: büyük bir savaş sırasında gebe kaldınız ve savaştan sonra doğdunuz. Savaşın ertesi *günü*. Fransa'da."

"Ama-" diye başlıyor.

"Biliyorum," diyerek onun sözünü kesiyor. "Bu tanıma uyan tek kişi sen olamazsın. Ama annem sana kehanetin en önemli kısmını söylemedi: Saklı çocuk ilk ailelerden birinin ürünü."

Benim aksime, onların ilk ailelerden biri olduğunu zaten biliyor gibi görünüyor, bu yüzden bunu sorgulamıyor. Bunun yerine yavaşça bir sandalyeye çöküyor ve şok olmuş gibi görünüyor. "Neden bana söylemedi?" diye soruyor sonunda.

"Bunun bir yük olabileceğini, senin için bir şeyleri değiştirebileceğini düşündü. En azından hayatınıza bu sorumluluktan arınmış bir yön vermenizi istedi."

Marie yere bakarak başını sallar. "Bu yüzden mi 1918'e geri döndü? Benim yüzümden mi?"

Henri'nin dişleri gıcırıyor, konuşmanın bu hale gelmesinden nefret ediyor. "Sanırım öyle, evet."

Gözleri doldu. "İşte bu yüzden tehlikeye rağmen burada benimle kalmakta bu kadar ısrarcısın. Çünkü ona kalacağına söz verdin."

Henri ona bakar. "Kalıyorum çünkü sen benim kardeşimsin ve güvende olmanı istiyorum. Ona söz versem de vermesem de kalacağım."

Bir an için hepimiz sessiz kaldık. Henri'nin onun adına nelerden vazgeçtiğini anladıktan sonra gitme fikrini değiştirmesi için dua ederek midemi sıkıyorum.

"Seninle Birleşik Devletler'e geleceğim," diyor. Benim ve Henri'nin kafası bu sözler karşısında sarsılıyor ama o avucunu kaldırıyor. "Beni iyi dinle. Gideceğim, ama ancak annemize ne olduğunu öğrendikten sonra."

Henri inleyerek sandalyesine çöküyor. "Yani başka bir deyişle, hiçbir şey değişmedi. On yıl boyunca burada bekleyeceksiniz -eğer savaştan sağ çıkmayı başarabilirseniz- ve onun geri dönme ihtimaline karşı."

"Hayır," diyor usulca. "Onu bulmak için 1918'e geri dönüyorum."

Nefesim kesiliyor. "Marie," diye fısıldıyorum. "Lütfen... yapma. Güvenli değil. Kim bilir türümüzden kaç kişi oraya gitti ve geri dönmedi? Bizim için bir tür Bermuda Şeytan Üçgeni gibi."

"Bermuda Şeytan Üçgeni'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyor, "ama önemli değil. Ben de en az senin kadar hayatıma devam etmek istiyorum. Ve bu tek şeyi yapana kadar devam edemem."

Henri'ye bakıyorum, elini masaya vurup bunu yasaklayacağını ve sahip olduğu tüm güçle onu tehdit edeceğini umuyorum. Ama onun kararını verdiğini bildiği için yenilmiş bir halde oturuyor. Ayak bileğimi düzeltmeyi reddetmesine neden olan aynı inatçılık şimdi de ona yol gösteriyor.

"Seni durduramam," diyor sessizce. "Bunun farkındayım. Ama lütfen yapma. Ben savaşmaya gidersem, sen ve Amelie'nin birbirinize ihtiyacı olacak. Ya bir çocuğumuz olursa? Senin türünden bir çocuk bile yıllarca zıplama yeteneğine sahip olamaz. Amelie'nin yardıma ihtiyacı olacak."

Benim gibi bir çocuğa sahip *olabileceğimi* düşünmek şok edici. Marie'yi seviyorum ve annesini de sevdim ama yine de dünyaya bizden bir tane daha getirmek istemiyorum.

Marie en ufak bir şekilde caymıyor. Aksine yüzü heyecanla parlıyor. "Yarın yola çıkıp bir hafta içinde dönebilirim," diyor. "Sadece nereye gittiğini bilmek istiyorum. Yanan bir binaya girmeyi planlamıyorum."

Henri kaşlarını kaldırdı. "Annemizi yanan bir binada görseydiniz kesinlikle peşinden giderdiniz."

Ağzı büzülüyor. İnkâr etmiyor. Henri'nin omuzlarındaki yükün arttığını görüyorum çünkü Marie'nin annesi söz konusu olduğunda mantıklı davranamayacağını biliyor. Aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için yanında daha yaşlı ve bilge birine ihtiyacı var ve Henri o kişi olamıyor.

Ama olabilirim.

Kit'in sözlerini tekrar duyuyorum. Asla terk etmeyeceği tabutun içinde soğuktan titreyen çaresiz yüzünü görüyorum: *Onları bulmak zorundasın*. Ve aniden, kalbimin derinliklerinde, bunun hep böyle olması gerektiğini anlıyorum. Yardım etmem gereken kişiler asla Henri ve Marie değildi, en azından benim umduğum şekilde.

Marie'ye dönmeden önce, söyleyeceklerim için sözsüz bir özür dileyerek masanın öbür ucundaki Henri'nin gözleriyle buluşuyorum. "Ben de seninle geleceğim."

"Hayır," diye homurdanıyor. "Kesinlikle olmaz."

Öne doğru eğilip sessizce anlaması için yalvarıyorum. "Orada arkasını kollayacak birine ihtiyacı var ve birlikten kuvvet doğar," diyorum ona. "Dediği gibi, oraya savaşımaya gitmiyoruz. Sadece hikayenin nasıl bittiğini görmeye ihtiyacı var."

Elini masaya vurur. "Eğer bir yere atlayacaksan, eve atlamalısın! Kahretsin, Amelie! Ne zaman tehlikeli bir durum ortaya çıksa hemen orada, onun bir parçası olmakta ısrar ediyorsun."

Marie de başını sallıyor. "Bunu yapmanı istemiyorum. Ona daha yeni döndün. Son zamanlarda berbat olduğumu biliyorum ama ikiniz de biraz mutluluğu hak ediyorsunuz. Özellikle de işler söylediğin kadar kötüye gitmek üzereyse."

"Eğer önemli bir şey değilse, o zaman benim de seninle gelmem önemli bir şey olmamalı," diye cevap veriyorum.

Dudağını ısırtıyor. "Seni durduramam ve sanırım araba kullanmayı bilen birinin olması faydalı olur."

Henri'nin sandalyesi yere sürtünüyor. İkimize de tek kelime etmeden, kapıyı arkasından çarparak evden çıkıyor.

"Sen eve sağ salim dönene kadar paniğe kapılacak," diyor Marie, kapıya bakarak.

Kalbim sıkışıyor. Buraya dönmenin onun hayatını bu kadar zorlaştıracağını hiç düşünmemiştim. "O zaman muhtemelen hemen gitmeliyiz. Aklında bir plan var mı?"

Parmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Vardığımızda kendimize gelmemiz için ne kadar zamana ihtiyacımız olacağından emin değilim."

Biz terimini kullanarak diplomatik davranıyor. Birkaç on yıl geriye atlamak onu hiç etkilemeyecek. Sorun *benim*. "Sanırım bir günümü alır. En fazla iki."

Başını sallıyor. "Öyleyse 11 Kasım'ı hedeflemeliyizth , çünkü sana 12 Kasım'da gitmeni söyledith . Geri dönüp ahırda kalacağız," diyor. "Sen yeterince güçlenene kadar çatı katında uyuyabiliriz. Annem doğum yapıyor olacak, o yüzden bizi göreceklerini sanmıyorum."

Masanın karşısından ona bakıyorum. "Marie, ona geri dönmem gerek, tamam mı? İkimiz de biliyoruz."

"Elbette," diyor. "Sadece uzaktan izlemek istiyorum. Sadece gittiğinden emin olmak istiyorum."

Kit boğulduktan bir saat sonrasını düşünüyorum. Nasıl da daldım, onu aradım, çılgılık attım ve çırpındım, çok geç olduktan çok sonra. Marie'nin, Kit'in

çaresizliğin insana nasıl çılgınca şeyler yaptıracağını anlıyor.

"Ne görürseniz görün, sadece izleyeceğinize söz vermelisiniz. Eğer müdahale etmeye karar verirsiniz, ben de müdahale etmek zorunda kalacağım."

Ellerime uzanıyor. "Anneme ne olduğunu bilmek istiyorum," diyor. "Ama en önemlisi senin eve, Henri'ye dönmen. Yemin ederim seni ilk sıraya koyacağım."

Beni ilk sıraya koymasını istemiyorum. Kendini ilk sıraya koymasını istiyorum. Ama beni korumak onu güvende tutacaksa, öyle olsun.

Henri'yi saman balyalarımızın yanında buldum, aya bakıyordum.

Yanına oturuyorum ve başımı omzuna yaslarken elini kucağıma çekiyorum. "Özür dilerim," diyorum ona. "Seni endişelendirdiğim için nefret ediyorum."

Dudakları saçlarımı okşuyor. "Annem küçükken bana hayatımın tadını çıkarabiliyorken çıkarmam gerektiğini söylerdi, çünkü bir kez aşık oldum mu, bir daha asla korkusuz bir gün geçiremeyecektim. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum."

Bir hata mı yaptım? Belki de onu rahat bırakmalı, normal bir kızla evlenip normal bir hayat sürmesini sağlamalıydım. "Buraya döndüğümde senin hayatını zorlaştıracığım hiç aklıma gelmemişti."

"Sen burada olsan da olmasan da hayatım zor olacaktı. Ve eğer sana sahip olmanın bedeli endişeyse, bunu memnuniyetle öderim."

"Her şey yoluna girecek," diye söz veriyorum ona. "Marie ve ben bunu konuştuk. Uzaktan izleyeceğiz. En ufak bir sorun çıkarsa gideceğiz. En fazla üç günlüğüne gidecek. Orada bir ya da iki gün iyileşmem gerektiği için benim gitmem biraz daha uzun sürebilir ama bu en kötü senaryo."

Elleri saçlarını karıştırıyor. "Bu en kötü senaryo sayılmaz," diyor, gözleri gece gibi karanlık. "Ne zaman gideceksin?"

Cevabım hoşuna gitmeyecek ama kesinlikle mümkün olan en kısa sürede bu işi halletmemiz gerekiyor. Sadece bunun onda yarattığı stres yüzünden değil, Marie'nin annesinin geri dönmeyeceğini öğrendikten sonra bile taşınmak istemeyeceğinden şüpheleniyorum. Peder Edouard buradayken olmaz. Ve savaşın başlamasına bir yıldan az bir süre kaldı.

"Yarın. Sadece bu işi bitirmek istiyorum."

İrkildi. "Tekrar atlamadan önce evleneceğimizi söylemiştin."

Başımı omzuna yaslıyorum, ona karşı hissettiklerimi gerçekten anlamasını diliyorum. "Beni sana geri getirecek şey bir kağıt parçası değil."

"Hayır, ama sen burada olmadığında, benim olduğunu kanıtlamak için sahip olduğum tek şey bu."

Vardı. Bu kelime mideme huzursuzca oturdu. "Sanki geri dönmeyecekmişim gibi konuşuyorsun."

Gözlerini yere dikeyor. "Ne zaman gidersen git, öyle olduğundan asla emin olamayacağım. Ve..." başını sallayarak kendini durdurur. "Bu konuda içimde kötü bir his var. Belki de sana yeni kavuştuğum içindir ya da dünyada istediğim her şeye sahip olmaya çok yakın olduğum içindir. Ama keşke tekrar düşünsen."

Sözlerinin beni duraksatmadığını söyleyemem. Ama başka seçeneğimiz var mı? "Marie ben orada olsam da olmasam da gidecek. Yalnız gitmesine izin verirsek ve geri dönmezse ikimiz de kendimizle yaşayamayız."

Ayağa kalkar ve yürümeye başlar. Kabul edemiyor, karşı çıkamıyor.

Onu takip ediyorum, başımı sırtına yaslıyorum, kollarımı göğsüne doluyorum. "Yemin ederim döneceğim," diye fısıldıyorum. "Git evrakları al. Eve gelir gelmez seninle evleneceğim."

Sessizliğini koruyor. Geri çekilmeye hazırlanırken ellerimi çekiyorum ve o dönüyor, beni yakalıyor ve kendine doğru çekiyor, ağzımı buluyor. Çaresizliğini nefesinin hızında, ellerinin aceleciliğinde hissediyorum. Düğmelerimi, kemerini ve pantolonunu hızla çözen parmaklarında. Beni ahırın kenarına kaldırıyor ve içime o kadar hızlı ve sert itiyor ki nefes almayı unutuyorum. Sanki zamanımız tükenmek üzereymiş gibi davranıyor.

Ve birdenbire artık öyle olmadığından emin oldum.

NNe Henri ne de ben fazla uyuyabiliyoruz. Yorgun olduğunu biliyorum ama gecenin bir yarısı irkilerek uyandığımda, sanki ölüm döşeğindeymişim gibi yattığı yerden beni izliyor. Onu üstüme çekiyorum.

ve eskisi kadar acil, eskisi kadar çaresiz.

Bittiğinde ağzını göz kapaklarıma bastırıyor ve uyumamı söylüyor, ama gözlerim tekrar açıldığında hala beni izliyor, tam da ışığın ilk huzmeleri ahırın üzerinde titreşirken. Giyiniyorum ve Marie'nin heyecandan kızarmış bir halde oturduğu mutfığa gidiyorum. Bu bir sorun, Marie'nin en iyi ihtimalle ihtiyatlı bir iyimserlik içinde olmasını istiyorum. *İhtiyatlı* olmak anahtar kelime.

"Noel Baba'nın gelmesini bekleyen bir çocuk gibi görünüyorsun," diye iç geçiriyorum.

Mahcup bir omuz silkmeye gülümsüyor. "Annemi tekrar görmek üzereyim. Üç yıl sonra ilk kez. Bu kimi heyecanlandırmaz ki?"

Ben olsam yapmazdım. "Marie..." Ben başlıyorum.

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Evet, biliyorum. Sadece uzaktan izliyoruz. Peşinden gitmeyeceğim. Onunla *konuşmayacağım* bile. Sadece mutluluğumu yaşamama izin ver, Amelie. O gittiğinden beri böyle anlar çok az oldu."

Henri odaya giriyor ve o da ayağa fırlıyor. "Gitmeye hazır mıyız?"

Çenesi gıcırıyor. Kızgınlığıyla mücadele ettiğini biliyorum; o olmasaydı bunların hiçbirisi olmazdı. Ama ben olmasaydım da bunların hiçbirisi olmazdı.

"Önce sen git," dedim ona. Zamanda sıçrama her zaman tek başına yapılan bir girişim olduğu için birlikte gitmeye çalışmanın bir anlamı yok. "Ben hemen arkada olacağım."

Henri kız kardeşine sarılır ve sessizce ondan dikkatli olmasını ister. O da ona sarılır. "Amelie tamamen güvende olacak. Söz veriyorum."

Ve bana hızlı, umutlu bir sırıtışla ortadan kayboldu.

Yutkunuyorum. Evden atlamaya cesaret edemiyorum. Şansım yaver giderse 1918'de içine düşerim. Elimi uzattım. "Benimle ahıra kadar yürür müsün?"

Parmakları parmaklarımın arasından kayıyor, uyguladığı baskıda tüm endişesi ve korkusu var. Yavaşça, isteksizce yürüyoruz. Atlama noktama geldiğimizde beni kendisine doğru çeviriyor. "Bunun olmaması için dünyada her şeyi verirdim."

Kollarımı boynuna doladım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Bir hafta sonra evlenmiş olacağız ve her şey geride kalmış olacak. En büyük sorunumuz balayı için yeterince sıcak bir yer bulmak olacak."

Beni kendine çekti. "Bana yemin et, dönüş yolunu bulacaksın. Ne olursa olsun, ne kadar uzun sürerse sürsün, geri döneceksin."

Ağzımı onunkine bastırıyorum. "Elbette yapacağım. Sadece bekleyeceğine söz vermelisin."

Gözleri kapanıyor. "Son nefesime kadar seni bekleyeceğim."

Bu sefer yolculuk zor. Yıllar boyunca eşit bir şekilde geriye gidiyorum, ancak 1919'a ulaştığımda acı verici derecede yavaş bir hızda ilerlemek zorunda kalıyorum. Oradan ayları ve ardından günleri geri sayarak 11 Kasım 1918'eth ulaşıyorum.

İniyorum. Başım ağırlaşıyor ve vücudum ağrıyor. Uyku beni çağırıyor ama diğer atlayışlarda olduğu kadar kötü değil. Sendeleyerek ahıra kadar gidebiliyorum ama tam oraya ulaştığımda bir çocuğun küçük, neşeli çığlığını duyuyorum. Karanlık bir köşeye kayıyorum ve küçük bir çocuğun "*Poulet, poulet poulet!*" diye bağırarak yemleriyle birlikte avluda tavukları kovalamasını izliyorum.

Henri, üç yaşında, siyah saçlı ve pembe yanaklı.

Ona karşı bir sevgi patlaması hissediyorum ama içinde keder de var. O çok genç, masum ve yüksüz. Babasının öldüğünden, annesinin onu bırakıp gideceğinden haberi yok. Ya da seveceği kızın onu terk edip bir daha dönmeceğinden.

Beni ağlatan şeyin yorgunluk olduğuna eminim. Duvarın kenarından aşağı kayıyorum, titriyorum ve onun küçük bacaklarının uzakta kayboluşunu izliyorum.

"Amelie," diye fısıldıyor Marie çatı katının tepesinden. "Buraya çıkabilir misin?"

Başımı bir baş sallama hareketine zorluyorum, ancak bu bile yapabileceğimden daha fazla çaba gerektiriyor. Merdivene doğru sürünüyorum ve ilk tırabzana tutunuyorum. Daha en az on beş basamak var ve ben şimdiden bitkin düştüm. İkinciye ulaşıyorum ve başımı dinlendiriyorum.

Marie, "Şu anda kardeşimi düşün," diye ısrar ediyor. "Senin için çok endişeleniyor ve senin tek yapman gereken güvenli bir yere ulaşmak için birkaç basamak daha tırmanmak."

Başımı sallayıp bir sonrakini ve ondan sonrakini tutuyorum. Çok zayıfım. Bu işte çok kötüyüm. Ona yardım edebileceğimi nasıl düşündüm ki?

"Düşünme," diyor. "Sadece hareket et. Şimdi."

Ben de bir şekilde yapıyorum ve yeterince yaklaştığımda elimi tutup beni yolun geri kalanına sürüklüyor. Zaten giyinikti, üzerinde ayak bileklerine kadar uzanan bir elbise vardı.

"Gel," diyor, "sana giyecek bir şeyler getirdim."

"Uyu," diye cevap veriyorum ve yüzüm samana gömülüyor.

Uyandığımda akşam karanlığı çökmüştü ve ben bir şekilde giyinmiş, Marie'nin bana sarıldığı bir battaniye yığınının altındaydım. O, saman ve battaniyeler arasında, neredeyse yeterince sıcak. Kesinlikle tekrar uykuya dalmam için yeterince sıcak.

Tekrar uyandığımda hava tamamen kararmış oluyor -saatten emin değilim ama gecenin ortasında, iyi bir şey olmadığı zamanlardaki o ağırlığa sahip- ve Marie gitmiş oluyor.

"Marie," diye tıslıyorum.

Yanıt yok. Kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor, en kötü senaryoları hayal ediyorum ama etrafta kıyafetlerini görmediğim için en azından en kötüsünü eleyebiliyorum: bensiz bir yere zaman yolculuğu yapmış olması. Kendimi sadece doğanın çağrısına kulak verdiğiğine ikna ediyorum ve tekrar uykuya dalıyorum. Sanki birkaç dakika sonra Marie yanımda diz çökmüş beni uyandırmaya çalışıyor. "Gitme vakti geldi," diye fısıldıyor. "Sence merdivenden geri inebilir mi?"

Saçlarımı yüzümden iterek başımı sallıyorum. "Peki plan nedir?" diye soruyorum. "Paris'e nasıl gideceğimizi bildiğini söylemiştin."

"Var," diyor. "Ama bunun için biraz hırsızlık yapmak gerekecek." Kilisede bu kadar çok zaman geçiren bir kadın için Marie'nin birkaç emirle çok gevşek bir ilişkisi var.

"Ne *tür* bir hırsızlık?"

"Bir araba," diyor, çaldığı yiyecekleri bir battaniyeye sararken. "Madam ve Mösyö Perot'nun şehirdeki tek arabası var. İnsanların onun savaş sırasında ne kadar kötü olduğundan yakındığını duydum. Kimseye yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmazdı, bu yüzden onu bundan mahrum bıraktığım için kendimi suçlu hissetmiyorum."

Durumun etik yönü beni yasallığından daha az rahatsız ediyor. Kaçacak gücüm olmadığı için bir ya da iki geceyi bir Fransız hapishanesinde geçirmek pek de cazip değil. "Şehirdeki *tek* araba uzaklaşırsa birilerinin fark edeceğini düşünmüyor musun?"

"Şey," diyor, "henüz fark etmediler. Ahırın uzak tarafına park ettim ama hava aydınlanmadan Paris'e yaklaşmaya çalışmalıyız sanırım."

İnledim. "Tanrım, Marie. Sanki her şeyi daha riskli hale getirmenin yollarını aramış gibisin."

"Aradığınız terimin *becerikli* olduğuna inanıyorum. Ve rica ederim. Az önce senin zar zor hareket eden benliğini Paris'e yürümekten kurtardım."

Merdivenden inip yola kadar onu takip ettim. "Bunu buraya nasıl getirdin? Araba kullanmayı bilmiyorsun."

Ezilmiş ön tamponu ve kırık farı işaret ediyor. "*İyi* çaldığımı söylemedim."

Araba, tüm lüks kaplamalarına rağmen, ilkel vitesleri ve döndürmek için inanılmaz bir güç gerektiren direksiyonuyla daha çok bir traktör gibi sürüyor. Neyse ki, çoğunlukla boş yollarda nasıl sürüleceğini öğreniyorum. Neredeyse çarpacağım bir at arabası dışında neredeyse hiç kimseyi görmüyoruz.

Kendi kendime sessizce gülüyorum. "André'nin büyükannesinin çingenelerden ömür boyu nefret etmesinin sebebinin *sen* olduğunun farkındasın, değil mi?"

Marie omuz silkiyor, Perot'lardan arabayla birlikte çaldığı ekmekleri karıştırıyor. "*On ne fuit pas d'omelette sans casser des oeufs*". Birkaç yumurta kırmadan omlet yapamazsın.

Şehre varmamız bir saatten fazla sürüyor, ne kadar yavaş gitmemiz gerekiyorsa o kadar yavaş gidiyoruz ve şafak söktükten hemen sonra vardığımızda ilerlememiz dramatik bir şekilde yavaşlıyor. 1918'de hala bu kadar çok at ve at arabası olduğunu fark etmemiştim. New York'ta Central Park'taki patikalarda kalan ya da caddenin kenarında duran at arabaları gibi çalışmıyorlar. Sanki yolun sahibi onlarmış gibi yolun ortasından yürüyorlar ve benim tek yapabildiğim arkalarından gitmek, bu da bana etrafa bakma şansı veriyor. Bu kadar erken saatte dışarıda çok az kadın var, ama kesinlikle başka bir zamanın ürünü gibi görünüyorlar: ayak bileğinin hemen üstüne kadar uzanan elbiseler ve önümüzdeki on yıl içinde tamamen ortadan kalkacak bir tür mütevazılık.

"Marie-Therese, "Birkaç yıl içinde her şeyin ne kadar değişeceği şaşırtıcı değil mi?" diyerek düşüncelerimi dile getirdi.

Ona bakıyorum. "Senin zamanınla benim zamanım arasında çok değişiyorlar," diye cevap veriyorum.

"Bu tamamen daha iyisi için mi?" diye soruyor.

Dudağımı ısıırıyorum. Benim zamanımda hayat kadınlar için, azınlıklar için çok daha iyiydi. Ama aynı zamanda daha az kişisel hale geldi. "Çoğunlukla, ama tamamen değil."

Şehrin içinden Sacré-Coeur'a doğru ilerliyoruz, Marie'nin annesinin gitmiş olabileceği Parc de la Turlure ise hemen arkasında yer alıyor. Planımız orada, gün batımından itibaren Madam Durand'ın gelmesini beklemek ve elimizden geldiğince onu takip etmek. Programın çok ilerisinde olmamıza rağmen, başka bir şey yapmadan önce araziye tanımak en akıllıca yol gibi görünüyor.

Arabayı birkaç blok öteye park ediyoruz ve Parc de la Turlure'yi kolayca buluyoruz, bazilikadan sadece bir taş atımı uzaklıkta. Dehşete kapılıyorum, meydan hayal ettiğim kadar küçük ya da tekdüze değil. Çok sayıda büyük ağaç var ve aralarında kuytu köşeler var, bu da Madam Durand'ın biz fark etmeden burada bir yerlerde kolayca kaybolabileceği anlamına geliyor.

"Bundan hoşlanmıyorum," diyorum sessizce.

Marie sorunsuzca gülümsüyor. "Bakın ne buldum," diyor köprücük kemiğinden bir kolye çıkararak. "Annemindi. Elbisemin cebinde buldum. Sanırım bugün iyi şansımız olacak demek."

Umarım haklıdır. Ancak bir şekilde bundan şüpheliyim. "Yine de tedbirli olalım."

Marie sanki bu uyarı apaçık ortadaymış gibi omuz silkiyor, ama yine önüme geçmiş durumda ve buraya geldiğimden beri ne kadar yorgun olduğumu düşünürsek, bana yetişemeyecek kadar hızlı yürüyor.

"Marie," diye tısladım. "Yavaşla."

Baş döndürücü bir gülümsemeyle bana geri dönüyor. "Özür dilerim," diyor ve elimi bir kez sıkıyor. "Sadece çok heyecanlıyım. Birkaç saat sonra annemi yeniden göreceğim."

"Daha iyi bir görüş noktası bulamazsak olmaz," diye cevap veriyorum. "Burada çok fazla gizli köşe var."

"Çatılar mı?" diye soruyor, sağ tarafa bakarak.

Gülümsüyorum. "Oraya nasıl çıkmayı planlıyorsun, Örümcek Adam?" Çatıya ulaşabilirsek bile o kadar çok ağaç var ki hiçbir manzara mükemmel değil.

"Örümcek Adam" mı? Bu kelimeyi bilmiyorum. Ama iyi bir noktaya değindin." Omuz silkiyor. "Bu akşam geri döndüğümüzde, ana girişleri gözetleyeceğiz. Sen birini al, ben de diğerini."

Şimdiden birlikte kalma anlaşılmamızı görmezden geliyor ve benim onunla tartışacak enerjim bile kalmadı. Neden bu benim için ondan çok daha zor? O bir *köy dolusu* zaman yolcusuna yetecek enerjiye sahipken ben gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

"Birlikte kalmamız gerekiyordu," diye cevap veriyorum. "Söz vermiştin."

Ağzı tartışmak için açılıyor ve sonra kapanıyor. "Peki. Zaten muhtemelen saatler sürecektir. Gün batımında geri gelir ve burada kalırız. Eğer annem şafağa kadar ortaya çıkmazsa, birkaç saat geriye gider ve başka bir giriş deneriz." Bana şüpheyle bakıyor. "Yine de o kadar uzun süre uyanık kalabilecek misin merak ediyorum."

Ben de aynısını merak ediyorum, ama ne seçeneğim olduğundan emin değilim. Çalıntı arabanın arkasında uyumaya cesaret edemiyorum. "İyi olacağım. Sadece bu kadar hızlı yürümeyi bırak."

Beni bir banka doğru itiyor. "Ben diğer girişleri kontrol ederken sen burada otur. Sonra biraz para çalıp bize uyuyacak bir yer bulacağım."

Dediğini yapıyorum, esniyorum. "Madem suç hayatına devam ediyorsun, yiyecek alacak kadar para da çalabilir misin?"

Bana dönüyor, gülümsemesi heyecanlı, hafif manik. "İşte ruh budur. Hemen geri döneceğim."

O meydandan geçerken gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum. O kadar yorgunum ki muhtemelen burada uyuyabilirim diye düşünüyorum ama birkaç saniye içinde arkamdaki çalılıkta bir hareket oluyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ses bir hayvana ait olamayacak kadar yüksekti ve-

Bir şey boynumun derisini deliyor. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. Başımı çevirmeye çalışıyorum ama vücudum hareket etmiyor. Çırpınıyorum

yüzüm ö n ü m d e k i çimenlere doğru uçarken düşüşümü engelleyemiyorum.

"Yakaladığımız iki kişi," diyor üstümden bir ses, "ve gün daha başlamadı bile."

**1 Nisan 2020'de geliyor: ACROSS ETERNITY, Sarah ve Henri'nin hikayesinin çarpıcı sonu.
Amazon'da bugün ön sipariş verin!**

Sarah, Henri, Quinn ve Nick'i nelerin beklediğine dair teorilerinizi tartışabileceğiniz bir yer ister misiniz? Gelin Facebook'ta [The Across Time Spoiler Room](#)'da bize katılın

ELIZABETH O'ROARK DA YAZIYOR

[Daha fazla ayrıntı için Amazon sayfamı ziyaret edin!](#)

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, Paralel Spoiler Odası, Zamanlar Arası Spoiler Odası ve Elizabeth O'Roark Books üyelerine bir sesleniş. Paralel/Karşıt/Zamanlar Arası dünyasına duyduğunuz coşku beni her gün heyecanlandırıyor.

İkinci olarak, son dakikada günü kurtaran iki editör Tbird London ve Stacy Frenes'e, Wildfire Marketing'deki muhteşem Dani Sanchez'e, muhteşem kapak için Lori Jackson'a ve Andrew'un mükemmel fotoğrafını bulmak için yorulmadan çalışan Wander Aguilar ve Andrey Bahia'ya çok teşekkür ederim.

Ve son olarak, beta okuyucularıma çok teşekkür ederim: Kimberly Ann, Katie Foster Meyer, Brenna Rattai, Laura Ward Steuart, Jill Sullender ve Courtney Danseizen Wetternach. Geri bildirimleriniz ve desteğiniz bu kitap için büyük bir fark yarattı.